

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Sonsuz Arzuyla Hesaplaşma,
okuyucuyu intikam ve özgürlük
duygusunu inceliklerle işlendiği nefes
kesen bir dünyaya davet ediyor."
Publishers Weekly

SONSUZ ARZUYLA HESAPLAŞMA

THE TAKER TRILOGY II

Alma Katsu

Çeviren: Selim Yentgen

ölçmesi mümkün olmadığından, zaman duygusunu yitirmişti. Hatta lanet olasıca duvarı yıkabilmek için kadere hükmetmeyi bile denemişti ama işe yaramamıştı. Oysa şimdi, onu çok şaşırtan bir şekilde, bu kadar uzun zaman boyunca ona karşı kulaklarını kapamış olan yazgı, ona itaat ediyordu ve lanet duvar yıkılıyordu... Ama diğer tarafta, başka bir beton duvar karşısına çıkmıştı. Adair lanetli şansına küfredemedi, yukarıdan kulakları sağır eden bir gürültü koptu; metal taşlara sürttü, kalaslar parçalandı ve duvar olduğu gibi üzerine yığılmaya başladı: taş, tahta, tuğla, beton, hepsi...

Adair tekrar ayıldığında, kendini molozların altına gömülmüş halde buldu; at kılıyla bağlanmış siva parçaları, parçalanmış çitalar, parça parça olmuş tuğlalar... Gözlerini açtı ama güneş ışığı gözlerini öyle acıttı ki ani parlaklıktan kaçmak için gözlerini hemen tekrar kapadı. Gözleri ışığa alıştığında, evin dış duvarını oluşturan yığına baktı ve masmavi uzanan gökyüzünü gördü. Yüzüne vuran hava, serin ve taze bir öpücük gibiydi.

Bütün duyuları aniden harekete geçti. Görme, dokunma ve işitme. Dilindeki siva tozlarının tadı, ağzını dolduran tatlı hava. Çok uzun süre boyunca karanlıkta hapsolmuş, ne kıpırdayabilmiş ne de gözlerinin önündeki tuğlalar ve ayaklarının altındaki toprak dışında bir şey görüp hissedebilmişti. Mücadele ettiği boğucu karanlık, hücresinde hissettiği engin yalnızlık, onu tekrar tekrar ezmişti ve her seferinde büyük çabalarla umutsuzluğu kendinden uzaklaştırmıştı. Artık özgürdü ve yaşayanların arasına geri dönmüştü. İnsanların ara-

sına karışacak, sesleri duyacak, sohbetlerini dinleyecek, şakalara gülecek, hikâyelerini öğrenecekti; başka birinin tatlı dokunuşunu, heyecandan veya korkudan kaynaklanan terini yine hissedebilecekti. İnanılmaz ölçüde uzun bir süre yoksun kaldığı insan deneyiminin zevklerini ve tuhaflıklarını yine kovalayabilecekti.

Ve yapmak istediği –yapmak zorunda olduğu– ilk şey, bütün bunları ondan alan kadını, Lanore’u ele geçirmekti.

Onlarca yıl süren hapisten sonra serbest kalışın heyecanıyla, öfke aniden ve mutlak bir şekilde benliğini sardı. Onun adını haykırmak, gökyüzünü adalet isteğiyle sarsmak istiyordu. *Hain kaltağı bana getirin*, diye düşündü. *Ve ben de onu hainlerin hak ettiği özel ceza ile ödüllendireyim*. Ellerini o kadının boğazına sarmak –hemen– ve canını almak istiyordu. Ama bu imkânsızdı. Kadının yakınlarda olmadığını hissedebiliyordu.

Yine de, günü gelecek ve ona ihanetinin bedelini ödetecekti. Kadına diğer hizmetkârlarının hepsinden fazla özgürlük tanımişti ve o da bu cömertlikten yararlanmıştı. Daha da kötüsü, aşkına karşılık vermeyecek kadar kendine hayran bir adam olan Jonathan için ihanet etmişti. Adair o kadını gerçekten sevmişti, fakat onun aşkı Lanore için yeterli olmamıştı. Yargısındaki bu ciddi hata için ölüm mantıksız bir ceza gibi görünmüyordu ve hiç şüphesiz, kadın da bu kadarını tahmin etmiş olmalıydı. Ama Adair onun hayatını çabuk sona erdirmeyecekti. Bundan çok büyük bir zevk alacak olsa da, ihaneti için hak ettiği işkence uzun sürmeliydi. Cezasını uzat-

mak, her gününü cehenneme çevirmek, onu aptalca karanlık için pişman etmek çok daha tatmin edici olacaktı. Ona acı çektirme yollarını düşünmek inanılmayacak kadar zevkliydi. Ona işkence etmek, Adair'e günlük dozlarda zevk verecekti.

Adair molozların altından kalkıp hapishanesini geride bırakmayı çok istemesine rağmen, üzerindeki ağırlık çok fazlaydı. Oradan çıkarılmayı beklemek zorundaydı. Molozların altında sıkışmış halde yatıyor, uzaktan gelen sesleri ve çok sayıda top bir araya toplanıyormuş gibi çıkan tıngırtıları dinliyordu. Belki de bir savaş vardı ve Boston saldırı altındaydı.

Sonunda bir adam molozları karıştırmaya başladı. Tuhaf bir şekilde giyinmişti; başında asker kaskı değil de, bir kâseye benzeyen, son derece sade görünümlü bir miğfer vardı. Adamın başka kimsenin dikkatini çekmeden kısık sesle çağırabileceği kadar yaklaşması için Adair uzun süre beklemek zorunda kaldı. Adam, Adair'in sesini izleyerek sonunda onu molozların arasında buldu ve bir yandan hızla taşları kaldırmaya çalışırken bir yandan da bağırmaya başladı: "Ulu Tanrım! Burada biri var! Dayan, dostum, neredeyse geldim. Seni birazdan çıkarırım." Adam çok yaklaşıp ve aralarında santimler kalmıştı. Tam belinde sallanan küçük bir aleti çıkarırken, Adair bir kolunu kurtardı ve hızla uzanarak adamın yakasını kapdı. Afallayan adamı tutarak kendini molozların arasından çekip çıkardı.

"Ulu Tanrım, evlat, koca bir evin altında nasıl hayatta kaldın sen? Bir ton ağırlığında olmalı." Miğferli adam susarak Adair'i baştan aşağı süzdü. Kurtarıcısının tavırlarının tu-

haflığına bakarken, Adair giysilerinin farklılığından kaynaklandığını tahmin etti. Tozlu gözlük camlarının arkasında adamın gözleri iri iri açılırken ve ağzı açık kalırken, Adair kol ağzlarındaki, ceketinin üzerindeki ve uzun saçlarındaki tozları silkeledi.

"Hangi yıldayız?" diye sordu Adair, hırıltılı bir sesle.

"Ne demek 'hangi yıldayız?' Hangi yıl olduğunu bilmiyorsan başını çok sert çarpmış olmalısın." İnşaat işçisi kemereinden sarkan alete tekrar uzandı. "Bak, sen sadece biraz dayan, ben telefonla... bu arada, sen buraya nasıl geldin? Bu alanı bir hafta önce kapamıştık. Nesen sen, şu tur grupları için tuttukları aktörlerden biri mi? Gruplarından birini buraya getirmediğin için şükürler olsun..." Adair'in tuniğini işaret ederek başını iki yana salladı.

Ama inşaat işçisi daha sözünü tamamlayamadan Adair'in elleri onun boğazını yakalayarak hemen boynunu kırdı. Kurtarıcısını öldürmek zorunda kaldığı için vicdanı sızlıyordu ama onu böyle bir şey yapmaya şartlar zorlamıştı. 1820'de bu duvarların arasına kapatıldığından beri modanın çok değiştiği belli olduğundan, adamın pantolonuyla gömleğini aldı ve lime lime olmuş kendi giysilerini çıkarıp attı. İşçiden aldığı ve kendi ayaklarına büyük gelen botların bağcıklarını bağladıktan sonra, Adair yarı yarıya yıkılmış evden koşarak ve bu arada ortamın ne kadar değiştiğine hayret ederek uzaklaştı. Önce, malikânenin etrafını sarmış, dev demir galeleriyle taşları parçalayan akbabalara benzeyen makineleri gördü. Sonra sokaklarda atların çekmediği hızlı faytonlar ve

öklüze bile gerek duymayan daha büyük araçlar gördü. Sokaklar ve kaldırımlar sert, pürüzsüzdü. Çamur veya paket taşları yoktu. Ancak, çok fazla gürültü vardı: kornalar, bağırışlar ve ortalıkta müzisyen olmamasına rağmen duyulan müzik. Sokaklar tam bir tımarhaneye dönüşmüştü ve Adair paniğe kapılmamaya çalışarak nihayet boş bir binaya rastladı. Orada bulabildiği en sessiz köşeye sığınarak yere oturdu, sırtını duvara dayadı ve gözlerini kapadı.

Beyninde yükselen ağrıta, onu kendi yaratımlarına bağlayan sinyale bir süre tutunduktan sonra kendini sakinleştirmek zorunda kaldı. İlk hapsedildiğinde, Adair hizmetkârlarıyla arasındaki psişik bağın koptuğunu anlamıştı; hücresinin kalın duvarlarını aşip onlara ulaşamamıştı. Sonrasında, sinyale odaklanmamak için çok çabalamış ve kendini uyuşturmuştu –ya bunu yapacak ya da öfkeden ve umutsuzluktan çıldıracaktı– ama şimdi hepsi şekerleme lezzetinde geri dönüşüyordu.

Adair, beynini zorlayarak tekrar canlandırmaya çalıştı. Bir saat kadar oturarak sinyali yakalamaya çalıştı. Başlangıçta hizmetkârlarıyla bağlantısı bölük pörçük, zihninin derinliklerinde dokunduğunda dağılacak örümcek ağıları gibiydi. Zaman içinde bu his, bir ip gibi somutlaşarak izlenecek hale geldi ve bu gelişmeyi, kendi türünden birinin yakında olması şeklinde algıladı. Adair yürüyerek bağlantıyı izledi ve miller sonra bir evin kapısını vurdu.

Kapıyı açan kişi, Kuzeydoğu'daki püriten yerleşim merkezlerinde dolaşarak köylüleri hem şok eden hem de hey-

canlandıran vaiz rolünü oynamış olan Jude'du. Şimdiyse şaşırtma sırası ondaydı. Adair'in geri döndüğünü gördüğünde ilk tepkisi memnuniyet değildi ve Adair bunu fark etmişti, fakat Jude yüz ifadesini hemen değiştirdi. Adair hızlı ve öfkeli adımlarla içeri girerken, Jude yana çekilerek yol verdi. "Ulu Tanrım! Bu *sensin*! Bu sabah varlığını... ne, binyıllardır mı?... ilk kez hissettim... ama kapımı çalman gibi bir onura erişeceğimi düşünmemiştim."

Adair samimiyetsizliği hemen algıladı. Jude onu dikkatle ve biraz düşmanca gözlerle izliyordu. Adair uzun zamandır Jude'la konuşmamıştı, fakat ne kadar uzun süredir uyur durumda olduğu düşünülse, hafızası korkutucu bir hız ve netlikle tazeleniyordu. Jude'un gözlerinde hâlâ manyakça bakışlar ve dudaklarında yarı delice bir sırıtış vardı; ömürlerle ölçülebilecek bir süre önce Amsterdam'da Adair'in dikkatini çektiğinde olduğu gibi, hâlâ hesapçı ve benmerkezci bir adamdı.

Adair girişteki yüksek tavana dikkatle bakmak için başını kaldırırken, Jude ondan bir kol boyu mesafede duruyordu. Kusursuz ve pürüzsüz beyaz duvarlar iki kat yükseliyordu ve tepede dev bir enginara benzer, yaprak olarak beyaz cam paneller kullanılmış tuhaf bir heykel asılıydı. Zemin siyah lekeli geniş tahtalarla döşenmişti. Genel etki güç ve sadelikti; tanıdığı çağa has altın kaplamalar, süs oymaları ya da zenginlik gösterileri olmadan.

"Lütfen, rahatına bak. Yukarı gel. Sana banyoyu hazırlayayım ve üzerini değiştir." Jude kollarını iki yana açtı. "Benim evim, senin evindir."

Sonsuz Arzuyla Hesaplaşma
Alma Katsu

Orijinal Adı: The Reckoning
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Selim Yeniçeri
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: Erkan Küçük
Redaksiyon: Ayhan Hınçal
Son Okuma: Gamze Büyükkaya
Kapak: Yasin Öksüz
Baskı: Ezgi Matbaa
Yenibosna/İSTANBUL
Tel: 0 212 452 23 02

1. Baskı: Mart 2013
ISBN: 978-605-348-094-5
Yayınevi Sertifika No:12330

Copyright © ALMA KATSU
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Marti Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK

Marti Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30
Fax: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

*Aşk, erkeğin bir parçası;
kadının ise bütün varlığıdır...*

SONSUZ ARZUYLA
HESAPLAŞMA

THE TAKER TRILOGY II

Alma Katsu

BİR

LONDRA

Kalabalığın girişten Cromwell Caddesi'ne dökülerek taksimizi yolun ortasında durmaya zorladığını gördüğümüzde, neredeyse Victoria&Albert Müzesi'ne gelmiştik. Yüzlerce insan bir balık sürüsü gibi renk ve hareket kargaşası halinde kemerli girişe doğru ilerlerken, sürücü dönüp bana ve Luke'a daha fazla ilerlememizin mümkün olmadığını söylemek istercesine omuz silkti.

Bir saniye daha bekleyemeyerek taksiden indiğimde, dikkatimi hemen başımızın üzerinde, yüksekte asılı duran afiş çekti. Parlak turuncu zemin üzerine siyah harflerle *On Dokuzuncu Yüzyılın Kayıp Hazine*leri yazılmıştı. Kelimelerin altında bir kadın yelpazesi resmi vardı ve balina kemiğinden kollarını saran beyaz saten elbiseyle, ucu kaplan kuyruğu gibi yukarı kıvrılmış püskülüyle ipek iplerini gösterecek şekilde açılmıştı. Yelpazenin ön tarafındaki zambak ve altın rengi

güllerden daha da özeli, astarına işlenmiş olan şu kelime-
lerdi:

Aşk, erkeğin bir parçası; kadının ise bütün varlığıdır.
Byron

Müze, bu oldukça küçük ve mahrem eşyayı koleksiyonun en nadide parçası olarak seçmiş; üstat zanaatkarların, sanatçıların veya İpek Yolu'ndan gelmiş ender etnik antikaların arasından reklam ve afiş için kullanmayı uygun görmüştü. George Gordon Noel, Lord Byron'ın sözlerini ve imzasını bulan müze görevlisinin heyecanını hayal bile edemiyordum.

Yelpaze benim için de çok değerliydi; ondan ayrılmayı asla istemezdim. Ama kutuları isimsiz bir şekilde (elbette ki izimi sürememeleri için avukatımın aracılığıyla) müzeye göndermek üzere hazırlarken, onu şöminenin üzerindeki yerine geri koymak için bir kenara ayırmıştım ve Luke gönderilecek eşyaların bulunduğu tozlu kutulardan kazayla çıkmış bir parça sanarak tekrar kutulanmıştı. Onu geri almak istiyordum, fakat artık çok geçti. Sorulara kapı açmadan, müzeden onu geri istemenin bir yolunu bulamamıştık. O yelpaze, hayatımın aşkı olan Jonathan'ın bana verdiği birkaç hediyeden biriydi. Boston'dan kaçtıktan sonra kendimizi Pisa'da bulmuştuk; hava çok sıcaktı ve Jonathan çok geçmeden handaki havasız odamızın sıcaklığından şikâyet etmemden sıkılarak kendimi serinletmem için bana bu yelpazeyi almıştı. Resmi ortamlarda kullanılmak için tasarlanmış çok süslü bir şeydi

ve aslında mütevazı ortamımda kullanabileceğim bir şey değildi. Fakat hanımların modasıyla ilgili bir şey bilmiyordum ve kur yapmak konusunda deneyimi yoktu –çünkü hep kadınlar onun peşinde koşardı– dolayısıyla da bu hediyesine beni gerçekten sevdiğinin, beni mutlu etmeye çalıştığının kanıtı olarak çok değer vermiştim.

Arka tarafındaki yazıya gelince; Byron bu kelimeleri bana gizli bir teselli olarak yazmıştı, çünkü İtalyan kadınlar kendilerini gözlerimin önünde Jonathan'ın kollarına atarken, ben birçok kez bu yelpazenin arkasına saklanarak sessiz kalmıştım. Ne var ki bütün bunlar çok uzun zaman önceydi. O artık yoktu ve gideli üç ay oluyordu.

Luke parayı ödeyip taksiden indiğinde ben hâlâ afişe bakıyordum. Elini nazikçe belime koyarak beni kalabalığın arasından geçirdi. Bakışları heyecandan camlaşmıştı. “Bu inanılmaz bir izdiham. Oturma odandan gelmiş eşyalarla bu kadar çok insanın ilgileneceği kimin aklına gelirdi ki?” diye takıldı. Çok uzun bir süre boyunca ne tür harikaları kendime sakladığımı aslında çok iyi biliyordu.

Kalabalığın arasından geçerek ilk galeriye yöneldiğimizde, salon sohbet eden insanların seslerinin uğultusuyla çınlıyordu. Basının “esrarengiz sergi” adını verdiği serginin bu kadar ilgi çekmesi beni pek de şaşırtmamıştı; isimsiz armağan gazetelere konu olduğundan beri şehirde çok fazla heyecan vardı. Victoria&Albert, esrarengiz bağışlar alan tek müze değildi –Fransa, İtalya, Rusya, Türkiye, Mısır, Fas ve Çin'deki müzeler de esrarengiz hazine gönderileri almıştı–

fakat en çoğu İngiliz enstitüsüne gitmişti; parçaların sayısı üç yüzden fazlaydı. Haber bütün dünyada ana haber bültenlerinde verilmiş ve o kadar merak uyandırmıştı ki V&A yöneticileri halkın talebini karşılamak için en çabuk şekilde küçük bir sunum düzenlemeye karar vermişti.

Sıradaki insanlar ilerlerken, sol tarafımızdaki bir panokartta *Daha önce halka hiç gösterilmedi* yazılmıştı. Bu doğruydı. Hediyeler veya bağışlar halinde gelen ya da karşı koyamayacağım kadar baştan çıkarıcı olduğu için açıkça çalışdığım bu eşyalar son bir asrı bir depoda geçirmişlerdi.

Bu tasfiye fikri Luke'tan gelmişti ama onun sayesinde evimi yeni bir gözle görmüş ve odaları atmaya kıyamadığım eşyalarla dolup taşan evimin eski hayatlarımdan kalan hatıralardan oluşan bir mezarlığa dönüşmüş olduğunu fark etmiştim. Bu eşyaları mantık dışı bir tutkuyla biriktirip saklamıştım ve kendime sürekli koleksiyoncuların söylediği şeyi tekrarlamıştım. Oysa gerçeklerden kaçmak için kendime yalan söylediğimi, çok istediğim ama asla sahip olamadığım bir şeyin yerini doldurmak için bütün bunları topladığımı şimdi anlıyordum: Jonathan'ın.

Köşeden dönüp sergi salonuna girdik ve bir cam kutu içinde kaide üzerine konmuş olan ilk eşyanın o yelpaze olduğunu gördüm. Üzerine vuran yoğun spot ışığında parlıyor, sanki bir hayalet gibi ışıltıyordu. İnsanlar kutunun etrafına toplanmışlardı ve bir zamanlar bana ait olan eşyaya bakarken vücuduma çarpıp duruyorlardı.

"Bunu gerçekten Lord Byron mı yazdı?" diye sordu

Luke bana, bir an için etrafımızın sırrını bilmeyen insanlarla sarılı olduğunu unutarak.

Kaşlarımı kaldırdım. "Görünüşe bakılırsa öyle. Açıklamasında öyle diyor."

Galeride ilerlemeye ve eşyaları incelemeye çalışan insanların arasında sıkışmıştık; dolayısıyla her parçanın başında ilgili hikâyeyi hatırlamama yetecek kadar uzun süre kalıyor, her biriyle sanki uzak akrabalarımız gibi uzun, sessiz anlar geçirmek zorunda bırakılıyordum.

İlk eşya, Paris'teki evimin antresinde şemsiyelerin durduğu, arkadaşım Savva'nın bir kâğıt oyununda bir çift İngiliz kâşiften kazandığı ve bir arkeolojik kazı alanından alınmış bir Mısır cenaze küpü olduğu anlaşılan bir küptü. İkincisi, üçüncü kat merdiven sahanlığında duran bir imparatorluk sandalyesiydi. Kısa bir süre için bir İngiliz subay tarafından tutulduğum Helsinki'deki küçük bir apartman dairesinden gelmişti. Parçalara bakarken tek tek kökenlerini düşünüyordum; zengin hayatımdaki anılar beni mutlu etmeliydi ama değildim. Jonathan'ı düşünmekten kendimi alamıyordum. Sanki hemen yanımdaymış, uzaklardaki bir mezarlıkta isimsiz, işaretli bir mezarın soğuk toprağında yatmıyormuş gibiydi.

Jonathan daha önce de hayatımdan çıkmıştı, fakat bu kez farklıydı ve bunu iliklerime kadar hissediyordum. Daha önce oralarda bir yerde, dünyanın bir köşesinde, hayatta ama bensiz daha mutlu ve yaptığı tercihler ona ne kadar acı verse de kendi adına haklı olduğunu düşünüyordum. Şimdiyse

yokluğu daimiydi. Jonathan'ı bütün hayatım boyunca sev-
miştim; 220 tuhaf yıl boyunca. Ve artık onu bir daha göre-
meyeceğim gerçeğine alışmaya çalışıyordum.

Sonunda Jonathan kısa bir süre için bana döndüğünde,
hiç tahmin etmediğim şekillerde değişmiş olduğunu gördüm.
Tanıdığım benmerkezei ergen değildi artık ve yardım kamp-
larına giderek hastalarla, yaşlılarla ve sakatlarla ilgileniyor-
du; bense -dürüst olmam gerekirse- hiç değişmemiş gi-
biydim. Bir parçam, bu ölümsüzlük durumumu hak ettiğime,
bunun anlatılamayacak kadar zalim bir adamın bana verdiği
bir ceza olduğuna inanıyordu. Adair bende ki kötülüğü gör-
müş ve cezayı hak ettiğime inanmıştı. Sadece, Jonathan'a di-
lediği özgürlüğü verdiğimde biraz olsun bağışlandığımı
umuyordum. Ne var ki Adair'in bende bulduğu ve çekim-
duymasına neden olan şeyin henüz tamamen temizlenmedi-
ğinden ve hâlâ içimde olduğundan şüpheleniyordum. Yakın
zamanda bir kaybı yüzünden yıkılmış bir adam olan Luke'u
hastaneden kaçmama yardım etmesi için kandırmam dışında
başka kanıtı ihtiyacım yoktu.

Ve elbette ki Jonathan'ın hayatına son veren kişi olma-
nın acısı da vardı. Bunun asla silinmeyeceğini biliyordum.
Bu düşünceyi zihnimden atmak için başımı iki yana salladım;
bugün geçmişe veda etme ve şimdiyi kucaklama zamanıydı.

"İyi misin?" diye sordu Luke aniden, beni düşüncele-
rimden kopararak.

"İyiyim. Sadece..."

Sonsuz Arzuyla Hesaplaşma

"Ağır. Anlıyorum." Yanağıma dokundu; sanırım kızarmış-
tı. "Belki de buraya gelmek iyi bir fikir değildi. Gitmek
ister misin?"

"Hayır, henüz değil." Elini tutup sıktım. O da aynı şe-
kilde karşılık verdi.

Adım adım ilerlemeye devam ederken ve Luke dikkatini
sergiye odaklamışken, ben de onun profilini inceliyordum.
Onu izlediğimden habersiz bir şekilde cam kabinler içindeki
eşyalara odaklanmıştı. Luke, kendini yakışıklı bulmuyordu;
özellikle de kendini, morgda cesedini gördüğü Jonathan'ın
mükemmel fiziksel özellikleriyle kıyasladığında. Onu ken-
dine has bir çekiciliği olduğuna inandırmaya çalışmışım.

Yaş farkı bir kenara atılırsa, Luke ve ben etkileyici bir
çift oluşturuyorduk. İnsanların arasındayken muhtemelen
onu baba, beni de babasına tutkun kız sanıyor olmalıydılar.
Bizi gören hiç kimse farklı düşünmezdi; inanılmaz bir yaş
farkıyla benim ondan büyük olduğum asla akıllarına bile gel-
mezdi. Gerçek şu ki hayatının bu aşamasında olan bir erkekle
rahattım. Kumral saçlarına ak teller karışmaya başlamışsa ne
olmuş? Genç erkekler yorucuymuş. Sabırsızlık, kıskançlık,
öfke krizlerine tahammülüm yoktu. Genç bir adamın olgun-
laşma sürecine o kadar çok tanıklık etmişim ki hayatların-
daki kadının rehberliğini kesinlikle istemediklerini biliyor-
dum. Hayır, Luke'un dengesini, güçlü yargısını tercih eder-
dim.

Sadece bu değil; üstelik ona borçluydum da. Kaçmama
yardım etmekle, beni cinayetten yargılanmaktan kurtarmıştı.

Daha zayıf biri böyle bir imkânsızlıkla karşılaştığında tereddüt eder, ona *ölemeyeceğim* yönünde verdiği kanıtı teredmiş gibi yapar, beni şerife teslim eder ve arkasına görünmüştü bile. Ama Luke beni Maine'den çıkarmış, dönüp sınırından geçirmiş ve kendi hayatını geride bırakarak benimle birlikte Paris'e ve şimdi de Londra'ya gelmişti. Benim için yaptıkları düşünülünce, onu *nasıl* sevmezdim ki?

O gün beni ona çeken şey sadece gösterdiği cesaret değildi. Luke'a *ihtiyacım vardı*. O benim tesellim ve destekçimdi; tamamen içe dönmemi, yaptığım şeyin ağırlığı altında ezilmemi engelliyordu. Uzun süredir ilk kez, benimle ilgilenen, bana değer veren ve beni koruyan biriyle birlikteydim. Onun en önemli düşüncesi olmak, bana şefkatle yaklaşması ve ellerini üzerimden çekemeyecek kadar arzu duyması inanılmaz kadar çekiciydi. Güçlü dokunuşu bana kendimi güvende hissettiriyordu ve tavırlarında –belki de doktorluk güveninden kaynaklanıyordu– hayatıma devam edebileceğimi hissetmemi sağlayan bir şeyler vardı. O olmasa, bir keder sütununa dönüşebilirdim.

Luke beni Hereke tarzındaki tuğla kırmızısı ve altın sarısı ipek halıya doğru dürttü; bir İstanbul ziyareti sırasında elde ettiğim halı bir mendil kadar zarifti. Bana bunun sihirli bir uçan halı olduğu söylenmişti (mazisi çok eskiye dayanan bir Türk tarzı satış numarası) ama hiç uçuşunu görmemiştim; yine de güzelliği başlı başına yeterliydi. “Dur; bunu Türkiye'ye göndersem mi?” diye fısıldadı kulağıma.

“Hayır, onun yazgısı burasıydı,” dedim. Aslında hangi müzeye gittiği çok da önemli değildi. Önemli olan tek şey,

geçmiş geçmişti ve ben hayatıma devam etmeye hazırdım.

Tam o sırada Luke'un kuyruktaki iki küçük kıza baktığını gördüm; minik eller daha büyük eller tarafından tutulmuştu ve gülümseyen yüzlerini babalarına kaldırmışlardı. Luke'un yüzünde hüznü dolu bir ifade belirdi. Benim Jonathan'ı özlediğim gibi o da kızlarını özlemişti. Eski karısı Tricia, eski kocasının sadece kaçmama yardım etmekle kalma yıp benimle birlikte yaşadığını öğrenmişti ve sadece yargısında yanılmakla kalmadığını, aynı zamanda aklını da kaçırdığını düşünüyordu. Kızlarını görememesinin nedeninin ben olmam hiç hoşuma gitmiyordu. Sonrasında Tricia'yla peş peşe yazmış ve sonunda kızlarıyla telefonda konuşma iznini koparabilmişti.

“İşte,” dedim, Luke'u tabelalardan birinin önüne geçi-
rerek. Cep telefonumla fotoğrafını çektim. “Bunu kızlara gösterebilirsin.”

Nazikçe yüzünü buruşturdu. “Bu iyi bir fikir mi? Tek kelime bile etmeden oradan ayrıldığım için Tricia hâlâ kızgın. St. Andrew'daki şerifin benden haber alıp almadığını sormak için hâlâ aradığını söyledi. O benim pisliklerimle uğraşırken benim tatil fotoğrafımı görmek onu çileden çıkartabilir.”

“Belki. Ama en azından kızlar, sen nereye gidersen git ya da ne yaparsan yap, hâlâ onları düşündüğünü bilirler; onları daima düşündüğünü.”

Luke başıyla onayladı ve sergide ilerlemeye devam ederken kolumu hafifçe sıktı. Sonunda kalabalık benim için

artık dayanılmaz bir hal aldı. Luke'un yakasını çektişirdim. "Buradan çıkmam gerek," dedim ve hiçbir şey sormadan elimi tutup beni çıkışa yönlendirdi.

Geçmiş geride bırakma zamanıydı.

Üçüncü kata çıktık ve on dokuzuncu yüzyıl Amerikan ve İngiliz tablolarının sıralandığı, sanki orada zaman durmuş gibi sessiz, uzun ve karanlık bir koridora girdik. Özel serginin açılışından dolayı, müzenin geri kalanı her zamankinden daha boştu ve ayak seslerimiz sessizliği bölüyor, hayaletler duvarlara vuruyormuş gibi yankılanıyordu.

Duvarları yağlı boya tablolarla dolu bu salon beni her zaman çekerdi ve Londra'ya her gelişimde istisnasız burayı ziyaret ederdim. Rosetti ve Millaise tablolarının melankoli dolu renklerini hep sevmiştim. Burne-Jones, Blake ve Reynoldslar duvarlardan bize bakıyordu. Uzun bukleleriyle zambak beyazı kadınlar, yüzlerinde huşu ve aşk ifadeleri, ellerinde bir buket gül, üzerlerinde klasik bir Yunan tiyatro oyunundaymış gibi kıyafetlerle bizi izliyordu. Belki ben de buraya ait olduğum, camlı bir vitrine yerleştirilerek bu zamana ait olmayan şeylerle birlikte sergilenmem gerektiği için bu galeriye sürüklenmişim. Mekanik bir falcı veya soyu tükenmiş bir kuş, Victorianların çok meraklı olduğu tuhafliklar gibi ilgi çekerdim; ama insanların konuşup sorular sorabileceği canlı bir parça olurdum.

Loş ortamda gözlerimi kısarak bir tabloya bakarken - bu salon daima fazla karanlık olurdu - zihnimin derinliklerinde bir mırıltı hissettim. Önce günün heyecanından kaynak-

lanan bir baş ağrısı, kalabalığın arasında uzun süre kaldığım için (normalde mümkün olduğunca kalabalıktan kaçardım) klostrofobiden olabileceğini veya eşyalarımı tuhaf bir ortamda görmenin yarattığı huzursuzluk olduğunu sandım. Ama başım asla ağrımazdı; tıpkı soğuk alamayacağım veya bir yerimi kıramayacağım gibi. Mırıltı zayıftı ama yabancı değildi; kafatasımın omurgamla birleştiği yerden yayılıyor ve çok uzun süre çalışmadıktan sonra amacı bile unutulmuş eski bir motor gibi sırtımı ürpertiyordu. Mırıltılı bir sestense fazlasıydı. Tıpkı bir kokunun anıları taşıdığı gibi, duyguları aktarıyordu. Mırıltı bunların hepsiydi. Farkına vardığımda, ondan başka bir şey düşünemez oldum.

Bunun bir makinenin elektrik akımı gibi bir sinyal olduğunu ancak o zaman anlayabildim. Biri benimle bağlantı kurmuştu ve içimde iki asırdan uzun süredir taşıdığım bir korku aniden ateşlenerek bütün benliğimi sardı. Geçmişten kaçmaya çalışabilirdim, fakat geçmişin henüz benimle işi bitmemiş gibiydi.

Luke'a dönerek yüzünü inceledim; korku görüşümü bulandırmıştı. Kanım damarlarımda kabarmış gibiydi.

"Lanny, ne oldu?" diye sordu Luke, endişe dolu bir sesle.

Yakasını umutsuzca tuttum. "Adair! Serbest kalmış!"

İKİ

BOSTON

Önce taş hücrenin dışından bir gürültü geldi; Adair'in uzun zamandır duyduğu her şeyden daha güçlü bir şekilde. Sonra, gürültü yaklaştıkça sarsıntı başladı ve ayaklarının altındaki zemin, biri toprağa kalın bir sopayla vuruyormuş gibi titredi.

Adair kendi zamanında çığlara ve muazzam fırtınalara, yeri sarsan yıldırımlara tanık olmuştu ama hiçbiri bu kadar sürekli değildi. Yanardağların patlayıp koca köyleri çıra gibi yakışını izlemiş, toprağı yararak büyük uçurumlar oluşturan ve evleri yutan depremleri hissetmişti. Belki şimdi hissettiğı şey de bir depremdi ve doğa nihayet onu serbest bırakmaya gelmişti.

Duvarın içinde kapana kısıldığı bu dar boşlukta –diğer bir deyişle hücresinde– Adair ellerini asla geçit vermeyen taş duvarlara dayadı. Kaç yıl olmuştu? Sürekli karanlıkta günü

Adair merdiveni tırmanırken bir şey söylemedi. Bir saat sonra, güzel bir banyo yapıp uzun saçlarını taramış ve Jude'un gülünç kıyafetlerine bürünmüş olarak, evin önündeki büyük verandada ev sahibine katıldı.

Jude tedirgin gözlerle ona baktı. "Başıma ne geldiğini hep merak ettim. Hepimiz ettik. Öylece radardan kayboluverdin... puf?" Jude başının yan tarafında balon patlaması gibi bir hareket yaptı.

"Yani diğerlerinden görüştüklerin oldu mu?" diye sordu Adair.

Jude kararsız bir tavırla omuz silkti. Yaptığı hatayı hemen anlamıştı. Diğerleriyle birlikte Adair'in gidişini konuştuklarını belli etmişti ve o yokken bunu konuşmak *komploturmaktan* bir adım ötedeydi, ki bu da yasaktı.

"Sen ve diğerleri benim ortadan kayboluşumu konuştunuz ama beni aramadınız mı?" diye hırladı Adair.

"İzleyebileceğimiz bir ipucu yoktu. Varlığını hissedemiyordum... hiçbirimiz hissedemedik. Aramaya nereden başlayacağımızı bilemedik," diye açıkladı Jude, fakat Adair onun endişesinin samimi olmadığını açıkça görebiliyordu. "Elimdeki son adresine gittim; şu malum malikâneye. Ama orası boştu. Yağmalanmıştı. Şu küçük 'çuval bezi ve kül' adam dışında..."

"Alejandro mu?" Adair bunun uygun bir tanım olduğunu düşündü; Yahudi olmasına rağmen, Alejandro hatalarının suçluluğunu meslekten men edilmiş bir rahip gibi taşıyordu.

"Evet, şu İspanyol. Maiyetine en son katılanlarla, şu ormandan gelen kadın ve yakışıklı arkadaşıyla birlikte Philadelphia'ya gittiğini söyledi. Alejandro, senin ondan, Tilde'den ve İtalyan'dan sıkılarak hepsini meteliksiz ortada bırakıp gittiğini düşünüyordu."

Adair omuzlarını dikleştirdi. "Beni hapsedenler o adam ve kadındı. Jonathan... ve Lanore." Adair, Jude'un uzak geçmişten bir şeyi hatırlayarak yüzünü hafifçe buruşturduğunu gördü. "O kadını hatırlıyorsun, değil mi? Güvenimi kazandı ve sonra da bana ihanet etti. Hain kaltak! Onu elime geçirdiğimde..." Tehdidini söze dökmeydi. Yıllar boyu intikamı tekrar tekrar düşünmüştü; birinin eski bir yarayı kaşıyarak o yaraya neden olan olayı zevkle düşündüğü gibi. Ama sonunda intikam hırsı o kadar yoğunlaşmıştı ki bunu kesmek zorunda kalmıştı. Çaresizlik onu neredeyse delirtiyordu ve o uçuşunun kenarında gidip gelmek öylesine korkunçtu ki geri çekilmekten başka seçeneği yoktu.

Muazzam öfkesini tekrar tekrar duvara savurmuş, duvarsa yerinden bile kıpırdamamıştı. Adair sonunda Lanore'un onu durdurmasını sağlayan doğaüstü bir özelliği olabileceğine bile inanmaya başlamıştı. Bir cadı *olmalıydı*; aksi takdirde Adair'i nasıl böyle hapsedebilirdi ki? Duvar birkaç kat taş ve tuğladan ibaretti. Zamanla, onu içeride tutabilmek için Lanore'un duvara büyü yapmış olması gerektiğine karar vermişti.

Adair kendine geldiği zamanı hatırlayınca, onu duvara gömenlerin Lanore ve lanet olası tavus kuşu Jonathan oldu-

ğunu anladı. Ellerini bağlayan iplere karşı koymaya çalışırken, kollarını farklı yönlerde itmeye çabalarırken nasıl zorlandığını hatırlayınca öfkesi onu sessizliğe boğdu; ipi içinden kayabileceği kadar gevşetmesi haftalar gibi gelmişti. Ellerini kurtardıktan sonra ağzını çözmesi zor olmamıştı. Ellerini çürümüş, duvarı bütün gücüyle yumruklamıştı ama onu duyan olmamıştı. Kimse yardımına koşmamıştı. Kimse onun orada olduğunu bilmiyordu ya da kimse umursamamıştı.

Mezarının içinde canlı yatarken, etrafında akıp giden dünyanın seslerini dinlemişti. Eve aileler taşınıp gitmişti. İnşaat gürültüleri duymuş, evin temelleri sarsılmıştı. Böyle zamanlarda duvarın yıkılmasını veya tavanın çökmesini dilemişti ama bunların hiçbirisi olmamıştı; şimdiye kadar.

“Hangi yıldayız?” diye sordu Adair.

“İnanmayacaksın.” Jude bir Cheshire kedisi gibi delice sırıttı. “2010, dostum. Her şey değişti. Her şey. Dünya artık bambaşka bir yer; çıldıracaksın.” Cheshire kedisi sırıtışı silindi ve Jude’un yüzü ciddileşti. “Ve neler olup bittiğini öğrenmek için bana ihtiyacın var çünkü –inan bana– nasıl yapacağını bildiğin hiçbir şey yok. Finans mı? Artık kimse çok fazla para taşımıyor. Bunları kullanıyoruz.” Jude elini cebine sokarak küçük, dikdörtgen biçiminde, parlak ve renkli, ne olduğu belirsiz sert bir şey çıkardı. “Kredi kartları. Kredi mektupları yerine kullanılan, portatif, kişisel bir sistem. Dünyanın herhangi bir yerinde istediğin her şeyi hemen almanı sağlıyor; artık bankalarla ve avukatlarla yazışmak zorunda değilsin.” Kartı Adair’e verdiğinde Adair kartı yakından inceledi. Tuhaf ve çok hafif bir şeydi.

“Ve dünyanın istediğin bir yerine birkaç saatte gidebilirsin. Tüccar gemileri kadar büyük uçaklar seni oraya uçurabilir.”

“Çift yelkenli bir gemi kadar büyük bir şey nasıl uçabilir ki?” Adair alaycı bir tavırla güldü; Jude’un onunla dalga geçtiğinden emindi ve deli Hollandalı bunun tehlikeli bir eğlence yöntemi olduğunu kesinlikle bilmeliydi.

“Yeterince büyük kanatları olan her şey uçabilir ama en şaşırtıcı olanı bu değil.” Jude yerinden fırlayarak, Adair’in sıra dışı bir tuvale yaslanmış bir cam tabakası olduğunu sandığı bir şeye doğru yürüdü. “Daha önce kâğıtlara yazılan ve kuryeyle ya da güvercinle gönderilen her şey, artık sihirliymiş gibi neredeyse anında gönderilebiliyor. Hem de havadan. Buna bilgisayar deniyor.” Donuk renkli metalle çerçevelenmiş oldukça sade görünüşlü siyah cam tabakayı abartılı bir tavırla işaret etti. Adair şüpheci gözlerle baktı.

“Sihirli mi? Yani bugünlerde her şey sihirle mi yapılıyor?” diye sordu Adair. Büyücülük yaygın bir şeye mi dönüşmüştü?

“Hayır, hayır, çok kolay olduğu için sihir gibi görünüyor. Ama aslında tamamen fiziksel dünyaya dayalı, emin olabilirsiniz. Şifrelenmiş enerji dalgalarıyla gönderiliyor.” Jude, bir büyücüymüş ve havadan bir güvercin yaratabilirmiş gibi ellerini bilgisayara doğru salladı.

Adair hiç etkilenmemişti. “Bu daha çok simyaya benziyor. Elementlerin içindeki gücü kontrol edebilme bilgisi.” Jude’un söylediklerine bakılırsa, doğru büyüler, bir şeyi en

temel seviyesine indirgeme ve enerjisini kanalizasyonla etmeyi bilmekle aynı şeydi. Aslında aynı büyüydü; sadece miktarda değil, külemeyecek ve algoritmalara sıkıştırılamayacak şeylerin varlığını kabul etmek istemeyen insanlar için farklı şekilde ambalajlanmıştı. Ama bir algoritma da, belli bir sonucu elde etmek için birtakım elementleri birleştirme yöntemini gösteren bir formülden başka neydi ki? Basit zihinliler için bilim, sık sık büyüyle aynı şey gibiydi. Adının ne olduğu fark eder miydi? Sonuçta, en temel seviyede, hepsi enerjiye ve enerjinin kullanımına dayanıyordu.

Jude, Adair'in bilgisayarları simyaya benzetmesi fikrini bir kenara attı. "Yeni dünyayı eski düşünce tarzına uydurmayı deneme bile. İşe yaramaz. Yeniye olduğu gibi kabul edip geçmişini geride bırakman en iyisi olur."

"O halde büyünü kullan da Lanore'u bana getir," diye emretti Adair. "Hemen."

Jude arkasına yaslanarak Adair'e uzlaşmacı bir bakış attı. "Yapacağız ve ona ulaşacağız. Ancak... önce halledilmesi gereken daha acil konular var."

"Hiçbir şey onu bulmaktan daha önemli değil."

"Zamanı gelince. Bak, seni sıkboğaz etmek istemiyorum, fakat aklına gelmiş olmalı. Servetini düşündün mü? Daha önce senin olan her şey... sen... sen... şey..."

"Hapsedildiğim mi?" Jude'un sözünü tamamlarken, Adair'in sabrı taşmaya başlıyordu; kibri ve emir almak konusundaki isteksizliği onu sinirlendiriyordu.

"Evet. Sen yeterince kendine geldiğinde detaylarla ilgi-

lenebiliriz ama... korkarım... sanırım... her şeyini kaybetmiş olma olasılığın çok yüksek." Jude bunları söyledikten sonra susarak gözlerini kırıştırdı.

Her şeyi kaybetmek... Adair kendi adına bir sürü mülkü olduğunu hatırlıyordu: Romanya'daki eski, devasa arazi; Kara Orman'da bir diğeri. Londra'da bir ev. Avrupa'nın saygın ve köklü bankalarındaki hesaplarda tutulan servetler. Hazine sandıklarını gömmüş ve hayati eşyalarını koruması için kendi yarattığı hizmetkârlarından birine bırakmıştı. Çok büyük olasılıkla o sandıklar uzun zaman önce keşfedilmişti ve kim bilir o güvenilir dostu ne olmuştu? Servetini kaybettiği, artık meteliksiz ve evsiz olduğu doğru olabilir miydi?

"Bunca zamandan sonra mülklere ve banka hesaplarına el konduğundan eminim," diye açıkladı Jude, elinden geldiğince nazik bir şekilde. "Hatırlayabildiğin kadarıyla yerlerini yaz ve araştırılabilir. Fakat konunun kaçınılmazlığına kendini hazırlamalısın, yani servetinin..."

Gitmiş olduğuna, elbette. Lanore'a duyduğu öfke bir kez daha alevlendi: O hain kadın, Adair'in her şeyini elinden almıştı... Elbette onun gittiğini anlayınca diğerleri de servetinin peşine düşmüş ve onu tek tek ele geçirmiş olabilirlerdi. Jude, Adair'in servetinin parçalarını araştırmanın anlamsız olacağını bu yüzden düşünüyor olmalıydı; belki o da onları bulmaya çalışmış ve başaramamıştı. Açlıktan ölmek üzere olan bir tilki kadar açgözlü ve kurnaz olan Jude...

Evindeki eşyalarının, formül ve büyü kitaplarının da kaybolduğunu o zaman anladı. Güçlü bir panik dalgası bütün

benliğini sararken boğazında bir şeyler düğümlendi. Mülk ve para kaybı onu biraz sarsardı ama gücünün kaynağını... iki büyü kitabı- kaybetmişse, o zaman gerçekten çaresiz demektir.

Durumunun vahim gerçekliğini kavrarken, Adair beline bağlanmış bir çapayla okyanus zeminine çekiliyormuş gibi hissetti. Karanlık sanatların en büyük ustalarından ömürler boyunca topladığı bilgi koleksiyonu... *kaybolmuştu*. Böyle, sine bir bilgi ve güce sahip olabilmek için döktüğü onca kan boşa gitmişti. Bir zamanlar dünya üzerindeki en güçlü adamı ve becerileri ancak Tanrılarınkiyle kıyaslanabilirdi; şimdiyse -o büyülerini ezberden hatırlayamadığı sürece- bütün arayışına baştan başlamak zorundaydı.

O anda aklına başka bir fikir geldi ve baştan aşağı ürperti. Lanny kitapların değerini anlamış ve hepsini kendine saklamış olabiliyordu. Belki de kendisini hapseden lanet duvarı bu şekilde büyüleyebilirdi. Eğer öyleyse, çok zorlu bir düşman olmalıydı. Adair onu küçümsemese iyi olurdu.

"Bu sandığımdan çok daha kötü," dedi Adair, sonunda, bu en son gelişme karşısında kendini kaybetmemeye, yazgının zalimliğine lanet etmemeye, hayal kırıklığı ve çaresizlik yüzünden eline geçirebildiği her şeyi kırıp dökmemeye çalıştı.

Jude bir elini Adair'in omzuna koyduğunda bu, Adair'in çok uzun zamandır hissettiği ilk anlayıştı. "Korkarım öyle."

Adair umutsuzluğun vahşi ama hızlı bir hastalık gibi kendisini sarıp geçmesine izin verdi; işin doğrusu, öfkesiyle

pek fazla bir şey yapamayacak kadar yorgundu. O öfkeyi dizginlemek, hissettiği muazzam yetersizliği hatırlamak ve öfkesini Lanore'la tekrar yüz yüze geleceği güne saklamak daha iyiydi. Bu öfke, onu önünde uzanan zorlu yolda destekleyecekti; Jude'un söyledikleri doğruysa her şey düşündüğünden daha zor olacaktı.

Jude, Adair'in omzuna tekrar vurdu -bu kez daha hızlı- ve Adair bu saygısızlığın cüretkarlığından mı, yoksa samimiyetsizliğinden mi kaynaklandığını anlayamadı. "İki yüz yıl boyunca yapayalnız... Tanrım, cehennem gibi olmalı. Nasıldı?"

Çocuk dolabı kadar bir yerde sesini kesmek zorunda olmak mı? Sence nasıl olabilir? diye bağırarak istedi Adair, canlı canlı gömülmenin dehşetini hatırlayarak. Hiçbir deneyimi onu böyle bir zorluğa hazırlamamıştı. Tanıdığı dünya zaman içinde silinip gitmiş, güneş, bitkiler ve toprağın yerini sonsuz bir karanlık kaplamıştı. Bazen o karanlıkta nerede olduğunu biliyordu. Toprağın derinliklerinde yanında arkadaş olarak sadece örümceklerle kapana kısılmış halde. Diğer zamanlardaysa, kendini bambaşka bir yere ısınanmış, tanıdığı ama çıkaramadığı seslerin tınlarını duyduğu sonsuz bir boşluğa düşmüş gibi hissetmişti. Öyle zamanlarda daha önce hissettiğini bildiği tarif edilemez duygulara kapılmıştı. Bu, damarlarında buzla doğmuş bir adam olarak mümkün olabileceğini sandığından çok daha korkunçtu ama bunu itiraf etmektense bir engizisyon ordusu tarafından işkence görmeyi tercih ederdi. Özellikle de Jude'a. Adair bakışlarını kaçırdı

ve kanepeye oturmak için adım atarken bir şey söylemedi, sessizliği her şeyi anlatıyordu.

"Yaşadığım sıkıntı artık bitti ve her nasılsa hayatta kaldın," dedi Jude, konuyu kapatarak. "Bunu nasıl başardığını kesinlikle bilmiyorum, fakat başardın ve bu da her şeyi anlatıyor. Senden zayıf biri aklını kaçırdı."

Delilik, Adair'e itiraf etmek istediğinden daha yakındı. Kendini meşgul etmek için kullandığı numaralar olmuştur. Zihinsel olarak Romanya'daki şatosuna gitmiş, koridorlarında yürümüş, en sevdiği eşyaları –ön salondaki Flemenk halısı ve Bavyera'da yapılmış, içinde gümüş takımlarını sakladığı ağır sandık gibi– ve belli pencerelerden görünen manzaraları hatırlamıştı. Bundan sıkıldığında, yatağa girdiği kadınların isimlerini ve özelliklerini –isim tanıdıklarını– hatırlamaya çalışmıştı ve sonra, onu da bitirince, atlarının isimlerini saymıştı. Laboratuvarındaki raflarda sıralanmış kavanoz ve şişelerin içindeki botanik ve organik malzemeleri, mineral ve metalleri tek tek isimlendirerek, hepsini hatırladığı formüllerde kullanmıştı. Ama sonunda bu numaraları da tükenmişti; düşünebildiği bütün zihin oyunları bile iki yüz yıla yetecek kadar değildi.

Zihni meşgul olmadığı zamanlarda –öfkesi yatışıp yerini bitkinliğe bıraktığında– sonrasında olanları hatırlayıp ürpermişti: karanlıkta gözünün önünde beliren korkunç görüntüler; öfkeli hayaletler gibi saldıran kâbuslar...

Bu arada Jude omzuna vuruyor, yaşlı bir adammış gibi onu neşelendirmeye çalışıyordu. "Şimdi imkânsız gibi gö-

ründüğünü biliyorum ama yine zirvedeki yerine çıkacaksın. Sadece biraz zaman alacak."

Adair buna mı dönüşmüştü; Jude'un acıdığı bir adama mı? İçinde yükselen gücü hissederek yerinden kalktı. "Evet, kaybettiklerimi geri alacağım ve bu, hayal edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde olacak. Bundan hiç şüphem yok. Ve sonra Lanore'la ilgilenme zamanımız gelecek; onu bulacağız ve hak ettiği cezayı vereceğiz."

ÜÇ

LONDRA

Adair serbest kalmıştı. Hep korktuğum gün nihayet gelmişti. Adair'in onu kapattığım hapishaneden kaçmayı başardığı gün ne yapacağımı sık sık merak etmiştim. Şimdi o gün gelmişti ve hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü yapılabilecek bir şey yoktu. Durdurulamaz olanı durdurmak mümkün değildi.

Luke, sokakta bana yetişene kadar müzeden koşarak kaçtığımı fark etmemiştim bile. Çin salonundan koşarak geçmiş, merdivenlerden koşarak inmiş ve Cromwell'deki kalabalığı yararlanarak kendime yol açmış olmalıydım. Omuzlarımı tutarak beni kendine çevirdi.

"Ne yapıyorsun sen? Öyle koşturup gidemezsin. Neler oluyor? O, yakınlarda mı?" Luke'un acil servis eğitimi otomatikman devreye girmişti. Akli dengesini kaybetmiş biriyim gibi gözbebeklerimi inceledi ve travma belirtileri

aradı; tıpkı polisin beni ona götürdüğü ve ilk kez karşılaştığımız gece yaptığı gibi.

"Hayır, gerçekten yakında değil. Ama onu... uzun zamandır hissetmemiştim. Beni korkuttu." Deli gibi atan kalbimi sakinleştirmek için elimi karnıma koydum. "Sorun yok. Öyle koşarak kaçtığım için özür dilerim."

Luke bana sınıksı sarıldı. Yüzümü onun göğsüne gömdüm ve peşimden koştuğu için hızlanan kalp atışlarını hissettirdim. Ona anlattığım hikâyeleri, Adair'in yapabileceği hainlikleri hatırladığını umuyordum; eğer öyleyse, Luke da benim kadar korkmuş olmalıydı. Şeytan cehennemden çıkmıştı; ne yatıştırılabilecek ne de durdurulabilecek şeytan... Ve yakında peşimize düşecekti. Birden zihnimde bir düşünce belirdi. Luke'u çok büyük bir tehlikeye mi atmıştım? Hiç şüphesiz, Adair'in intikamını almasını hiçbir şey engelleyemezdi.

Luke ikimizi de sakinleştirmeye çalışarak, yapmayı çok sevdiği gibi saçlarını okşadı. "Neler olacağından eminsen, ne yapmamızı öneriyorsun?"

Bilmiyordum, fakat cevabı benden bekliyordu. "Kaçmamız gerek, Luke," diyebildim sadece. Elimden gelen buydu. "Beni aramayı düşünmeyeceği bir yere gitmeliyiz."

Müzenin yakınlarındaki gösterişli otelde kalmaya karar verdik. Zihnimde onun varlığını bir kez daha hissederken yakınlarda olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum ve bu

da sınırlarımı geriyordu. Ama otele yerleştikimizde, Luke daha birkaç saat önce açtığım eşyalarımı bavullara geri doldurmamı engellemeye çalışıyordu. "Lanny, mantıklı ol," dedi. "Paniğe kapılmamıza gerek olup olmadığını bile bilmiyoruz. Lütfen, sağduyulu davran." Mantıklı, sağduyulu, paniğe kapılmaya gerek yok. Luke ilk anda hissettiği korkudan sıyrılmışken, her zamanki düşünce tarzına geri döndüğünü görebiliyordum. Her şeyi duygusuzca ve yöntemsel şekilde değerlendirmek ona daha kolay geliyordu –bir barda içeceği birayı seçmesi yarım saat sürebilirdi– ve ben duygusal davrandığım her an hemen şüpheli yaklaşıyordu. Bu, aramızda giderek şiddetlenen bir sürtüşme nedeni olmalıydı.

Ben bir bavulun başında dikilirken, Luke elimdeki tişörtü kapmaya çalıştı. "Neden bu kadar korktuğunu anlayabiliyorum. Varlığını yine hissediyorsun," diye devam etti. "Ama daha yeni başladı, değil mi? Bu daha yeni kaçtığı anlamına gelmez mi? Eğer öyleyse, okyanusun diğer tarafında demektir ve senin hakkında veya seni nasıl bulabileceği konusunda bir şey bilip bilmediğini bile bilmiyoruz. Belki de hiçbir şey değişmemiştir. Paniğe kapılmamalıydın."

Tabii her şeyin değişmiş olduğu dışında. Ve panik –haklı bir panik– tam olarak hissettiğim şeydi. Luke, Adair'in varlığının elektriğinin havayı nasıl çatırdattığını hiç hissetmemişti. Adair'in memnuniyetsiz bakışlarının soğukluğunu hissetmemiş, Adair'in ruh ezici cezalarından birini beklerken iliklerine kadar hiç buz kesmemişti. Adair insanı yutabilir, ipli bir oyuncak gibi kendine çekebilirdi ve birini ele geçir-

diğinde kaçması neredeyse imkânsız olurdu. Iradesinin glori karizmanın ötesindeydi. Doğatüstüydü. İki yüz yıl boyunca prenslerle, generallerle, isyan liderleriyle ve film yıldızlarıyla tanışmıştı fakat Adair, tanıdığı insanlar arasında bu kadar korkutucu varlığı olan tek kişiydi.

Kendisiyle aynı fikirde olmadığını görerek hüsrana uğrayan Luke, omuzlarını sıkıca tutarak gözlerinin içine baktı. "Kim olduğunu bilmiyorsa, nerede olduğunu bilmesi de mümkün değil. Şunu düşün: Günlerdir özgürse bile, seni bulması uzun zamanını alır. Yeni bir adın, yeni bir kimliğin var. Dünya büyük bir yer ve o birkaç yüzyıldır hayattan uzak. Senin peşine düşmeden önce yeni dünyayı öğrenmesi zaman alacaktır, burası kesin." Sesinde öfke belirtisi vardı. "Ve mantıken..." -yine o kelime- "...hissettiğin şey herhangi bir şey olabilir, değil mi? Yani, iki yüz yıl olmuş; Adair olma olasılığı yüzde kaçır? Örneğin... migrenin olabilir."

Kendimi Luke'un ellerinden kurtararak gözlerinin içine sert bir bakış attım. "Bu baş ağrısı değil. *Biliyorum*. Belki nerede, ne kadar uzakta ya da yakında olduğunu söyleyemiyorum, fakat bu hissin anlamını biliyorum. "Bu o." Adair'in yanında sadece birkaç yıl kalmış olabilirdim ama her seferinde bu işgalci varlığını hissetmişim; ta ki Jonathan'la birlikte onu duvarın içine hapsedene kadar. Zihnimi tel gibi bölen bir elektrik akımıydı ve kapatmak mümkün değildi. Böyle bir his yoktu.

"Seni bulmak için bu hissi kullanabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedim, kısık sesle. Bu düşüncenin ken-

disi bile yeterince ürktüçüydü -zihnimdeki çitirtinin izlenebilecek ekmek kırıntılarıymış gibi onu bana getirmesi fikri- ama mümkün olduğunu sanmıyordum. Sonuçta, birbirimizden ayrı olduğumuz tüm zamanlar boyunca Jonathan'ın varlığını hissetmişim ama yandaki odada mı, yoksa dünyanın öbür ucunda mı olduğunu kestirememişim. Elbette ki Adair benden çok daha güçlüydü ve bağlantının nüanslarını ayırt etmeyi, sürekli olmasının, titremesinin veya diğer düşünceleri engelleyecek kadar güçlü olmasının ne anlama geldiğini bildiği şüphesizdi. Diğer birçok şeyi sormaya niyetli olduğum gibi, bağlantıyla ilgili sorularımı da Adair'e sormayı düşünmüştüm, fakat cevaplardan korkmuştum ve durumuma aldırmazsam zamanla geçeceğini zannetme hatasına düşmüştüm. Adair duvarın arkasına geçtiğinde, büyüünün gücünü kaybedip kaybetmeyeceğini ve yaşlanıp insanların arasına tekrar karışıp karışamayacağını merak etmişim, ancak bunun safça bir umut olduğunu hep biliyordum.

Ve şimdi, Luke'la bu durumda kalmışken, yine bir hata yapıp yapmadığımı sorguluyordum. Onu yanıma almam bencillikti -hatta umursamazlıktı- ama zihnim berbat durumdaydı. O ya da bu şekilde bütün hayatım boyunca yanımda olan adamı kaybetmişim ve Luke -mantıklı, sağduyulu bir adam olarak- onun yerini alabilecek mükemmel bir aday gibi görünmüştü. Jonathan'ın, genellikle çekim duyduğum tipte erkeklerin aksine, Luke'a güvenebileceğimi biliyordum. Şimdi zihnim netleşmişken, sadece bu pratik farklılıklarımız yüzünden bile böyle bir ilişkinin uzun ömürlü olacağını düşünmekte zorlanıyordum.

Üstelik şimdi Luke'un meziyetlerinin ters tarafıyla karşılaşmıyordum. Bir zamanlar onu mantıklı, sağduyulu ve gerçekçi görürken, şimdi esneklikten uzak olduğunu düşünüyordum. Buna karşılık ben onun ebeveyn mizaçıma karşılık atan bir çocuk gibiydim. Bana üstünlük taslamıyordu ama düzeltmelerine ve müdahalelerine giderek daha çok kızmaya başlamıştım. Bu sürtüşme, birlikte olmamamız gerektiğini gösteren diğer bir işaretti.

Ayrıca, Luke'la -aslında herhangi bir ölümlüyle- birlikteliğimin sonunun kötü olacağını da içten içe biliyordum. Luke'a sonuna kadar yanında kalacağıma söz vermiş olmama rağmen -kaçmama yardım ettiğinde yaptığımız anlaşmanın bir parçası olarak- hayatıma giren ölümlülerin yaşanıp ölmesini izlemek bana asla kolay gelmemişti. Ve -Luke'u yanıma alırken umursamazca davrandığıma bir kanıt daha- çocukları olan birini asla baştan çıkarmayacağıma kendi kendime söz vermişken, şimdi bunu yapmış, Luke'u çocuklarıyla benim aramda tercih yapmaya zorlamıştım. Luke elbette ki başından beri verdiğimiz bütün kararlarda kendi iradesiyle tercih yapmıştı ama onun zayıf bir anından yararlandığım düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordum. Luke'u hayatıma çekmekle hata yapmıştım ve şimdi hatamın bedelini ödüyordum.

"Aşırı tepki verdiğimi düşünüyorsun," dedim, son eşyalarımı bavullarıma atarken. "Ama inan bana öyle değil." Ona çok ciddi bir ifadeyle baktım.

Luke, konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar sakinliğimizi korumanın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Burada kalırsam kendimi güvende hissetmeyeceğim. Benimle gelebilir ya da gelmeyebilirsin ama ben gidiyorum," diye karşılık verdim ve Luke pes etti. Fikrimi değiştirmeyeceğimi görebiliyordu. Sonunda, Heathrow yakınlarında bir demiryolu kenarında ucuz bir otel bulduk. Rüşvet karşılığında, resepsiyon memurunun isimlerimizi ve pasaportlarımızı deftere kaydetmesini engelleyerek, kredi kartı kaydı olmaması için de bir gecelik ödememizi nakit yaptık. Oda tıks tıks, birbiriyle uyumsuz eşyalarla doluydu ve şilte aşırı kullanıldığı için düzensiz bir şekilde yumuşamıştı. Böyle köhne oteller kadar moral bozucu başka bir şey bilmiyordum; belki de böyle yerlerde çok uzun süre kaldığım için. Ama sadece bir gecelikti; köhne ama işe yarar durumdaydı. Üstelik de sabah uçakla... bir yere... gidecektik. Henüz kararımı vermemiştim; Adair'den uzak ve güvende olacağım bir yere ihtiyacım vardı. Sadece, hareket halinde olduğumuz sürece kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum.

Luke ve ben o gece, o köhne yatakta aceleyle seviştik. Sadece sinirlerime iyi geleceğini düşündüğü için seviştiğini düşündüm, çünkü sekse görev gibi yaklaşmıştı ve hiç güven verici değildi. Öyle ya da böyle, işimiz bittikten sonra uykuya daldı ve ben zihnimdeki o acı verici hisse ve ne anlam taşıdığına kafa yormaktan başka bir şey yapamayacak kadar gergindim.

Karanlıkta oturup Luke'u izledikçe, yataktan fırlayıp oradan gitme dürtüme karşı koymakta zorlanıyordum. Seni terk edecek; bu kaçınılmaz, diyordu zihnimdeki acımasız ses.

Seni sevmiyor ve bir gün bu gerçeği anlayacak. Seninle birlikte gelmek için bir kenara fırlatıp attığı eski hayatını geri isteyecek. Sonuçta çocukları var. Senin gibi biri için asla 'sonrasında hep mutlu yaşadılar' hikâyesi olamaz; sen Adair'ın canavarlarından birisin ve seni seçmesinin bir nedeni var. Luke gerçekten tanısa seni sevmezdi; yalnızlıktan kurtulmak ve Jonathan tarafından reddedilişinin acısını azaltmak için neler yaptığını bir bilseydi. Maceralarının ve sevgililerinin yarısını bilse seni terk ederdi, çünkü kendini iyi biri olarak görüyor ve iyiler asla kötülerle bir arada olmaz. Mutlu olmayı hak ettiğine gerçekten inandın mı?

O sesten nefret ediyordum ve onu çok sık duyuyordum. Ve ardında her erkekle hissettiğim, Jonathan'ın beni bıraktığında hissettiğim o keskin acı vardı. O acı öylesine kötüydü ki bir daha asla birinin beni o şekilde incitmeyeceğine yemin etmiştim. Bütün ilişkilerimde, eğer biri gidecekse, bunu yapan kişinin ben olacağıma karar vermiştim.

Gerçek şu ki, ancak birimiz tehlikedeydik. O sadece benim yanımda olduğu için tehlikedeydi. Luke'tan ayrılırsam güvende olurdu. Zalimce ve bağışlanamaz bir şey yapmak üzereydim, fakat bunu onun iyiliği için yapıyordum. Kaçmama yardım ettiğinde verdiğim sözü bozacaktım. Benimle gelmek için her şeyden vazgeçerse, bir daha asla yalnız kalmayacaktı. O anlaşılmaya uymuştu ve şimdi de bana güvenmemesi gerektiğini öğrenecekti.

Yazı masasını sessizce araştırıp unutulmuş bir otel bloknodu buldum. Düzgün düşünemesem de, Luke en azın-

dan bir mesaj bırakmamı hak ediyordu. O gece neler yazdığımı tam olarak bilmiyorum; sanırım çok ihtiyacım olduğu bir zamanda bana yardım ettiği için teşekkür ettim ve beni bir gün bağışlamasını diledim. Üzerimdeki bütün parayı ona bırakarak, Amerika'ya geri dönüp kızlarını görmesini önerdim. Onu terk etmemin, Jonathan'ın beni terk ettiğinde başıma geldiği gibi onu yıkmamasını umuyordum. Ama tek yolu buydu.

Mesajı boş yastığının üzerine koydum. Gitmem gerek, gitmem gerek, gitmem gerek; huzurlu bir şekilde uyuyan Luke'a bakarken bu kelimeler bir kilise çanı gibi zihnimde çinliyordu. Adair peşimden geliyordu ve birlikte geçirdiğimiz zaman sona ermişti. Artık başımın çaresine bakmak, Luke ve ailesini rahat bırakmak zorundaydım. Yine yalnızdım ama sonuçta hepimiz yalnızdık. Ah, ben bu dersi ne de iyi öğrenmiştim.

Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama gece duasındaki bir rahip kadar sessiz bir şekilde odadan çıktım ve kapıyı kapatırken arkama bakmayı reddettim.

DÖRT

BOSTON

Adair, ertesi sabah huzursuz bir uykudan uyandı. Akşamki karanlık, mühürlü mezarındaki kadar karanlık ve sessiz olmadığından, gökyüzünün en küçük aydınlanmasıyla veya sokaktan gelen en küçük sesle uyanmaması imkânsız olmuştu. Diğer yandan, düzgün bir yatakta sadece bir gece uyuduktan sonra, modern şiltelerin ve yatak yaylarının kalitesine hayran olmuştu. Jude'un konuk odasındaki yatak, eski malikânesinde üzerinde yatmaya alıştığı yastıklar ve samur kürkleri kadar kaliteli olmayabilirdi ama çok uzun zamandır yatağı olan sert toprak zemine kıyasla açık arayla tercih ediliyordu.

Şafak daha yeni sökmüştü ve Adair, Jude'un tüm zamanını geçiriyor gibi görüldüğü ve adına ofis dediği odada çoktan işe gömülmüş olduğunu gördü. Jude her zaman çalışkan biri olmuştu –aslında ilk olarak Hollanda'daki altın tüccarları

loncasının tekeline hırslı bir planla yıkmaya yaklaştığı zaman Adair'in dikkatini çekmişti- fakat bütün Adair onun işkolikliğinden hoşlanmamıştı. Sonuçta, iki asırlık yokluğundan sonra efendisi geri dönmüştü; Jude, Adair'in dönüşünü kutlamak için defterlerini ve hesaplarını memnuniyetle kutnara itmeli ve protokolün gerektirdiği gibi ona hizmet etmeliydi.

"Beni bu yeni dünyaya çıkar," dedi Adair, Jude'un masasının önünde durup onun dikkatini çekerek. "Kendi gözle- rimle görmek istiyorum."

Hollandalı zorlama bir sabırla başını işinden kaldırdı. "Şu anda pek fazla bir şey görmek için saat çok erken. Seni bilgisayarın başına oturtup biraz..."

"Hayır," diye böldü Adair. "Şu çok değerli oyuncağı- mı duymaktan sıkıldım. Bıktım." Adair, Jude'un o aleti kendi- sini başından atmak için kullandığından şüpheleniyordu. Ay- rıca, alete dokunmaktan da hoşlanmamıştı; parmaklarının ucunda zıngırdıyor, dişlerini titretiyordu.

Jude arkasına yaslandı. "Pekâlâ. Nereden başlamamızı öneriyorsun?"

"Giysilere ihtiyacım var. Terzini çağıralım."

Jude küstahça sırtıttı. "Artık giysilerimizi yapan terzile- rimiz yok. Çoğu şeyi mağazalardan alıyoruz. Ve haklısın, giysilere ihtiyacım var. Benim giysilerim sana pek uymuyor, değil mi? Pekâlâ, mağazalar açılınca alışverişe çıkarız. Bu arada bugünlerde erkeklerin nasıl giyindiği konusunda biraz fikir edinmelisin." Odadan çıktı; geri döndüğünde elinde par-

lak renkli resimlerle dolu bir tomar sayfa vardı. "Dergiler. Periyodik olarak hazırlanan modern yayınlar," dedi Jude, yı- ğını Adair'in kucağına bırakırken. "Çoğu reklamdır ama ne bekleme gerektiği konusunda bir fikir verirler." Böylece, Adair acele etmeden resimlere baktı, fakat züppe ve tasasız erkeklerin, aşırı büyük saatlerin ve önceki gün sokaklarda gördüğü mekanize faytonların sonu gelmek bilmez tekrarları gibiydi. Genç adamları ciddiye almakta zorlanırken, diğer eşyaların hiçbir çekiciliği olmadığına karar verdi.

Alışveriş hem sıkıcı hem de nefes kesiciydi. Giyinmeye çok meraklı olduğundan ve kendi zamanında paranın satın alabileceği en iyi giysilerin ve en iyi terzilerin tadını çıkar- dığından, bunun yeni dünyadaki ilk zevkli deneyimi oldu- ğunu düşündü. Ancak deneyimin kendisi çok fazla geri- lemişti.

Adair önce yabancıların önünde kişisel tercihlerini ya- parken çok rahatsız olmuştu; terziler ve yardımcılarıyla uğ- raşmaya alışkındı ama başka müşterilerin meraklı bakışları altında alışveriş yapmak, mahremiyetten aşırı uzak geli- yordu. Üstelik bir de giysilerin kendileri vardı; çok ince ve süssüz, dantelsiz, bakır düğmesiz veya ipek örgüsüz tuhaf şeylerdi. Her şey koyu renk, ciddi ve özgün ifadeden uzaktı; bütün giyim endüstrisini kilise ele geçirmiş gibi. Üstelik o kadar az kat giyiliyordu ki tamamen giyinse bile kendini skandal sayılacak ölçüde çıplak hissediyordu. Yüksek yaka- ları ve kıvrımlı boyun bağları olmadığı için, özellikle boy- nunu korunmasız hissediyordu. Adair ipek kravatları inceler-

ken, Jude kendisinin onlara asla ihtiyacı olmadığına garanti verdi. Adair bu giysilerle kendini savunmasına garanti mişti. İnsan giysilerinden güç alırdı; dolayısıyla vücuduyla dünyanın geri kalanı arasındaki sınırdan emin olmalıydı.

Günün yaklaşık yarısını mağazalarda geçirdikten sonra, çoraplarına (jartiyere ihtiyaç duymadan baldırı sihirli bir şekilde saran, ayağa giyilen küçük eldivenler kadar ince şeylerdi), ayakkabılarına ve kişinin testislerini yerinde tutan bol bez parçaları yerine kasıkları yapışkan gibi saran neredeyse ağırlıksız şeylere kadar bütün gardrobunu düzmüştü.

Jude, giysi alışverişinden sonra Adair'i bir salona götürdü, ki Adair bu deneyimden çok zevk aldı. Kendisi bir koltukta otururken, genç bir kadın parmaklarını onun saçlarında dolaştırmış, beş-altı başka kadın yanından geçerken kur yapmış, yakışıklılığını övmüş, çeşitli bahanelerle gelip kollarına dokunmuş ve gözlerinin çok seksi olduğunu söylemişlerdi. Genç bir adam, Adair'in bıyık ve sakallarını asla kendisinin aklına gelmeyecek ve kibirli denebilecek ama kadınların hoşuna gittiği anlaşılan bir tarzda biçimlendirmişti.

Jude o akşam eğlence için yüksek fiyatlı iki refakatçi çağırmişti. Adair alçak kanepeye oturarak iki kadının birlikte dans edişini izledi, giysilerinin ve saçlarının utanmazlığını, yüzlerine sürdükleri net makyajı inceledi. Vücutları mermerden oyulmuş gibi, gözleri parlak, dudakları şehvetliydi; görünüşlerinin her detayı, onları dişil çekiciliğin örnekleri haline getirmek üzere tasarlanmış gibi. Onun hatırladığı kadınlar -tarlada çalışan köylüler ya da bir kralın cariyesi olsun- bu

iki kadınla kıyaslandığında oldukça şişman ve az boyalı kalıyordu. Adair nasıl bir dünyayla karşılaştığını, bu dünyanın kargaşasını ve tanıdığı dünyadan neredeyse aynı denemeyecek kadar uzak olduğunu belki yüzüncü kez düşündü.

Jude'la birlikte kadınları sırayla ele alırken, ikisi de Adair'e yapabilecekleri en müstehcen şeyi hayal etmek için yarışır gibiydiler. Erkekliğinin büyüklüğü konusunda tartışmış, tekrar tekrar sertleştirmek için çabalamışlardı. Onu okşamış, güzel yüzlerini göğsüne, sırtına ve kasıklarına sürmüş, dudakları ve dilleriyle göğüs uçlarıyla, göbek deliğiyle ve karnıyla oynamış, teninin her santimini iki asırdır uzak kaldığı zevklere boğmuşlardı. O kadar çok kez boşalmıştı ki bir daha asla zirveye ulaşamazsa hiç şaşmazdı. Kadınlardan biri o gece onun yatağında yatarken -Jude kendininkini bir taksiiyle göndermişti- Adair yabancı birinin kolunun altında bir kedi yavrusu gibi kıvrılarak yatmasının kendisini ne kadar iyi hissettirdiğine hayret etmişti.

O sabah kadın gittikten sonra, Adair bir kez daha Jude'u ofisinde bulana kadar evin içinde dolaştı. Jude arkasına yaslanarak Adair'e baktı. "Umarım dün geceki eğlence hoşuna gitmiştir." Jude samimi yetersizce sırıttı. "Kızlara senin zimmete para geçirmek suçundan daha yeni hapisten çıktığını söyledim. Çok ağır bir suçtur. Onlar da topluma geri dönüşünü kutlamak istediler."

Adair ona aldırmadı; önceki gece yaptıkları şeyleri konuşmak kabalık ve çocukça gelmişti. "Eh, şimdi ne yapıyorsun, Jude? Artık din adamı rolü oynamıyorsun sanırım?"

Jude darmadağınık masasını, kâğıt yığınlarını ve elektronik aletleri işaret etti. "Bir işadamıyım."

"Bir işadamı, ha? Tam olarak ne tür bir iştesin?"

"Çağın işi, dostum: Para kazanmak. Hong Kong'da bir ortağım var -hiç yüz yüze gelmedik- ve borsa üzerine spekülasyonlar yapıyoruz. Temelde sadece sezgiler ve zamanlama üzerinden para kazanıyoruz. Hepsi çok karmaşık. Bir gün sana da öğretirim. Ama şimdilik, aklındaki en acil şeyin bu olduğunu pek sanmıyorum."

Jude'un ses tonundaki lütufkârlık Adair'i kızdırmıştı. Onu hemen orada işe koşturmak istiyordu ama kendini tuttu, çünkü Lanore'u bulmak için Jude'a ne kadar ihtiyacı olduğunu iyi biliyordu. O kaltağı bulma şansını hiçbir şekilde tehlikeye atamazdı. "Bilmem gereken tek şey, bu konuda çok iyi olduğun ve sana yüksek bir gelir sağladığı, çünkü tekrar ayağa kalkarken senin imkânlarını kullanacağım," dedi Adair.

Bu sözleri üzerine Jude'un yüz ifadesini görmek Adair'i eğlendirmişti. Ancak, Jude'un her şeyini borçlu olduğu ve bunu inkâr edemeyeceği tek kişi vardı; üstelik reddetmesinin ne yararı olurdu ki? Adair istediği şeyi ondan yine de alırdı. Jude teslimiyet ifade eden bir şekilde iç çekti. "Elbette. Benim olan her şey senindir. Sonuçta sadece para, değil mi?"

"Ben de hep buna inandım. Para, gerçekten önemli olan şey için sadece bir araçtır."

Jude devam etmeden önce bir an duraksadı. "Bak, yine de anlaman gereken bir şey var. Param olsa da, çoğu iş giri-

şimlerine bağlanmış durumda. Senden esirgiliyor filan değilim ama içimden bir ses, bu küçük kümesimin ikimize uzun süre yetmeyeceğini söylüyor. Ve daha önce söylediğim gibi, sen sıfırı tükettin. Bir daha asla maddi konularla ilgili endişelenmemen için yeterince para bulmanı sağlayacak bir fikrim var. Eğer bu hizmeti satılığa çıkarırsan, sonsuza kadar yaşamak için bir servet ödeyecek bir sürü insan var."

Adair'in ilk tepkisi reddetmekti; aslında, daha bu teklif Jude'un dudaklarından dökülür dökülmez, Adair huzursuz olmuştu. Böylesine bir gücü satmak aşırı bir umutsuzluk hareketi olurdu. Başlangıçta ona ölümsüzlüğü getiren gerçek yaşam iksirini böyle elde etmişti: Efendisinin dönüşünü beklerken açlıktan ölmek için onun iksirlerini satmak zorunda kalan meteliksiz bir çıraktan. O zaman bile bu gücü zengin olmak için kullanmayı reddetmiş, sadece mütevazı ihtiyaçlarını karşılamakla yetinmişti. Üstelik o alışveriş çırak için hiç iyi olmamıştı. Kapına bir kurdun gelmesi yeterdi.

Yine de... kendisi çırak değildi ve bu da sıra dışı bir durumdu. Adair, Jude'un önerisinin mantıklılığını iliklerine kadar hissediyordu. *Öyle olsun.* "Bunu sadece ama sadece bir kez yapmayı düşünebilirim, Jude, dolayısıyla alıcı bu fırsat için çok iyi para ödemeli."

"Elbette. Bedelini ödeyebilecek gücü olan birini bulacağım."

"Ama kulağını tersten gösteriyorsun. Önce büyü kitaplarımı bulmam gerek. O tarifler oralarda bir yerde." Ne var ki Adair işin zorluğunun gayet farkındaydı. Kitaplar kolayca

saklanıp kolayca yok edilebilecek kırılgan şeylerdi. Ve ki-
tapları bulamazsa, eski ülkesine geri dönüp kaynaklarını
araştıracaktı; tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi. Bütün bu güçleri
elde etmek için gereken araştırmanın boyutları, hikâyelerin
izini sürmek için harcanan yıllar, olağanüstü güçler elde
etmiş simya ustaları, destekçilerinin bulunması, onları sırıla-
rını paylaşmaya ikna etmek gibi konularda hiçbir fikri olma-
yan Jude'a baktı. Onları gerekli her türlü yöntemi kullanarak
ikna etmek için...

"Bak, aradığım şu iki kitap bir hayli sıra dışı. Sadece iki
tane vardı; Venedik kökenli mavi bir kitap ve ahşap kapaklar
arasında toplanmış bir tomar yazılı tarihten oluşan çok daha
ilkel bir diğer kitap. Ama daha değerli olanı asıl ikincisi."

Jude çenesini kaşıdı. "Malikânedeki kitaplar; elindeki
tek kopyalar mıydı?"

"Elbette hayır. Çeşitli önlemler almıştım. En önemli ta-
rifleri yazıp güvenli bir yere gizlemiştim."

"Bu iyi. Orijinalleri bulmaya çalışmak yerine kopyaları
geri almak daha kolay olabilir. Onları nereye sakladın?"

"Saksonya'da bir kasabada; kasaba merkezinde bir ki-
lise var." Yılı hatırlayamıyordu ama orada sadece bir mevsim
kalmıştı. Kasabada güzel bir evi olan bir dulla birlikteydi ve
kadın ona hem arkadaşlığını hem de soğuk kışı geçirebileceği
rahat bir yer sunmuştu. Kasvetli öğleden sonraları en önemli
büyülerini saklamak için kopyalarını çıkarmış, onları kare
biçiminde bir domuz derisine sarmış ve paketi kilisenin ka-
takomplarına, rahip kemiklerinin arasına gizlemişti. Bölgeyi

zihninde çok iyi canlandırabiliyordu ama kasabanın ismini
ve yılı hatırlayamıyordu. Kasaba şimdi hiç şüphesiz tanın-
maz halde olmalıydı; tabii hâlâ duruyorsa. Ama bir mezara
asla dokunulmazdı. Modern çağda bile olsa kimse bir mezarı
açmaya cüret edemezdi.

"Yeri bana harita üzerinde gösterebilir misin?" diye
sordu Jude, Adair'in önüne bir atlas açarken herhangi bir
umut uyandırmaya istekli olmadığı belli bir şekilde. "Burası
Saksonya bölgesi. Artık doğu tarafında adına Almanya denen
bir ülke var. Bak, şurada, tam Çek Cumhuriyeti'yle birleştiği
yerde." Adair haritaya bakmanın dışında bir tepki vermedi-
ğinde, Jude başka bir sayfaya geçti. Bu harita, bölgeyi topog-
rafik detaylarla gösteriyordu: yeşiller ve kahverengiler, laci-
vert çizgiler halinde nehirlerle. Parmağını sayfanın üzerine
doğru salladı. "Bunların arasında tanıdık gelen var mı?"

Adair yerlerin isimlerine baktı... Königstein, Freital...
Elbe Nehri, evet; kasabanın Elbe kıyısında olduğunu hatırlı-
yordu. Sonra parmağı Dresden adında bir yere kaydı; evet,
kasabanın adı buydu. Hatırladığı kadarıyla derebeyinin mer-
keziydi. Haritada yeri işaret ederek Jude'a baktı.

"Kasabanın bu olduğundan emin misin?" diye sordu
Jude, fakat ses tonuna bakılırsa, Adair haberin kötü olacağını
anlamıştı. "Eğer orasıysa ve kâğıtlarını kasabanın merkezine
bıraktıysan, o zaman muhtemelen kaybolduklarını söylemek
zorundayım. Eğer hafızan seni yanıltıyorsa ve hatırladığın
yer tam olarak merkezde değil de biraz kasaba dışındaysa,
kurtulmuş olmaları mümkün, ancak bir savaş sıra-

sında şehir bombalarla yıkıldı ve içi dışına çıktı.” Adair kasasına yumruk yemiş gibi oldu. “Sana bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm. Eğer istersen oraya gidip kendimizi arayabiliriz. Deneyebiliriz.”

Adair aniden kendini çok yorgun hissetti. Hatırladığı köy yemyeşil kırlarla, ceylanların ve yaban domuzlarının dolduğu ormanlarla dolu güzel bir yerdi. Kasaba canlı ve zengin; genç dul onun dostluğundan çok zevk almıştı. Elbette ki hatırladığı kasabanın yerinde yeller esiyor olacağını, dulun çoktan öldüğünü tahmin etmişti ama yine de... Kasabanın yıkıldığı haberi onu hazırlıksız yakalamıştı. Saklamak için onca zahmete girdiği paketin yok olma olasılığı da onu yıkıyordu. Elini Jude’a doğru sallayarak yerinden kalktı. “Hayır, üzerinde düşünüyüm,” dedi, odasına çekilirken.

Her biri Adair için yeni kilometre taşlarıyla dolu olan birkaç hafta geride kaldı. Ona yeni bir kimlik yaratıldı, kimlik belgeleri, kredi kartları ve pasaportlar hazırlandı. Jude ona bir cep telefonu aldı ve nasıl kullanacağını gösterdi ama Adair’in telefonla arayacak kimsesi yoktu. Araba kullanmayı ve ATM kullanmayı öğrendi. Jude ona bir tablet bilgisayar aldı ve Adair günde birkaç saatini bir okul öğrencisi gibi onunla uğraşarak, Jude’un bir ders planı gibi hazırladığı alıştırmaları yaparak geçirdi.

Bütün öğrenim ve rehabilitasyonu, öfke krizleri, deneyip başarısız olduktan sonra tekrar girişimde bulunmaları

arasında, Adair paniğe kapılmamak için kendini çok zorluyordu. Modern çağa sıçramak çok moral bozucu, vazgeçmenin cazibesiyse çok güçlüydü. Asırlar boyunca insanları yaşlandıran şeyin bu olduğunu gözlemlemişti. Değişime artık uyum sağlayamadıklarında hayattan yoruluyorlardı. Bu, sonunun başlangıcı oluyordu ama çok az kişi bunu yaşarken anlayabiliyordu. Bunu kendi hizmetkârlarında da gözlemlemişti. Yeni şeylerin baskısına daha fazla dayanamadıkları bir zaman er ya da geç geliyordu. Kişi kendine gelenekçi diyebilir, yeni yöntemlerin değerini görmüyormuş gibi davranabilir veya ilerlemelerin yanından geçip gidişini izleme hakkını kazandığını iddia edebilirdi, fakat konunun üzücü gerçeği, kişinin eskimeyi seçmesiydi.

Ölümsüz olmak, değişime teslim olma lüksüne asla sahip olamamak anlamına geliyordu. Bu tek şarttı: Sonsuza dek değişmeye devam etmeliydin. Dünyaya ayak uyduramıyorsan, bir duvarın içinde, bir mağarada hapsedilmiş ya da okyanusun dibinde yaşıyor olabilirdin. Ve Adair geride kalmayı reddediyordu. Ayrıca, onu harekete geçiren bir görevi vardı –hain Lanore McIlvrae’yi bulmak– ve böylesine güçlü bir nedeni olduğu için şükretmesi gerektiğini biliyordu. Duyduğu nefret bir can damarıydı ve metre metre, adım adım ayağa kalkmak için onu kullanacaktı; ta ki diğer ucuna ulaşana kadar.

Bir gün öğleden sonra koridorun diğer tarafından Jude’un kendisini çağırdığını duydu. Adair hizmetkârlarından biri tarafından çağırılmanın şokuyla ona aldırmadı; sanki iş-

lerin gidişatı her şeyi değiştirmiş, Jude efendi ve Adair onun kölesi olmuş gibi. Ama aldırmanın hiçbir etkisi olmadı. Adam, çobanı bekleyen aptal bir koyun gibi meleyerek onu çağırmaya devam etti— ve dolayısıyla Adair vazgeçerek Jude'un ofisine gitti.

Jude her zamanki gibi bilgisayarının başında oturuyordu. "Seni mutlu edecek bir şey buldum, dostum. Onu buldum. Kitaplarından birini; büyü kitabını."

Adair, Jude'un omzunun üzerinden ekrana baktı. "Nasıl buldun?"

"Bilgisayardan. Onsuz nasıl yaşardık bilmiyorum." Jude monitördeki görüntüye bir parmağıyla vurdu. "Sanırım bu senin kitabın. Kesin olarak bilemem. Sen ortadan kaybolduktan sonra evindeki eşyalara ne olduğunu bilmek mümkün değil. Ev sahibi muhtemelen evi terk ettiğini düşünmüş ve zararını karşılamak için eşyalarını satmış olabilir. Bu yüzden internette biraz araştırma yaptım: eBay, müzayede evleri..." Jude, Adair'in bir şey anlayıp anlamadığına aldırmadan anlatmaya devam etti.

"Sonunda bir şey bulacağımı biliyordum ve buldum da. Voilâ," dedi Jude, daha iyi görmesi için monitörü gururla Adair'e çevirirken. Ama ne bulmuştu ki? Adair'in gördüğü tek şey, güzel bir binanın fotoğrafı ve cam vitrinlerin sıralandığı parlak bir salonu gösteren başka bir fotoğraftı. Sayfanın tepesine kelimeler karalanmıştı ama yazıyı tanıımıyordu ve kelimeleri seçebilmek için kendini zorlaması gerekti. "Venedik elyazması, kapağında bir damga var," diye devam etti Jude, "burada, bu binada."

Venedik elyazması, sahip olduğu iki önemli kitaptan daha az değerli olanıydı. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu kitap, çeşitli ciltlerden kopyaladığı veya ustaların ağzından yazdığı simya tariflerinden oluşandı. Yolculukları sırasında büyük zahmetlerle topladığı, ahşap kapaklar arasına deri bir şeritle sıkıştırılmış, birbiriyle uyumsuz sayfalar halinde, hayatının çalışması olan bir kitaptı. Belki de Venedik elyazması—mavi kapağı, yaldızlı resimleri ve titiz kaligrafisiyle iki kitaptan daha güzel olanı—onu daha önemli olan diğer kitaba götürebilirdi. Umut etmekten başka seçeneği yoktu.

"Burası neresi?"

"Çok uzak değil. Marblehead. Buradan bir saat kuzeyde. 'Kuzey Sahili Tarih Derneği,'" diye okudu Jude, gözlüğüyle ekrana bakarak.

"Adresi yaz da bir gidip bakalım."

Jude'un yazdığı yönlendirmeler sayesinde yolculuk yeterince hızlı olmuştu ama bir arabanın içinde olmanın sıkıntılarını yaşamıştı (yerin darlığı insanı birçok şeyi aynı anda yapmaya zorluyordu ve bir at kadar güdüsel olamazdı. İyi bir atı tercih ederdi). Web sitesindeki fotoğrafından müze binasını tanıdı. Otoban trafiğinin gürültüsünü büyük ölçüde engelleyen ağaçlarla çevrili dar bir arsada tek başına duran bir binaydı. Popüler bir yer olmadığı da belliydi. Otoparkta sadece bir araba duruyordu ve içeride hiç ziyaretçi yoktu. Yüksek pencerelerden süzülen ışık odaları aydınlatıyor, bir kilise

binasını hatırlatıyordu. Adair vitrinden vitrine yürüyerek bu-
maya geldiği şeyi ararken, açık alanda yankılanan kendi sesi-
seslerini duyuyordu.

Vitrinlerdeki eşyaların çoğunu tanııyordu, çünkü ken-
disi mezara gömüldükten sonra icat edilmişlerdi. Üzerine
ağır bir demir mengene yerleştirilmiş büyük bir kütü-
önündeki plaketi okudu: "Çamaşır makinesi, 1907." Deniz-
cilerin kendilerinden gördüğü için tanıdığı küçük bir süs ko-
leksiyonu, çoğu 1800'lerden kalma ve bakımlı, parlak, güzel
tabancalar ve tüfekler vardı. Sayısız fotoğrafta görülen Bos-
ton, bugünkü haline oranla çok eskiydi ama Adair'in bildiği
şehirden daha moderniydi.

Sonunda binanın arka tarafındaki dar bir salona yerleş-
tirilmiş bir vitrinde sergilenen kitabı buldu; sevilmeyen bir
üvey evlat gibi tek başına bir köşeye atılmıştı. "Büyü tarifleri
kitabı, İtalya'dan, yaklaşık 1700'ler, Bayan Brittany Leigh
Hendrickx'in koleksiyonundan, Boston" diye okudu duvara
asılı küçük plaketten. Adair, bunun genç bir adam olarak Ve-
nedik'te tıp okurken ele geçirdiği kendi kitabı olduğunu
hemen anlamıştı. Plakette açıklananın aksine, on yedinci
yüzyılda değil, on üçüncü yüzyılın sonlarında satın almıştı;
anlaşılan bu aptallar ellerinde ne kadar ender bir parça oldu-
ğunu bilmiyorlardı bile. Kapağına kendi mührü vurulmuştu
ve artık rengi atmış mavi kumaş kılıfı tahta bir kapağın üze-
rine gerilmişti. Kimsenin hiçbir şeyden haberi yoktu ama biri
eski resmi İtalyancayı okuyabilse, masum bir şekilde açtık-
ları sayfada kurbanının her yerinde iğrenç sigiller çıkarabi-

lecek berbat bir büyü tarifinin yazılı olduğunu anlayabilirdi.
"Yardımcı olabilir miyim?" Adair, bir kadının kendisine
yaklaştığını fark etmemişti. Orta yaşlı kadının üzerinde örgü
bir yelek, neredeyse ayak bileklerine kadar inen yünlü bir
etek vardı ve bir elinde neredeyse beklentili bir tavırla göz-
lüğünü tutuyordu.

"Bu kitap..." diye başladı Adair ama kadın onun sözünü
kesti.

"Çok ilginç bir parça, değil mi?" dedi kadın, bir kuş gibi
başını yana yatırarak. "Kalıcı bir koleksiyonun parçası. Röp-
rodüksiyon olup olmadığından emin değiliz, ki bu yüzden
arka tarafta sergilemeye karar verdik. Eski kitaplarla mı il-
gilleniyorsunuz?"

Adair onun sorusuna aldırmadı. "Size nasıl ulaştı?"

"Müzemizdeki bütün eserlerin kaynağını bilmek isteriz
ama genellikle bu pek mümkün olmuyor." Kadın, ziyaret-
çiyle daha fazla sohbet etmek konusunda kararsızmış gibi
bıkkın bir tavırla gülümsedi. "Bu parça, Boston'dan Marb-
lehead'e taşınan bir koleksiyoncu tarafından bağışlanmıştı.
Hatırladığım kadarıyla gayrimenkul satışlarında antikalar
toplamayı seven Bayan Hendrickx adında biriydi. Eski eş-
yaların fırlatılıp atılışını görmeye gerçekten dayanamıyordu.
Dilerseniz daha fazla bilgi olup olmadığını görmek için ka-
yıtlarımıza bakabilirim..." Başını diğer yönde yatırdı. "Bu
eserle ilgilenmenizin özel bir nedeni var mı? Araştırma mı
yapıyorsunuz? Makale filan mı yazıyorsunuz?"

Aslında bana ait olduğu için. Bu sözler Adair'in zih-

ninde dolaştı ama bunun yerine, "Evet," dedi, "ben de böyle... antikalar toplayan bir koleksiyoncuyum. Satmayı düşünürseniz bu parçayı almak isterim. Sonuçta sizin de dediğiniz gibi muhtemelen bir reproduksiyon ve tarihi değeri tartışılır. Bu asil kurumda tutmaya değer bir şey olduğunu sanmıyorum."

Kadın kaşlarını çatarken dikkatini mi toplamıştı, yoksa Adair yanlış bir şey mi söylemişti? "Bu kararı vermek bana düşmez. Müze müdürümüze sormak zorundayım. İsteğinizi kabul ederse, müzenin yönetim kurulundan da onay alınması gerekir."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Adair. Kendi hazinelerinden bir parçayı bulmuş olmanın mutluluğuyla kitabı alıp kaçma dürtüsünü bastırmaya çalışarak ellerini önünde birleştirdi. "Ve... deponuzda benzer parçalar olup olmadığına da bakabilir misiniz? Belki Bayan Hendrickx'in koleksiyonundan başka ilgi çekici parçalar?"

"Bütün envanterimizin bulunduğu bir kataloğumuz var," dedi kadın, sinirlenmeye başladığını belli ederek, "ama beklemesi gerekecek. Aslını isterseniz, müzenin birazdan kapanağını söylemek için yanınıza geldim." Etrafı işaret ederek Adair'den başka ziyaretçi olmadığını vurguladı. "Bana adınızı ve iletişim bilgilerinizi vererseniz, biraz araştırma yapma fırsatı bulduğumda sizi arayabilirim. Ama şimdilik, sakıncası yoksa..." Başıyla kapıyı işaret etti.

"Belki -burada başka ziyaretçi olmadığına ve yalnız olduğunuza göre- belki envanterinize *hemen* bakabilirsiniz?"

Pek sık dışarı çıkmam. Benim için bu özel yardımda bulunursanız kesinlikle minnettar kalırım."

Bu bir hataydı. Kadına tuhaf bir adamla baş başa olduğunu vurgulamak onu gerginleştirmişti. Kadın omzunun üzerinden ofise bakarken, belki bir alarmı nasıl harekete geçirebileceğini veya nasıl yardım çağırabileceğini düşünüyor olabiliyordu. Kadın bir adım gerileyerek Adair'den uzaklaştı. "Korkarım şu an böyle bir şeye zaman ayıramam. Başka bir yerde randevum var ve eğer gitmezsem endişelenirler..." Kadının gergin ses tonuna bakılırsa, Adair onun blöf yaptığını tahmin ediyordu.

Kadını aniden dirseğinden yakaladı -kemikleri kuru dal gibi olan kadının zayıflığı onu bir an için şaşırttı- ve neredeyse ayaklarını yerden kesti. Kadın kurtulmaya çalıştığında, Adair onun kolunu bağırmasına neden olacak kadar acıtacak şekilde çekti. "Söylediğimi yapacaksın." Kadın itiraz etmek için ağzını açtı ama başının dertte olduğunu anlamaya başlarken sesi çıkmadı.

Kadın önce ofisindeki bir bilgisayara baktı; Adair onun alarm vermediğinden emin olmak için bastığı tuşları tek tek izledi. Sonra birlikte karanlık bir merdivenden bodruma indiler. Kadın kısık sesle inleyerek onu yüksek rafların arasından geçirdi; rafların her biri kutularla, kalın naylonlara sarılmış eşyalarla veya brandalara sarılmış paketlerle doluydu. Kadın yüksek raflardan birindeki kaskatı bir gri mukavvayı işaret etti. "Hendrickx koleksiyonundaki diğer eşyalar orada," dedi, aynı zamanda hem korku içinde hem de meydan

okuyan bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturarak Adair'den uzaklaşırken.

Adair kapağı geri iterek içindekilere baktı. Eğer bu ediyorlarsa, oldukça yoksul olmalıydı. Pek de değerli olmayan başka kitaplar ve ne olduğunu anlayamadığı birkaç eşya vardı. Bodrum bir hayli karanlık olduğundan, ıvır zıvırın arasında neler olduğunu anlamak için el yordamıyla arandı ama bir deri şeritle bağlanmış küflü bir ahşap parçaya dokunduğunda afalladı.

Antika büyü kitabını çekip çıkardı. Eski ahşap kapakların arasından taşan çeşitli kâğıtları gördüğünde rahatladı. Deriyi çözüp sayfaları karıştırdı; *her şeyin* orada olduğundan emin olması mümkün değildi ama en azından tariflerin çoğu oradaydı ve bu, umut etmeye bile korktuğu bir şeydi.

Kitabı kolunun altına sıkıştırarak, sıranın diğer ucuna kadar gerilemiş olan moruğa baktı. "İşte aradığım şey tam olarak buydu. Yardımın için teşekkür ederim. Şimdi, ben bidadan çıkana kadar burada kalacaksın. Yukarı çıkmadan önce en azından on beş dakika bekle. Ben gitmeden kapının açıldığını duyarsam, hiç de hoşlanmayacağın bir şey yapmaktan başka seçeneğim kalmaz. Bana bu kadar yardımın dokunduğu için sana zarar vermemeyi tercih ederim. Anlaştık mı?" Kadın kendini bu kadar çaresiz hissettiği için öfkeli ama aynı zamanda da korkmuş bir tavırla Adair'e düz düz baktı. "Anlaştık mı?" diye tekrarladı Adair, bu kez daha tehditkâr bir tavırla. Kadına doğru bir adım atması, tiz bir sesle, "Evet" cevabını almasına yetti.

Venedik elyazmasını hatırladığında kapıdan çıkmak üzereydi ve onu da almak için hemen binanın arka tarafına geri döndü. Vitrinin içine ulaşmanın bir yolunu aradı ama bulamadı; görünürde ne bir kilit ne de bir menteşe vardı. Bu yüzden yumruğunu bütün gücüyle kutuya indirdi. Ve şaşırdı. Kırılmamıştı. Cam değildi. Yumruğunun altında sadece örümcek ağı gibi çatlaklar oluşmuştu. Bir kez daha yumruklayarak pleksiglası deldi ve bu kez elini içeri sokup kitabı alabildi. Keskin kenarlar elini kesti ve biraz kanı aktı ama sadece bir dakika için birkaç damla beyaz duvara düştü. Kitabı eline alarak ana kapıya yöneldi ve kendisini güvenilir bir at gibi bekleyen arabasına yürüdü.

BEŞ

LONDRA YAKINLARI

Luke daha gözlerini açmadan bir terslik olduğunu hissetmişti. Yatakta birlikteyken Lanny'yle aralarında güçlü bir bağ vardı. Son üç aydır her gece birlikte uyumuşlardı ve sadece birbirlerine sokulma bahanesiyle buldukları her fırsatta şekerleme yapmışlardı. Onun kendisine sokulmasına, burnunun dibinde duran sarı buklelerinden yayılan şampuan kokusunu almaya alışmıştı.

Şimdi örtüler omzunu sararken, çökmüş bir çadırı andırıyorlardı ve çarşafın vücudunun etrafında kalan kısmı soğuktu. Lanny'yle birlikte uyurken sıkıntılarını ve diğer her şeyi unutabiliyordu: Boşanmasını, işinin monotonluğunu, ailesinin evi için bir alıcı bulması gerektiğini, çocuklarını özlediğini, polisin sorguya çekmek için onu beklediğini... Evet, Lanny'yle birlikte olmak, hiçbir sorumluluğun, endişenin, kötü anının olmadığı tatlı bir uyuşturucu rüyasında yaşamak gibiydi.

Luke doğrulup oturarak gözlerini ovaladı. Elini Lanny'nin vücudunun oluşturduğu çukurun üzerinde dolaştırdı. Soğuktu; yatak saatlerdir boştu. Otel odasına bakındığında, baskablosu kopmuş asansör gibi düşüşe geçti. Yataktan fırlayıp dolabı ve hiç gerek olmadığı halde şifonyer çekmecelelerini kontrol etti; Lanny'nin bütün eşyalarının gitmiş olduğunu çoktan anlamıştı. Luke avucunu şifonyere vurdu ve her şey yerinden sıçradı: bozukluklar, pasaport, cep telefonu. Telefoni kaparak ekrana baktı; hiç arama yoktu. Lanny ulaşmaya çalışmamıştı. Gururu onu hemen aramasını engelliyordu ama gururun yerini çok geçmeden umutsuzluğun alacağını da biliyordu.

O sırada masanın üzerindeki küçük yığınları fark etti. Kırışmış bir tomar para; yanlarındaki bütün nakit. Bir kredi kartı. Gündüsel olarak tekrar yatağa baktı ve yastığın üzerine bırakılmış zarfı o zaman gördü.

Ayağa kalkarken Lanny'nin mesajını okudu ve ikinci, sonra üçüncü kez okurken bir elini karnına bastırdı. *Seni incittiysem özür dilerim. Benimle birlikte gelmeni istemekle bencillik ettim. Düşünmen gereken çocukların var. Onların yanında olmalısın. Bana karşı beklemeye hakkım olduğundan daha naziktin. Sadece, bir gün beni unutabilmeni diliyorum.*

Luke öfkesinin şiddetlendiğini hissetti. Okuduğu mesaj, Luke'a -kendisinden dinlediği kadarıyla- Jonathan'ın Lanny'yi Fez'deki bir otelde terk ediş hikâyesini hatırlatmıştı. Bir-

likte geçirdikleri onca yıldan sonra bir gece ona korkakça bir mesaj bırakarak kaçıp gitmişti. Üzerinden asırlar geçmiş olayı anlatırken Lanny'nin hâlâ nasıl kırgın olduğunu hatırladı. Oysa şimdi aynı şeyi kendisi Luke'a yapmış, arkasında -Luke'un hayatında- sadece yıkım bırakarak çekip gitmişti. Bunu ona nasıl yapabilmişti? Ve bunu yapmayacağına inanmakla nasıl aptallık etmişti?

Diğer yandan, belki de bu dramatik gidişler bir sınavdı; belki de Lanny'nin peşinden koşması, onu bulması ve ne olursa olsun onu sevdiğini, onsuz yaşayamayacağını söylemesi gerekiyordu. Lanny'nin güvene ihtiyacı vardı ve istediğini elde etme şekli de buydu: Biraz dram yaratarak. Luke bu tiyatro oyununda zavallı bir sersemi oynamayı reddediyordu. Ayrıca, öfkelenmeye hakkı da vardı. Luke onun kaçışına yardım etmekle o kadar büyük bir riske girmişken, onun için her şeyden -kariyerinden, büyüdüğü evden, hatta çocuklarıyla düzenli görüşmelerinden- vazgeçmişken, Lanny onu terk etmişti.

Eski karısı Tricia, Lanny'yi ve Luke'un onunla kaçışını yaratan şartları öğrendiğinde öfkeden deliye dönmüştü. Luke'u böylesine genç bir kadına âşık olarak tipik bir orta yaş krizi yaşamakla suçladıktan ve böylesine sorumsuzca, tehlikeli ve riskli bir şey yapmak için aklını kaybetmiş olması gerektiğini söyledikten sonra, kızları için kesinlikle rol modeli oluşturamayacağını iddia etmiş, "o kadının" çocuklarına yaklaşmasını asla istemediğini açıklamıştı. Luke, ne kadar sadık ve sabırlı bir baba olduğunu -ayrıca kesinlikle deli olmadığı-

ğını, sadece çok uzun zamandır kendi hayatını yaşadığını ve bunun için kendisine kızmaması gerektiğini—göstermek için her hafta telefonla arayarak eski karısının fikrini yavaş yavaş değiştirmişti.

Ne var ki şimdi *delirmişti*. Midesi şiddetle bulanıyordu... ve neden? Sadece üç aydır tanıdığı bir kadın onu terk ettiği için. Sanki Lanny onun karnını deşip hayati organlarını ortalığa dökmüş gibi hissediyordu. Ona güvenmekle nasıl da aptallık etmişti!

Luke çantasını toplayarak giyindikten sonra çabucak resepsiyona indi. Önceki gece gördükleri memur hâlâ çalışıyordu. Adamın dikkatini çekmek için tezgâha tıklattı. "Benimle birlikte gelen kadın; dün gece gidişini gördün mü?"

"Gitmek mi, efendim?" Yüz ifadesine bakılırsa, memurun hiçbir şeyden haberi olmadığı açıktı.

"Boş ver," diye mırıldandı Luke. "Ben ayrılıyorum."

Luke otelin önünden bir taksiye işaret etti. Nereye gideceğinden emin olmasa da, havalimanının yolunu tutmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. St. Andrew'a dönemeyeceği kesindi. Şerif Joe Duchesne sorgulamak için onu bekliyor olmalıydı ve hatta Luke'u tutuklayabilirdi bile. St. Andrew'un güneyinde akrabaları vardı ama onlar da neler olduğunu, Luke'un neden ortadan kaybolduğunu muhtemelen duymuş olmalıydılar. Polisin onu aradığını muhtemelen biliyorlardı ve onlardan bir kaçağı saklamalarını isteyemezdi. Luke hâlâ yepyeni olan bagaj etiketiyle oynarken merak etti. Hayatı ne zaman bu kadar küçülmüştü? Şu anda arayabile-

ceği tek bir arkadaşı olamayacak kadar nasıl yalnız kalabilmişti?

Yapılabilecek tek mantıklı şey, Lanny'nin de önerdiği gibi Tricia'ya gitmek gibi görünüyordu... sanki —her zamanki taktikçiliğiyle— olayları iki adım önceden görüyormuş gibi. Yine de seçeneği yoktu. Kızlarını görmeye, onların koşulsuz sevgisini hissetmeye ihtiyacı vardı. Her zaman pratik ve gerçekçi biri olan Tricia, Luke'un orada gizlenmesine izin verir ve kendini toparlayana kadar onunla ilgilenirdi. Ailesine ihtiyacı vardı.

Ve kim bilebilirdi ki? Belki de Lanny ona harita üzerinde bir yer işaret ediyor, orada kendisini beklemesini söylüyordu. Onu aramaya geleceğine söz vermiyordu ama bunu yaparsa, Luke'un Marquette'de kızlarıyla birlikte olduğunu bilecekti. Lanny, Luke'un kızlarını daha görmeden sevmiş gibiydi; her seferinde konuyu açan, yakın zamanda onlarla konuşup konuşmadığını soran, onları düşündüğünü göstermek için en mükemmel hediye bulmasını öneren hep o değil miydi? Sanki böylelikle bir anne olma, kaçırdığı aile hayatının nasıl olduğunu görme fırsatı bulmuştu ve Luke'un kişisel hayali de o olmuştu: Kızlardan pek uzak olmayan bir eve yerleşmeleri. Lanny'nin hayatlarının bir parçası olması. Lanny'yle birlikte Marquette'de yaşamaları, sonra arada bir sıkıldıklarında uzaklara yolculuk yapmaları. Luke, bunu istemişti ve Lanny'nin de istediğine inanmıştı. Şimdiyse aksini gösteren bir durumla karşılaşmıştı.

Hayır. Lanny'yle birlikte yaşayabileceği hayatı hayal

etmeyi bırakmalı ve kendisini bekleyen şeylere odaklanmalıydı. Daha şimdiden kendini bir sefil gibi hissediyor, hayatını toparlayana kadar anne ve babasının bodrumunda yaşamak için eve dönüyordu; dahası, aslında anne ve babasının evine değil, eski karısının kine dönüyor olduğu gerçeği durumunu daha da kötüleştiriyordu. Bu arada, Richard gerçekten nazik, tasasız biriydi ve bu da Luke'un hayatını berbat edişini daha da aşağılayıcı kılıyordu.

İşin ironisi şuydu ki Tricia'nın onu terk edişinin üzerinden çok uzun zaman geçmemişti ve bu da canını çok fazla yakmıştı; karnına tekrar tekrar tekme yiyormuş gibi. Bütün olay onu yıpratmış, hatta kısa bir süre için içkiye sürüklemişti. Hastanede bazı geceler acil servisin ecza dolabına, ağır kesicilerin ve sakinleştiricilerin saklandığı kilitli kutuya dalmayı düşünmüştü. Kaçmak için. Bir daha aynı şekilde inciltilme korkusunu içinden atmak için.

Ama Lanny özel ve eşsizdi; yeri doldurulamazdı. Sadece Luke'u yeniden uyandırmakla kalmamış, ona Tricia'nın asla yapamadığı şekilde kendini yine güçlü hissettirmişti. Lanny, Luke'un zihnini varoluş konusunda yeni bir anlayışa uyandırmıştı. Lanny'nin doğası bile bilime meydan okuyordu. Luke onun mükemmel tenine dokunduğu zamanlarda bilinmezlik karşısında huşu duymuştu.

Luke, Lanny'yi ortağı ve yoldaşı olarak görmekle birlikte, onun bilgisine de açlık duymuştu. Lanny, bu görünmeyen dünyanın kapısıydı; yaşamlarımız hakkındaki düşünce tarzımızı, yaşam şeklimizi ve inançlarımızı değiştirebilecek

bir dünyanın. Endişelerden, acılardan, korkulardan arınmış bir dünyanın. İyimserlik ve duygusallıkla kendinden geçmişti.

Oysa Lanny artık gitmişti. O olmadan, Luke evrenin sırrını çözme fırsatını sonsuza dek kaybetmişti. Ve Luke'un o kaybı telafi edebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Hem de hiç.

ALTI

“Yani müzede hiç güvenlik yok muydu?” diye sordu Jude, Adair döndükten sonra ona olanları anlattığında. “Hiç bekçi yok muydu? Sen vitrini kırdığında alarm filan çalmadı mı?”

Adair başını iki yana salladı. Arabayla geri dönerken elindeki kesikler iyileşmişti bile.

“Ya kameralar? Seni banda almış olmalılar,” dedi Jude, bu olasılığı ciddi bir tavırla düşünerek. “Güvenlik kamerası filan gördün mü?”

“Ben nereden bileyim?” diye tersledi Adair.

“Görüntünü kaydetmiş olabilirler,” diye uyardı Jude. “Haberleri izlememiz, interneti kontrol etmemiz, olayla ilgili herhangi bir haber olup olmadığına bakmamız gerek. Yetkililerin seni arayıp aramayacağını bilmeliyiz. Otoparkta kamera olduğunu sanmıyorsun, değil mi? Plaka numaramı almış olabilirler mi?”

Adair, bu önemsiz detayları düşünmeyi Jude’a bıraktı

ve kitaplarıyla birlikte üst kattaki odasına çıktı. Jude'un planları olabileceğini düşünerek, onları yalnızken incelemesinin daha iyi olacağına karar verdi. Adair eski kitapla başladı. Küflü sayfaları titreyen parmaklarıyla çevirirken eski Macarca ve Romence bilgisi tazeleniyor, büyüler gözden geçirirken hangisini hangi şartlar altında kullandığını hatırlıyordu. Bu sayfalardaki büyüler en güçlü olanlardı ve aralarında, ustanın St. Petersburg'daki aptal çırağından çaldığı, Rusça orijinalinden kopyalanmış ölümsüzlük büyüsü de vardı... Ve güçlerinin en büyük mücevheri, gerçekten eşsiz bir yetenek: Kişinin ruhunu -veya bedenini- bir başkasınıkiyle değiştirmesini sağlayan büyü.

Adair artık büyü koleksiyonunu ele geçirdiğinden, yine muazzam bir güç hissi ve gücünün kaynağını geri almanın mutluluğunu yaşıyordu. Bir zamanlar olduğu haline dönecek ve Jude'dan bağımsız hale geleceksen, bu kesinlikle önemli bir adımdı.

Sonra Venedik elyazmasına, eski bir fotoğraf albümüne bakıyormuş gibi nostaljiyle baktı. Bir yemek kitabı gibi, kitapta hem çok yararlı hem de işe yaramaz tarifler vardı (esrime hali yaratmak için bir lapa mı? Alkol alarak mutlu olabileceksen, kişi neden lanet olasıca bir lapayla uğraşacaktı ki?). Bu sayfalara bakınca -titiz bir elyazısıyla yazılarak muhtemelen bir rahip tarafından gizlice orijinalinden kopyalanmış olmalıydı- gençliğine geri döndü. Bu kitabı bulduğunda simya eğitiminin daha çok başında, tatmin olmak bilmez bir merakla kutsanmış ama aynı ölçüde sınırsız bir kibirle lanetlenmiş genç bir adamdı.

Venedik'te tıp okuyup hekim olmak için ailesinin evinden yeni ayrılmıştı. Tıp, simyaya duyduğu ilgi ve bu çalışmaların gerektirdiği faaliyetler -malzeme almak, esrarengiz metinleri araştırmak, diğer bilimadamlarıyla bağlantıda olmak- için mükemmel bir paravandı. Adair, hayatını soyuların ağrılarından ve sancılarından doğan şikâyetlerini dinleyerek geçirmeye hiç niyetli değildi. Bu sadece işe yarayan bir hileydi. Hayır, hayatını bilgi peşinde koşmaya adanmıştı ve bu onun gözünde en kutsal amaçtı; özellikle de bilginin güç anlamına geldiği bir çağda. O zamanlara Karanlık Çağ demeleri boşuna değildi. Benliğini bu bilgi -ya da güç- şehveti sarmış, onu fiziksel dünyanın ötesindeki güçleri keşfetmeye ve onları kullanmayı öğrenmeye yönlendirmişti.

VENEDİK, 1261

Bundan iyi bir sonuç çıkmazdı; o zamanlar genç bir adamın büyüye duyduğu merak için söylenen buydu. Ve büyülere meraklı o genç adamların çoğu için gerçekten de iyi bir sonuç çıkmıyordu. Birçoğu zindana atılıyor ya da yakılıyordu. Ama Adair ailesinin yüksek pozisyonu sayesinde kurtulmuştu. Asıl kötü sonla karşılaşan, Adair'i bu sanatlarla tanıştıran mağdur durumdaki yaşlı Prusyalı Henrik olmuştu. Engizisyoncular tarafından götürüldüğünde, Adair yaşlı adamı kurtarmak için bir şey yapamayacak kadar gençti ve ailesi, bu skandalın Adair'in hayatını mahvetmesini ancak bir

sürü manevra sayesinde engelleyebildiklerini açıkça söylemişlerdi.

Henrik götürüldükten sonra, Adair hekim olmak için Venedik'e gitmişti, ki bu büyük ölçüde doğrudu. Tuhaf eğilimleri ve kâfir olduğundan şüphelenilen Henrik'le -bakı açınıza bağlı olarak kara büyü ustası, simyacı veya sihirbaz- ilişkisi düşünülürse, genç Adair askerlik, diplomatlık veya yöneticilik yerine hayatını tıbbı adayacağını söylemişti. Sonuçta kuzenleri aile için bu görevleri yerine getiriyordu, değil mi? Adair'in geleceği fizikteydi; yani onun görüşüyle büyü ve simya, doğal ve doğaüstü.

Elbette ki o zamanlar adı Adair değildi. Doğduğunda verilen gerçek adını neredeyse unutmuştu; söylenmesi zor olan adını ve görkemli, asil soyadını. Köylü çocuğun bedeninde o kadar uzun zamandır yaşıyordu ki eski adını hatırlamaya çabalamak, eliyle dumanı tutmaya çalışmak gibiydi. Sonunda hatırladığında bir yere yazdı, çünkü gizli bir isim güçlü bir tılsımdı. Büyü ilkelerine göre, biri onun gizli adını öğrenirse, o kişi Adair'in üzerinde kontrol sahibi olabilirdi; o zaman da ona istediği gibi hükmedebilirdi.

Annesi ve babası onun eğilimlerini öğrendiğinde, Adair'i büyüden vazgeçirmek için çabalamışlardı ama ilk mucizesine -Adair hayatta iki gözüyle gördüklerinden çok daha fazlasının olduğunu o zaman anlamıştı- tanık olduktan sonra onu artık hiçbir şey durduramazdı. Yaşlı Henrik, soylu gençleri -Adair gibi eğilimleri veya "yetenekleri" ya da her ikisi birden olduğuna karar verdiği çocukları- etkilemek için çok

iyi bildiği numaraları kullanıyordu. Aslında numaraları basit manipülasyonlardı; Örneğin, yumuşak bir maddeyle bir damla sıvıyı birleştirdiğinde, bileşim bir demir parçası gibi sert ve sağlam oluyordu. *Kendin dokunup görmek ister misin?* diye öneriyordu Henrik hayranlık uyandıran numarasını yaptıktan sonra üstünlük taslayan bir tavırla. Enayilerin gözünde bu tür numaralar büyü gibi algılanıyordu. *Cesaretin varsa dokun.*

Birkaç yıl boyunca yaşlı adamın stüdyosunda birlikte sayısız deneyler yaptıktan sonra, Henrik nihayet Adair'e gerçekten *yapabildiği* etkileyici bir şey göstermişti. Henrik bir kuş yavrusunu diriltmişti ama bunu nasıl başardığı, Adair kadar Henrik için de bir muamma olarak kalmıştı. Kuşun başlangıçta ölü olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Adair onun kaskatı bedenini, ince et torbasının içindeki gevşek kemiklerini, sarkan küçücük başını elinde tutmuştu. Hayır, Henrik'in kuşu ölümden geri getirdiği gerçekten de şüphesizdi, fakat kuş birkaç gün boyunca cam gözlerle, neredeyse hiç kıpırdamadan yaşamış, ne ötmüş ne de bir ses çıkarmıştı.

Adair bu büyüyü bir insanın üzerinde denemeleri gerektiği konusunda ısrar etmişti, çünkü adam geri döndüğünde onlara diğer tarafın nasıl olduğunu -cennet ve cehennemin gerçek olup olmadığını- anlatabilirdi ama Henrik bu fikirden çekinmişti. Bu kâfirlik ve muhtemelen cadılıktı, ki fikir son derece cazip olsa da, Adair onunla aynı fikirdeydi.

Bütün çalışmalarına ve harcadığı zamana rağmen Adair'in bir türlü belirleyemediği bir şey, maddeleri sıvıdan katıya

dönüştüren veya bir kuş yavrusunu ölümden geri getiren güçlerin nereden doğduydu. Maddelerin kendilerinden mi geliyordu? Kaynağı Tanrı'ya mı dayanıyordu? Yoksa şeytanın varlığının kanıtları mıydı? Bunca yıldan sonra Adair hâlâ bilmiyordu ama havada bulunan çok ender, uzak ve saf bir enerji olduğuna inanmaya başlıyordu. Kişi nasıl kullanacak, yaratabilecek olan bir enerji.

Gücünün en önemli mücevherini –simyacının kutsal ölümsüzlük kâsesini– ele geçirmeden önce, yıllar boyunca tarifler topladı ve büyülerini mükemmelleştirdi. Adair geri dönüp baktığında, yaşadığı her deneyimin –geçmişte öğrendiği ve yaptığı her şeyin– onu bu beceriyi elde etmeye hazırladığını görüyordu. O noktaya geldiğinde, onlarca yıldır fizikle uğraşıyordu. Unvanı ve aile toprakları, Macaristan ve Romanya arasında sürekli el değiştiren küçük bir arazi parçası onu bekliyordu. Ağabeylerinin hepsi savaşta öldürüldüğü veya hastalanıp öldükleri için düklük artık onundu. Adair bunun yerine kraliyet üyelerinin yanında hekim olarak çalışmayı seçmişti ve gerçek niyetini gizlemek için bir mayetten diğerine dolaşıyordu. Asıl amacı, bulabildiği bütün önemli simya ustasına ulaşmak ve becerilerini öğrenerek en iyi tariflerini kopyalamaktı.

St. Petersburg adındaki görkemli ve yozlaşmış şehirde bir usta olduğu konusunda söylentiler duymuştu; söylendiğine göre o kadar güçlüydü ki Adair onun yanında çok küçük kalırdı. O zamanlar Adair artık çok yaşlı, neredeyse kör bir

adamdı. Daha Venedik'e gitmeden önce söylentilerini duyduğu şu efsanevi ölümsüzlük iksiri, bütün hayatı boyunca ondan kaçmış bir canavardı.

Gençliğinde Adair onu sadece mesleki bir ilgi olarak istediği konusunda kendini ikna etmişti. Ölümsüzlüğün peşinden koşmak korkakça gelmişti. Ancak korkaklar hayatlarının sonuyla yüzleşmekten kaçardı. Ama yıllar geçtikçe ve yaşlanmaya başladıkça, kemiklerinde toplanan ve iliklerine kadar işleyen umutsuzluğu hissetmeye başlamıştı. Bir gözü tamamen kör olmuş, diğer gözünün görme yetisi büyük ölçüde kaybolmuştu. Eklemleri o kadar kaskatıydı ki otururken, yürürken veya hatta yatağında yatarken bile sürekli rahatsızdı. Elleri boğum boğum olup uyuduğundan, artık tüy kalemi tutamıyor, bir kavanozu raftan çalışma masasına bile taşıyamıyordu. Yine de yaşamla işi henüz bitmemişti. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Hâlâ ulaşamadığı bir sürü gizem vardı.

Belli bir adamı ararken, kendini ayak bileklerine kadar yükselen ve ayaklarını donduran kirli karla dolu bir ara sokakta bulmasının nedeni de buydu. Ayaklarını sürüyerek bir adresi ararken küfrediyordu ama adresi bulduğunda, kesinlikle yanlış yerde olduğuna inanmıştı. Buluşacakları yer nasıl burası olabilirdi ki? Yoksul bir mahalle, pratikte bir varoştı. Ölümsüzlük yeteneğine sahip bir simyacı gerçekten usta olurdu ve yetenekleri sayesinde bir servet yaratırdı ya da en azından rahat bir ortamda yaşardı.

Şüphelerle dolu bir şekilde, nihayet doğru kapıyı buldu.

İçeri girdiğinde, yerin mütevazılığın ötesinde kaldığını gördü. Ortam tam anlamıyla bir sıçan deliği idi; daracık tek bir yatağın, küçük yuvarlak bir masanın ve ocağın üzerinde yanan tek bir mumun bulunduğu minicik bir yerdi. Odanın kenar kısımları darmadağın idi. Köşelerde toprak ve kir toplanmıştı. Şöminenin üzerindeki duvardan is akıyordu.

Simyacı da şüpheciydi. Kısık sesle sürekli homurdanması, gözlerinin odada fıldır fıldır dönmesi ve Adair'e ancak göz göze gelmeyecekleri zamanlarda bakması, aynı zamanda biraz deli olduğunu da gösteriyordu. Kısa boylu, tıknaz bir adamdı ve üzerinde yere kadar inen kalın siyah bir tunik vardı. Uzun sakalları koyun postu gibi mat, saçlarıysa darmadağın idi. Bir tarikat kaçağına, gizlenen bir dervişe benziyordu.

Adair için görüşmeyi bir aracı ayarlamıştı ama şimdi ikisi yüz yüze geldiklerinde, Adair diğer simyacıyla iletişiminin mümkün olmadığını anlamıştı, çünkü Rusça bilmiyordu, ki bu ufak tefek deli adamın konuştuğu dilin Rusça olduğunu tahmin etmişti. Adair niyetini el işaretleriyle anlatmaya çalıştı ama sonunda masanın üzerine ağır bir altın kesesi koydu ve pazarlığın bittiğini belli eden bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

Simyacı keseye baktı, parmağıyla içindekileri karıştırdı, homurdanarak bir şeyler söyledi ama sonunda bir dolaba giderek boynuna asılı bir anahtarla kilidini açıp, içinden küçük bir toprak kavanoz çıkardı. Masanın üzerinde Adair'in önüne gururla ve ciddi bir tavırla bırakırken, bir kilise ayinini yönetiyormuş gibiydi.

Adair geniş ağızlı kavanozun içine bakarken yüzünde şüpheci bir ifade belirdi. Öncelikle, daha önce gördüğü hiçbir iksire benzemiyordu; her başarılı simyacının repertuarında bir hayat iksiri olurdu ve bu iksir, daha önce karşılaştıklarının hiçbirine benzemiyordu. Diğer yandan, diğer simyacıların iksirleri hayatı birkaç yıl uzatmaktan fazlasını yapamazdı ve Adair belki de yanılanların onlar olabileceğini düşünüyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Adair, sert bir tavırla. "Ben iksiri almıyorum, aptal. Tarifi, bilgiyi istiyorum. Anladın mı?"

Simyacı bir kaya gibi hiç kıpırdamadan duruyordu ve iksirin kendisinden fazlasını vermeyeceği belliydi.

Sonunda Adair'in isteği söndü ve kavanozu kapıp dudaklarına götürdü ama sonra duraksayarak ustanın gözlerine baktı. Simyacı bakışlarını Adair'in gözlerinden ayırmadan ciddi bir tavırla başıyla onayladı ve onu devam etmeye zorladı. Adair toprak zerrelere dolu koyu kıvamlı jöleyi uzun bir yudumla yuttu ve ağzı aniden en yoğun biberle kaplanmış gibi yanmaya başladı. Kusmuğu boğazına yükseldi, gözleri yuvalarında döndü ve görüşü önce aydınlanıp sonra bulanıklaştı.

Adair kemikli dizlerinin üzerine çökerek ikiye katlandı ve şiddetle kusmaya başladı. O dönüşümün acısını bugün bile hâlâ hatırlıyordu ve aynı acıyı, dönüştürdüğü herkesin yüzünde tek tek görmüştü. Ama o anda ustanın kendisini zehirlediğini sanmıştı. Katiline doğru son bir atılışla simyacıya uzanmış —adam Adair'in elinden kurtulmak için sadece geriye doğru bir adım atmıştı— ve sonra da yüzükoyun yere serilmişti.

Adair, simyacımin minik yatağında, tepesinde fırtına bulutları gibi karanlık bir şekilde duran alçak tavana bakarak uyandı. Yine de, tuhaf şartlar altında tuhaf bir odada olmasına rağmen, simyacımin yatağında kendini sıcak ve güvende hissediyordu.

Duyuları tamamen geri döndüğünde, simyacımin yatağın kenarında dimdik bir sırtla ve ellerini dizlerine koymuş bir şekilde oturduğunu fark etti. Adair bir an için bu yaşlı adamın gözleri açık uyuduğunu sandı, çünkü hiç kıpırdamıyordu; ancak bir an sonra adam hekime doğru eğilerek onu inceledi.

Adair başını kaldırmaya çalıştı ama oda şiddetle sallanınca başını tekrar yastığa koydu. "Ne kadar süredir burada yatıyorum?"

Simyacı ormandaki bir avcı kadar hareketsizdi ve yüzünde Adair'i duymuyormuş gibi bir konsantrasyon ifadesi vardı. Kaşları çatık, buz mavisi gözlerinin bebekleri minicik siyah noktalara dönüşmüş haldeydi. "Bir gün, daha fazla değil," diye cevap verdi adam, trans durumundan aniden çıkıp, Adair'in bilinçli olduğunu düşündüğü bir sakinliğe bürünerek.

Tuhaf bir şekilde, simyacımin sözleri Adair'in kulaklarına ulaşmıştı ve ilk kez adamın ne söylediğini anlayabiliyordu. "Aha," dedi, adamın bir hilesini daha yakaladığını düşünerek. "Demek aslında Romence konuşabiliyorsun."

Simyacı gülümsedi. "Hayır, şu anda Rusça konuşuyorum. Bildiğim tek dil bu. Rusça konuşan sensin."

Adair gözlerini ovalayarak simyacıya şaşkınlıkla baktı. "Ama ben Rusça bilmem ki. Yanılıyor olmalısın," dedi, fakat adam bu mucizevi durum için hiçbir açıklama yapmadan sadece güvensiz bir tavırla baktı.

Adair elini terli alnına bastırdı ve iksiri içmekle zihnine zarar verip vermediğini merak etti. Yoğun bir afyon etkisindeymiş gibi başı dönüyordu. Adair'in açıkça görünen şok ve şaşkınlığına aldırmayan simyacı, sandalyesini yatağa yaklaştırarak devam etti. "Beni dinle. Artık birbirimizi anlayabildiğimize göre, davranışlarımı açıklamak istiyorum. Bu anlaşmayı kabul ettim, çünkü seni buraya gönderen adama güvenmiyorum. Senin çok ünlü bir usta olduğuna yemin etti ve eğer bu doğruysa, dürüst bir adam olduğuna inanmak da mantıklı olur. Ama şunu bil ki şu anda içinde bulunduğum zor durum söz konusu olmasaydı, başka bir ustaya bile bu iksiri para karşılığında satmaya asla yanaşmazdım.

"Ben bu iksirin tarifini hazırlayan usta değilim; sadece onun çırağıyım. Usta çok akıllı ve bilge bir adamdır; dünyanın gizemlerini çözecek ama aynı zamanda dünyevi bilgimizin sınırlarına da saygı duyacak kadar bilgedir. Ustam bir hac yolculuğuna çıkıp, beni burada eviyle ve tarifleriyle ilgilenmem için bıraktı. Açlıktan ölmek ve ısınabilmek için paraya ihtiyacım olmasa, ustamın iksirini başkasıyla asla paylaşmazdım. İşimizin getirdiği muazzam sorumluluğu anlamalı-sın ve kazandığın gücü bilgece kullanacağına güveniyorum."

Oturduğu sandalyeyi yatağa daha da yaklaştırarak, Adair'in gözlerinin içine baktı. "Artık yaşam iksirini aldığına

göre, bilmen gereken birkaç şey var. Öncelikle, bunun geri dönüşü yok. Panzehiri ya da... tedavisi... yok. Nedeni ne olursa olsun sonsuz yaşamı aradın ve artık buldun. Nedeni ne nimeti iyi şekilde kullanmana yardım etsin. Başka yollara sarsarsan sonunda sadece acı ve sefalet bulursun."

"Bu nimetin ardında Tanrı'nın olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Adair, simyacıyı duraksatan bir ses tonuyla. Adair'e baktığında, yüzünde vahşi ve acımasız bir ifade gördü; neredeyse insanlık dışı, ruhsuz bir ifade.

"Cevabım şu," diye cevap verdi simyacı, "Tanrı'nın yardım olmadan hayatlarımızı uzatamayız, çünkü Tanrı yaşamın tek yaratıcısıdır ve sonunda canımızı alacak olan da odur. Tanrı'nın onayı veya yardımı olmadan hiçbir şey yapamayız. Bunun böyle olduğuna inanmıyor musun, yoksa Tanrı korkusu olan biri değil misin? Tanrı'ya inanmayan birinin usta olacak kadar net zihinli ve akıllı olabileceğini sanmam."

Adair yatakta doğrulup otururken, yeni durumunu saran şartların mucizesine tek tek tanık oluyordu. Kör olan gözü görmeye başlamış, diğerinin görüşü netleşmişti. Boğum boğum elleri beceri ve güçle dolmuş, bacaklarına enerji gelmişti; yataktan fırlayıp, meydanda en güçlü atların hızıyla koşabileceğini hissediyordu.

Oda artık dönmüyordu ve Adair kendini yeni hayatına başlamak üzere hissediyordu. Uzun yıllardır ilk kez canı yanmadan ayakta duruyordu. "Yani bana tek uyarın veya tavsiyen bu: 'Git ve Tanrı adına iyi şeyler yap.' Öyle mi?"

Simyacı ona temkinli gözlerle bakarak, ses tonuna alımdan konuştu: "Farkında olman gereken tek bir nokta var: Tek şey dışında hiçbir şeyden etkilenmezsin. Bu iksiri yapan kişi, nedenini ben bilmesem de -çünkü iksirin mütevazı bekçisinden başka bir şey değilim- bir güvenlik önlemi almayı uygun gördü. Dediğim gibi, artık tek bir durum dışında her şekilde ölümsüzsün. Hayatın sana ölümsüzlüğü veren kişinin elinden sona erdirilebilir."

Adair bu sözleri düşündü. "Bana ölümsüzlüğü veren kişi mi?" diye tekrarladı, kaşlarını kaldırarak. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Yani bu durumda bana iksiri veren sen olduğun için, seni mi kastediyor? Yoksa iksiri hazırlayan kişi olarak ustanı mı?"

"Sana iksiri veren kişi; seni artık ölümsüz yapan benim elim." Adam bir elini göğsüne bastırarak hafifçe eğildi. "Ve ancak benim elimin vuruşuyla canın yanar, ancak benim tuttuğum kılıçla ölümün gelir."

Ne aptal bir adam, diye düşündü Adair, böyle bir şeyi kendisine açıkladığı için. Kendisinden önceki simyacı hayatı olduğu sürece, teknik olarak ölümden muaf sayılmazdı. Kendini ne gerçekten ölümsüz ne de güvende hissedirdi.

Adair şöminenin yanından bastonuyla pelerini ald ve ne yapacağına karar vermeye çalışırken odaya acele etmeden bakındı. "Yani bana yalan söyledin. Bana söz verdiğin şeyi teslim etmedin. Ben ölümsüzlüğün parasını ödedim; anlamamız buydu. Ama şimdi burada duruyorum... ve eğer canın isterse beni öldürebilirsin."

Simyacı ellerini ısıtmak için giysisinin kollarının içine çekerken başını iki yana salladı. "Sana verdiğim sözün içine ölümsüzlüğün peşinden koşmanın nedeni ne olursa olsun onu da teslim ettim. Ben de senin gibi Tanrı korkusu olanı bilimadamıyım. Sen de ustamın çalışmasının yaşayan bir alan kanıtısın. Seni yok etmek gibi bir isteğim yok; nefesimizin şartlarına uyduğun ve bu nimeti başkalarına zarar vermek için kullanmadığın sürece."

Adair başıyla onayladı. "Söylesene, şu iksir... kendin de denemiş olmalısın."

Yaşlı adam bulaşıcı hastalık taşıyormuş gibi Adair'den uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır, benim sonsuza dek yaşamak gibi bir dileğim yok. Tanrı'nın beni evine çağıracağı doğru zamanı bildiğine inanıyorum. Tanrı'ya güveniyorum."

Ne aptal bir çift, şu ustayla çırağı, diye düşündü Adair. Yazık, öylelerini daha önce görmüştü. Kendilerinin keşfettiği ve şimdi ellerinde tuttıkları güçlerden korkarlardı. Büyük bir keşfin kıyısında sinerek, görkemli bilinmeze bir adım daha atmaya çekinirlerdi. Dini bir koltuk değneği ve kalkan gibi kullanırlardı. Aslında gülünecek bir şeydi. Tanrı kullanma niyeti olmasa bir insana asla böyle bir güç vermezdi. İnsanlar, aslında ne kadar beceriksiz, ne kadar korku içinde olduklarını başkaları anlamasın diye dinin ardına saklanırdı. Böyle bir gücün teslim edilemeyeceği kadar zayıf yaratıklardı.

"Yani ustanın sana güvenlik önemiyle ilgili anlattığı sadece bu mu? İstedığın zaman ve belirsiz nedenlerle canını alabilecek olman, anlaşmamıza gölge düşüren önemli bir

unsur," dedi Adair, simyacıyı bir kez daha yoklayarak.

Simyacı dudaklarını büzdü ve sabrı taşmak üzereymiş gibi bakışlarını tavanın bir köşesine dikti. "Dediğim gibi, ustam bana ölümsüzlük nimetini kaldırabilme olanağını neden eklediğini söylemedi. Büyünün amacına ters düşüyor gibi görünüyor. Ama ustamı iyi tanırım; bunu yapmasının nedeni şefkat olabilir."

"Şefkat mi? Ölemeyen -dolayısıyla muhtemelen dünya üzerindeki en güçlü kişi olan- bir adam neden birinin şefkatine ihtiyaç duysun ki?" diye çıkıştı Adair.

"Evet, şefkat. Çünkü bir gün bir adam ölümsüzlüğün kendisine çok fazla geldiğini düşünebilir ve aşırı dolduğu için kadehin ortadan kaldırılmasını isteyebilir."

Adair homurdandı. Bu adamın ve ustasının kesinlikle geri zekâlı olduğundan artık emindi.

Simyacı gözlerini kapadı. "Sanırım ustamın bilge ve şefkatli bir adam olduğunu anlayabilirsin. Umarım Tanrı onu bir kez daha göreceğim kadar uzun yaşamama izin verir. Tek dileğim bu," dedi ve istavroz çıkardı.

"Yazık, korkarım Tanrın bugün sana sırt çevirdi," dedi Adair, simyacıyı sakinliğini korumaya teşvik etmek için yalandan sırtarak, ama simyacıya yaklaşırken rahat bir hareketle kemerindeki örgü deriyi çıkardı; örgü deri inceikti ama son derece güçlüydü. Yaşlı adamın tek kelime daha etmesine veya bir parmağını iple boğazı arasına sokmasına izin vermeden boğuverdi.

Adair cesedin üzerinden atlayarak odanın içinde simya-

cının tariflerini aramaya başladı. Onları yakında bir yerde saklıyor olmalıydı; kimse öylesine değerli bir şeyi gereksizinde uzanamayacağı bir mesafede tutmazdı. Sonunda onları buldu: Deri bir kesenin içinde, lapis taşlarından yapılmış bir tespihle birlikte duran bir tomar parşömeni. Tespihi adamın cesedinin yanına attı ve göğsüne, kalbinin yakınına sıkıydırdığı tarif kesesiyle birlikte soğuk gecenin karanlığında gözden kayboldu.

BOSTON, BUGÜN

Yatak odasında tek başına oturan Adair, iki kitabın da sayfalarına dokundu ve bir zamanlar ezberlediği ama artık unuttuğu kelimeleri tekrar okudu. Sonra hayatının çalışmasını düşündü. Bütün o ustaların çalışmalarını nasıl arayıp bulmuş, ender içeriklerden oluşan kıskanılabilir koleksiyonu yaratmış, kendi simya becerilerini geliştirmişti. Zamanla, sabır ve sadece irade gücüyle, karşılaştığı her ustayı geçmiş ve sonunda, başkalarının cesaret edemeyeceği şeyler yaparak, dünya üzerinde yürüyen en güçlü adam olmuştu.

Şimdi bir kez daha eline geçirdiği büyülere bakarken, yine o adam olacağını biliyordu. O gücü tekrar kazanacak, krallığını baştan kuracak –çünkü şatoları, servetleri, cariye-leri, danışmanları ve soytarılarıyla, babasının düklüğünün yanında ancak bir krallık olarak tanımlanabilirdi– ve fetihlerine devam edecekti; işe Lanore Mellvrae'den başlayarak.

Kadın, onu kandırabilecek tek kadın –hatta tek kişi– ve kurnaz bir düşman olduğunu kanıtlamıştı. Lanore onun kalbinin bir parçasını çalıp Adair'i canlı canlı gömmüştü ve şimdi Adair'in gözünde, bir kez daha onun efendisi olmaktan başka seçeneği yoktu. Huzur bulması için tek yol buydu ve huzurunu geri kazanmak zorundaydı.

YEDİ

KAZABLANKA

Otel odasından çıktığımda, Luke'u gerçekten terk ettiğime inanamıyordum. Geri döneceğimi düşünüp duruyordum... asansörün gelmesini beklerken... lobiden geçerken... Ama durmadım ve göz açıp kapayana kadar kendimi bir taksinin içinde ağırlarken ve havalimanına giderken buldum. Paniğe kapılmışım ve onarılamaz bir şey yaptığının farkındaydım. Daha önce de aynı şekilde acı verici ama zorunlu adımlar attığım olmuştu: Bir adamın kısa, çok değerli hayatını ziyan etmesini engellemek için bir erkeğin kalbini kırmışım; sevdiğim ve değer verdiğim birinin kendine uygun birini bulup bir yuva ve gelecek kurması için kenara çekilmişim. Bu acıyı tanıyordum ve Luke'un mutluluğu için dayanmaya kararlıydım.

Londra'daki o otel odasından çıktığımda gidebileceğim sadece tek yer vardı. Ancak durumumu ve Adair'in merha-

metine kalmanın ne demek olduğunu anlayabilecek biri bana yardım edebilirdi, ki bu da Adair'in yarattığı kişilerden birisi olması gerektiği anlamına geliyordu. Sadece birini tanıyorum; artık Jonathan gittiği için en eski dostum olan Savva Egoroviç Kononov. Beni bir kez kurtarmıştı ve şimdi de kurtarmasını ummaktan başka çarem yoktu.

Savva'yı yıllardır görmemiştım. En son Fas'ta yaşadığımı duymuştım. St. Petersburg'un soğukunda ve karları arasında doğmuş bir adam olarak, Savva çölün sıcaklığını seviyordu ve birlikte geçirdiğimiz elli yıl boyunca ya Kuzey Afrika'da ya da İpek Yolu üzerinde yaşamıştık. Fas'a bir daha döneceğimi sanmıyordum, çünkü hayatımın en kötü anlarından birini orada yaşamıştım –beni unutamayacağım şekilde inciten birini– ve bir daha asla geri dönmeye niyetim yoktu. Ancak, zaman bana asla “asla” dememek gerektiğini öğretmişti; hiçbir konuda. Yeterince uzun süre beklerse, insan, hayatında her nehirle birçok kez karşılaşabilirdi. Dolayısıyla, geçmişimle yüzleşmeye hazırlanarak Fas'a döndüm.

Akşamüstüne doğru, günün sıcaklık testi bittikten hemen sonra Kazablanka'ya ulaştım ve bir taksiye binerek doğrudan Savva'nın bana telefonda verdiği adrese yöneldim. Şehrin eski semtlerinden birinde, turistik otellerden ve gösterişli yerlerinden uzakta bir varoştı. Taksi beni yerli halkın doldurduğu dar bir sokaktan geçirdi. Sürüler halinde küçük çocuklar, dalgın yetişkinlerin arasında koşturuyor, yaşlı adamlar kapı eşiklerinde sigara içiyor, genç adamlar bisikletlerine biniyordu. Her binanın girişinde bir kafe, yiyecek tezgâhı

veya ucuz eşyalarla dolu bir dükkân vitrini vardı. Hava, yiyecek satıcılarının mangallarından süzülen duman ve çok farklı yiyecek kokularıyla doluydu.

Binaların üzerindeki numaralara bakmaya çalışmayı keserek doğrudan Savva'nın tarifini izlemeye karar verdim ve demir balkonu sokağın üzerine uzanan, girişinde kırmızı tente olan kerpiç bir ev aradım. Ne var ki diğer binalar kırmızı kerpiç yüzeyliydi ve hepsinin balkonları vardı, fakat doğru evi bulduğumu gösteren şey tente oldu. İkili kapılardan geçerek çöplerle dolu bir bahçeye girdim ve iç merdivenden üçüncü kata çıkıp Savva'nın dairesinin kapısını aradım.

Kimi bekleyeceğimi bilmesem, kapıyı açan adamı asla tanıyamazdım. Yıllar boyunca birlikte yaşadığım güzel ve tez canlı adamın yerinde şimdi daha çelimsiz biri duruyordu. Görünüşü Adair'in lanetine yakalananlar için mümkün olduğunu düşünmediğim şekilde değişmişti. Bir zamanlar neredeyse bir kadınsı kadar güzel ve zarif yüz hatlarına sahip, beyaz tenli, güzel bir Rus aristokratyken, şimdi oruç tutan bir Hint fakiri gibi olmuştu. Savva'nın kıvrıkcık sarı saçları aynıydı ama bakımsız, uzun bir atkuyruğu yapmıştı; gözleri hâlâ mavi olmasına rağmen o eski canlılığı yoktu. Ruhunun ateşi neredeyse sönmüş gibi görünüyordu.

“Lanny! Hayatım,” diye haykırdı, kemikli kollarıyla bana sarılırken. Yaşlı bir büyükanne kadar kırılmalı ve hava kadar hafifti. Ne diyeceğimi bilemediğim için geri çekildim ve onu mahcup eden bir tavırla yüzünü ellerimin arasına aldım.

Beni hemen içeri aldı. Dairesi de görüntüsü kadar berbat durumdaydı ve bir kenara atılmış giysilerle eski püskü mübilyalar dışında neredeyse bomboştu. Birlikte yolculuk yaptığımız zamanlardan hatırladığım birkaç şey vardı: eski bir bakır dua kâsesi, bir divanın üzerine serilmiş ipek bir sarı. Ama servet değerinde antikalara olduğunu biliyordum –birlikte topladığımız ganimetlerden onun payına düşenler– ve her nasılsa hiçbirini göremiyordum.

Savva'yla ilgili çok ciddi bir terslik olduğunu hissediyordum. Kendini bu duruma getirmek için çok çabalamış olmalıydı, çünkü kendimize ne kadar zarar verirse verelim, işaretlerini asla göstermeyeceğimize inanıyordum. Adair'in maiyetinden biri olan huysuz İtalyan Dona, itiraf etmediği günahların cezası olarak kendini bir mutfak bıçağıyla kesip dururdu; Adair dumanıyla yatak odasındaki duvar kâğıdını karartacak kadar bol miktarda haşhaş içerdi. Ama bu eylemlerin sonuçları yakışıklı, melankolik yüzlerinde asla belli olmazdı. Sonuçta bu da lanetin bir parçasıydı. Bizi parçalarsanız, tekrar parçalanmaya hazır şekilde yepyeni olurduk.

Savva, bana naneli çay ikram ederken, dar mutfaktan salona yuvarlak bakır bir tepsiyi taşıyan elleri titriyordu. Bana verdiği çatlak, kullanılmaktan bulanmış, ancak bitpazarından alınmış gibi görünen cam bardağa bakmamaya çalıştım. Ağzıları varaklı çay takımı ve altın kaplama çay kaşıkları, bir zamanlar etrafını saran o kaliteli ve güzel eşyalar artık yoktu. Hepsinin neden gittiğini anlayabiliyordum. Burada yaşayan adam, hepsini nakit ihtiyacını karşılamak için satmıştı.

Sokaktan ve açık pencerelerden gelen gürültüler –anlaşılmaz bir dilde alay eden çocuklar, müezzinin okuduğu ezan– bir asır önce birlikteyken duyduklarımızdan çok farklı değildi. Savva bir minderin üzerine uzanmış, havalandırma sistemi yokmuş gibi yüzüne yelpaze salıyordu. Savva'nın dünyada bana yardım edebilecek birkaç kişiden biri olduğuna inandığım için buraya gelmişim ama kimseye yardım edebilecek hali yok gibi görünüyordu. Dahası, asıl kurtarılmaya ihtiyacı olan oydu sanırım.

“Beni sakın yanlış anlama; seni gördüğüme sevinmemiş değilim ama bu ziyaret sadece sosyal amaçlı değil, değil mi?” diye sordu, çay koyarken. “Telefonda neden gelmek istediğini söylemediğinde beni endişelendirdin. Sonuçta, birbirimizi en son gördüğümüzden beri yıllar geçti. Seni buraya gelmeye her ne zorladıysa önemli olmalı. Ve seni asla geri çevirmeyecek olmakla birlikte, ciddi şeylerden hoşlanmadığımı bilirsin, Lanny. Hayatımda sorun istemiyorum.” Bir an için yüzüme dikkatle baktı.

“Aslında ciddi. Fakat...” Savva'nın durumu beni hazırlıksız yakalamıştı ve –ne demek istediğinden emin olamadığım için– ona Adair'den söz etmeye hazır değildim. “Önce biraz rahatlamamızın sakıncası yok, değil mi?”

Yüzünde bir merak ifadesi belirdi –Savva asla bekletilmeyi sevmezdi; sabırsız bir adamdı– ama hemen silindi. “Kesinlikle. Anlıyorum. Yolculuk yaptın, yorgunsundur.” İç çekerek arkasındaki minderlere yaslandı. “Biliyor musun, aniden sesini duyduğumda ve yardımına ihtiyacın olduğunu

söylediğinde çok şaşırdım. Sesini duyduğuma sevindim, elbette, ama... sana neredeyse gelmemeni söyleyecektim. Yani, etrafına bir baksana," dedi, perişan haldeki ortamı iğret ederek. "Kendime bile zor yardım ediyorum. İçinde yaşadığım şartlar konusunda bir yorum yapmadığın için teşekkür ederim, ancak fark ettiğinden de eminim. Dolayısıyla, nasıl bir durumdaysan, sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey olduğundan emin değilim, Lanny. Yine de yardımımı ve daima da yanında olacağım."

Elimi elinin üzerine koydum. "Benim asla unutmayacağım şeyse, daha fazla devam edemeyeceğimi düşündüğüm bir dönemde benimle ilgilendiğindi. Bir Tanrı nimetiydin." İkimiz de sustuk ve ömürler önce yazgının Savva'yı beni kurtarmaya gönderdiği o öğleden sonrayı düşündük.

FEZ, FAS, 1830

Jonathan'la birlikte Boston'dan ayrıldıktan sonra, Avrupa'ya gitmemizin en iyisi olacağına karar verdik. Sahte duvarın en fazla birkaç gün sonra keşfedileceğini, sonra da Adair'le cehennem köpeklerinin peşimize düşeceğini düşünüyorduk. Adair'in bizi bulmasını zorlaştırmak için Avrupa'ya giderken, aldığımız önlemlerin kesinlikle gereksiz olduğunun farkında bile değildik. Neler olduğunu öğrenmek için ancak birkaç yıl sonra Boston'a dönecektim ve o yolculuğu yalnız yapacaktım.

1830 yazında, Jonathan ve ben kendimizi Fez'de bulurak, o dönemde Büyük Tur denen ve zengin ailelerin genç yetişkin çocuklarının dünyayı tanımak amacıyla çıktıkları yolculuğa katılmış olan Avrupalı ve Amerikalı turistlerin tercih ettiği bir otele yerleştik. Otel zengin müşterilere hitap edecek kadar gösterişliydi ama arka tarafta farklı sınıflardan yolculara hizmet veren oda ve süitler oluşturacak kadar da pratikti. Bu odalar kaybolanlar ve gezginler içindi. Yedi yıl dolandıktan sonra biraz daha akıllı ve çok daha yoksul, ancak hâlâ bizi bekleyen şeylere tam olarak hazırlanamamış halde kendimizi bulduğumuz yer burasıydı.

Çarşafı bir haftadır değiştirilmemiş (tasarruf etmek için hizmetçi hizmetinden kısıyorduk) iki kişilik bir yatakta, yanımda Jonathan'ın beni terk ettiğini söyleyen mesajıyla uyandığım yer burasıydı. *Bağışla beni. En iyisi bu. Peşimden gelmeye çalışmayacağına dair bana söz ver. Fikrimi değiştirirsem ben seni bulurum. Lütfen isteğime uy. Sevgiler, J.* Mesajı yirmi-otuz kere daha okudum ve her okuduğumda kelimeler anlamını biraz daha yitirdi. Bir saat boyunca hiçbir şey anlayamadan yatakta kaldım. *Bir şey için bana kızdı, diye düşündüm. Söylediğim ya da yaptığım bir şey onu kızdırdı; hatırlayamadığım bir şey. Ve bu yüzden çıkıp gitti. Geri dönecek. Sabırla burada beklersem geri dönecek.*

Nihayet ayağa kalktığımda, giysilerinin bavulu ve yanımda taşıdığı günlüğüyle birlikte gitmiş olduğunu gördüm. Paramıza dokunmadığı için yanında üzerindeki bozukluklardan başka nakit olamazdı. Taşıdığı küçük tabancayı da bı-

rakmıştı; bu da kendi kendimi korumak zorunda olduğum gösteriyordu.

Günbatımından sonra dönecek, diye düşündüm. büyük ölçüde sakın kalmaya çalışarak. Loş ortamda oturma sigara üstüne sigara içerken, gitmesinin nedenini anlamaya çalışıyordum. Aramızda işler son zamanlarda gerilmişti, doğruydum, ancak her çift kötü zamanlar geçirir, daha sık tac dönemler yaşarlardı. Tartışmalar, küs geçen geceler... bunlar geçecek olan şeylerdi. Jonathan'ın bana geri dönmekten başka seçeneği yoktu. Kendi özgün durumumuzda güvenebileceği başka kimse yoktu. Dışarıdan biri olup olamayacağını düşünmeye başladım; belki de Jonathan, her hafta Faritan geçen maceracılarından birini -serveti ve bağımsızlık eğilimi olan kişiliği güçlü bir kadın- yolda kendisine katılmaya ikna etmiş olabilirdi. Belki de en büyük korkum gerçekleşmiş, sonunda başka birine âşık olmuştu.

Hava kararıp gece olduğunda hâlâ yalnızdım. Jonathan'ın gitmiş ve geri dönmeyecek olması imkânsız gibi görünüyordu. Sonuçta neredeyse bütün hayatımızı birlikte geçirmiştik. Benim için sadece hava, su, güneş ışığı ve Jonathan vardı. Onun gidişiyle dünyanın ekseni kaymış, tuhaf ve yabancı bir yere dönüşmüştü. O gün birçok kez tekrarlanacak olan panik ataklarımdan ilkinin geçirerek, kapıları, panjurları kilitletim, bir köşeye sindim ve bana ne olacağını merak ettim. Birkaç kez intihar seçeneğini bile düşündüm.

Üçüncü günün başında, sürekli cin içerek umutsuzlu-

ğumu üzerimden atmaya çalışıyordum. Otel odasından çıkabileceğimi hissederek hissetmez, haşhaş ve nargilenin güçlü etkisine sığınmaya karar verdim. Adair'in neden nargile bağımlısı olduğunu şimdi anlıyordum. Kabul edemeyeceğin bir yazgının karşısında, seni yok edeceğini hissettiğin paniği ve acıyı bastırmak için başka ne yapabilirsin ki?

O korkunç günlerde Adair'i de düşünüyordum. Zihnimde Boston'a dönme, malikâneye gitme, bir balyozla o yapıyı duvarı yıkmaya ve Adair'in önünde secde etme düşünceleriyle, göğsümde oturup sırttan o iblise karşı koymaya çalışıyordum. Benden intikamını alması için yalvaracaktım, çünkü hiçbir şey yaşadıklarımdan daha kötü olamazdı ve Jonathan'ı kaybetmemi zihnimden atmamı sağlayacak her şeyi kabul edebilirdim. Çivi çiviye sökerdi ve bazen acıyı ancak başka bir acı bastırabilirdi. Adair'in cezasını hâlâ çok iyi hatırlıyordum, fakat korkak yüreğimin derinliklerinde, odasından çıkacak cesareti olmayan korkak bir kadının cüretkâr gevezeliklerinden ibaret olduğunu biliyordum.

Bir hafta sonra, büyük ölçüde cinim bittiği ve resepsiyon daha fazlasını göndermeyi reddettiği için -alkol komasına girip ölmekten korkuyorlardı- nihayet dışarı çıktım. Otel lobisine kadar gittim ve hasır koltuklardan birine çökerek, orada değilmişim gibi davranan konuklar ve poker oyuncusu yüzü personeli etrafımdan gelip geçerken gözyaşlarımla boğuştum. Kadınlar üzerlerinde gösterişli elbiseleri, kollarında en güzel aksesuarları gibi erkeklerle gelip geçiyordu ve onları gördüğümde gerçekten yalnız olduğumu ilk kez anlarken

yanaklarımdan yine yaşlar süzülüyordu. Sürüsünden ayrılmak bir hayvan gibi, Jonathan olmadan hayatta kalamayacağımı dan korkuyordum. Çıldıracaktım.

Çok geçmeden, karşımdaki koltukta oturan ve hiç tanımadığım bir adamın beni izlediğini fark ettim. Normal seyahat tarzında, sıcağa rağmen takım elbise giymiş ve şapka takmış biriydi. Ufak tefek, zarif bir adamdı; oynamak için değil bir köpek gibi dişlerini göstererek kararsızca gülümsedi; temkinli ama yardım etme çabası içinde ısırılmaya hazır bir şekilde.

"Rahatsız ediyorsam özür dilerim, Hanımefendi, fakat..." Bastonuyla hafifçe selamladı. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır, tanışmadık," dedim, temkinli bir tavırla.

"Ortak bir arkadaşımız olduğundan eminim. Yanılıyorsam Adair adında bir adamı tanıyorsunuz." Ben sessizleşirken adamın yüzü aydınladı. "Tanıyorsunuz. Biliyordum. Üzerinizde onun elini görebiliyorum."

"Üzerimde elini mi görüyorsunuz?" diye sordum, sarılmış halde. "Demek istediğinizi anlamadım."

"Ben öyle diyorum işte. Aslında ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Sadece bir aura, bir dinginlik diyebiliriz. Herhangi birinin fark edebileceği bir şey değil; neye bakacağımı bilmeniz gerekir. Kendiniz deneyin. Gerçekten konsantre olarak bana bakın. Gözünüzü kaçırmayın. Görüyor musunuz?" Hiç kıpırdamadan bakışlarımın üzerine odaklanmasına çalıştım.

Nefesimi tutarak kıpırdamadan oturmaya çalıştım ve ne demek istediğini yavaş yavaş anladım. Sanki görüntüsü düzleşmiş, kendi benliğinin iki boyutlu halini almış gibiydi. "Ben... sanırım görüyorum."

"İşte, gördünüz; onun elleri benim de üzerimde," dedi gülümseyerek, doğum lekeleri veya çocukluk yaraları gibi zararsız bir şeyi karşılaştırıyormuşuz gibi.

Elimizde bir şişe taze cinle benim süitime gittik. Panjurları açarak, ışığın ve havanın odadaki korku kokusunu temizlemesine izin vermek konusunda ısrar etti. Hayat hikâyemle devam etmeden önce ona yaşadığım sıkıntıyı anlatırken, o da geniş bir koltuğa çöktü. Hikâyem bitene kadar kadehime yavaş yavaş cin koyarken, masmavi gözlerini yüzümünden bir an olsun ayırmadı.

Konuşmaktan yorulmuştum, fakat çok daha sakinim. Titremelerim ve gözyaşlarım kesilmişti. Şimdi eski bir kanepede yan yana oturuyorduk. Omurgası ortasından kırılacak gibi görünen bir kanepede iki kişinin birbirine yaslanmadan oturması mümkün değildi, dolayısıyla birbirimizi sadece yarım gündür tanıyor olmamıza rağmen biz de öyleydik ve ikizmişiz gibi birbirimize dayanmıştık. Yalnızlığın mutlak boşluğundan kurtulmanın mutluluğuyla boynuna atılmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir süre birlikte kalacağımız konusunda hiç şüphe yoktu.

1705'te doğmuş olan Savva, St. Petersburgluydu ve hayatının sadece ilk yirmi yılını orada geçirmiş olmasına rağmen, St. Petersburg ruhuna işlemişti. Terbiye ve görgüsünü,

tarzını ve doğum yeriyle ilgili kibrini oraya borçlu olduğunu söylüyordu, çünkü şehir Rus İmparatorluğu'nun baş tacıydı ve orada yaşayanlar kendilerini diğer yurttaşlarından üstün görüyorlardı. St. Petersburg çok kozmopolit bir yerdi ve Rus maiyetindeki bütün yabancı temsilcilerle doluydu, fakat aynı zamanda yoğun bir Rus kibri vardı. Savva'ya göre, gelebileceği ve büyüyebileceği daha iyi bir yer yoktu. Orayı o kadar seviyorsa, neden o anda St. Petersburg'da değildi? Bunu bilmek istiyordum ama yeni arkadaşım özlemli bakışlarını boşluğa dikip içkisini yudumlarken, Adair'in yaratılabileceği insanlıktan kopmuştu. Benim gibi, o da asla geri dönmeydi.

Otel odamın küçük ortamında, Savva yıllar önce henüz genç bir adamken, kraliyet sarayında düşük seviyede bir yetkili olan babasına, genç bir hafif süvari subayına âşık olduğunu itiraf ettiğini anlatmıştı. Babasının tepkisi Savva'yı sokağa atmak olmuştu. Savva dondurucu bir yağmurun altında saatlerce dolaşmış, ne yapacağına karar vermeye çalışmıştı. Süvari subayı birliğiyle birlikte kalıyordu ve Savva'yı yanına alması mümkün değildi. Ayrıca, Savva sevgilisinin kendisine zaten yardım etmeyeceğini hissetmişti. Genç erkekler arasındaki bu tür ilişkiler gelip geçici olurdu.

Savva şaşkınlık ve kararsızlık içinde orada burada uzun süre dolaştıktan sonra yolun kenarına çökmüştü. İliklerine kadar sırsıklam bir haldeydi; dişleri şiddetle birbirine çarpıyordu ve başı dönüyordu. Bir su oluğunun içinde yatarken,

bilincini kaybetmeyi ve zatürree yüzünden sabaha kadar öleceğini ummuştu. Tam o sırada karanlığın içinden çıkan bir fayton yanına yanaşmış ve kapı ardına kadar açılmıştı...

Savva tanımadığı bir odada uyanmıştı. Vücudu battaniyelerin altında, başı kuştüyü bir yastıktaydı. Fırçalanıp düzgünce katlanmış olan giysileri, ocağın önündeki ahşap bir koltuğun sırtlığına asılmıştı. Aynı şekilde, çizmeleri de ocağın yanında kuruyordu. Oda ve ev çok sessizdi. Görünmez eller tarafından bir şekilde alındıktan sonra bir peri masalında uyanmak gibiydi. O uyurken her şey düzeltilmişti.

Sonra "o inanılmaz gözleriyle" Adair gelmişti. Savva bunu söylerken bana entrikacı bir tavırla gülümsedi. "Onu gördüğüm anda -öylesine baş döndürücü ve gizemliydi ki- sorunlarımı neredeyse unuttum. Bana steplere hükmeden Kazakları hatırlatmıştı. Onları hâlâ görebilirsin; at arabalarında aileleriyle ve kendileri atlarının sırtında ovalarda dolaşırlar... Adair de onlara benziyordu; aynı gür saçlar, aynı hayvani vahşilik, aynı kurnazlık. Vahşi güzelliği Rus ruhuma çekici gelmişti."

Adair şehre yeni geldiğini ve Macar bir soylu olduğunu söylemişti ama Macar İmparatoru'nun elçisi filan olmadığını açıklamıştı. "“Hayır, hayır... sadece kendimi temsil ediyorum,” dedi. “Buraya Büyük Peter’in imparatorluğunun harikalarını ve başarılarını kendi gözlerimle görmeye geldim,” diye anlattı Savva. Adair o ilk gece mütevazı davranmıştı - Savva bunun ne kadar sahte olduğunu daha sonra anlayacaktı- ve konuşunu ilgisiyle büyülemişti. Sıcak çorba, martini

ve parlak bir ateş, kalbi kırık şaşkın gencin sevgisini kazan-
masına yetmişti.

Östelik Adair'in davranışında Savva'nın açıkça anladığı
bir şey vardı. Gözlerindeki pırıltılar çok belirgindi. Savva
yirmi yaşındayken, belli eğilimleri olan bir erkeğin bir diğ-
rine sadece bir saniye daha uzun bakmasının ne anlama ge-
lebileceğini öğrenmişti. Ve süvari subayına -ki onu bir daha
hiç görmeyecekti- karşı duygularına rağmen, Savva, Adair'e
karşılık vermek niyetindeydi. Hizmetkârlar gönderilmiş, pen-
cerelere kalın perdeler çekilmiş, kapılar kilitlenmiş ve iki
adam bütün gece yalnız kalmışlardı. Savva arzularına teslim
olmuştu. "Bu, hayatımdaki en ciddi hataydı," diye sızlandı
o gün, cinin son gümüşü damlalarını bitirirken.

Savva'nın Adair'le geçirdiği kısa sürenin hikâyesinin
geri kalanını yıllar sonra dinledim ve gerçekten çok üzüldüm.
Yine de Savva'nın bir açıdan şanslı olduğunu düşündüm.
Adair onu çok uzun süre alıkoymamıştı. Adair'in Rus aris-
tokratların arasına girmek için Savva'ya ihtiyacı vardı ve
Savva bu görevini yerine getirdikten sonra, Adair onun git-
mesine izin vermişti. Adair'in özgür bıraktığı az sayıda ki-
şiden biriydi ama Savva pek işe yaramadığını düşünerek bu
şansına kötümser bir açıdan yaklaşmıştı.

KAZABLANKA, BUGÜN

Güneş battığında, Savva'nın ön odasındaki hava duman-

dan mavileşmişti. Cin, sigara, teneke bir kutu ve bir nargile
çıkarmıştı. Oldukça süslü olmasına rağmen su hortumu eski
ve bakımsızdı; fildişi ağızlığıysa bir sürü çentikle doluydu.
Ama Savva iyi bir ev sahibiydi; bir folyo paketi açarak yarım
tabaka haşhaş çıkarmıştı ve sıkıntılarımızı unutup biraz gev-
şeyebilmemiz için akşama kadar bol bol doldurmuştu.

Nedeni aldığım uyuşturucu olabilir ama Savva'nın ya-
nında uzun zamandır hissetmediğim bir huzur duymuş, Lu-
ke'u terk ettikten sonra duyduğum son gerginliği de üzerim-
den atmıştım. Bunun nedeni ortak deneyimlerimizdi. Normal
biri olmaya ne kadar yaklaşıp da, delinip aşamayacak son
bir engel, son bir perde mutlaka kalıyordu ve insanoğlunun
geri kalanıyla aramızdaki o farklılık bedelini ödetiyordu. Bi-
zimki korkunç ölçüde yalnız bir varoluştı. Bin farklı günahın
ağırlığını omuzlarımızdan kaldırabildiğimiz tek zaman, bi-
zim gibi bin farklı günah işlemiş birinin yanında olduğumuz
zamandı. Dona, Tilde ve Alejandro'dan uzak durduğum için
Adair beni azarlar, birbirimizden hoşlanmasak bile birbiri-
mize daima ihtiyaç duyacağımızı söylerdi, çünkü her aile gi-
bi, bizi bizden başka kimse gerçekten anlayamazdı. O za-
manlar onlar gibi olmak istemediğim için direniyordum.
Şimdiyse Adair'in ne demek istediğini anlıyordum. Bu bize
verdiği tek hediye idi.

"Daha iyi misin?" diye sordu Savva, gri-mavi duman
halkalarını bana doğru şakacı bir tavırla üflerken. Yerlilerle
-Sahra'da Tuaregler veya Toros Dağları'nda Kürtler olsun-
birlikte kaldığımızda çocukları eğlendirmek için bunu ya-
pardı.

"Evet, daha iyiyim. Teşekkür ederim," diye cevap verdim ama uyuşturucu kullanmasını teşvik eder duruma düşmek beni rahatsız etmişti. Yine de, ben orada olsam da, olmasam da, zaten haşhaş içeceğini tahmin ediyordum. Temkini bir tavırla devam ettim. "Belki yarın zihinlerimiz netleştiğinde sana buraya neden geldiğimi söylerim. Açıkçası senden yardım istemeye geldim, Savva."

Ağızlıktan uzun bir nefes daha çekti ve guruldayan solunum sesi bir an için aramızdaki boşluğu doldurdu. Dumanı ciğerlerinde oldukça uzun bir süre tuttuktan sonra, Dumanı tatminle üfledi. "Pekâlâ," dedi boğuk bir sesle, ağızlığı bana uzatırken. Bakışları cilveliydi. "Ama seni bana biraz daha katlanmaya ikna edebilir miyim? Elimde değil, merak ediyorum, buraya gelmenin nedeni Adair'in varlığıyla ilgili olabilir mi? İki yüz yıllık aradan sonra dün onun ilk kez geri döndüğünü hissettim. Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?"

SEKİZ

BOSTON

Adair sonraki birkaç gününü iki değerli kitabının içerikleriyle tekrar aşına olarak geçirdi; özellikle de yaşam iksirinin tarifiyle. Birkaç kez okudu. İksir malzemelerin bolluğuna dayanmıyordu; asıl zorluğu hazırlamasıydı. O gün daha sonra ihtiyacı olan malzemeleri aramaya çıktı. Neyse ki bulunmaları zor değildi, ancak arındırılmaları ve azaltılmaları gerekecekti, ki bu işlemler, bekâr evi bir yana, normal bir evde bulunmayan donanımları gerektiriyordu. Jude'a iksiri hazırlamak için ihtiyacı olan şeylerin -kazanlar, deney şişeleri, pipetler, terazi- bir listesini verdi.

Jude listeye bir bakış attıktan sonra Adair'e iade etti. "Adair, gerçekten, bunları nereden bulmamı bekliyorsun? Yarısı antika. Müzedeyken onları da almalıydın."

"Ve bir ocak," dedi Adair, Jude'un dik başlılığına aldırmadan. "Çok yüksek sıcaklık verebilecek bir ateşe ihtiyacım var."

"O türde bir ocağım yok; aslında gerçek anlamda alet yakmıyor. Bu evi ısıtmak için elektrik kullanıyoruz."

Adair şömineyi işaret etti. "Bu ne?"

"Gazla çalışıyor. Onunla herhangi bir şey pişiremezsin."

"Böyle nasıl yaşayabiliyorsun?" dedi Adair, tiksintiyle. Bir an geçmişe dönme arzusu benliğini ok gibi deldi ve gemisine izin vermesi gerektiğini anladı. "Bir şatoda yaşıyor, muş gibi davranıyorsun ama burası aslında bir kulübe. Doğru dürüst donatılmamış bile."

"Sakin ol," dedi Jude, yatıştırıcı bir tavırla. "Bu çağda elektrikle çalışan ve bu tür şeyleri yapabilecek donanımlar olmalı. Araştırdım... Oh, iksiri kime satabileceğimiz konusunda da bir ipucu buldum. Şu ileri teknoloji zenginlerinden biri ve adam ölüm döşeğinde. Her zaman acımasız bir alçak olmuştur -herkesin ödünü patlatır- ama artık kanseri metastaz hale geldiği için eskisi kadar zorlu değil. Tek sorun, onunla görüşmek için bir randevu almanın gerçekten zor olması. Ona telefonla ulaşmaya çalıştım ama pek şansım olmadı... Her neyse, sana birkaç gün içinde bilgi veririm."

Jude'u dinlerken Adair onun sesindeki hırsı hissetti ve ortak geçmişlerini hatırladı. Jude için maddi zenginlik her şeyden önemliydi ve düşüşü de bu yüzden olmuştur. Adair onu Amsterdam'da bir ipin ucunda ölüme terk edilmiş halde sallanırken bulmuştu; ona yaptıklarının bedelini ödetmek isteyen altın tüccarlarının kiraladığı bir katil tarafından. Jude bir aday bulduğunu söylerken ses tonundaki hırıltıya bakılırsa, Adair onun bu adamın servetini ele geçirmek için yanıp

tutuştuğunu söyleyebilirdi. Gerçekten zengin olmalıydı. Adair, Jude'un açgözlülüğünün onu kötü bir duruma düşürmesine izin vermemesi gerektiğini aklından çıkarmamalıydı. Satış için iksiri hazırlayacaktı, fakat bu adamın uygun olup olmadığına kendisi karar verecekti.

Bir zamanlar uzman olduğu eski bir beceriyi kullanmaktan büyük zevk alan Adair, iksiri yaparken bu kadar iyi zaman geçireceğini tahmin etmemişti. Simya uygulaması büyük ölçüde hisler ve deneyim sayesinde gerçekleşirdi. Bileşimi değiştirmeden veya kavurmadan malzemelerin hangi sıcaklıkta pişirileceği, bir içeriğin kıvamının doğru ayarlanması, geleneksel ağırlık veya hacim ölçümleri olmadan malzemelerin miktarının belirlenmesi (örneğin, bir ons iç çekışı veya beş kat hayal kırıklığını ölçebilir miydiniz?) gibi. Çalışmalarına hiç ara vermemiş gibi her şeyin güdüselle olarak geri dönmesi onu çok sevindirmişti. İksir mükemmel bir şekilde ortaya çıkmıştı. Sıvı o kadar berraktı ki cam kavanozdaki menüsküs bile zorlukla görülüyordu ve içinde fırl fırl dönen hava akımları, rüzgâra kapılmış kar taneleri gibi dans eden altın zerrelere vardı. Şu haliyle çok güzeldi ama zamanla rengi çirkin bir kahverengi tonuna çalarken, altın zerreleri toprak parçası gibi görünene kadar karacaktı.

İksirin hazır olduğu gün, Jude sözünü ettiği yatırımcıyla nihayet konuşabildiğini ve onu evinde ziyaret etmek için kanırlabildiğini Adair'e söyledi. "Servetini on beş yıl kadar önce

yeni kurulmuş bir nokta-komla yaptı," diye açıkladı Jude, seçimiyle ilgili Adair'i rahatlatmaya çalışarak. Yeni kurulmuş nokta-komun ne anlama geldiğini açıklama zahmetine girişmedi; modern şeyler için kısaltmalar kullanma alışkanlığına geri dönmüştü ve Adair onun kibrine artık o kadar alışmıştı ki Jude'dan açıklamasını bile istemedi. Jude'un kibirli tavırlarını kabulleniyor filan değildi. Adair sadece daha fazla dayanamaz hale geldiğinde, bunu başka bir zaman halledecekti. "İnternet patlamasının zirvesindeyken hisselerini sattı," diye açıkladı Jude, "ama başkalarının aksine servetini yatırlara, evlere, lükse harcamak yerine, yeni şirketleri satın almaya başladı. O zamanlar kimse böyle şeyleri umursamadığından, pazarı bazı kilit hizmetlerle köşeye sıkıştırdı; veri kurtarma ve güvenlik gibi. Dolayısıyla şimdi bütün sırların internetin neresinde gömülü olduğunu biliyor. Onun şifre çözücülerini bulamazsa, kimse bulamaz. Bütün o Fortune 500 şirketleri -bankalar, sigorta firmaları, sağlık kurumları- onu kiralamak için sıraya giriyor. Onu seçmemin bir nedeni bu. Sana başka şekillerde de yararlı olabilir. Örneğin, Lanore'u bulmak gibi." Jude duraksayarak bir an için Adair'in tepkisini görmeyi bekledi; Adair sadece kaşlarını hafifçe çatmakla yetindi ve Jude devam etti.

"Bir zamanlar ikimiz birlikte yeni bir teknoloji firmasına yatırım yapmıştık; onunla öyle tanışmıştım. Bu görüşmeyi ayarlayabilmek için ona senin elinde gerçekten harika bir yatırım olduğunu söyledim..." Jude duraksadı ve normalde can sıkıcı olan yüzünde endişe ifadesi belirdi. "Biliyor

musun, aslında üzücü. Bana yatırımların artık ne işine yarayacağını sordu. Kemoterapiye son vermişler; acısını dindirmeye çalışmak dışında artık onun için yapabilecekleri pek fazla şey yok. Doktor sadece haftalarının kaldığını söylüyor. Yaşlı bir adam gibi görünüyor ama geçen yaz daha otuz sekizine bastı. Onu gördüğünde çok şaşıracaksın."

Jude'un durgunluğu Adair'in gözünden kaçmamıştı. "Bu ölecek olan adam... dostun mu?"
"Hayır, pek sayılmaz," dedi Jude.
"Güzel. Çünkü yapmak üzere olduğumuz şeyde duygusalığa yer yok."

Jude'un adayıyla karşılaşmadan önce, Adair ölmekte olan adama bu teklifi nasıl yapacağını saatlerce düşündü. Bu hediyeği daha önce kimseye *teklif etmemişti*. Alıcıları her zaman kendi seçmiş ve ölmek üzereyken vermişti. Tercihleriyse, kendisini bir sonraki hizmetkârına ve yazgısı önceden belirlenmiş birine yönlendiren bir sesi izler gibi daima sezgisel olmuştu. Paha biçilemeyecek bir hazineyi satma düşüncesi onu rahatsız ediyordu, fakat Lanore onu mecbur bırakmıştı ve bu satışı ne kadar çabuk gerçekleştirirse, Lanore'un peşine o kadar çabuk düşüp ihanetinin bedelini ödeatabilirdi.

Jude'a göre, ölümün eşiğindeki işadaminin serveti inanılmaz boyutlardaydı ve yüzlerce milyon dolarla ölçülüyordu. Kaybetmeye alışkın olmayan ve mücadele etmeden ölmü kabullenmeyecek bir adamdı. Adair hayatını sıfırdan kur-

mak için maddi ve çevresel kaynak bulma zorunluluğunun farkında olmakla birlikte, hâlâ tereddütleri vardı. Kendisine tamamen yabancı olan birine ölümsüzlük fırsatını sunmak onu özellikle rahatsız ediyordu, çünkü o zaman adamı yakın çevresine almak zorunda kalacaktı. Adair bunun işe yarayacağı konusunda iyimser düşünmüyordu; sonuçta dönüştürdüğü insanların çok azı bu sıkıntıya gerçekten değmişti. Birçoğu sonsuzluğa dayanamayacak kadar zayıf çıkmıştı. Stres kişinin zihnini parçalayabilir, yeni doğmuş bebek kadar savunmasız hale getirebilirdi ve bir psikoz kadar tehlikeliydi.

Bir de sadakat sorunu vardı. Aileymiş gibi kendisine dayanabilecek kişileri aramıştı ama sonucu hüsrana olmuştur. Hizmetkârlarında umduğu fanatiklik ölçüsündeki bağlılığı bulamamıştı, ki onun ortadan kaybolmasından sonra hayatlarına devam edebilmeleri—özellikle Jude'un durumunda olduğu gibi gayet mutlu bir şekilde—bu gerçeği kanıtlıyordu. Kendisinin seçmediği birini dönüştürmek özellikle riskli görünüyordu ama başka seçeneği yok gibiydi ve Jude'un adayı seçerken keskin kurnazlığına dayanmış olmasını diliyordu.

Adair ve Jude, Boston yakınlarındaki taştan bir malikâneye gittiler. Büyük evin neredeyse bütün pencereleri karanlıktı ve öylesine sessizdi ki sahibi çoktan ölmüş gibi hissediliyordu. Kapıyı yaşlı bir adam açtı. "Bay Kingsley sizi bekliyor," dedi adam, neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle. Onu takip etmeyeceklerini umuyormuş gibi bir tavırla bir koridordan yürüdü.

"Tanışmanı istediğim biri var," dedi Jude, Adair'e

dönüp odanın karşı ucundaki devasa bir masanın arkasına çökmüş olan adamı işaret ederek. Adair, Jude'un abartmamış olduğunu hemen anladı. Adam gerçekten de her an kalbi duyulmuş gibi görünüyordu. Parşömen gibi derisini giysi olarak üzerine geçirmiş gibi görünen bir iskeleti andırıyordu. Saçlarının neredeyse tamamı dökülmüştü ve geride kalan beyaz tellerin altından yumurta kabuğu inceliğindeki kafatası görünüyordu. Canlı gibi görünen tek yeri gözleriydi ve Adair'i vahşi bir dikkatle izliyordu. Adair'i süzüp tarttığı şüphesizdi; hesapçı bir tipti—olasılıkların daima kendi tarafında olmasını isteyenlerden—ve ölmek üzere olan biri için fazla kibirliydi. *Ölmen gerekiyorsa, ölümü alçakgönüllülükle kabullen; o kapıdan geçmenin başka yolu yok*, demek istedi Adair ama şartlar ne olursa olsun öğüt verilemeyecek insanlar vardı.

"Adair, bu Bay Pendleton Kingsley," dedi Jude.

Pendleton tokalaşmak için elini bile uzatmadı; sadece bir solunum maskesini yüzüne tutarak Adair'e tepeden baktı. Adair adamın arkasında bir oksijen tankından çıkan ve yılan tıslamasını andıran sesi duydu. Hasta adam konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Adair..." bu çok sıra dışı bir isim."

"Pendleton" da öyle."

"Değil mi? Aslında göbek adım. Ailem bana Jack adını vermiş—hoş ve sıradan—ama ben hiç sevmedim. İnsanların bana çok aşına olmasından hoşlanmam, demek istediğimi anlıyor musun? 'Pendleton' iş için daha iyi." Maskesini masanın üzerine bırakarak Jude'a döndü. "Eh, Judah, benimle

konuşmak istediğin ve böyle bir zamanda bile beni görmeni gerektirecek kadar önemli olan şey nedir? Umarım iyi bir şeydir.”

Böylesine kırılgan bir durumda olan bir adam için, Pendleton’ın bütün varlığı Adair’e bir akrebinki kadar zehirli gelmişti. Tuhaf bir şekilde, Adair bu tiksintiye aldırılmazlık edemiyordu. Onda her nasılsa başkalarını kendine çeken bir zehir vardı; sanki Adair’in karşılık vermeye programlandığı bir feromon salgıyormuş gibi. Pendleton’ın doğal saldırganlığı, hatta ölmek üzere olmanın yarattığı öfkesi bile sudaki kan gibiydi. Bu, kendisine bağlaması gereken birini bulduğunda duyduğu histi ve Adair’in umduğu işaret de tam olarak buydu.

Yaklaşık bir saat boyunca, Adair onun zaaflarını yokladı. Görünüşe bakılırsa adamın geçmişinde hayranlık duyulabilecek çok az şey vardı. İki karısından, sadakatleri veya aşkları karşılığında hiçbir tazminat almadan yürüyüp gitmek zorunda bırakarak boşanmıştı. Tek çocuğu olan kızı artık onunla konuşmuyordu. Şirketleri satın alıp onları sıfırdan kurmuş olan adamları dışarı atıyor, fikir eserlerini çaresiz durumdaki yaratıcılarından yok denecek paraya topluyordu. Elemanlarını asla ödenmeyen fazla mesai ve prim vaatleriyle köle gibi çalıştırıyordu. Bu arada, küçük ülkelerin hazinelerini gölgede bırakacak bir servet yaratmıştı. Ardında perişan halde bıraktığı herkes için kesinlikle hak ettikleri şeyi aldıklarını düşünüyordu.

Pendleton kendinden söz etmekten sıkıldığında, küçüm-

seyen gözlerle Adair’e baktı. “Eh, nedir mesele? Buraya ölmek üzere olan bir adamın zamanını boşa harcamaya mı geldiniz, yoksa neden görüşmek istediğinizi söyleyecek misiniz?”

Adair içkisini –konuklara ucuz viski ikram ediliyordu ve Pendleton’ın kendisi içmiyordu– kadehin içinde dolaşırırdı. “Öncelikle, bana toplam servetinin ne kadar olduğunu söylemelisin.”

Adam şaşkınlığını gizlemek için sevimsiz bir kahkaha attı. “Konu hep paraya geliyor, değil mi? Eh, doğrudan konuya geliyorsun, Adair, hakkını vermeliyim. Pek terbiyeli değilsin ama direktsin.”

Adair bakışlarını adamın gözlerine dikti. “Doğal olarak paranla ilgileniyorum, Pendleton. İş başarıların dışında pek fazla kişisel meziyetlerin olduğu söylenemez. Ve buraya kesinlikle seninle arkadaşlık etmeye de gelmedim. Ama servetin karşılığında sana önerebileceğim bir şey var; bütün kalbinle istediğini bildiğim bir şey. Çok geniş imkânlara sahip bir adam olduğun açık, fakat benim sana satmak için geldiğim şey de gerçekten çok pahalı. Bu yüzden, bunun –son dileğinin– karşılığını ödeyecek kadar paran olduğundan emin olmalıyım.”

“Ha? Peşinde olduğunuz tezgâha yetecek kadar zengin olup olmadığımı mı merak ediyorsun? Yeterince zengin miyim?” Pendleton’ın küçük, parlak gözleri Adair’in yüzünden Jude’a kaydı. “Bu bir şaka mı? Gücümü sen biliyorsun, Jude. İkinizi de alıp satacak kadar gücüm var.”

Jude adamın öfkesini dindirmeye çalışarak başını iki

yana salladı ve bakışlarını yere indirdi. "Sakin ol. Bence arkadaşımın söyleyecekleriyle ilgileneceksin, yoksa bize zaman ayırmanı istemezdim. Ama onu dikkatle dinlemeni öneririm. Dikkatle. Şeytan ayrıntıda gizlidir."

Adair, Pendleton'ın dikkatini tekrar kendi üzerine çekmek için parmaklarını şaklattı. "Hiç iyi durumda değilsin, Pendleton."

Hasta adam yüzüne tükürülmüş gibi baktı. "Sence bu komik mi?"

"Doktorun sana dört ay, belki altı ay daha dayanabileceğini söylemiş olabilir ama ben sana sadece üç haftan kaldığını söylüyorum. Daha fazla değil."

İriyanı adam bembeyaz oldu ama dudaklarını büzmeyi başardı. "Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin? Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun? Sen ne hakla doktorumdan daha iyi bildiğini..."

Adair devam etti. "Ailendeki erkekler asla uzun ömürlü olmadı. Senin ailende erkek olarak doğmak neredeyse bir lanet sayılır. Büyükbaban öldüğünde, baban lisedeydi. Ve sen babanı kaybettiğinde daha henüz yaşıdaydın."

Pendleton güldü. "Bunu *Newsweek*'te okumuşsundur."

"Bunu seni araştırdığım için bildiğimi mi sanıyorsun? Sadece sana bakarak sorununun ne olduğunu söyleyebilirim. Hastalığın seni nerelerden çürüttüğünü ve dahası, kimseye söylemediğin korkularını görebilirim," dedi Adair. "Senin zayıf noktan kalbin. Babanın tarafından gelen her erkek kalp krizinden öldü. Otuz beş yaşına gelene kadar birkaç kalp

ameliyatı geçirdin ve kalbini tekrar yüzde altmış ila yetmiş kapasiteyle çalışacak hale getirdiklerinde, doktorların tümörler buldu. Kanser vücudundaki neredeyse bütün organlara, beyne, hatta kemiklerine yayılmıştı."

Pendleton bir şey söylemedi, fakat elini oksijen maskesine uzattı. Adair onun doğruluğunu bildiği haberleri verirken, yüksek fiyatlı doktorunun biraz daha iyimser teşhislerine rağmen, gözlerinde yenilgiye işaret eden bakışlar vardı.

Adair maskesinin içinde nefes nefese kalmış gibi görünen Pendleton'a doğru eğildi. "Aynaya baktığında, ölümün seni randevunuza hazırladığını anlıyorsun. Onun marifetlerini, ilaçların neredeyse kontrol edemediği acılarını biliyorsun. Ölümün bir süredir yaklaştığını hissediyordun, değil mi? Ve dişlerini durumunun haksızlığına geçirdin. Neden ölmen gerekiyor ki? Neden ölüm daha az başarıları olan, daha önemsiz birini almıyor? Ölümün, bir endüstri devi ve hayırsever, diğer insanlara çok yararlı şeyler kazandırmış biri olarak sana istisna yapması gerektiğini düşünüyorsun. Ölümün seni almaya gelmesi adil değil. Ama asıl adil olmayan hayat. Bunu da biliyorsun."

Pendleton aynı şeyler aklından geçmiş gibi düşünceliydi, fakat yüksek sesle itiraf etmeyecek kadar kendine hâkimdi. O an geçince, zayıf başını Adair'e doğru çevirdi. "Hayat adil değil; evet, bunu uzun zamandır biliyorum," dedi, gergin bir tavırla. "Ama artık işe koyulalım, ha? Senin de hatırlattığın gibi, çok fazla zamanım yok."

Adair ölümün eşiğindeki adama bakarak sırtıttı. "Kork-

ma, çünkü sana teklif etmek için geldiğim şey de zamanın kendisi. Sana vücudundaki acılardan kurtulabileceğini söyleseydim? Gündüğümünden günbatımına kadar sana sakın veren mide bulantılarını, baş ağrılarını, terlemelerini ve üşütmelerini geçirebileceğimi söyleseydim? Tekrar genç olmak için ne verirdin, Pendleton?" Ayakta durup kollarını göğsünde kavuşturarak, koltuğunda daha da sinen adama tepeden baktı. "Sana sonsuza dek yaşama şansı verebilseydim, ne derdin?"

Pendleton keyifsiz bir kahkaha patlatmadan önce bir an tereddüt etti. "Lanet olasıca aklını kaçırmışsın derdim. Nesin sen, Craigslist'ten fırlamış bir tür ördek Jude filan mı? Umutsuz olduğumu bildiğim halde bir mucize için servetimi fırlatıp atmamı mı istiyorsun? Sana avanak gibi mi göründüm? Dünyanın en iyi doktorlarına sahibim zaten." Daha bu sözleri söylerken bile -dünyanın en iyi doktorları- kendisine pek fazla yararları olmadığını biliyordu.

"İlgilenmiyormuş gibi yapma. Durumunun umutsuz olduğunu bildiğini söylüyorsun ama sesinde umut var, gözlerin umutla parlıyor. Elbette ki daha fazlasını öğrenmek istiyorsun; seni hayatta tutabilirim ve dahası, sonsuza dek yaşarsın. İçindeki tümörlerden, kalbinin zayıflığından korkmadan yaşamanın nasıl olabileceğini hayal et. Bütün hayatın boyunca hastalıklı ve temkinliydin. Geleceğin ne getireceği konusunda endişelenmek zorunda olmadığını düşün. Bu tam anlamıyla özgürlük demektir. Hayatın bir daha asla aynı olmaz."

Pendleton'ın üstdudağında ter damlaları birikti ve gergin bir tavırla onları sildi. Sinirle Jude'a döndü. "Bu da ne böyle, Judah, tatsız bir şaka filan mı?"

"Şaka yapmıyor. Doğruyu söylüyor."

"Meraklandın mı?" diye araya girdi Adair. "Sadece sözüme güvenmene gerek yok. Sana kanıtlayabilirim." Elini ceketinin göğüs cebine sokup 22 kalibrelik kısa namlulu bir tabanca çıkarırken Adair'in kulakları zonkladı.

Pendleton silahı görünce korkuyla inledi. "Hey, bir dakika! Bunu yapmana gerek yok. Kendimizi kaptırm..."

Adair onun sözünü kesti. "Toplam servetini şu kâğıt parçasına yaz."

Pendleton bakışlarını tabancadan Adair'in yüzüne, sonra da garanti almak istercesine Jude'a çevirdi ve isteksizce bir şey karaladı. Jude boynunu bükerek rakamı okudu. "Doğru gibi görünüyor," dedi, Adair'e dönerek.

"Güzel. Şimdi, sonsuza dek yaşamanın değeri senin için nedir? Ölümünden, yazgından kurtulmandan söz etmiyoruz. İnsanların arasında, hiçbir şekilde zarar görmeyen bir Tanrı olacaksın. Para bununla kıyaslanamaz bile. Şunun yüzde yetmişinden vazgeçer miydin?" Adair parmağını kâğıda vurdu. "Seksen?"

Pendleton kendisine söylenene inanmayı isteyerek yu-muşadı ama para sözü geçince gerildi. "Hayatta olmaz. Bu çok fazla para. Üstelik ne için? Neden söz ediyoruz burada?"

"Zamanın sonuna kadar yaşayacak olmandan. Zamanın sonuna kadar! Bunu hayal edebiliyor musun? Elbette ede-

mezsın. On yıl önce yaşadıklarını bile zor hatırlıyorsun, değil mi? Vücudunun ne kadar zayıf olduğunu düşün –artık hastalandığın için bunu daha da iyi biliyorsun– ve sonra sana teklif ettiğim şeyi düşün. Tam olarak ne satın aldığını mı bilmek istiyorsun? Bu haklı bir istek. Bırak sana göstereyim.” Pendleton’ı hazırlıksız yakalayan Adair, masanın etrafından dolaşarak silahı onun eline tutuşturdu, parmaklarını kabzaya doladı ve bastırdı.

“Ne... ne yapıyorsun sen?” diye sordu hasta adam, korkuya kapılarak.

“Yardımlarını istiyorum. Sadece bir an için.” Pendleton’ın kolunu uzattı, silahın namlusunu Jude’un göğsüne yaklaştırdı ve tetiği çekti. Bembeyaz odada silah sesi yankılandı ve Pendleton sığır çubuğuyla dürtülmüş gibi yerinden sıçradı. Havada boğucu bir duman vardı ve dumanın arasında Jude yere devrildi. Pendleton silahı bırakarak ayağa fırladı ama Adair bir elini onun göğsüne bastırarak olduğu yerde kalmasını sağladı. “Orada dur. Bekle. İzle. Göreceksin.”

Masanın üzerinden eğilerek Jude’a ve göğsünde kırmızı bir dairenin ortasındaki düzgün mermi deliğine baktılar; daire gömleğinin önüne yayılıyordu.

Kapının dışından koşuşmalar duyuldu ve kapı vuruldu. “Adamına iyi olduğunu söyle,” diye emretti Adair.

Pendleton gözlerini iri iri açarak itaat etti. “Git buradan, Carlos. Bir şey yok,” diye seslendi.

İki adam da nefeslerini tuttular; Adair zevkten, Pendleton ise yaşadığı dehşetten. Bir anlık hareketsizlikten sonra,

Jude tekrar hayata döndü. İnleyerek bir elini yarasına bastırdı. “Bir dahaki sefere önceden uyarır mısın?” dedi zayıf bir sesle, ayağa kalkmaya çalışırken.

“Bu da n...?” Pendleton gerilemeye başladı.

“Bir mucize. Sen de öyle demez miydin? Lazarus gibi hayata geri dönen bir ceset. Satın aldığın şey bu; yeni bir yazgı,” dedi Adair, silahı alırken. “Kurnaz bir adam olmakla gurur duyuyorsun ve muhtemelen bunun bir numara olduğunu düşünüyorsun. Şüpheleri tamamen ortadan kaldıralım. Git, yarayı kontrol et. Kendin gör.”

Ama Pendleton masasının yanında donup kalmıştı.

“Daha fazlasını görmeme gerek yok. Bir numara olmalı, şu illüzyonistlerin televizyonda yaptığı numaralar gibi... ve oldukça iyi olduğunu itiraf etmeliyim. Ama gerçekten vurulmuş olması mümkün değil, böyle ayağa kalkabiliyorsa...”

“Numara filan değil.” Adair, Pendleton’ın elini tutarak onu Jude’a doğru sürükledi ve elini yaranın üzerine bastırdı. “Dokun. Hadi, korkaklık etme. Ne hissediyorsun? Şimdiden iyileşiyor, değil mi? Neler olduğunu açıklayabilir misin? Elbette açıklayamazsın; bu kesinlikle kavrayamayacağın bir şey.” Adair adamın elini bırakarak kenara itti. “Dinle beni. Dikkatle. Sırrımı kimseye açıklamam, Pendleton. Sana bu fırsatı veriyorum, çünkü maddi sıkıntılarım var. İçinde bulunduğum talihsiz durum yüzünden sana hayatında bir kez karşına çıkabilecek bir teklif yapıyorum. Bütün dünyada Jude ve benim gibi sadece bir avuç insan var. Sana bize katılma şansı tanıyorum.”

Sarsılmış ve sararmış olan Pendleton büfeye doğru sen-
deleyerek kendine bir içki koydu. "Bu doğru mu, Judah? Sen
de ölümsüz müsün?"

"Görünüşe bakılırsa öyle," diye cevap verdi Jude.
Pendleton titreyen parmağını Adair'e doğru salladı.

"Kim... neyin sen? Şeytan mı?"

"Zeki olmakla övünen bir adam için batıl inançlara çok
çabuk sapıyorsun," diye azarladı Adair. "Şeytan olsaydım pa-
raya ihtiyaç duyar mıydım? Ama çok güçlü bir adamım; se-
nin anlamaya bile hazır olmadığın şekillerde. Toplam ser-
vetinin yüzde seksenini bana aktar -aktarımı Jude halleder-
ve üç hafta içinde ölme. Bütün vücuduna yayılmış olan kan-
ser silinsin ve sonsuza dek yaşa. Ama bu teklifi kabul etmek
istersen, avukatına önceden bir belge hazırlamalı, Jude'u
senin işlerinle ilgileyecek kişi olarak atamalı, cesedinin ya-
kılması için yetki vermeli ve hiçbir şekilde cenaze töreni dü-
zenlenmemesini istemelisin."

Sonuncusunu duyunca Pendleton ona şüpheli gözlerle
baktı ama susmayı bildi.

"Sadece bir yalan, kandırmaca. İnsanların iyileşme mu-
cizene çok yakından bakmasını engellemek için," diye açık-
ladı Adair. "Yaşayacaksın, güven bana. Ve yeni hayatına tam
olarak hazırlanmanı sağlayacağız."

"Yeni hayatım mı?"

"Yeni ve sağlıklı hayatın," diye araya girdi Jude, yara-
sının olduğu yeri işaret ederek.

"Ne diyorsun?" diye sordu Adair.

Pendleton görmeyen gözlerle bakıyordu fakat bakışla-
rında umut pırıltıları ve giderek artan bir kararlılık belirmeye
başlamıştı. "Be... ben... böyle büyük bir kararı bu kadar
çabuk veremem. Biraz düşünüp size geri dönerim."

"Çok uzatma," diye uyardı Adair, silahı cebine geri ko-
yarken. "Söylediklerimi unutma. Üç hafta var. Eğer ölece-
ğini hissedersin ve teklifimi kabul etmek istersen, ambulans
çağırma. Bunun yerine bizi ara. Hastaneye gittiğinde etrafın
o kadar insanla sarılıyken senin için bir şey yapamam. Ve el-
bette, söylememe gerek yok, sana anlattıklarımızı kimseyle
paylaşmayacaksın. Eğer birine anlattığını duyarsam ortadan
kaybolurum ve yaşama şansın da benimle birlikte yok olur."

Telefon tam yirmi bir gün sonra, sabah erken saatlerde
geldi. Jude, Boston'ın yoğun sabah trafiğinde, buzlu zeminde
slalom yapan gözü kara bir kayakçı gibi zikzaklar çizerek
Pendleton'ın evine doğru hızla sürdü. Onu yatağında solgun
bir halde ve ter içinde buldular; nefes almaya çalışırken yü-
zünde kaskatı bir dehşet ifadesi vardı. Yardımcısı yanında
duruyor, ambulans çağırma düşüncesiyle komodinin üzerin-
deki telefona yandan bakışlar atıyordu. Komodinin üzerinde
üçekatlanmış bir kâğıt da vardı. "Bunu istemiştin," dedi Pend-
leton, hırıltılı bir sesle.

Adair, ölümün yaklaştığını gösteren işaretleri görmek
için Pendleton'ın yüzüne dikkatle baktı. "Burada yapamayız.
Seni başka bir yere götürmemiz gerek ama önce arabaya ta-

şıyalım." Hizmetkâr bu sözleri duyunca engel olmak için yaklaştı ama ölüm döşegindeki adam zayıf bir şekilde elini kaldırarak onu durdurdu. Adair, Pendleton'ı kaldırdığından daha şimdiden bir gölge, samandan yapılmış bir korkuluk gibi olduğunu hissetti.

"Ölmeme izin verme," diye fısıldadı Pendleton, Adair'in elini tutarken. Bütün kibirli tavırları tüpten sıkılmış diş macunu gibi dökülüp gitmişti. "Yargılanmaya hazır değilim. Ben de öyle, diye düşündü Adair, ender şefkat anlarından birini yaşayarak.

Jude'un evine ulaştıklarında, Adair, Pendleton'ın neredeyse hareketsiz bedenini üçüncü kattaki bir konuk odasına taşıdı. Adamı yatağa yatırdıktan sonra, Adair elini cebinde tuttuğu yaşam iksiri şişesine götürdü. "Sadece gevşe. İşlem acısız değil ama değerli hiçbir şey bedelsiz olmaz. Karşı koy." Şişeyi Pendleton'ın ağzına götürdü ama bunun neredeyse gereksiz olduğunu hissetti. Adamın eski bir mendil gibi grileşip lime lime olmuş ruhu ellerindeymiş gibiydi. Adamın diline birkaç damla damlattı, ona birkaç kelime söyledi ve bitti.

Bir gücün inanılmaz bir hızla indiğini hissetti ve bu enerjiyi adama akıtmaya hazırlandı. Rüzgârın bütün gücü toplanmış, sıkıştırılmış ve bir altın halkadan geçirilmiş gibi bir gücün bütün vücudunu yaladığını hissetti. Enerjinin hepsi Pendleton'a gitmedi. Bu his onu da beslemişti. Başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde onu yenilemişti. Adair yaptığı şeyi bu yüzden yaptığını anladı. Bu çürümüş ruhları toplamak onun yazgısıydı.

Ah bir de nedenini bilseydi.

Son anda, Pendleton'ı ona bağlayacak olan sözleri söyledi. "Hayatın ve sağlığın geri verilecek ama artık bütün varlığınla bana aitsin. Ruhun benim ve onunla ne istersem yaparım. Bu benim elim ve kararım olacak."

Pendleton'ın tükenmiş vücudu uykuya teslim olduğunda, Adair ve Jude bir an için kapıda durdular.

"Henüz parasını almadın," diye hatırlattı Jude, Adair'e. "Bütün gizli yerlerinden paraları toplamak zaman alacak. Pendleton'ın vergi memurlarından kaçırmak için yabancı ülkelerdeki bankalarda ve borsalarda, gizli hesaplarda paraları olduğundan eminim. O parayı toplamak çok karmaşık olacak."

Adair, Jude'un özgüvenini güçlendirmek için sırtını sıvazladı. "İşte bu yüzden seni yanımda tutuyorum, Jude. En kurnaz hırsızlar kadar zekisin. Parayı bulabilecek biri varsa, kesinlikle sensin. Konuş onunla," dedi Adair. "Ve anlamasını sağla. Artık başka seçeneği yok."

Saatler sonra, vücut kapanıp tekrar hayata döndüğünde, Adair karanlık odada Pendleton'ı ziyarete geldi. Loş ortamda bile, değişimin neredeyse tamamlanmış olduğunu gördü. Yataktaki adam yine yaşına uygun görünüyordu. Teni tazelenip parlamış, saçları koyulaşıp gürleşmişti. Hâlâ zayıftı ama kasları canlanmıştı ve zamanla yine normale dönecekti. Umut vaat eden bir bedendi; Jonathan gibi ilahi bir görünüşü yoktu,

fakat bir zamanlar kalbinin izin verdiği ölçüde formda olduğu anlaşıyordu. Yakınlarda olması iyi olacaktı. Adair ya tağın kenarına oturarak korku dolu gözlerle baktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Pendleton dilini çatlamış dudaklarında dolaştırdı. "Berbat. Ama farklı. Değişmiş."

"Söz verdiğim gibi sağlığını geri kazandırımdı. Henüz farkında olmayabilirsin ama aynada göreceğin gibi, hastalığın önce olduğun gibisin. Sana kanıtlamamı ister misin?"

Pendleton'ın gözlerinde, silahı ve yerde yatan Jude'u hatırladığını belli eden pırıltılar görüldü. Ürperti. "Hayır. Hayır, sana inanıyorum. Daha şimdiden kendimi aylardır olmadığım kadar iyi hissediyorum. Sadece buradan çıkmak istiyorum. Hayatıma geri dönmek istiyorum."

"Ve döneceksin de."

Pendleton yataкта biraz doğruldu. "Eee... şimdi ne olacak? Bir tür eğitim filan mı alacağım? Bilmem gereken şeyler olmalı; normal dünyada fark edilmemek gibi. Ve hepsini bana açıklayacaksın, değil mi? Bu gücün nereden geldiğini? Ne anlam taşıdığını?"

"Bir açıdan, evet. Ama bütün bunları öğrenmek için bir sürü zamanın olacak. Buraya, Jude ve benim yanımıza taşınacaksın. Ev halkından biri olacaksın... aslında bir hizmet-kâr gibi. Söylediğim her şeyi yapacaksın; *her şeyi*. Çünkü bana itaat etmezsen seni öldürürüm."

Başı deli gibi dönmesine ve sırtından soğuk terler dökülmesine rağmen, Pendleton dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Beni 'öldürmek' de ne demek? Ölümsüz olacağımı söyl..."

Adair başını iki yana salladı. "Tanıştığımızda zeki bir adam olmakla övünüyordun ama konu anlaşmamıza geldiğinde pek fazla soru sormadın. Jude seni teklifimin detaylarına dikkat etmen için seni uyardı ama bunu yapmadın. Yaptım, ölümsüz olmakla birlikte, dokunulmazlık zırhında küçük bir çentik, bir istisna olduğunu öğrenirdin. O istisna benim."

Pendleton, feri kaçan gözlerini kısarak Adair'e baktı.

"Bu dünyada hiçbir şey mutlak değildir. Bunu hâlâ öğrenemedin mi? Hayatın, işin ve kişisel meselelerin düşünül-
duğünde, bence bunu öğrenmiş olman gerekirdi. Her zaman bir... nasıl desem?... *karşılık* vardır. Girenler ve çıkanlar. Alacaklar ve borçlar. Dünyanın düzeni böyledir; bundan kaçamazsın. Ben senin gücünün üzerindeki kontrol mekanizmasıyım. İlk tanıştığımızda tabancayı eline koyduğumu ve Jude'a ateş etmeni sağladığımı hatırlıyor musun? Çünkü onu ben vursaydım ölürdü. Hayatına sadece ben son verebilirim; tıpkı canını sadece benim yakabileceğim gibi. Uygun gördüğümde iki gücü de kullanmakta tereddüt etmeyeceğimi bil-
melisin. Hayatın boyunca insanları kandırmış olabilirsin ama beni asla kandıramazsın. Asla."

"Bu... bu... bedelini ödediğim şey bu değildi. Anlaşmamız bu değildi!" diye geveledi Pendleton, yataktan kalkmaya çalışırken. Ama hâlâ zayıftı ve yerde Adair'in ayaklarının dibine serildi.

"Anlaşmamız bu değil miydi? O halde tam olarak ne ko-

nuda anlaştığımızı açıklayabilir misin? Bana yazılı olduğu yeri, herhangi bir sözleşmeyi gösterebilir misin? Elbette sözleşme filan yok. Ölümsüzlüğe uzandığını bildiğim tek yol var. Ben kendi üzerime düşeni yaptım. Şimdi de ilk dersin için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum."

Jude elinde pahalı bir mutfak bıçağıyla odaya girdi. Geriğin bir tavırla parmağını bıçağın ucuna bastırdı. Geri gözlerinde beliren korku pırıltılarıyla bakışlarını bıçaktan Adair'e çevirdi.

"Bu, sana doğruyu söylediğimi kanıtlamak için hepimizin -Jude ve yanıma aldığım diğerleri- geçtiği bir adım. Böylece beni bir daha sınamazsın." Pendleton'ın yanında çölmüş olan Jude'a dönerek başıyla onayladı. Jude destek almak için Pendleton'ın omzuna tutundu, başını çevirdi ve bıçağı adamın yumuşak karnına indirdi.

Pendleton yüzünü buruşturdu ve bağırarak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı. Bıçağı Jude'dan alarak kanlı bıçağı baktı. "Bu da n...? Hiçbir şey hissetmedim. Hiç. Bunu nasıl yaptın?"

Adair neşesizce güldü. "Artık ölümlülerle aynı değilsin. Vücudun artık sadece bir kap. Ne bıçaklar ne de mermiler sana zarar verebilir. Ne ateş ne de su. Ne sıcak ne de soğuk. Susuzluk ya da açlık. Dikkat edersen, bıçağı tutan Jude'un eliydi ve bu yüzden hiçbir şey hissetmedin. Aynen sana söylediğim gibi. Hiç kimseden korkman gerekmiyor artık. Benim dışımda."

Pendleton zihnindeki denklemi tamamlayamadan ve neyin geldiğini anlayamadan, Adair uzanıp Pendleton'ın bileğini arkaya bükte ve adamın kırılan kemiklerinin çatırtısı odada yankılandı. Bıçak yere düştü. "Lanet olsun!" diye bağırdı Pendleton, kolunu tutarak. "Bileğimi kırdın! Lanet olasıca bileğimi kırdın!"

Adair ayağa kalktı ve Jude tokmağı çevirip aceleyle odadan çıkarken, Adair kollarını sıvadı. "Evet, kırdım. Gördüğün gibi dersin ikinci kısmına geldik, çünkü çok yakında sana verdiğim hediyenin tadını çıkarmaya başlayacaksın. Kendini güçlü ve istediğin her şeyi yapmakta özgür hissedeceksin. Ama asla unutmamalısın, Pendleton; tamamen özgür değilsin. Zamanın sonuna kadar bana bağlısın. Ne yazık ki deneyimlerim bana sadece sözlerin bunu hatırlatmaya yeterli olmadığını gösterdi. Bu yüzden, daima hatırlayacağın şekilde, benden korkman gerektiğini sana açıkça göstermeliyim. Benden korkmalı ve bana itaat etmelisin." Uzanıp Pendleton'ın yanağını okşayarak iki parmağını elmacık kemiğinin çıkıntısına uzanan favorisinden geçirdi. Adamın sadece dokunuşuyla bile titrediğini görebiliyordu.

Sonra yumruğunu az önce okşadığı noktaya indirdi. Öyle sert bir darbeydi ki Pendleton'ın gözü karardı ve acıyla dişlerini sıktı. Pendleton kolejden beri bir kavgaya girişmişti ve o da ancak çocuklar arasında patlak veren bir kavgaydı; çok uzun sürmemişti. Bu farklıydı. Başına boru anahatıyla vurulmuş gibi, acı çenesinden bütün kafatasına yayıldı. Hepsi sadece bir yumruktandı; ikincisine dayanabileceğini sanmıyordu.

Bir an için Adair'in ayaklarının dibine yığıldı ve serserilemiş bir halde dizlerinin üzerine yükseldi. "Anladım Patron sensin. Artık durabilirsin," dedi, ayakta durmaya çalışarak.

Adair ezici bir tutuşla Pendleton'ın çenesini kavradı ve yüzüne, aynı yaralı noktaya bir yumruk daha indirdi. "Bunu zorunlu bir itaatkârlık alıştırması gibi düşün. Şu anda eğitimsiz bir köpek gibisin ama seninle işim bittiğinde, en sadık arkadaşın kadar itaatkâr olacaksın. Ve her evcil hayvan gibi, disiplin, aile içindeki yerini bilmek ve efendinin sana söylediklerini yapmak seni rahatlatacak, çünkü artık efendin beçemeyeceğin efendin. Şu andan zamanın sonuna kadar, sen ve sahip olduğun her şey bana aitsiniz. Artık hayatın benim, ben senin Tanrım."

DOKUZ

KAZABLANKA

Şehre alacakaranlık çökmüştü. Aşağıdaki sokaklar sessizdi ve günün gürültülerini akşam kalabalığının mırıltıları, bir avlunun serinliğinde akşam yemeğine oturan ailelerin konuşmaları almıştı.

Savva'yla birlikte, etrafımızda malzemeleriyle, sessizleşmiş ve haşhaşı bitmiş nargilesiyle, buruşmuş folyonun içinde kalmış haşhaş kırıntılarıyla oturuyorduk. Uyuşturucu ve şarabın yarattığı o geçici dinginlik halindeydi. Savva mavi gözleriyle beni dikkatle izlerken tekrar sordu.

"Bunun Adair'le bir ilgisi yok, değil mi? Bu kadar berbat durumda olsam da, ipuçlarını ben bile birleştirebilirim, sevgili Lanny. İlk tanıştığımızda varlığını yaklaşık on yıldır hissedemiyordum. İki asır sonra geri döndü ve hemen ertesi gün sen kapıma geldin. Bu bence tesadüf olamaz. Bana söylemen gereken bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

Beni ancak Adair'in büyüsi altında yaşamış olanların anlayabileceği şekilde anlayabilecek biriyle sırrımı onların paylaşabileceğim için tarifi imkânsız bir rahatlama niyetiyle. Ama bir yandan utanıyordum da, çünkü Savva'ya daha önce söylememiştim. Bu sırrı ona açıklamamamın nedeni Adair'i serbest bırakacağını düşünmem değildi, fakat diğerleriyle bağlantıda olduğunu biliyordum ve sarhoşken veya o ya da masından korkuyordum.

Artık temkinli davranmama gerek kalmadığından, bütün hikâyeyi Savva'ya anlattım. Ona Adair'in bize gösterdiğinden daha güçlü ve zalim olduğunu, hepimizi nasıl kandırıldığını açıkladım. Adair'i duvarın içine hapsedmek için nasıl se-viyormuş gibi kandırdığımı da anlattım. Bütün hikâye ağ-zımdan dökülürken, giderek irileşen gözlerle beni dinledi; diğer yandan, itiraf etmenin rahatlığıyla çenemi kapatamı-yordum artık.

"Adair'e isyan etme cesaretini nereden buldun? Bu, şey-tanın kendisine meydan okumak gibi bir şey," dedi, inana-mayarak. "Senin yaptığını başka birimizin yapmaya cüret edebileceğini sanmıyorum. Hepimizden daha cesurmuşsun, hayatım ve Adair'in kendisine hizmet etmeleri için etrafına topladığı katiller ve hainler düşünülürse, bu çok şeyi anlatı-yor."

"Korkunç bir riske girdiğimi biliyorum ve beni daha fazla korkutmana gerek yok, Savva," dedim. "Sana yardım istemeye geldim. Ben onunla kısa bir süre yaşadım. Güçle-

rinin kaynağını, boyutlarını, neler yapabileceğini neredeyse hiç bilmiyorum... Tavsiyene ihtiyacım var."

Savva yüzünü buruşturdu. "Korkarım pek işine yara-mam, çünkü ben de Adair'le çok uzun süre birlikte kalma-dım." Savva, Adair'in kesinlikle peşime düşeceği konusunda benimle aynı fikirdeydi ama -Luke gibi- beni bulabileceğin-den pek emin değildi. Yerimizi doğrudan hissedebilme yete-neği yoktu. Adair bağlantıyı sürdürmek istediği kişilerle, on-ları serbest bırakmadan önce birtakım düzenlemeler yapı-yordu; Savva'nın durumunda olduğu gibi. Adair'in serbest bıraktığı başka bir kadını tanıyordu ama Adair ona yaşaya-cağı yerle ilgili kesin talimatlar vermişti ve böylece aradan kaç yıl geçerse geçsin onu daima bulabilecekti. Böyle ön-lemeler olmadan, Adair'in bizi çabucak bulması mümkün gö-rünmüyordu. "Yine de ondan sonsuza dek kaçabileceğini san-mıyorum; bir noktada sana yetişecektir. Ama acil bir tehlike içinde olduğunu sanmam," dedi, güven veren bir tavırla. Ne var ki ardından o muhteşem gülümsemesini gördüm. "Duru-munu hafife aldığımı sanma ama Adair'in aradığı ben olsay-dım, sanırım kaçmazdım."

"Savva, bunu nasıl söylersin?" dedim, aniden ürkererek.

"En azından günahlarım için gerçekten cezalandırıldı-ğımı hissedirdim."

"Bu, bağışlanma için çok yüksek bir bedel."

Omuz silkerek kollarını kaldırdı ve yakından görmem için kollarını bana uzattı; sanki teneke kutudaki şırınga ve kaşık yeterli bir kanıt değilmiş gibi. "Hayatımın sona erme-

sine hazırım. Günahlarım peşimi hiç bırakmıyor ve yaptığım hataların ağırlığını taşımaktan sıkıldım. Ben senin kadar güçlü değilim, Lanny. Değişemedim. Zayıfım; itiraf ediyorum. Sürekli başkalarına zarar veriyorum; kendime de."

Savva'nın ellerini tutmak için uzandım ama geri çekti. "Bunu nasıl söylersin, Savva? Sadece kötü bir dönem geçiyorsun. Hepimizin karanlık zamanları vardır ve hepsi geçicidir."

Savva bana kendimi kandırıyormuşum gibi bir bakış attı. Belki de haklıydı; sonuçta vücuduna bu kadar zarar verebilmesi için çok uzun süredir düşüşte olmalıydı. "Bu 'kötü bir dönem'den fazlası, Lanny. Ölümü özlemediğim bir gün bile geçmiyor. Yardım almayı düşündüm ama o kapılar bize kapandı. Bir hastaneye yattığımı hayal edebiliyor musun? O iğne izlerinin neden o kadar çabuk geçtiğini veya neden normal dozda ilacın hiçbir etkisi olmadığını açıklamak zorunda kaldığını? Veya kilise bodrumlarındaki kişisel gelişim gruplarından birine katıldığını? O zavallılar arasında oturup, yaşadıkları zorluklarla sonsuza dek uğraşmak zorunda kaldıklarını hayal etmeyi? Bütün o günahları sırtımda taşıyarak günbegün devam edişimi düşünmek bile..."

Zavallı Savva. Bu kadar düştüğünü bilmiyordum bile. O anda Savva'yla birlikte kalmaya karar verdim; en azından kısa bir süre için. Onu kendine getirebileceğimi düşünecek kadar aptal değildim, fakat bir yoldaşa ihtiyacı olduğu belliydi.

"O sonsuzluk korkusunu biliyorum. Ben de hissettim," dedim, temkinli bir tavırla. "Ama bu varoluşumuzun bir par-

çası. Kabul etmelisin, Savva. Başka seçeneğin yok. Başka seçeneğimiz yok."

"Bir seçeneğimizden kurtulmanın bir yolu..."

Keşke ben de Savva gibi hayaller kurabilseydim... keşke Adair peşimde olmasaydı... keşke hapsediği yerden hiç çıkmıyaydı. Ama beni bekleyen geleceğin kesinlikle farkındaydım. "Beni öldürüp konuyu kapatması anlamına gelseydi, kolayca vazgeçebilirdim. Ama gitmeme o kadar kolay izin vereceğini sanmıyorum. Korkarım Uzra'yı alkoyduğu gibi beni de alkoyacak. Uzra'yı hatırlıyor musun? Kavanoza kapalı bir sinek gibi sakladığı güzel cariyesi? Ve... o zayıf bir sinek gibi olacağını ikimiz de biliyoruz." Tıpkı Uzra'ya man bana neler olacağını ikimiz de biliyoruz. "Tıpkı Uzra'ya yaptığını gibi beni de asırlarca kölesi olarak tutacağını, zevk için bana işkence edeceğini yüksek sesle itiraf edemiyordum."

Uzra'nın adı geçince, Savva'nın yüzünde hastalıklı bir hayranlık ifadesi belirdi. "Biliyor musun, Adair'le ilk tanıştığım anda, Uzra'yı bir bebek gibi büyük bir sandığın içinde kitli tutuyordu." Hikâyesinin hastalıklı ruhundan tamamen ilgisiz bir şekilde, sanki sadece bir korku hikâyesi anlatıyormuş gibi, yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. "Beni St. Petersburg'daki kiralık evinde birlikte yaşamaya davet etti ve kendi yatak odasının hemen bitişiğinde içinde sadece bir sandık bulunan daha güzel bir oda olmasına rağmen, bana evin arka tarafında minicik bir yatak odası verdi. Daha rahat bir odada kalabilmem için sandığı çekmesinin mümkün olup olmadığını sorduğumda teklifimi geri çevirdi. Dahası, mahre-

miyetine saygı duymam ve sandığım içine asla bakmamam gerektiğini de söyledi.

"Elbette ki bu beni daha da meraklandırdı, dolayısıyla bir gün Adair dışarıdayken, kilidi açmanın bir yolunu bulup sandığım kapağını kaldırdım... ve Uzra'yla karşılaştım. Kaçmaya çalışarak bir panter gibi üzerime atılana kadar onu mekanik bir bebek filan sandım. Doğal olarak Rusça bilmiyordu ve dolayısıyla ne bana durumunu anlatabilir ne de yardım teyebilirdi. Tam o sırada Adair geri döndü ve sırrını keşfettiğimi gördü." Savva hüzünlü bir tavırla güldü.

"Kadını sandığa kilitlemiş! Barbar herif," dedim.

"Şehre yeni gelmişti ve Uzra'nın kaçmasını engellemenin başka yolunu bulamamıştı," diye açıkladı Savva. "Adair bana o kadar kızmıştı ki boğazıma sarıldı ve beni neredeyse oracıkta öldürüyordu. Ama sonra bana hemen iksiri getirdi, çünkü Rus sarayına sızabilmek için hâlâ bana ihtiyacı vardı. Ah, keşke ölmeme izin verseydi," diye ekledi, başını iki yana sallayarak ve altın rengi buklelerinden birini alnına düşürerek. "Ah, Uzra. O öldü mü dedin? Adair nihayet ona çok istediği özgürlüğünü verdi mi yani? O kadın vahşi bir hayvan gibiydi. O gece kaçsaydı neler yapabileceğini kestirmek mümkün değildi."

"Neler yapabileceğini mi? Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştım. "Uzra zararsızdı. Adair'in karşı koyamayacağı kadar güzel olmak dışında ne suçu vardı?"

Bana şaşkın gözlerle baktı. "Ne? Sen Uzra'nın hikâyesini bilmiyor musun?"

"Neyi bilecekmişim?" diye sordum.

Bir tilki gibi sinsice gülümsedi. Savva dedikoduları se-verdi ve başkalarının bilmediği bir şeyi bilmekten daima hoşlanırdı. Bu seferkinin yüzlerce yıllık bir hikâye olması, durumu daha da lezzetli kılmıştı. "Hayatım, kadın gerçekten bir canavardı. Gerçek bir canavar. Bir yamyamdı. Kendi babasını öldürüp kalbini yemiştir. Erkekliğini de kesmiş ama onu yakalandıktan sonra halkı onu şehre getirip akbabalara atmış. Yakalandıktan sonra halkı onu şehre getirip adalet için sultanın karşısına çıkarmışlar ve Adair onun hikâyesini orada dinleyip Uzra'yı kurtarmış." Adair'in bana anlattığı hikâyeyi düşündüm. Babasının Uzra'nın annesini öldürüp kızını nasıl onun yerine geçirerek yatağına aldığını. Eğer o kısmı doğruysa, adamı öldürüp bir daha geri dönmemesini garantilemek için kalbini yemesi bana bir ölçüde mantıklı geldi.

"Emin misin?" Uzra'yla ilgili dinlediğim bu yeni hikâyeyi diğeriyle bağdaştırmaya çalışırken başım döndü ama Savva bana kibirli bir tavırla baktı.

"Kesinlikle. Çok saldırgan biriydi, fark etmedin mi? Ve erkeklerden tiksiniyordu. Kimsenin kendisine el sürmesine izin vermiyordu; Adair dışında ama o konuda da seçme şansı yoktu. Uzra kadınları tercih ediyordu, ne demek istediğimi anlarsın."

"Bunu kesin olarak biliyor musun, Savva, yoksa sadece fikir mi yürütüyorsun?" diye sordum, böyle bir sonuca vardı için öfkelenerek. "Kadınların dostluğunu tercih etmiş olabilir, ki bunun nedenini de anlarım. Hayatındaki erkekler

ona pek iyi davranmış gibi görünmüyor." Uzra'yı savunmak istiyordum, fakat dünyanın altüst olduğunu, bir kar küresi gibi çalkalandığını ve ortamın dönüp savrulan pulların arasında görünmez olduğunu hissediyordum. Ne var ki Savva'nın hikâyesi beni daima şaşırtan bir şeyi ve Uzra'nın neden Jonathan'dan etkilenmediğini açıklıyordu. "Anlamıyorum... Adair neden Uzra'nın geçmişiyile ilgili yalan söylesin?"

Savva güldü. "Hadi ama Lanny, Adair'in sürekli yalanlar söylediğini benim kadar sen de biliyorsun. Amacına uydurmak ve izini örtmek için yalan söylerdi. Söylediği her şeye inanamazdın," dedi, uyumak için dönmeden önce.

Savva'nın açıklamaları beni çok sarsmıştı ve sanırım, Adair onca canavarın arasında Uzra gibi bir masumu ayrı tuttuğu için, benim de aslında oraya ait olmama şansım olduğunu düşünmüştüm. Ama Savva o gece bütün umutlarımı yıkmıştı. Belki de burada yüzleşmek istemediğim bir gerçek vardı, çünkü tanıdığım diğerleri- Alejandro, Tilde, Dona ve hatta kendi ifadesiyle Savva-bencil, zalim, değişemeyen insanlardı. Kendi varlık boyutlarına sıkışmış ve kaçamayan hayaletler gibi aynı hataları tekrar tekrar yapıp duruyorlardı.

Belki bir zamanlar ben de bencildim ama artık farklıydım, değil mi? Jonathan'a özgürlüğünü vermiştim ve kendi iyiliği için Luke'u terk etmiştim. İki fedakârlık, iki iyi eylem. Değişebildiğimi ve Adair'in zalimliğini hak etmediğimi başka kimseye olmasa bile kendime kanıtlamak için onlara maddalya gibi sarıldım.

Ayrıca, Savva'dan da güçlüydüm. Yaptığım şeylerle

yüzleşmem ve bedellerini ödemem gerektiğini biliyordum. Davranışlarımı değiştirmesem beni nelerin beklediğini görebiliyordum; Savva'ya bakmak hatırlamama yeterdi. Her gün bizimle konuşan ve bu zorluğun bitmesi için yalvaran o iç sesi susturmanın zorluğunu biliyordum. Tam olarak ölmek değil ama sonu gelmek bilmeyen izleyişe ve bekleyişe bir son vermek. Ve kısa bir süre için bile olsa, sadece hayal kırıcı her günün gri rutinliğinin yanında bir şeyler hissedip mutlu olabilmek için.

ON

BOSTON

Adair, Jude'un evinin ön salonunda oturmuş, aşağıdaki caddeye bakıyordu. Burada geçirdiği haftalarda bu evden, mükemmel düzeninden, inanılmaz boşluğundan nefret etmişti. Bu aşırı büyük pencerelerden nefret ediyor, kendini bir cam kutunun içinde yaşıyor gibi hissediyordu. Kaldırımında yukarı aşağı koşturan ve kendisinden haberleri bile olmayan -olması gerektiği gibi- insanları izliyordu ama görüntülerine karşı bile isimsiz bir öfke duyuyordu. Sürekli öfkeliydi. Jude, yaşadığı şeyler düşünülürse bunun doğal olduğunu söylüyordu. Hatta süslü bir isim bile vermişti: Travma sonrası stres bozukluğu. *Buna inanmıyorum*, diye patlamıştı Adair. *Saçmalıklarının hiçbirine inanmıyorum*.

Kaçışından beri geçen günlerde başardığı her şeye rağmen hayal kırıklığına uğramış olduğunu anlamaya başlıyordu. Gözü sonsuza dek sıradaki hedefte olacaktı. *Arzu*, diye

düşündü, evrenin sürekli bir gücü, insanın temel durumu gibi görünmüyor; o arzuyu tatmin etme yeteneği –sık sık– mevcut olmaya bile.

Bodrumdaki hapisliğinden çıktığında hiçbir şeyi, hatta cebinde bir meteliği bile yoktu; şimdiyse, birkaç hafta sonra, onu ayağa kaldırmaya yetecek kadar para bulmuştu ve gücünün kaynağı olan iki gizli bilgi kitabını tekrar ele geçirmişti. Bu kadar kısa sürede bunca şeyi başarmış olmanın onu çok mutlu edeceği sanılabilirdi ama hiç de öyle değildi. Jude'un evinde oturuyor, Lanore'u nasıl bulacağını düşünüyordu. Jude'un onun yeriyle ilgili en küçük bir bilgiye bile ulaşamamış olması sinir bozucuydu. Kadını bulup narin boynunu ellerinin arasına alana kadar –beton hücresinde tekrar tekrar hayal ettiği gibi– huzur bulamayacaktı.

Onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı: Adair'in kendini bildi bileli her duruma hâkim olabilme yeteneğine sarsılmaz bir inancı vardı. Oysa şimdi, geri döndüğünde böylesine farklı, değişmiş bir dünyayla karşılaşınca, kendinden şüphe etmeye başlamıştı. Her şey çok hızlı hareket ediyordu ve yetişmeye çalışma düşüncesi onu donduruyordu. Dünyada bu kadar çok insan, bu kadar çok şehir ve köy, bu kadar uzak ve ücra yer varken Lanore'u nasıl bulacaktı? Kadının saklanmak için gidebileceği yerler sınırsızdı.

Bildiği tek şey, Lanore'un kendisinden varlığını bile belli belirsiz hissedebileceği kadar uzak olduğuydu.

Oturma odasındaki koltuktan dışarıdaki insanları izlerken, Adair herkesin tıpkı Jude gibi ellerindeki aletlere –bil-

gisayarlar, cep telefonları, tabletler– yapışık gibi yaşadığını düşünmüştü. Ve görünüşe bakılırsa, insanın etrafında olup bitenleri bilmesinin tek yolu bu karmaşık aletlerdi. Gözler ve kulaklar artık yetersizdi, ki insanlar birbirlerini kesinlikle böyle izliyordu. Eski zamanlarda birini bulmak gayet kolaydı ve Adair bir yetiştirici veya çocuğu bulmakta herkes kadar becerikliydi; tarlalarda veya ormanlarda ayak izlerini ve ezilmiş çimenleri izleyebilir, şehirlerin veya kasabaların tavermalarında, dükkânlarında ve genelevlerinde sinsice soruşturmalarda yapabiliyordu. Ama bu çağda bütün ayak izleri açıkça elektronikken böyle becerilerin işine yaramayacağı açıktı.

Jude'un donuk ve cansız evinin ön salonunda oturmuş, bu sorunu kafasında evirip çeviriyordu. Çok geçmeden Jude ona katıldı –her zaman yaptığı gibi; çünkü bunak bir ihtiyar veya yarım akıllı bir çocukmuş ve başını her an derde soka-bilirmiş gibi Adair'i hiç yalnız bırakmamaya çalışıyordu– ve Pendleton hemen arkasından geldi. Adair bir zamanlar güçlü bir sanayici olan adamın dönüşümden sonra durumunun pek iyi olmadığını farkındaydı. Hâlâ gergin, hâlâ şokta ve panik halindeydi. Adair ve Jude'u sürekli izliyor, bir köpek gibi Adair'in peşinden ayrılmıyordu. Köşede gergin bir tavırla dururken, bir insandan çok gölgeye benziyordu.

“Sorun nedir, Adair?” diye sordu Jude, bir koltuğa otururken. “Mutlu olmalısın. İşler tam istediğin gibi gitmiyor mu?”

Adair konuşmadan önce bir kaşını kaldırdı. “Lanore'u bulmak konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedik.”

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Jude, neşeli bir tavırla. Jude'un ikiye bölünmüş olduğunu hatırlamak önemliydi ve zaman böyle aşırı iyimser olsa, Adair ona güvenmemesi gerektiğini bilirdi. Coşkusu en önemli açığıydı. "Önümüzdeki yıl, 1800'lerin başlarında Boston'dan ayrılmasından bu güne kadar Lanore'un nerelere gittiğini öğrenmenin ve izlenimlerinin en iyi yolu nedir?"

Adair başıyla onaylayarak boş şömineye dalgın gözlerle bakarken, Jude'un bu düşüncelerle nereye varacağını merak ediyordu.

"Bir özel uzman tutabiliriz... bilirsin, dedektif gibi," diye önerdi Jude.

"İki yüz yıllık bir gizemi çözebilecek bir dedektif tanıyor musun?" diye sordu Adair, öfkeyle.

Odanın arka tarafından kısık bir ses duyuldu. "Ben tanıyorum."

Adair olduğu yerde döndü. Pendleton'ın orada olduğunu neredeyse unutmuştu; arkaya doğru biraz sertçe bastırılrsa, adam duvarın içinden geçecekmiş gibi görünüyordu. Gözleri kızıl noktalara dönüşmüş, burnu huzursuzlukla seğirir halde, Adair'e bir tarlanın kıyısında duran gergin bir hayvanı hatırlatmıştı.

"Ne dedin sen?" diye hırladı Adair.

Adam çenesini o kadar sıkı kapattı ki tekrar konuşmıyacakmış gibi göründü ama bir dakika, sonra bir dakika daha geçince ve başı hâlâ omuzlarının üzerinde kalınca nihayet ağzını açtı. "Bir şey olmayabilir ama size yardım edebilecek

birini tanıyorum. Geçmişte bir anlaşmanın, eee, şey, hızlandırmasını sağlamak için şirket verileri bulmam gerektiğinde onu kullanmıştım." Pendleton az önce açıkladığı şeyin yasallığını düşünüyormuş gibi bir an duraksadı. "İnternetle ilgisi varsa her şeyi bulabilir."

Yine -bekleneceği gibi- cevap internete başvuruyordu. Adair insanların o lanet olasıca şeyden, fantastik dokümanları evrendeki bütün bilgi parçalarına ulaşabilir gibi görünen o sıhhi kutudan söz etme tarzından gerçekten sıkılmaya başlamıştı. Ne var ki Adair'in şimdiye kadar görebildiği tek şey, insanların zamanını boşa harcamak ve umutlarını güçlendirmek için şeytanın icat ettiği bir tavşan deliği idi.

Jude entrikacı bir tavırla Adair'e doğru eğildi. "Bu onun uzmanlık alanı; tavsiyelerini dikkate alsan iyi edersin. Jack'in adamları veri hırsızlığıyla ilgili çok önemli davaları çözebildi. Bazıları öylesine ayrıcalıklı ve gizli bilgilere ulaştı ki insanlar bilgilerin muhasebe müdüründen veya veri yönetimi şefinden gelmiş olması gerektiğine yemin etti. Bütün bunları havadan tutup çekiyormuş gibiydi."

Havadan tutup çekmek; benim de daha önce yaptığım şey bu değil miydi? diye düşündü Adair, özlemle. Birkaç gram mineral ve birkaç kelimeyle hiçlikten inanılmaz şeyler yaratmak değil miydi? Ama artık bu ifadenin anlamı değişmişti. Eğer sırları o kadar kolay ele verecekse, başkalarıyla iletişim kurarken bilgisayarlara çok fazla dayanmak konusunda Adair'i uyarıyordu da. Hâlâ korumak istediği bilgiler, belli yerlere yerleştirdiği sırdaşlar, en umutsuz acil durum-

larda gidebileceği kişiler vardı. Hafızaya kazanmış bilgiler... Bu bilgileri asla bilgisayara teslim etmemeye yemin etti. Tekrar Pendleton'a döndü. "Şu adam, buralardan birini? Bir görüşme ayarlayabilir misin?"

Pendleton, bu öneride bulunmanın akıllıca olup olmayacağını tartar gibi tereddütlü bir tavırla başıyla onayladı; sonuçta, eğer işe yaramazsa bunun sonuçlarının olacağı şüphesizdi.

"Yap o zaman. Hemen ayarla." Belki de Pendleton onun için Jude'dan daha yararlı olurdu, çünkü Jude efendisine sadakatle hizmet ediyormuş gibi davranırken, aslında kendi kazancı olmadığı sürece parmağını bile kaldırmıyordu. Adair, Jude'un şeffaflığını neredeyse sevimli buluyordu -en azından kesinlikle tahmin edilebilirdi- ama bir hizmetkâr olarak sıkıntılıydı. Pendleton gerçekten iyi bir kazanım olabiliirdi.

Pendleton'ın bağlantısı ertesi akşam geldi. Kısa boylu, esmer ve kararsız görünümlü bir adamdı; kıyafetleri buruş buruştu. Günlerdir yıkanmamış gibi görünen saçları kafasına yapışmış, siyah çerçeveli gözlüğünün yağlı camlarıyla uyum içindeydi. Ağzında ortasından yanık bir sigara vardı ve Pendleton onları loş ışıklı yemek odasındaki geniş masaya götürürken, adamın bakışları bir Adair'e, bir Jude'a dönüyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu Adair, yabancıya.

Pendleton adamın yerine cevap verdi. "Bu, Maurice. Bir bilgisayar korsanıdır. Onunla tanıştığımda MIT'de öğrenciydi ve doktorasını yapıyordu."

Jude araya girdi. "Önerdiğimiz işin doğasını biliyorsun. Pendleton senin en iyisi olduğunu söyledi. Bilmek istediğimiz sadece bu işi yapıp yapamayacağın ve sır olarak tutup tutmayacağın. Hizmetlerin karşılığında normalde ne kadar alıyorsun?"

Maurice omuz silerken sigarasının ucunda sallanan kılı döşü. "İstedığınız şeye bağlı. Ama gizli ve büyük bir iş için, açıkçası..." -bakışları kendisini izleyen iki adam arasında gidip geldi ve ne kadar riske girebileceğini düşünürken nefesleri hızlandı- "...belki elli bin dolar?" Sonra yutkunarak bekledi.

"Bu bir hayli sıra dışı bir iş olacak." Adair konuşurken bakışlarını adama odakladı. "Bence son derece zor olduğunu anlayacaksın. Sana iki yüz elli bin dolar ödeyeceğim," dedi Adair, Jude'un şaşkınlıkla aniden ona döndüğünü fark ederek. "Buna karşılık, sana verilen bütün talimatları dinlemeni istiyorum. Soru sormak yok. Mutlak bir gizlilik. Görevinden kimseye bahsedemezsin. Hiçbir detayı açıklayamazsın. Ancak aradığım şeyi iki hafta içinde bulabilirsen, ücretini iki katına çıkarırım." Jude boğazını temizledi ve Pendleton bile Adair'in teklif ettiği rakamdan hoşlanmayarak huzursuzca kıpırdandı.

Maurice şaşkın gözlerle Adair'e bakarken yüzü ter içinde kalmıştı. "Buna nasıl hayır diyebilirim ki? Anlaştık."

"Şimdi iyi dinle," diye devam etti Adair, ona doğru eğilerek. Lanore'un izini bulmak için neler yapılabileceğini çok düşünmüştü ve 1800'lerin başlarında hayatta olan bir kadın

olarak, o isimde çok az kaydın bulunacağını farkındaydı. Ona yaklaşan her adamın gölgesinde gizlenmiş olmalıydı. Adair onun bu konuda çok iyi olduğunu biliyordu. Gözünün önünden ayırmak istemeyeceği tek erkek Jonathan'dı. Raslantı eseri, Adair kendisiyle tanıştıktan sonra Jonathan için Jacob Moore adında yeni bir kimlik ayarlamıştı. Jacob Moore'un adına açtığı hesap, Jonathan'ın yeriyle ilgili ihtiyacı olan izi bırakacaktı ve Jonathan da Adair'i doğrudan Lanore'a götürürdü.

"1823 yılında, Boston Birinci Bankası içinde büyük miktarda para aktarımı oldu; Kont Adair cel Rau adına kayıtlı bir hesaptan, Jacob Moore adına kayıtlı bir hesaba. Moore'un Boston hesabına St. Petersburg, Paris ve başka yerlerden, yine aynı isim altındaki hesaplardan -Kont Adair cel Rau- başka aktarımlar da yapıldı. Boston'da aktarımları yöneten avukatın adı Pinnerly'ydi. Bir noktada Moore'un parası başka birinin hesabına aktarılmış olmalı. Moore'un servetinin alıcısının kim olduğunu bulmanı istiyorum."

Bilgisayar korsanı bütün bilgileri bir kâğıt parçasına not ederken öksürerek iki kaşını da kaldırdı.

"Sonra o adamın servetinin alıcısını bulacaksın ve bu şekilde birbirini izleyerek bugüne kadar geleceksin," diye tamamladı Adair, arkasına yaslanarak. "Diğer bir deyişle, Jacob Moore'un servetinin *bugünkü* sahibini bulmanı istiyorum."

"Bir matematik kitabında kelime problemi çözmek gibi," dedi Maurice, gülerek. Ama diğerleri gözlerini bile kır-

posturmayınca, gergin gülümsemesi silindi. "Şunu netleştirelim: İki yüz yıl önceden başlayan bir servetin izini sürerek bugünkü yerini bulmamı mı istiyorsunuz?" Şaşkın gözlerle Adair'e, Jude'a ve Pendleton'a baktı. "Bankalar o zamanlar kayıt tutuyor muydu ki?"

"Kesinlikle tutuyorlardı," dedi Adair. "Bana söylendiğine göre, ne kadar iyi gizlenmiş olursa olsun, en belirsiz finansal bilgileri bile bulabiliyormuşsun. Eğer cevabı sen bulamazsan, kimse bulamaz. Bu yüzden sana geldim ve bu yüzden böylesine cömert bir ücret teklif ediyorum."

"Ben tarihçi değilim," dedi Maurice, şapşal bir tavırla. "Gizli paraları bulabilirim ama *bugüne* ait paralar olmalı. Eğer bir defterde filan kayıtlıysa bulamam."

"O zaman uzmanlar, tarihçiler tut. Ya da Boston Bankası'nda, Federal Rezerv'de ya da gereken başka yerlerde çalışanlara rüşvet ver," diye tersledi Jude. "Anladığım kadarıyla yaptığın şey bu: İçeriden kişilere rüşvet vermek."

Maurice sarardı. "Diyelim ki bir danışman tutmam gerekti. Bu işle ilgili kimseye bir şey açıklayamayacağımı söylediniz..."

"Komik olma," dedi Jude. "Onlara görevin sadece bir kısmını ver ya da *gerçekten* peşinde olduğun şeyi gizle. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun."

"Bir yolunu bulursun," diye araya girdi Adair. "Bana cevapları mümkün olan en çabuk şekilde getirmek için gereken her şeyi yap. Başarısız olursan elli bin dolar ödeyeceğim; başarısızsan iki yüz elli bin ve eğer cevabı iki hafta içinde getirirsen yarım milyon dolar."

"Başaramazsam sadece elli bin dolar mı?" Maurice ka-
larını çatı. Sigarası artık kaliteli masanın üzerinde küle ka-
nüşüp dağılmıştı. "Cevabı bilsen de, bulamazsam da, bul-
mazam ve parayı harcamış olacağım."

Başarısız ya da başaramazsan aynı miktarı

"Başarıysan ya da başaramazsan aynı miktarda ödemeni verdiğim. Küçük bir ödülün başarıyla başarısızlık ödemesi arasındaki farkı yarattığını biliyorum," dedi Adair, masadan kalkarken. "İyi para almak istiyorsan, istediğini bulmanı öneririm." Pileisavar korsanının sabrı taşı ve müşterileri.

Bilgisayar korsanının sabrı taşı ve müşterilerine bakmak yerine gözlerini kucığına dikti. “Bunun çok tuhaf bir istek olduğunu belirtmeliyim. Bunu neden yaptığınızı sorabilir miyim? Eğer ne aradığınızı –gerçekten ne aradığınızı– bulsam, bulmak konusunda şansım daha yüksek olabilir.”

"Bilmen gereken her şey anlatıldı. Aldığın bilgiler seni harekete geçirmeli. Yolculuğunun seni götürdüğü yeri bilmek istiyorum," dedi Adair. Gitmek için döndü ama sonra bunun bilgi gizlemek için uygun bir zaman olmadığını fark ederek duraksadı. Bütün gayretleri, onu şimdi masanın diğer tarafında oturan pejmürde kılıklı adama getirmişti. Bu adam, Lannore'u bulmak konusunda en iyi şanslıydı ve bu noktada çekingen kalmak boşuna olurdu. "Dur, işine yarayabilecek bir detay var..." Devam etmeden önce bir itiraz bekleyerek Jude'a baktı. "Diyelim ki Jacob Moore hiç ölmedi; diyelim ki iki yüz yıldan uzun süre yaşadı. Servet aktarımlarını ona göre izle. Son olarak, en önemli detay... şu Jacob Moore... sıra dışı ölçüde yakışıklı olduğu söyleniyor. Görünüşü öylesine muhteşemmiş ki onu görenin hafızasına kazınmış."

Görünüşü öylesine muhteşemmiş ki onu gören hemen aşık olurmuş, diye düşündü Adair, öfkeyle. Jonathan'ın bedenini ele geçirmeye çok yaklaşılmıştı ve tek nedeni -şimdi Jonathan'ı daima daha fazla seveceği gerçeğini kabullenmişti ve Jonathan'ın bedenini ele geçirirse, Jonathan'ın yerine geçerse. Lanore'a hayatının en muhteşem hediyesini verebilirdi. Gerçek aşkı hissetme ve ilk aşkının bedenindeki gerçek bir erkeğin kollarında güvende olma fırsatı. Ne var ki Lanny onun planını öğrendiğinde, Adair'e bir ceza vermeyi seçmişti: Duvarın arkasında geçirilecek iki asır. Artık bunun ödete zamanı gelmişti... Ancak Adair zihninin derinliklerinde rahatsız edici bir düşünceyle boğuşuyordu. Dalgın bir tavırla odadan çıktı ve konuğu geçirme işini diğerlerine bıraktı.

Öfkesini ve intikam hirsını bölen bu sesi dinleyerek bir köşeye yürüdü. Hüzünlü bir ses ona Lanore'u özlediğini hatırlatıyordu. Onun, sadece onun, kendisini nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyordu. Neden bu kadın? Seçenekleri yok değildi. Baktığı her yerde, her ölçüde, biçimde, renkte, yaşta ve kişilikte kadınlar vardı. Ama hiçbirisi Adair'in ilgisini çekmemişti. Her birini şöyle bir inceleyip kalabalığa dönmüş ve Lanore'u aramaya devam etmişti. Huzursuzluğunu ancak Lanore'un giderebileceğini anlayarak gerildi.

Maurice'i geçirdikten sonra, Jude efendisinin yanına döndü. "Neyin var senin?" diye sordu.

Melankoli yüzünden okunuyor muydu? Adair yanağına

dokundu. Bu gerçeği Jude'a itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Adama iş için neden bu kadar çok para önerdin? Elli bin dolarla yetinecekti. Sense yetmiş beş, hatta yüz bin teklif edebilirdin. Oysa o kadar çok para teklif ettin ki nedenini merak etti."

Demek Jude onu rahatsız edenin ne olduğunu biliyordu ve her zamanki gibi sadece paraya odaklanmıştı. Adair bundan memnun oldu. Ayrıca, Jude'un sorusuna hazır bir cevabı da vardı: "Cevabı bulmanın önemini kavraması için. Basit. İyi ödül alacağını bilirse, cevabı en çabuk şekilde bulmaya çalışır. Beklemekten sıkıldım; artık Lanore'u bulma zamanı geldi."

Bilgisayar korsanı dokuz gün sonra bir toplantı düzenlemek için aradı. Sesi bitkin ve biraz dengesiz gibi geliyordu; bulgularını telefonda açıklamayı reddetmiş, sonuçların inandırıcılığını garantilemek için bilgi parçalarını nasıl birleştirdiğini Adair'in bilmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. Maurice o akşam geldiğinde, beklenebileceğinden de kötü görünüyordu. Son toplantıdan beri uyumamış gibi bir hali vardı; sürekli tuzlu atıştırmalar ve kafeinle yaşamış gibi bütün teni şişip kızarmıştı. Saçları mümkün olabilirmiş gibi daha da yağlı görünüyordu ve leş gibi kokuyordu. Üzerindeki giysileri bile değiştirmemiş olabilirdi. Yemek masasındaki aynı yere oturarak cebinden küçük bir defter çıkarırken, parmaklarında nikotin yanıkları dikkat çekiyordu.

Adair'e bakarken biraz asi bir tavrı olsa bile, kendinden emin görünüyordu. "İtiraf etmeliyim ki geçen gece buradan çıkışta belki de biraz... eksantrik... olabileceğinizi düşünmüştüm," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek. "Daha önce kimse bana böyle bir görev vermemiştir. Bir tür marifet gösterisine benziyordu. Ama sonra üzerinde düşünmeye başladım. Yineca canı cehennemine dedim, çünkü zorlukları severim."

"Daha en başından şanslı bir bulguya rastladım: Boston Birinci Bankası faaliyetlerini hâlâ sürdürüyor. Yıllar boyunca Birinci Bankası faaliyetleri ve kopmalar olmuş ama faaliyetleri değişti, birleşmeler ve kopmalar olmuş ama faaliyetleri hiç durdurmamış olması, kayıtlarının hâlâ mevcut olması hiç belirgin şekilde yükseltiyordu. Detaylara girmeyeceğim, fakat bankanın tarihi kayıtlarına ulaşabilecek birini bulduğumu söyleyeyim ve kesinlikle haklıydınız. Jacob Moore adında birine kayıtlı bir hesap vardı." Maurice önündeki tepside sūrahiyi alarak kendine bir bardak su doldurdu ve devam etmeden önce hepsini içti. "Bağlantım Jacob Moore'un tüm parasının birkaç yıl sonra bir İtalyan bankasına aynı isimle aktarıldığını tespit etti."

"Her on yılda bir bütün Avrupa'da bu şekilde devam etmiş. Sonra, yirminci yüzyılın başlarında, Jacob Moore en azından yüz yaşında olması gerekirken, bütün parasını başka bir hesaba..." - defterine baktı - "...Berlin'de Rolf Schneider adında birine aktarmış. Bu, 1. Dünya Savaşı'ndan önce olmuş. Bu noktada bir sorunla karşılaştım. Avrupa'daki banka kayıtları, özellikle Almanya'dakiler, politik savaştan sonraki kargaşalar yüzünden berbat olmuş. İnsanlar bankalardan

paralarını çekip ayakkabı kutularına filan koyarak yanlarında saklamaya başlamış...”

Gergin bir tavırla yine defterine baktı. “Bu yüzden finansal kayıtları bırakarak başka yerlere bakmaya başladım. Evlilik belgeleri, mülk kayıtları... Bağlantılarımdan biri Rolf Schneider adında birinin Heidelberg’de tıp fakültesine kaydolduğunu tespit etti. Aynı kişi olup olamayacağını merak ettim. O zaman tavsiyenizi hatırladım.” Korsan, Adair’in gözlerinin içine baktı. “Bu yüzden Almanca bilen birini bularak eski gazeteleri, sosyete sayfalarını, aklıma gelen her şeyi ve her yeri araştırdım. Gerçekten de bu sosyete partilerinde Rolf Schneider adında çok yakışıklı bir tıp öğrencisini buldu.”

Adair neredeyse masanın üzerinden aşırıp adamın yakasına yapışacaktı. “Bu adamın bir fotoğrafı var mı, şu Schneider’in?”

Maurice elini cebine sokarak karıştırdı ve kat kat katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açıp avuçlarıyla düzelttikten sonra Adair’e uzattı.

Bu bir fotoğraftan çok, insanların –beyaz bir zemin üzerine siyah lekeler gibi– karakalem çizimi gibiydi ve görüntü çok eski mermer bir mezar taşının aşınmış yüzeyindeki yazılardan daha silikti. Adair figürlerin toplandığı odayı kısmen seçebiliyordu ama yüzleri nafile bir çabayla tek tek araştırırken... Bir dakika, hayır, sadece bir elmacıkkemiği gölgesinden ve yan dönük bir yüzün göz kıvrımından oluşsa bile, bu yüzü tanımaması imkânsızdı. Bu kesinlikle Jonathan’dı.

Adair arkasına yaslandı ve tuttuğu nefesini üfledi.

Korsan devam etti. “Böylece Almanya’daki kayıtlarda Rolf Schneider’i aramaya devam ettik. Bir hastanenin personeli arasında bulduk; sonra bir başkasında. Ve sonra da bir süre ortadan kayboldu. Bu görülmemiş bir şey değil. Savaştan sonra Almanya’da bir sürü kayıt kayboldu. Ama her şeyi denedim. Hatta Savunma Bakanlığı’ndan birine işgal kayıtlarına baktırdım. Ancak, izi soğudu ve onu kaybettiğimi sandım. Sonra Rolf Schneider’i ulaşabildiğim bütün veritabanı tabanlarında aramaya başladım. Orada bir sürü veritabanı depo var. Şirketler ellerindeki her şeyi bu yüzden veritabanı depolarına koyuyorlar, çünkü bu işte para var. Havayolu bilet satışları, kredi puanları, sigorta kayıtları, okul kayıtları, oy kayıtları... inanamazsınız.

“Her neyse, bir şey buldum ama savaştan yıllar sonraydı. Rolf Schneider adında, bir yardım organizasyonunda çalışan bir doktor. Savaş olan veya salgın hastalık patlak veren yerlere tıp ekipleri gönderen organizasyonlardan. Haber bültenlerinde bu adamın bir fotoğrafını buldum.” Korsan titreyen elini diğer bir cebine soktu ve ikinci bir kâğıt parçası çıkararak halinden memnun bir tavırla Adair’e uzattı.

Bu fotoğraf ilkinden çok daha netti. Açık havada, çok güneşli bir yerde, bir masanın arkasında sıralanmış bir grubun fotoğrafıydı. Adair üç beyaz ve beş melez insan gördü; beyazlar sıcaktan perişan olmuş gibi görünürken melezler ciddi ifadelerle veya gülümseyerek objektife bakıyordu. Sıranın sonundaki uzun boylu, siyah saçlı adam, objektife sırtını dönerek yüzünü gizlemeye çalışmıştı ama onun Jonathan

olduğu çok açıktı. Bütün tarihte iki tane Güneş Tanrısı olamazdı. Fotoğrafın altında *Uluslararası Barış Örgütü*, iki bin kişiye kızamığa karşı aşı yaptı, *Serrat mültecî kampı*, *Çad* yazıyordu. Altında yazan tarih geçen yıla aitti.

"Bu, ilk Schneider'in torunu filan olmalı. Yani, hik de miş burnundan düşmüş..." Korsan ilk fotoğrafı işaret etti. Sesindeki korku ve şaşkınlığa bakılırsa, düşüncelerinin onaylanmasına ihtiyacı olduğu belliydi.

Adair yıllar boyu biri sırrına ne zaman biraz fazla yaklaşırsa, o kişinin konuyu daha fazla izlemekten genellikle vazgeçirilebileceğini öğrenmişti. Birinin sonsuza dek yazılabileceği fikri sonuçta aşırı hayali geliyordu. Sıradan insanlar, kanıtlar ne kadar sağlam olursa olsun, bu tür soruları koalamayı reddederdi, çünkü insan aklını kaçırabilirdi. Korsan, Jacob Moore'un gerçekten asırlar boyunca yaşadığını duymak istemiyordu; mantıklı bir açıklama istiyordu. "Elbette ki torunudur," dedi Adair. "Başka kim olabilir ki?"

Maurice, Jude ve Pendleton'a baktıktan sonra rahatlatarak bakışlarını indirdi.

Adair ona döndü. "Eh, Moore'un torunu şimdi nerede? Hâlâ... Çad'da mı?"

Maurice omuz silkti. "Bilmiyorum. Bana parayı izlememi söylemişsiniz. Paranın izini 1914'te kaybettim. Yerini veya hâlâ hayatta olup olmadığını belirlemem gerekiyor ve hâlâ beş günüm var," dedi, çabucak.

Adair kendine hâkim olamayarak gülümseyen bir yüzle Jude'a döndü. "Ona parasını öde. Beş yüz bin dolar. İyi ça-

ırmayı takdir ederim ve sen gerçekten çok iyi bir iş çıkarıyorsun," dedi, Maurice'e dönerek. Maurice hayret dolu gözlerle bakarak titredi. "Ama unutma, kimseye tek kelime bile etmek yok. Bu konuda konuştuğunu duyarsam, Rolf Schneider'e birinin ilgisini çektiğini fark edersem, bütün yetkililere..."

"Hey, bu konuda endişelenmenize gerek yok. Gizlilik beklediğinizi gayet iyi biliyorum."

Adair, işin geri kalanını halletmeyi Jude ve Pendleton'a bırakarak iki fotoğrafı aldı ve Jude'un ofisine geçti. İçinde yükselen zafer duygusuna aldırmanmaya, zihninin aşırı iyimserliğe kaymasını engellemeye çalışıyordu. Hedefine bir adım daha yaklaşmıştı, fakat karşısına başka engeller çıkacağını biliyordu; hem de hayal bile edemeyeceği engeller.

Ama önce Jonathan'ı bulmalıydı. Kapıyı arkasından kapatarak Uluslararası Barış Örgütü'yle ilgili bilgisayarda araştırma yapmaya başladı ve sonra, sitesinde bulduğu telefon numarasını aradı.

"Alo? Sizin için çalışan eski bir arkadaşımı bulmaya çalışıyorum... evet, bekliyorum..." Cep telefonunu kulağına bastırarak oturduğu yerde döndü. (Bilgisayarların aksine, cep telefonlarının yararlılığını, gerçekliğini asla hayal edemeyeceği büyüsünü hemen fark etmişti.) "Alo? Evet, organizasyonunuzda çalışan bir arkadaşımı arıyorum ve bana yardım edebileceğiniz söylendi. Adı..." Adair ismi dikkatle ve tam olarak okuduktan sonra, hattın diğer ucundaki kadının elemanlarıyla ilgili bilgi vermeme politikalarıyla ilgili küçük nutkunu dinledi.

Bu kadar kolay bir şekilde önüne başka bir engel daha çıkmıştı. Hayal kırıklığına uğramaktan bıkmıştı. Lanny'ın peşinden giderken her türlü zorluğu —sonuçta Maurice'in zeki bilgi hırsızının başardıkları Adair'i bu noktaya kadar getirmişti— aşmaya kararlıydı, fakat şimdi aptal ve önemsiz bir memure onu durduruyordu. Bu şekilde tökezletilmek onu delirtmişti. Adair'in benliğini ufuk çizgisinin üzerindeki fırtına bulutları kadar belli belirsiz ama kesin hissedilen bir öfke sardı. Neredeyse havada çakan kıvılcımları görebiliyor, kadinla arasındaki telefon bağlantısının alev aldığını hissedebiliyordu.

Aniden, beklenmedik bir şekilde, kadın sözlerine devam ederek doktorun uzun bir izne çıktığını ve kendisine ulaşamadığını, ancak bir mesai arkadaşına, büyüdüğü kasabada eski bir dostunu ziyaret edeceğini söylediğini açıklıyordu. Adair kadına teşekkür etmeyi bile neredeyse unutup telefonu kapatırken, şansına hayret etti. Bunu kadına sadece kendi iradesiyle mi yaptırmıştı, yoksa kadın birden boş bulunarak mı konuşmuştu? Sonuçta dedikoduyu seven biri de olabilirdi. Kendisinden yayılan duyguyu, havada hissettiği elektriği düşündü ve bu konuyla daha sonra ilgilenmeye karar verdi.

Çünkü şimdi bir yolculuk yapması gerekiyordu. Lanny'nin çocukluk evine gidecekti; bunu daha önce neden düşünmemişti ki? Bunu dönüştürdüğü kişilerde daha önce defalarca görmüştü. İnsan bir noktada doğduğu yere dönmek ve bir kez daha evinde olmanın rahatlığını hissetmek istiyordu;

karşılaşacağı şeyin geçmişin sadece bir gölgesi olduğunu bilse bile. Bütün hizmetkârları o ya da bu noktada aynı şeyi hissetmişti; hatta bazıları geçmişini bırakamamış, geniş dünyanın ağırlığı altında ezilmişlerdi ve Adair kendi iyilikleri için onları öldürmek zorunda kalmıştı.

Her zaman sağı solu belli olmaz biri olarak gördüğü kadının bu kadar beklenebilecek bir davranış sergilemesi Adair'i şaşırtmıştı. Ama sonuçta Adair, Lanore'un Jonathan'la birliğinde duygusal bir yolculuğa çıkma fikri karşısında direnememesini de anlayabilirdi. Onları ergenlik çağlarında sevgililerden gittikleri yerleri ziyaret ederken ve o tutku dolu anları tekrar yaşamaya çalışırken hayal edebiliyordu, ki bu düşünce onu bir an için çok üzmüştü.

Adair yatağına giderken Jude'a sabah için St. Andrew, Maine'e bir yolculuk düzenlemesi yapmasını söyledi.

ON BİR

KAZABLANKA

Kazablanka'daki üçüncü haftamın sonunda artık gitmeye hazırdım. Hareket etmek Adair'in dikkatini çekebilir ve kokumu almasını sağlayabilirmiş gibi, yolculuk fikri beni geriye sürüyordu ama Savva'yla birlikte kalmak, yolculuk riskine girmeyi tercih etmeme yetecek kadar sinir bozucu bir hale gelmişti. Zalimlik veya nankörlük etmek istemiyordum, ancak sanırım her gün onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum veya birlikte geçirdiğimiz zamanları gözümde büyüt müştüm.

İşin gerçeği şu ki; o zaman bile birlikte yaşamakta zorlanıyor, onun sürekli değişen ruh hali yüzünden sık sık başımızı derde sokuyorduk. Karşılaştığımız yabancılarla ilgili hemen önyargı oluşturuyor, ya onları uzun zaman önce kaybedip tekrar bulduğu kardeşleri gibi görüyor ya da can düşmanıymış gibi onlardan ölesiye nefret ediyordu. Bitkinliğe

yenik düşmeden önce günler boyu manyaklar gibi hareket ediyordu. Paramızı, daha fazlasını nasıl bulacağımızı umur samadan harcıyordu ve değişebileceğine inandığımız için ona sürekli kızıyordum. Davranışlarında umursamazlıktan fazlasının olduğunu tahmin etmeliydim, çünkü işaretler vardı. Ama o zamanlar çift kutupluluk bozukluğunu bilmiyorduk. Bunun yerine, Savva gibi insanların fiziksel veya duygusal bitkinliğe sürüklenmelerine, kendilerini uyuşturucu veya alkolle boğmalarına izin veriyorduk; sonunda intihar edene veya bir hapishaneye ya da akıl hastanesine kapatılana kadar.

Savva şimdi çok daha kötüydü. Sorumluluğunu bilen biri gibi tedavi olamayacak kadar bağımlı hale gelmişti; kimyasal dengesizliklerinden daha kötü sorunları vardı ve uyuşturucunun etkisindeyken daha az düşmanca bir tavır izlemesine rağmen, sık sık öfkeli, mantıksız ve paranoyakça davranıyordu. O kadar sık uyuşturucu kullanıyordu ki artık şırıngayı kullanmak konusunda bir hemşireden daha becerikliydi. Bulabildiği bütün hapları yutuyordu ve tükettiği tek sıvı alkoldü. Onun yanında olmak korkutucuydu ama onu bu durumda bırakıp gitmek de zordu. Uyuşturucu terapisi içinde bulunduğu sorunu çözmesine yardımcı olabilirdi, fakat onu doktora götürmenin bir yolunu göremiyordum. Adair'in Savva'daki bu zaafı görmesine rağmen sırf birkaç Rus aristokratla tanışmak için onu ölümsüzlüğe mahkûm etmiş olabileceği düşüncesi beni çıldırtıyordu.

Savva'nın yanında geçirdiğim haftalardan sonra, neden bu şekilde yaşadığını artık anlıyordum. Evden nadiren çıki-

yıyorduk. Yeni mal alması gerektiğinde dışarı çıkıyordu ama arada bir esmer, şüpheli bakışlı bir adam ziyaretimize geliyordu ve ikisi koridorda Arapça bir şeyler mırıldanarak alışveriş yapıyordu. Bazen bir arkadaşı uğruyordu -güzel bir genç adam veya haydut görünüşlü daha yaşlıca biri- ve onları yalnız bırakmak için dışarı çıkıyordum. Geri döndüğümde yatak olarak kullandığı leş gibi şiltenin üzerinde uyuyor oluyordu.

Dolayısıyla, bir gün Savva bana gelip durumuma bir cevap bulduğunu düşündüğünü söylediğinde rahatlamam do-ğaldı. Eğer yardım istiyorsam, Adair'in emrinde çalışmış olanlara gitmekten başka seçeneğim olmadığı sonucuna varmıştı. "Sana benden daha iyi yol gösterecek birine ihtiyacın var. Lanny, Adair beni asla kendine yakın tutacak kadar sevmeydi," diye açıkladı. "Bana asla sırlarını açıklamadı. Onunla birlikte çok daha uzun zaman geçirmiş birine ihtiyacın var. Bence Alejandro'ya gitmelisin."

Bu tavsiyeyi duyunca moralim bozuldu. "Alejandro mu? Benimle konuşacağını hiç sanmıyorum. Jonathan ve benim Adair'i onun elinden aldığımızı sanıyor."

"Eh, o halde ona gerçeği anlatıp sana yardım etmesini sağlamaktan başka seçeneğin yok. Dona'ya mı gitmeyi tercih edersin? Alej tek şansın. Ayrıca, aramızda grupta tartışmaları yumuşatan en uzlaştırıcı kişi hep Alej olmuştur. Adair'le ne yapılması gerektiğini en iyi o bilir."

"Bilmiyorum, Savva. Alej hakkında ne düşüneceğimi veya ona güvenip güvenemeyeceğimi asla bilemedim. En

azından Tilde ve Dona'yla ilişkimin nasıl olduğunu hep biliyordum. Alej gerçek niyetlerini asla göstermezdi. Adair'in ortadan kaybolmasıyla ilgim olduğunu öğrendiğinde bana yardım edeceğinden emin değilim. Adair'e tapardı."

Savva kararlıydı. "Artık aynı şekilde hissettiğini sanmıyorum. Adair'le yaşamının nasıl olduğunu hatırla. Sürekli kaçırılmış biri gibi, daima gergin, daima korku içinde. İlgisinden uzak kalmak veya gazabından sıyrılmak için her şeyi yapardık. Alejandro'nun iyileşip bazı şeyleri belli bir bakış açısına oturtacak kadar uzun zamanı oldu. Artık çok farklı biri." Savva elimi öperek hafifçe okşadı. "Benim artık sana bir yararı olmaz. Şu halime baksana. Alejandro'ya git. Yaşadığı yeri biliyorum; ona geleceğini söylerim. Ama bunu yapmam için yarın şehir merkezine inmemiz gerek. Burada cep telefonları hiç çekmiyor. Turistlerin kaldığı otele gitmeliyiz."

Otel çok seçkin, rock yıldızlarının ve büyük zenginlerin kaldığı bir yerdi. Oraya pejmürde giysileri içinde tuhaf görünen Savva'yla birlikte gittiğim için mahcup oldum. Kalmamıza izin vermeyeceklerinden korkuyordum –lobide oturduğumuzda şahin gözlü personel bizi dışarı atmak için hemen koştu– ama ben çok pahalı bir çay ve kurabiye tabağı isteyince, oraya uygun olduğumuzu, Savva'nın yoksul değil, ilginç biri olduğunu düşünerek vazgeçtiler.

Savva telefon açmak için tek başına uzaklaşırken, ben de e-posta kutumu kontrol ettim. Uzun süre açılmadıktan sonra bilgisayarımın kendine gelmesini beklerken cep tele-

fonum çaldı. Minik ekrana baktım. Luke'tan yirmi tane sesli mesaj gelmişti. Temkinli bir şekilde telefonu kulağıma götürerek ilk mesajı dinledim.

"Tanrı aşkına, neredesin? Neden cevap vermiyorsun?" Onun sesiydi ama daha önce duymadığım bir şekilde kırık gindi. O sesi duyunca karnıma beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissettim.

"Aç şunu, Lanny. Benimle oyun oyna..."

"Bak, öfkelenmek istemedim..."

"Ara beni. En azından güvende olduğunu, başına bir şey gelmediğini bileyim..." Ona Adair'le ilgili söylediklerimi hatırlamış ve korkularımın gerçekleşip gerçekleşmediğini merak etmiş gibi sesi boğuldu. O sinir bozucu duraksama neredeyse onu aramama, yatıştırmama ve bu kadar endişelenmedim için ondan özür dilememe neden olacaktı. Neredeyse.

E-posta mesajları da vardı. Özellikle uzun bir tanesi dikkatimi çekti; görünüşe bakılırsa iç sızlatan bir dolu telefon aramasından sonra, beni kendisine dönmeye ikna etmenin en iyi yolunu bulmayı düşünecek zamanı olduğunda yazdığı bir şeydi. Sanki profesyonel kimliği –Dr. Findley– beni değerlendirmiş ve teşhisini açıklamaya hazırmış gibi, klinik bir tarzdaydı. Onu terk etmemin psikolojik nedenlerini vurgulamış, korkuyla hareket ettiğimi ve bilinçaltımda kendisinin de Jonathan'ın yaptığı gibi beni terk edeceğinden korktuğumu belirtmişti. Onu terk etmekle aslında sınıdığımı ama onun Jonathan olmadığını ve aynı şeyi asla yapmayacağımı anla-

yudumladı. "Beni sevecek birini bulabilirim, bu asla sorun olmadı. Sadece karşılık veremiyorum. Sürekli onları inceliyorum. Kendimi hep şu çocuk hikâyesindeki akrep gibi hissediyordum. O hikâyeyi biliyor musun?" Hikâyeyi hatırlarken tuhaf bir şekilde kendini rahatlatıyormuş gibi hafifçe gülümserdi. "Bir akrep, kurbağanın birinden kendisini nehrin gülümser tarafına geçirmesini ister. Kurbağa, akrebin onu sokup karşıya geçmesini söyleyerek reddeder. Akrep bunun aptallık olduğunu söyler. Eğer kurbağayı öldürürse, akrep de suya düşüp boğularak ölecektir. Sonunu elbette ki tahmin edersin. Akreptarken, kurbağa neden ikisini birden öldürdüğünü sorar. Akrep buna mecbur olduğunu, çünkü doğasının böyle olduğunu söyler." Savva soğuk bakışlı mavi gözlerini bana çevirdi. "Bu benim doğamda da var. Sanırım Adair'in aradığı şey de bu. Senin doğanda da var, Lanny, yoksa Adair asla sana yaklaşmazdı."

Sözleri kurşun kalıpları gibi yüreğime oturdu. Savva'ya inanmak istemiyordum ama elbette ki haklıydı. Bütün gücümle doğamıza karşı gelirsek bizim için bir kurtuluş şansı olabileceğine ve o zaman mükemmel bir aşkla ödüllendireceğimize inanmayı tercih ederdim. Savva bu duygusal kandırmacalara gülebilir, uygulanması mümkün olmayan güzel bir düşünce olarak bir kenara atabilirdi. Ama artık neye inanmak istediğimin pek önemi yoktu. Adair serbest kalmışken, bir daha herhangi birini sevmeye fırsatım olacağını sanmıyordum.

Savva koltuktan kalkmama yardım ederek kolumu kendisinin altına sıkıştırdı ve otelin rahat, güvenli, havalanmış, müzik sistemli ortamından Fas sokaklarının moral bozucu gerçekliğine çıktık. Kaldırımında durup trafiğin akışını beklerken Savva bana döndü. "Bu arada, Alejandro seni ka bul erti. Seyahat acentesine uğrayıp sana İspanya için bir uçak bileti alalım."

"Tamam." Kazablanka'dan ayrılma düşüncesi aniden ürktürücü gelmişti. Yolculuk yapmak, başının üzerinde bir şahinin daireler çizdiğini bilirken bir tavşanın topraktan başını çıkarması gibi kendimi açığa çıkarmak anlamına geliyordu. Buna hazır olduğumdan emin değildim.

"Sana sormam gereken bir şey var, Lanny," diye devam etti Savva, sokakta birlikte yürürken bana bakmamaya dikkat ederek. "Eğer Adair seni yakalarsa -böyle bir fırsatın olduğunda- onu bana göndereceğine söz vermeni istiyorum. Varlığını sona erdirmek istiyorum. Nedenleri belli." İtiraz etmek için ağzımı açtım ama beni susturmak için kolumu çekti. "Benimle tartışma; aynı şeyi sen de Jonathan için yapmışsın, dolayısıyla anlayacağını biliyorum. Lütfen, Lanny. Eğer fırsatın olursa bunu benim için yapacağına söz ver. Söz ver!"

Sabah Barselona'ya uçuşum için gerekli işlemler yapıldıktan sonra, Kazablanka'da son bir gecem kalmıştı. Balkonda oturup şafağa kadar peş peşe sigara içmek istiyordum ama zihnimin derinliklerinde bir ses bana Luke'u memnun

etmek için sigarayı bıraktığını hatırlatıyordu. Eğer bir tane yakamıyorsam, o zaman ondan gerçekten ayrılmış sayılmaz. Yaptığım şey yüzünden midem ağzıma geliyordu.

Savva gibi ben de sevenlerimi hep incitiyor gibiydim. Tıpkı bir duygusal duruma düştüğüm zamanlarda, kırgınlıktan kaçmaya çalışıyordum. İki asır önce, Jonathan'ın bebeğinden Adair'den de kaçmışım ve yıllar boyu türlü nedenlerle başka erkekleri de terk etmişim; şimdiyse Luke'la bir tartışma yaşarken paniğe kapılıp kaçmışım.

Ondan vazgeçmekle doğru olanı yaptığımı umuyordum. Birbirimiz için doğru kişiler olmadığımızı ve gerçek tutkuyu hissedemediği, hiçbir şeyi ölesiye isteyemediği için yıkılmayacağı, onu zaten zaman içinde terk edeceğimi düşünmüyordum. Şimdi daha az incitecekken ayrılmak daha iyiydi... ama daha az incittiği hiç oluyor muydu ki?

Ve en önemlisi, Luke'un düşünülmesi gereken çocukları da vardı. İki yüz yıl boyunca çocuğu olan erkeklerden uzak durmuşum. Bir erkeğin kalbini kırmak bir şeydi ama bir çocuğun hayatından çıkmak bambaşka bir şeydi. Benim yüzümden Luke'un çocuklarını görmesi zorlaşmıştı, çünkü eski karısı Tricia, anlaşılır şekilde babalarının kanun kaçığı bir katille gittiğini öğrenmesini istemiyordu. Tricia'nın önyargıları aşılabilsen bile, babaları bir gün çok yaşlı olacak, bense olduğum gibi gencecik kalacaktım –hatta o çocuklardan daha genç– ve ortadan kaybolmaktan başka çarem olmayacaktı.

Luke'a ölümsüzlüğümü açıklamıştım ama bu sırrı kızlarıyla ve eski karısıyla paylaşamayacağımı biliyordum. Üstelik Adair, Luke'un bu sırrı öğrendiğini bilse neler olurdu? Hayır, Luke'u veya kızlarını böyle bir tehlikeye atamazdım.

Savva beni bir kafeye götürmek için ısrar etti; orada zencefilli, kişnişli ve safranlı muhteşem kuzu eti yiyebilir, birlikte Kuzey Afrika ve Orta Asya'yı dolaştığımız günleri hatırlayabilirdik. O zamanlar dünyanın o bölgelerini seçmemizin nedeni, çoğunlukla hâlâ kabilelerle ve yerlilerle dolu olmaları, dolayısıyla ensemizde soluyan bir devlet olmadan rahatlıkla dolaşabilmemizdi. Böyle özgür bir ortamda, isimlerimizi ve geçmişlerimizi gerektirecek yasal iş bulma zorunluluğu olmadan –bunlar bizi hep tökezleten şeylerdi– para kazanmanın yollarını da bulabiliyorduk.

Savva yemekte bana İngiliz garnizonundan çalıp, savaş- tıkları Afgan asilere sattığımız silahları hatırlattı. Tipik Savva; yetkililere nanik yaparken cebini dolduran adam. Mace- ramız beklenmedik bir şekilde gelişmişti ama Savva bana sadık kalmıştı ve sonuçta ancak gerçek bir dostun yapabileceği şekilde benimle ilgilenmişti.

Tahmin edileceği gibi, o gece uykuya daldığımda, rüyamda o olayı gördüm ve rüyam sonsuza dek benden gizli kalmasını dilediğim bir farkındalığı ortaya çıkarmıştı.

AFGAN TOPRAKLARI, 1841

O gün Haybar Geçidi'nden esen rüzgârlar daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve Sahra'nın kurumuş, sıcak rüzgârlarından daha sertti. Güneşin altında, erkek giysileri, fişeklikler, ağzımı ve burnumu kumlardan koruması için başıma geçirdiğim Arap erkeklerin giydiği bir başlıkla durduğumu hatırlıyorum. Uzun tüfeğimin namlusunu, pazarlık yapmaya geldiğimiz adamlara doğru tutuyordum.

Savva vadide, yanında çevirmenimizle birlikte bir Peştun savaş şefiyle konuşuyordu. O da beyaz erkek giysileri giyip başına benimki gibi kalın bir örtü sarmıştı ve ikimiz de cüppelere bürünmüş İngilizlere benziyorduk. Hepsinin de tında ben sırlıklam ter içindeydim ve tetiğin terli parmağının altından kaymamasına çabalıyordum; ellerim tüfeği sıkı tutuyordu ve terden yanan gözlerimi kısmamaya çalışarak Savva'yı ve savaş şefini saran yirmi adamı izliyordum.

Peştunlar mükemmel biniciler olarak tanınırdı; hepsi pislik içinde, dişleri çürümüş ve son derece şiddet eğilimli adamlardı. Bir kadın olduğumu öğrenmek hoşlarına gitmezdi. Elbette ki bizimle pazarlık etmeye gelen grubun içinde tek bir kadın bile yoktu. Görünüşe bakılırsa, erkekler ve kadınlar aile olmak dışında bir araya gelmiyordu. Bir defasında bir Afgan köyünü ziyaret ettiğimizde, çamur kulübelerin arasında koşuran siyahlara bürünmüş birini görmüş ve kendisi

de baştan aşağı uzun, dökümlü bir giysiye sarınmış olan Urza'yı hatırlamıştım. Bu bana kendi köyümü ve kadınların nasıl kat kat etekler ve iç etekler giydiğini hatırlatmıştı. Elbette nasıl sürekli erkeklerden uzak durduklarını da. Bir zamanlar biz de çok farklı değildik.

Pazarlıkların hızlandığını gördüğümde sevindim. Savva yere bir battaniye açmış, içindeki birkaç tüfeği gösteriyordu. Genç savaş şefi boş tüfeklerden birini alarak mekanizmasını incelemeye, tüfeklerin İngiliz ordusunda kullanılanlar kadar iyi olup olmadığını sormaya başladı; adam simsiyah gibi görünün gözlerini önce çevirmenimize, sonra Savva'ya çevirmişti. "Elbette," dedi Savva, gülerek. "Bunları kimden aldığını sanıyorsun?" İngilizlerden aldığımız tüfekleri düşmanlarına satmamız tam anlamıyla utanmazlıktı ama Savva bir Rus olarak İngilizlerin Afganistan'ı sömürgeleştirme çabalarını sabote etmenin zaten kendisi için vatanseverlik olduğunu, çünkü Rusların da bölgeyle ilgili planları bulunduğunu hatırlatmıştı. Yine de, çalıntı silahları satmamızın öncelikli nedeni elbette ki paraydı.

Bulutsuz gökyüzünün altında durmuş, artık ağrımaya başlayan omuzlarımı rahatlatmak için kıpırdanırken, bu korkunç adamların neden güç kullanarak silahları elimizden zorla almadıklarını merak ediyordum. Hem Savva hem de ben, Afganların en deneyimlilerden daha yumuşak olmadığı anlaşılıyor—ki çıplak elleriyle vahşi hayvanları bile parçalayabilecekleri belli olan saçları ağarmış, savaşla sertleşmiş adamlardı—en genç üyelerinin yanında bile ufak tefek kalıyorduk.

O anda Savva'yla konuşan savaş şefleri özellikle çok etkileyici görünüyordu. Arkadaşımdan en azından otuz santim daha uzun boylu, geniş omuzlu ve sırtlı, uzun bacaklı bir adamdı ve St. Andrew'daki eski öğretmenimizin anlata bilmediği antik Yunan sporcuları hatırlatıyordu.

Onu izlerken, adam başını örten başlığı kenara iterek keçi derisi torbasından su içti ve esmer, yakışıklı yüzü ileriye çıktı. Yüz ifadesindeki vahşilik, bakışlarındaki zekâ, omuzlarından aşağı dökülen uzun siyah bukleleriyle bana hemen Adair'i hatırlatmıştı.

Çevirmenimiz Farrar, saygı işareti olarak başını eğik tutuyor, Afganlarla sohbet ediyordu ama o sırada öylesine heyecanlıydı ki işlerin iyi gitmediği belliydi. Yerliler birbirlerine temkinli bakışlar atmaya başlamıştı.

"Bir kutu taş mı?" diye sorduğunu duydum Savva'nın, durduğum yerden. "Bize bu kadar kaliteli İngiliz tüfekleri karşılığında bir kutu taş mı vermek istiyor?"

Çevirmen ayaklarının dibinde duran eski teneke kutuyu heyecanla işaret etti. "Taş değil; bunlar lapis. Bu insanlar için çok değerlidir. Size bir servet sunuyorlar."

Savva kutunun yanına çömelerek taşlardan birini aldı. Eline tükürerek üzerindeki toprağı temizlemeye çalıştı ama doğruca topraktan çıkarılmış bir parça taştan başka bir şeye benzemiyordu. Ancak belli bir açıda çevirdiğinde, güneş masmavi bir damarı aydınlatıyordu.

"Kabul'de satabilirsin. Bunun karşılığında sana iyi para verecek insanlar tanıyorum," dedi çevirmen, Savva'ya, bir yandan asık yüzü yerlilere sakinleştirici mimikler yaparak.

"Bu çok saçma, şu taşlara karşılık silah almak istiyorlar. Ben aptal yerine koyuyorlar. Ben altın istiyorum. Bu adamların hiç altını yok mu?" diye kükredi Savva. Nemli ellerimi tüfeğin üzerinde kaydurdum ama kollarım yorulmaya başlamıştı.

"Altın yok. Ancak hayatlarımız onların elinde," diye uyardı çevirmen, Savva'yı kendine çekerek. "Bana güven, şehirde karşılığını cömertçe alacaksın."

Savva ellerini havaya doğru sallayarak kutuyu kolunun altına sıkıştırdı ve beklediğim tepeye doğru tırmanmaya başladı. "Pekâlâ, alabileceğimizin en iyisi buysa... onlara anlaştığımızı söyle. Hadi, Lanny, onlara bu lanet olasıca tüfeklerin nasıl kullanıldığını gösterip anlaşmada üzerimize düşeni yapalım ve buradan çekip gidelim."

Bulabildiğimiz her şeyi -karpuzlar, asmakabakları, bir keçi leşi- uzaktaki kayaların üzerine koyduk ve nişan alıp ateş etmeyi gösterdik. Savva benden çok daha iyi bir nişancıydı ve adamların çoğu onun etrafında toplanmıştı, fakat daha önce fark ettiğim savaş şefi yanıma gelerek kollarımı göğsünde kavuşturup beni izledi. Ürkütücü görünüşü beni yine tedirgin etmişti ve tüfeği kaldırıp bir gözümü kapatırken, uzun namlunun ucundan uzakta neredeyse üzerinde durduğu kayayla aynı renk gibi görünen karpuzla bakarken kendimi zorlukla kontrol edebiliyordum. Derin bir nefes alıp tuttum ve tetiği elimden geldiğince yumuşak bir şekilde çektim. Bir duman ve gök gürlemesi gibi bir ses arasında, karpuz bir anda paramparça oldu ve içi havaya saçıldı. Iskalamadığım

için yüzümü örten başlığımın altında gülümsemekten kendimi alamadım ve lidere baktığımda onun da gülümsediğini gördüm.

Ona tüfegin nasıl doğru şekilde tutulacağını göstermeye çalışmam işe yaramadı, çünkü benden çok daha uzun boy- luydu ve kollarını doğru yerleştirebilmek için çok uzanmam- gerekti. Bu yüzden, kendi tüfegimi elime alarak yanında dur- dum ve hareketlerle anlattım. Adamlardan birkaçı izlemek için yanımıza geldi ve birkaç denemeden sonra sert asmak- baklarından birini kayanın üzerinden uçuran şefin sırtını sı- vazladılar.

İşleri bittiğinde, gökyüzünün maviliğinin yerini dağların arkasında kaybolan bir kızılık almıştı ve iki taraf da topar- lanırken çevirmen yanımıza geldi.

“Saat çok geç olduğu için savaş şefi sizi akşam yemeği yiyip geceyi geçirmek için kampa davet etti,” dedi, omzunun üzerinden Afganlara bir bakış atarak.

“Bu söz konusu bile olamaz,” diye karşılık verdi Savva. “Anlamıyorsun. Kabul etmemek hakaret olur.”

“Önce bize bir yığın taş karşılığında kaliteli tüfekleri verdirdin ve şimdi de bizi uykumuzda öldürebilsinler diye geceyi onların çadırlarında geçirmemizi istiyorsun. Hayır,” dedi Savva. Bu kadar tedirgin olmasının nedenini biliyor- dum. Çok değerli İngiliz tüfeklerimizin karşılığında yetersiz gördüğü ödemeyi almak zorunda kaldığı için gururu incin- mişti. Savva, Afganların yanında geçirdiği her dakika bo- yunca huysuzluk edecekti.

“Geleneklerimize göre size konukseverliğini göstermek zorundadır.” Adamin gözlerinde yalvaran bakışlar vardı.

“Onur ve geleneklerden konuşmak çok güzel ama bu- rada bir grup vahşiyle uğraşıyoruz. Ben geceyi onların kam- pında filan geçirmiyorum. Sen ne istersen yapabilirsin. Biz gidiyoruz.”

Savva’nın yüzündeki ifadeyi daha önce de görmüştüm. Biri ondan yararlanmaya kalkıştığında inatçılık edebilirdi. Bir kez kararını verdiğinde ona bir şey yaptırmak imkânsızdı ve zorlandıkça daha çok direnirdi.

“Ya geri çevirirsek?” diye sordum, belimdeki kuşağa sı- kıştırdığım tabancayı kontrol ederek.

Çevirmen omuz silkti. “Dağları geçmek zordur –bunu kendiniz de gördünüz– ve karanlıkta daha da zorlaşır.” “Bilmiyorum,” dedim, ellerimi belime koyarak. “Sen ne karar verirken uyacağım, Savva, ancak bence Farrar’ı dinle- meliyiz. Bir geceden ne çıkar ki?”

Savva çenesini ovaladı. “Onlarla birlikte bir gece daha. Gidersek onlardan kurtuluruz ve sizi bilmiyorum ama ben kendimi kesinlikle çok daha iyi hissederim.” Savva kararını vererek Farrar’ın omzuna bir şaplak indirdi. “Onlara davet için teşekkür ettiğimizi ve saygısızlık yapmaya niyetimiz ol- madığımı, ancak konukseverliklerini geri çevirmek zorunda olduğumuzu söyle,” dedi. Savva’yla birlikte, onun eyerine bağlı taş dolu sandıkla birlikte ve yerlilerin delici bakışları altında atlarımızla uzaklaştık. Bu işin sonunun iyi olmaya- cağını biliyordum.

"Ya da bizi vurup taşlarını geri alırlar."

Tetiği belirgin bir ölçüde çektim. Adımı vurmak istemi-yordum ama ortam karanlık olduğu için, net bir şekilde hedef alabildiğim tek kişi oydu. O anda grubun geri kalanı hedef yönünden yaklaştı. Onlar da ellerini bağladıkları Farrar'ı geri-riyorlardı.

"Farrar!" diye bağırdı Savva. "Şu şeytanlara Lanny'yi bırakmalarını söyle."

Çevirmen namlunun ucunda duran savaş şefine bağırarak bir şeyler söyledi ama sözünü tamamlayamadan, yaş-lardan biri önce savaş şefine, sonra Farrar'a sert seslerle çıkıştı.

"İhtiyar kabul etmiyor. Ödemelerine saygısızlık etme-nizden hoşlanmamışlar. Konukseverliklerini geri çevirdiği-nizde de ilişkinizi bozduğunuzu söylüyor," dedi çevirmen, asık yüzle.

"Lanet olasıca taşlarını alabilirler; sadece gitmemize izin versinler," diye bağırdı Savva.

"Bence, Bayan Lanore, tabancanızı teslim etseniz iyi olur. Meydan okumakta ısrar ederseniz işler daha da kötüle-şecek," dedi Farrar. Bunu kanıtlamak ister gibi, Savva'nın boynuna bağlı ipin ucunu tutan adam ipi sertçe çekiştirerek Savva'ya diz çöktürdü.

Tabancanın namlusunu havaya doğru tutarak, teslimiyet anlamında ellerimi kaldırdım.

Pestun kampına döndüğümüzde bizi az sayıdaki çadır-ımdan birine attılar ve başımıza nöbetçi diktiler. Çadırın di-şinden gelen sesleri duyunca, yere bırakılmış sopaların üzerine kilimler attıklarını anladım. Ateş ve pişen et kokuları da geliyordu. "Söylediklerini duyabiliyor musun?" diye sor-dum, Farrar'a.

"Sadece bizimle ne yapmaya karar vermeye çalıştıkla-rımı tahmin ediyorum," dedi çevirmen. "Yabancıları hiç sev-mezler; onlara İngilizlere karşı kullanabilecekleri silahlar-ı göstermiş olsanız bile. Yabancıları güvenmemeyi öğrenmiş-lerdir. Korkarım işler bizim için hiç iyi gitmeyecek."

"Silahları ve şimdi de hazinelerini geri aldılar. Neden bu kadar öfkeli ki? Onura bu kadar önem veriyorlarsa bizi serbest bırakmalılar," dedi Savva.

"Onur kavramlarını anlamıyorsunuz. Bu insanlar gö-çebe ve yoksuldur ama size sahip oldukları azıcık şeyi teklif ettiler, ki bu ev sahibi olarak görevleri idi ve siz geri çevir-diniz."

"Bunu bana açıklamış olsaydın," diye karşılık verdi Savva, öfkeyle, "onları geri çevirmezdim."

"Bu çok kötü," Farrar başını iki yana salladı.

Bir an sessiz kaldık. Yerde bağdaş kurmuş halde oturan Savva, iplerini çekiştirdi ama yararsız olduğunu gördü. "Peki ya... Lanny'nin onuru? Ona da zarar verirler mi?"

Farrar bir an şaşkın gözlerle baktı ve sonra Savva'nın ne demek istediğini anladı. "Bilmiyorum. Olabilir. Genel ola-rak bu tür şeyler geleneklerine karşıdır. Kadınlara saygı du-

"Bayan Lanore! Buraya!" diye seslendi Farrar, bir tepenin üzerinden. Savaş şefiyle birlikte tepeyi aşınca, çevirmenin bir ağacın altındaki kayanın üzerine oturmuş, uzaktaki bir ovaya bakarken buldum. Havaya toz bulutlarından şeritler yükseliyordu. Toz bulutlarının arasında dörtmala koşurlar atlarının sırtında çeşitli numaralar yapan adamlar vardı ve Savva da aralarındaydı. Bir Kazak gibi ata biniyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum, Farrar'a. Çevirmen binicilik gösterisine bakarak neşeyle sırıttı.

"Bay Savva bu adamlardan birini binicilik yarışmasına davet etti. Eğer yaptıkları her şeyi yapabilirse gitmemize izin verecekler."

"Eee?"

"Şimdiye kadar onu geride bırakamadılar," dedi Farrar.

"Gitmemize gerçekten izin verecekler mi dersin?"

Farrar başını yana yatırarak güneşten kıstığı gözleriyle bana baktı. "Elbette. Bunlar onurlu adamlardır."

At sırtında yapılan numaraları bir süre daha izledik. Savva, Afganlar karşısında lideri izleme oyunu oynuyor, yerden ot parçaları koparacak kadar hızla atını sürüyor, dizginleri tutarken atın sırtında ayağa kalkıyordu. Savaş şefini işaret ederek Farrar'a sordum. "Bu adamın adını biliyor musun?"

"Evet, Abdül." Savaş şefi adını duyunca beklentiyle bize döndü.

"Ona lütfen evli olup olmadığını sorar mısınız?"

İki adam arasında kısa, keyifli bir bakışma oldu ve ke-

limelerin seslerini yakalamaya çalıştım ama İngilizceden çok farklı, çok yabancı bir dildi. Farrar bana döndü. "Hayır, karısı yokmuş. Düşündüğünüz bir şey mi var, Bayan Lanore?"

Tekrar Abdül'e baktım. Onda çekici bulduğum bir şeyler vardı. Belki de bana Adair'i hatırlatıyordu; vahşi ve yavaş. Yıllardır Savva'yla birlikte dolaşıyordum ve bu da yatağıma giren diğer erkeklerin çok az olduğu anlamına geliyordu; Savva kocam olmasa bile sevgilimdi ve Savva'nın güvenliğinden dolayı bu kavramı pek bozmamaya çalışıyordum.

"Lütfen Abdül'e konukseverliği için teşekkür ettiğimi söyle," dedim Farrar'a, Abdül'ün elini tutmadan önce. Abdül şaşkınlıkla önce elime, sonra yüzüme baktı ama onu çadıra geri götürürken hiç direnmedi.

Bu kez kilimlerin üzerine birlikte uzandık. Beni soymakta tereddütlü olduğundan, kendim soyunmaya ve çekimimin düğmelerini açmaya başladım. Sonra Abdül işi elimden aldı ve o güçlü, kendinden emin ellerin titreyişini gördüğümde heyecanlandım. Vücudum onu o kadar büyülemişti ki yude muşak tenimi keşfetmek, kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri diken diken etmek için sabırsızlanıyordu. Kat kat giysilerini çıkarmama yardım etti ve sonunda sertleşmiş, daha ilk dokunuşta şehvet verici beyaz sıvısını ağzıma boşaltmaya hazır gibi görünen erkekliğine ulaştım.

Onu ağzıma aldığımda önce çok şaşırdı ama çok geçmeden zevkten hayvani sesler çıkarmaya başladı. Çabucak boşaldı. Bunun üzerine başını şefkatle tutarak muhtemelen

bir kadının daha önce hiç görmediği bir yerine çektim. Yine önerime şaşırılmış gibiydi ama ne istediğimi hemen anlayarak iştahla atıldı ve çok geçmeden beni de zirveye taşıdı. Bu süreçte tekrar tahrik olmuş, güçlü bir ağaç gibi sertleşmişti ve artık bölgeye aşına olduğundan, kendinden emin bir şekilde bacaklarının arasına girerek, telaşsız bir zevki birlikte yakından paylaşmamız için beni kendine çekti.

O zaman Abdül'ün kollarında sadece bir sabah geçireceğimi sanmıştım –merakımı ve açlığımı giderecek, bu arada ona minnetimi göstererek teşekkür edecektim, bu arada dardı– ama hiç de öyle olmadı. Bir gün bir haftaya, bir hafta bir aya dönüştü ve çok geçmeden Savva ile ben, Abdül'ün grubuyla birlikte İngilizlere karşı saldırı hazırlığına giriştik.

Bazen birlikte geçirdiğimiz zamanın huzurlu olup olmadığını merak ediyordum, çünkü çevirmenimiz olmadan birbirimizle iletişim kuramıyorduk. Bakışlar, hareketler, birbirimizin kollarında geçirdiğimiz uzun saatler ve Abdül'ün tükenmek bilmez gibi görünen tutkusuyla idare ediyorduk. Ama çocuk sahibi olmak zorunda kalacağı günün yaklaştığını –hem de çok– biliyordum. Tıpkı benim St. Andrew'da büyüdüğüm zamanlarda olduğu gibi, yaşam tarzını sürdürmek için bunu yapması bekleniyordu. Çift olarak kalamazdık. Ya yoluma ve hayatıma devam edecektim ya da onun kendine bir eş seçişini izleyecektim. Jonathan'ın dışında, elimden gelse çocuğunu doğurmaktan mutluluk duyacağım

tek erkek Abdül olmuştu. Bunun gerçekleşmeyeceği uzun zaman önce anlaşılmalıydı; bu da Adair'in benden aldığı şeylerden biriydi ve dolayısıyla üzerinde düşünmemeye çalışıyordum. Sadece böyle ender zamanlarda yatıştırılması imkânsız bir pişmanlık hissediyordum.

Ayrıca, uzun vadede Abdül'ü hayal kırıklığına uğratmam da kaçınılmazdı, ki bir karısı olursa bu hayal kırıklığı daha az acıtır; Abdül'ün kabilesinin diğer üyelerinin kabul edeceği şekilde davranma yükünü taşıyabilecek bir eş. Onunla ayrılmamızın kaçınılmazlığının acısını, kocasıyla birlikte yaşanacak ve hayatının bütün aşamalarında ona yardımcı olacak, ona çocuklar verip hayatını tamamlayacak bir eşin varlığı azaltabilirdi. Ayrıca, kabilesine döndüğümüzde hiç şüphesiz ki kendi halkı arasından uygun bir eş, toplum içinde yüz kızartıcı hiçbir şeyi olmayan bir bakire seçmesi beklenirdi. Skandal sayılabilecek ölçüde bağımsız yabancı bir kadını ilişkisi, halkının gözündeki yerini sonsuza dek lekeleyebilirdi. Bana âşık olma talihsizliğini yaşadığını diye Abdül'ün böyle bir duruma düşmesini istemezdim.

Köyünü ziyaret ettiğimizde Abdül'ü bir eş seçmesi için teşvik edecektim ama o gün hiç gelmedi. Abdül, Celalabad yakınlarında İngilizlerle çarpıştığımızda öldü. Korkunç çatışmayı İngilizler kazandı ve kaçan Afganların peşine düştüler. Tanrı'ya şükür, Savva benim yanımda kaldı ve ben acıya boğulurken kolumdan tutup beni oradan uzaklaştırdı. Kabul yakını ve aralarında saklanabileceğimiz bir sürü yabancıyla doluydu. Abdül'ü kaybetmenin acısını aylarca hissederken,

onun gibi hem centilmen hem de cesur bir erkek daha bul-
mayacağıma inanıyordum. Kendime gelir bir erkek gelmez. Savva hoz
Türkiye'nin batısına götürdü ve oradan da Yunanistan'a ge-
çirdi. Minos'taki güzel ada çocuklarının sağladığı dikkat da
gımlıklığına rağmen, orada kısa bir süre kaldık. Bu süreçle
Savva kumar oynatarak ve nargile içerek paramızın büyük
bölümünü havaya savurduktan sonra, sessizliğe daha fazla
dayanamayarak başka bir maceraya doğru çıktık.

KAZABLANKA, BUGÜN

Rüyamdan uyandığımda kafam allak bullaktı. Abdül uzun zamandır düşünmemiştim ve ilk kez –yüzünü, davranış tarzını ve güçlü varlığını hatırlayınca– bana Jonathan'ı değil, Adair'i ne kadar hatırlattığını fark ettim. Abdül dileklerini yerine getirmek konusunda çoğu erkekten daha cömert davranmıştı. Temel doğasını sergilediğinde de –örneğin bir çatışma sırasında rakibinin boğazını koyunmuş gibi gözünü bile kırpmadan keserken– hiç çekingen değildi. Birçok açıdan birbirimizden farklıydık ama yine de ona karşı çok güçlü bir çekim duymuştum.

Abdül'ü düşündükçe, neden bir anomali olmadığını da daha iyi anlamaya başlıyordum. En fazla arzu duyduğum erkekleri sayınca, bu erkeklerin hepsinin Jonathan'dan çok Adair'le ortak noktası olduğunu görerek dehşete kapıldım. Hepsi doğalarıyla ilgili doğrudan ve netti. Çoğu yatakta biraz sertliği seviyordu.

Ama en korkutucu olanı, kendileri için en iyisi olmamasına rağmen hepsinin beni sevmiş olmasıydı; zarar görecektiklerini bilmelerine rağmen —prestij, zenginlik, unvan veya özgürlük kaybı; saygın bir esten ayrılma riski— benimle olmak için hepsi fedakârlık yapmıştı. Jonathan'ın aksine, bilmek için hepsi küçük bir ikilem belirtisi göstermemişti. Hatta Adair bile. Bunu artık görüyordum. Jonathan'ı sevdiğimde, kendini birine vermenin anlamı yoktu. Bilmiyordum. Başlangıçta hissettiğim mutluluk

Jonathan'ı sevdiğimde, kendini birine vermenin anlamını henüz bilmiyordum. Başlangıçta hissettiğim mutluluk daha önce hiç tatmadığım kadar güzeldi ama zaman içinde tadı kaçmıştı. Jonathan hayatımın büyük bölümünde bana karşı davranışlarını düşün-üzüntü ve öfke getirmişti. Bana karşı davranışlarını düşündüğümde hâlâ inciniyordum. Kırgınlığın ve aşkın birlikte var olmasının mümkün olduğunu biliyorum –evli olan herkes bunu bilir– ama kırgınlık ve hayal kırıklıkları ne zaman aşırıya kaçar? Bütün hayatım boyunca içimde ne taşımışım? Bir hayaleti, varlığı uzun zaman önce sona ermiş bir adamı mı sevmişim?

Adair'i düşündüğümde, yapabildiği korkunc

Oysa Adair'i düşündüğümde, yapabildiği korkunç şeylerin bilinciyle ondan korkmam gerektiğinin farkında olmama rağmen, aynı zamanda heyecanlanmaktan da kendimi alamıyordum. Sanki baş döndürücü, nefes kesici bir iblisin bana kur yapması gibiydi. Hatırlamak bile beni heyecanlandırıyordu. Benim için her şeyi yapabilecek –yalan söyleyebilecek, hırsızlık yapabilecek, cinayet işleyebilecek, başkalarını dolandırabilecek– bir adam tarafından sevilmiştim. Bunu kaç kadın söyleyebilirdi? Ne kadar korkutucu olsa da, aynı zamanda da adanmışlık içeren bir aşktı.

Tıpkı bir zamanlar benim Jonathan'a duyduğum aşk gibi.

Boğazımda yükselen kusmuğu bastırmak için siliş gışı gerekiyormuş gibi yastığı karnıma bastırarak yerimde huzur bulup oturdum. Hayatım boyunca kutsal bildiğim insanı yolumu bulmak için baktığım yıldız, tam anlamıyla bir illüzyondu. Abdül ve diğerleriyle mükemmel bir aşk yaşamış olsam bile, her biri sona ermişti, çünkü aslında farkında olmadığımız Adair'le bir zamanlar paylaştığımız şeyi tekrar yaratmaya çalışmıştım. Bu anlayış, bir kilidin yerine oturan dişlileri gibiydi. Asırlar boyunca Jonathan'ı değil, Adair'i sevmişti. Başından beri sevdiğim kişi oydu: Adair. Canavar.

Bu olamazdı. Bir an için başım topaç gibi döndü veya bütün dünyam etrafımda yıkılırken hissettiğim buydu. Her zaman kalbimi izlemekle övünmüştüm ama bunu kabul edemezdim... etmeyecektim. Aşk gibi giyinmiş delice bir şehvet veya hastalıklı bir çekim olmalıydı. Onu sevmemi sağlamak için yaptığı bir büyü. Jonathan'ın ölümüyle gelen bir delilik. Bir canavara âşık olamazdım. Kendime şeytana âşık olma izni vermeyecektim.

2. KISIM

ON İKİ

MARQUETTE, MICHIGAN

Luke için dünyadaki en iyi ilaç, kiralık arabasından inerken Tricia'nın evinin tel kapısının savrularak açıldığını ve kızlarının dışarı fırlayıp ona doğru koştuğunu görmektir. Onları kucagına alıp küçüklüklerinde yaptığı gibi etrafında döndürürken, eski karısı ön verandadan izliyordu. Kızlarına sarıldığı sürece kendini iyi hissetti, fakat ikisini de yere bıraktığında ve heyecanlı köpek yavruları gibi koşarak uzaklaştıklarında, yine benliğini derin bir hüznün sardı. Tricia'nın, kendisini endişeyle izleyen gözlerine baktı ve Tricia onun kargın gülümsemesine karşılık verdi.

Tricia en üst basamakta ona sıcak bir tavırla sarıldı. "Uçuşun nasıldı?"

"İyi idi, sorun yoktu."

"Eh, içeri gel ve kendini evinde say," dedi Tricia, Luke'u Richard'ın üzerinde tişörtü ve kot pantolonuyla beklediği

antreye alırken. Daha önce tanışmışlardı ve Luke adamın en
gibi iriyarı ve uzun sakallı olduğunu unutmuştu. Richard
içeri giren Luke'a bakarak saygılı bir tavırla başıyla onayladı.
Luke onunla tokalaştı. "Selam. Böyle hiç haber verme-
den gelmeme rağmen uğramama izin verdiğiniz için teşekkürler..."

Richard omuz silkti. "Kızlar bütün gün başka şey ko-
nuşmadı. Bir süre bizimle kalacağın için gerçekten memnun
olduk." Luke, karısını hâlâ evliyken yaşadıkları kasabaya
geri çektiği için ilk tanıştıklarında Richard'dan nefret etmeye
istemiyordu. Ama bu mümkün değildi. Richard son nefret etmek
ve gerçekçiydi. Luke artık Tricia'nın gitmesinin derece rahat
hatası olmadığını itiraf edebiliyordu. Evlilikleri uzun zaman
önce bitmişti zaten. En azından Tricia kendine iyi birini bul-
muştu.

Luke elinde bir kupa taze kahveyle mutfak kapısında
durarak, kızların bahçe kapısından girişini izledi. Winona'nın
o günkü doğum günü partisi için Richard'ın masaları ve san-
dalyeleri dışarı çıkarmasına yardım ediyorlardı. Tricia mut-
fak tezgâhında pastayı -vanilyalı kremasıyla limonlu pembe
bir pastaydı- süslüyor, derin bir konsantrasyonla çalışıyor,
her harfi bir kaligrafi ustasının becerisiyle işliyordu. O anın
aşinalığı -tabii Richard olmadan- Luke'a ailesinin çiftlik
evinde birlikte yaşarlarken kutladıkları doğum günü partisini
hatırlatmış, bir an için duygularını karıştırmıştı.

Londra'daki havalimanından aradığında Tricia'ya ger-
çeği söylemişti. Lanny'nin kendisini terk ettiğini ve kafasını

ayrıştırmaya kadar kalabileceği bir yere ihtiyacı olduğunu
söylemişti. Fikir ayrılıklarına ve evliliklerinin bitmiş olma-
sına rağmen, Luke eski karısının güvenilirliğini biliyordu.
Tricia hiçbir soru sormadan ona uçağa binmesini ve bodrum-
daki kanepe yatağı onun için hazırlayacağını söylemişti.

Bütün gün uçak ve araba yolculuğu yaptıktan sonra,
Luke hâlâ Lanny'nin acil servis kapısından girdiği geceden
beri olanlardan bir anlam çıkaramamıştı. Diğer yandan, yal-
nızken ve insanların arasındayken kendini koyuvermemek
için Lanny'yi düşünmemeye çalışmıştı. Cep telefonunu ka-
pıya bavuluna atmış, böylece Lanny'den hiç gelmeyen ara-
maları sürekli kontrol etme eğiliminden kurtulmuştu.

"Biraz daha kahve ister misin?" diye sordu Tricia, onu
düşüncelerinden uzaklaştırarak.
"Ne? Ah, hayır, teşekkürler." Luke her zaman kahve

düşkününü biri olmuş, hastanede nöbetler sırasında rahatlamak
için hep kahveye sarılmıştı ama şimdi kafeine boğulmanın
kendisine iyi geleceğini sanmıyordu.

"Kendini toparlayabilecek misin?" diye sordu Tricia,
endişeli bir sesle.

"Ben mi? Evet. Elbette. Sadece böyle çekip gitmesi beni
soka soktu."

"Hiçbir işaret vermedi mi? Bunun gelişini hiç hissetme-
din mi?" Tricia'nın ses tonunda sertlik vardı. Lanny'den en
başından beri hoşlanmamıştı ve artık Tricia'nın gözünde ak-
lanması kesinlikle mümkün değildi. Luke eski karısıyla ko-
nuşmanın düşündüğünden daha zor olacağını anladı. Tricia'

ya Lanny'yle ilgili gerçeği açıklayamazdı ve onun eşsiz özelliğini bilmeden, Tricia'nın neden Lanny'nin bu kadar çaresiz kaldığını anlayamazdı.

"Hayır. Aniden oluverdi," dedi Luke.

"Senin için fazla gençti, Luke. Hiç olgun değildi," dedi Tricia, açıkça ama nazikçe. "Uzun vadede sana ne kazandırabilirdi ki? Çok uzun sürmemesi bence iyi olmuş. Böylece geride bırakman çok daha kolay olur." Tricia pasta sehпасını yemek salonundaki rafa sürükledi ve arkasından yaklaşarak Luke'un sırtını sıvazladı. "İncindiğin için üzgünüm, Luke, gerçekten. Ama senin için doğru biri değildi."

"Onu tanı mıyordun bile, Tricia. Orta yaş krizine girdiğim için onunla gitmedim. Konu seks değildi. Bunu bilmeni istiyorum."

"Pekâlâ, sana inanıyorum. Ama onunla nasıl bir geleceğin olabilirdi ki? Başını o kadar derde sokmuşken pek de dengeli birine benzemiyordu..."

Tricia kalkıp da *Aklın neredeydi?* dememişti. Ama yedi yıllık bir evlilikten sonra, Luke eski karısının düşüncelerini okuyabilirdi. Son üç ay boyunca Tricia'nın sorularıyla boğuştuğundan sonraysa, Lanny hakkındaki düşüncelerini biliyordu. Tricia, Lanny'nin yurtdışındaki görkemli hayatıyla Luke'un aklını başından aldığı, onu bir daha para konusunda endişelenmeyeceği vaatleriyle sürüklediğini ve böylece Luke'a hastanedeki düzenli işini kaybettirdiğini düşünüyordu. Luke, Tricia'nın kendini tuttuğunu görebiliyordu ve bunun için minnettardı. Gerçekteyse Tricia'nın kendisini sar-

sın sorular sormak istediğini biliyordu. Kızlarını nasıl geride bırakabilirdi? O kadını nasıl oldu da çocuklarına tercih edebilirdi? Belki de geçici deliliğe sığınmak Luke'un en iyi seçimi olabilirdi.

"Hayır, sanırım pek dengeli değildi," dedi Luke, Tricia'ya aklını tamamen kaybetmediğini düşündürmek için.

Tricia onun yanında durarak kapıdan dışarı baktı. "Acele etmeni istediğimi sanma ama... bu noktadan sonra ne yapacağımı düşündün mü?" Luke başını iki yana salladı. "Joe Duchesne hâlâ seni bulmak için burayı arıyor," diye devam etti Tricia, sakın bir sesle. "Elbette ki ona yerini bilmediğimi söyledim ama bir dahaki sefere konuştuğumuzda teslim olman gerektiğini söylememi isterdi. Sadece sana bazı sorular sormak istiyordum."

Luke hafifçe güldü. "St. Andrew'a dönmek için herhangi bir neden göremiyorum. Hastanenin ayrıcalıklarımı kalgı bir neden eminim. Şartlar düşünülürse, bunu yapmak zorundaydılar. Orada bana göre bir şey kalmadı artık."

"Onlarla konuşup olanları açıkladığında bu düzeltilebilir. Herkes anlayacaktır." Bu pek olası görünmüyordu ama Tricia ısrar etti. "Hastane, mesleğin, çiftlik... St. Andrew'da kalmasan bile senin hayatın bu. Hoşuna gitmese bile polisle gerekeni yapıp sorulara cevap vermek zorundasın. Tüm bu olanlardan sonra arkana dönüp yepyeni bir hayata başlamaya gidemezsin, Luke."

Lanny yanımda kalsaydı gidebilirdim, diye düşündü Luke. Bu paramparça hayatı geride bırakabilirdim. Ama kız-

lar... Kızlarına babalık yapmak zorundaydı.
"Üzgünüm. Bu konuyu açmakta çok acele ettim." Tricia, Luke'un omzunu sıvazladı ve lavaboya gidip karıştırmak için kasesiyle ölçü kaplarına su akıttı. "İhtiyacın olduğu sürece burada kalabilirsin. Kızlarla birlikte zaman geçirebilirsin. Açıp kapayana kadar her şey yerini bulmaya geçer. Gözünü ne yapman gerektiğini bilirsin ve son birkaç ay uzak bir anı gibi gelir. Kendin yaşamışsın gibi değil de, başka biri yaşamış gibi. Onu unutursun."

Bulaşıklarla uğraşan Tricia'nın varlığı arka planda sillerin, nerek ev ortamının normal seslerine, cam ve metal tıkırtılarına, akan suyun şırıltısına karıştı. Luke, Lanny'yi asla unutamayacağını biliyordu. Lanny onu hayatından atmış ve Luke bu yüzden incinmiş olabilirdi, fakat ona karşı kalbini sertleştiremiyordu. Onun için endişeleniyordu ve bir haber alamasının herhangi bir nedeni olup olmadığını merak ediyordu. Lanny için endişelenmekten asla vazgeçmeyeceğini anladığı nereden olduğunu ve ne yaptığını, mutlu ve güvende olup olmadığını hep merak edecekti. Lanny, hayatının geri kalanı boyunca Luke'un zihninden ve kalbinden hiç çıkmayacaktı.

ON ÜÇ

BOSTON

Sabır. Adair, Jude'un kendisine sabırlı olmasını söylemesinden bıkmıştı. Lanore'un yerini öğrenememekle ilgili bitip tükenmeyen mazeretlerinden ve sürekli Adair'e rahatlamasını söylemesinden sıkılmıştı. Hayatının iki yüz yılını elinden alan kadını bulana kadar nasıl rahatlayabilirdi ki? Erkek ya da kadın, onu aptal yerine koymuş olan tek kişi! Üstelik aniden kendini içinde bulduğu bu tuhaf, aşırı hızlı dünyada yolunu bulmaktaki çaresizliği de onu kızdıırıyordu. Kontrolsüzlük duygusu onu huzursuz ediyordu.

Adair sabırsız doğmuştu; bunu hizmetkârlara oyuncaklarını fırlattığı ve yolundan çekilmeleri için köpekleri tekmelediği ilk günlerinden beri biliyordu. Ancak ergenlik çağına geldiği zaman kişinin duygularını gizlemesinin önemini küçük ve küçük bir krallığın derebeyi olan babasından öğrenmişti. Maiyettekilerin, hizmetkârların ve çiftçilerin bakışları altında

Uzaklan baktın Lanore'a benziyordu ama Adair baktı
imkânsız olduğunu biliyordu. Öyle olsa varlığını hissedemeyi
ya da öyle düşünüyordu. Varlığını gizlemenin, Adair'i kendisi
sine karşı körleştirmenin bir yolunu bulmuş da olabilirdi. Se-
nuçta Adair'i o lanet olasıca duvarın arkasına yerleştirmeyi
ve yerini asırlar boyunca bütün hizmetkârlarından gizlemeyi
başarmıştı, değil mi? Yeşilli kadın o olabilirdi. Belki de Adair
onu tekrar görmek için bu kadar yanıp tutuşuyordu.

Ve eğer Lanore ise... Adair boş arsaya bakarken içindeki üzüntüyü hissetti ve lambadaki kötü niyetli kadının serbest kaldığını, artık aralarında hiçbir korunmanın bulunmadığını hissetti. Hem de hiç. Durumunun ciddiyetini bulduğunda kadının boğazında bir şeyler düğümlenecek yutkunmakta zorlanacaktı. Tam o sırada, yeşilli kadın Adair'in düşüncelerini okumuş gibi dönüp, boş sokakta kendisini bekleyen yargıdan kaçmaya çalışır gibi yankılanan ayak sesleri arasında hızlı adımlarla uzaklaştı.

Adair onu takip ederken aradaki mesafeyi korudu. Sokaklar bu saatte bir pazar günü olabileceği kadar boştu. Çocuklar akşam yemekleri için evlerine girmiş, ışıklar yakılmış, perdeler çekilmişti. Kadın, Adair'in bütün evler yıkım için işaretlendiğinden dolayı serbest kaldığı günden hatırladığı bir sokağa saptı. Bloğun ortasında o gün gizlendiği depo vardı. Adair hızlı düşünerek, eğer kadın düz devam ederse evlerin dolu, sokakların kalabalık olduğu bir yere çıkacağını anladı. Ancak, eğer sola dönerse, doğruca boş depoya giderdi. Kararı yazgıya bırakacaktı. O gün Lanore'u ona teslim edip etmemeye yazgı karar verecekti.

Adair koşarak binadan geçti ve kısa bir aramanın ardından, boş bir yan sokağa açılan bir kapı buldu. Paslı metal varillerden oluşan bir sıranın arkasında çömeldi ve kadının yanından geçip geçmeyeceğini anlamak için ne kadar beklemesi gerektiğini merak ederken, kaldırımdan gelen ayak seslerini duydu. Adair kadının varillerin diğer tarafından geçmesini bekledi —yeşil ceketi tanıdı— ve sonra yerinden fırlanarak ve bir elini dikkatle kadının ağzına kapatarak onu yakaladı.

Kadını önünden iterek binaya soktu. Bakışları hızla içeriye taradı ve güdüselle deponun diğer tarafındaki metal merdivene yöneldi. Kadın önce şoka girmiş gibi tepki vermedi ama açık zemini yarılادıkları anda çırpınmaya başladı ve Adair'i tekmelemeye çalıştı. Ne var ki Adair'in yanında minicik kalıyordu ve direniş Adair'in öfkesi karşısında hiçbir şeydi.

Adair elbette ki bu kadının Lanore olmadığını anlamıştı. Onu kokusundan, nefesinden, hareketlerinden tanırdı. Lanore'u hatırlatan bir şekilde genç ve güzeldi ama benzerlik bundan ibaretti. Fark etmezdi. Bu kadınla idare etmesi gerekcekti. İçinde yükselen öfke ve nefreti bastırması artık mümkün değildi. Adair'in ihanet ve kalp kırıklığı karşısında duyduğu öfke bir çığ gibi indi. Dehşetle haykıran kurbanını sırtüstü yere fırlattı. Genç kadın anlaşılabilir bir şeyler geveliyor, Adair öfkesi arasında onun sesini duymuyordu bile.

Kadına söylemek istediği şeyler vardı -*Hain kaltak, fa-
hişe-* ama dikenleri takılıyormuş gibi boğazından bir türlü

çıkıyorlardı. Seni kalpsiz cadı. Beni karanlıkta bırakın. Bu yüz yıl boyunca yapayalnızdım ve hiç bilmeyeceğinden korkuyordum. Seni hiç kimseyi sevmemişim kadar çok sevdim. Sana güvendim. Sense onunla birlikte beni diri diri toprağa gömdün!

Kadın yüzünü korumaya çalışan ellerini indirene ve yüzü kanlı açık bir yaraya dönüşene kadar, Adair yumruklarını aralıksız bir şekilde indirdi. Sonra kadının yeşil ceketini yırtıp açtı, kendi pantolonunu indirdi ve kanlı elleriyle ceketini nın artık direnmeyen vücudunu yere mıhlıyarak içine girdi.

Boşaldığında kadının üzerine yığıldı ve o kadar şiddetli bir şekilde zirveye ulaştı ki gözlerinin önünde bembeyaz yıldızlar parıladı. Hâlâ öfkeliydi, fakat bu kadını öldürmekten kendini alıkoyamadığı için çok pişmandı. Kadın henüz ölmemişti ama kesinlikle kurtarılamaz durumdaydı ve bu yüzden, öfkesinin son kırıntılarıyla yakınlardaki gevşek bir tuğlaya uzandı. Tuğlanın dokusu, tozlu yüzeyi ve küflü kokusu ona kapkaranlık hücrelerini hatırlattı ve öfkesi bir kez daha güçlendi. Tuğlayı kadının kafasına, bir, iki, üç kez vurdu; ta ki tuğla bir ceviz kabuğu gibi çatlayana ve kadın tamamen hareketsiz kalana dek.

Adair topuklarının üzerine oturup geri çekildiğinde nefes nefeseydi. Artık yüzü kimliğini belli etmeyecek kadar parçalanmış olan kadına baktığında midesi ağzına geldi. Sadece kalıntılar bile gördüğü kişinin Lanore olduğuna inan-dırmaya yeterdi. Lanore onun elleriyle parçalanmış halde önünde böyle hareketsiz yatıyor olabilirdi.

O korkunç anda, bunun olmasını istemediğini anladı. Lanore'un ölmesini istemiyordu ve öfkesine kendini tamamen kaptırarak onu öldürebileceğini, sakinleştğinde yine kanlı ellerine bakalabileceğini anlamak Adair'i korkutmuştu. Onu sonsuza dek kaybedebileceği düşüncesi kalbini parçalıyor, kendini içine dökmeye devam etse bile asla dibe düşünemiyordu.

Masum bir kadına bunu nasıl yapabilmisti? Gerçekten kanımayacağı bir canavar olduğunu gösteren daha iyi bir kanıt olamazdı. Kendi gözünde bile, saf nefretten, bilinmez bir cehennemden yükselen bir öfke bulutundan yaratılmış bir varlık gibi görünüyordu. Kontrolünü kaybetmekten nefret ederdi. Bu zayıflık ve başarısızlık anlamına gelirdi, ki başkalarında hakir gördüğü, kendisi içinse asla kabul edemeyeceği iki şeydi.

Adair ayağa kalkarak giysilerini inceledi ve neyse ki sadece kolay fark edilmeyecek, küçük kan lekeleri buldu. Kanlı ellerini ceplerine sokup gizleyebilirdi. Cesede son kez baktı; açığa değil, bir palet yığınının arkasında yatıyor ve sadece ayakları görünüyordu. Hemen bulunamazdı. Sendeleyerek dışarı çıktı ve Jude'un evine doğru yürümeye başladı; soğuk hava ateş basmış yüzünü rahatlatmıştı. Yanaklarındaki yoğun kızarıklık alacak, üzerindeki ölüm kokusunu silecekti.

Hızlı adımlarla yürürken kafası karmakarışık, son on beş dakikadır midesi altüst durumdaydı. Lanore onun zaafiydi. Duygularını kontrol etmenin bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu ve yaşadığı şeylerden sonra bu kolay olmayacaktı. Öfke ve şiddet doğasıydı; değişip değişmeyeceğini

merak ediyordu. Disiplin edilmesi gerektiği; Lanore'ye
dürürse buna dayanamayacağını artık anlıyordu.

yordu ama ondan intikamını alamazdı ve şimdi nefret etti. her zamankinden daha çok istiyordu. Lanore'a onu bulmayı korkunç bir lanet gibi damarlarında dolaşıyordu. Laneti denediğini, kurtarılamaz durumda olduğunu gösteren daha sağlam bir kanıt olamazdı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

ON DÖRT

MAINE

Adair, Lanore'un doğup büyüdüğü kasabayı zihninde canlandırabiliyordu. Lanore, St. Andrew'un geniş, ehlileştirilemez bir orman ve geniş bir nehirle dünyanın geri kalanından ayrılan izole bir köy olduğunu söylemişti. O zamanlar yıl henüz 1816'ydı ve Amerika henüz gençti; kıtaya yayılmış sadece bir avuç öncü vardı –en azından öyle görünüyordu– ve Adair, Lanore'u çok az şey görmüş ve hiçbir şeyden haberi olmayan bir kız olarak düşünmüştü.

Ama St. Andrew'a yolculuk yaptıktan sonra, Adair modern ulaşım araçlarıyla bile oraya gitmenin zorluğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı. Jude'un kendisine söz ettiği uçuş deneyimini ilk kez yaşıyordu ama bindikleri uçak yolculuk boyunca sarsılıp titreyen, her an parçalanabilecekmiş gibi görünen küçük bir araçtı. Presque Isle'den St. Andrew'a kadar yolculuğun geri kalanını otomobille yaparak, uçsuz bucaksız

tarlaların ve çiftliklerin arasından geçen bir yolu izledi. Kana-
disine Saksonya ve Bavyera'yı çok hatırlatan ormanlardan
geçerken, aniden ağaçların arasından at sırtında haydutların
fırlamasını bekler gibiydi.

Adair aslında St. Andrew'u görmek için sabırsızlanı-
yordu. Her nedense, Lanny'nin doğup büyüdüğü yere gitme-
zorunluluğu duyuyordu; sevdiği kadını biçimlendiren kasa-
bayı kendi gözleriyle görmek istiyordu. Lanore onun için ka-
aşktan kaynaklanan çocuksu bir merak uyandırmıştı ve Adair
itiraf etmek istemese de, onunla ilgili bütün minik detayları
öğrenmek ve eğer hâlâ yerlerinde duruyorlarsa -geçmişteki
şehirler gibi yıkılıp baştan aşağı yeniden inşa edilmemişle-
se- hikâyelerindeki bütün yerleri görmek istiyordu.

Adair kasabaya yaklaşırken, bazı cevaplar bulma olası-
lığından doğan heyecanını da bastırmaya çalışıyordu. Zü-
ppe mümkün değildi; ancak bu kadar uzun süre pasif du-
rumda kalmak, sezgilerini doğru yorumlamayı unutmasına
neden olmuş olabilir. Yine de, Jonathan'ın orada olabile-
ceği olasılığını düşünmeden edemiyordu. Bu da evrenin ona
yeterince acı çektiğini, bu yüzden acısının kaynağı olan ki-
şilerden birini ona teslim ettiğini ve evrenin onun tarafında
olduğuna inanmasını istediğini gösteren bir işaret olurdu.

Jude, onun bulabileceği şeylerle ilgili iyimser değildi.
"Maurice'in sana verdiklerine ve şu yardım kurumundan öğ-
rendiklerine dayanarak, Jonathan'ın Lanny'yle birlikte Mai-
ne'e gitmiş olması neredeyse garanti," demişti Hollandalı.

"Ama hâlâ orada olduklarını gösteren hiçbir şey yok. Sen
onaya gitmeden önce, Maurice'in şu Schneider denen adamın
kredi kartlarından ve banka hesaplarından yeni finansal ha-
reketler bulup bulamayacağına bir bakalım."

Adair, Maurice'in Schneider adına kayıtlı hesapları
araştırmasını beklemişti, ancak birkaç ay önce hepsinin dur-
duğuna keşfetmişlerdi. Ve bilgisayar korsanının ele geçirdiği
verilere bakılırsa, St. Andrew gayet mantıklı bir başlangıç
noktası olabildi. Lanore'un yakınlarda olabileceği düşün-
cesiyse karşı konulmazdı.

"En azından orada olmadığını kendi gözlerimle görme-
liyim. Bir şeyler yapmalıyım," demişti Adair, Jude'a. "Bu
evin içinde oturup beklemek beni deli edecek."

Ama Jude'un başka endişeleri de vardı. "Kendi başına
dışarı çıkmaya hazır olduğuna hissediyor musun?" diye sor-
muştu, bir anlık tereddüitten sonra. "Eski malikânenin yakın-
larında öldürülen bir kızın haberi vardı. Polis cinayetin
özellikle dehşetli işlendiğini söylemiş, kullandıkları kelime
'aşırı'ydı, sanki delinin biri yapmış olabilir gibi. Sendin,
değil mi?" Jude'un korku dolu sesi Adair'i şaşırtmıştı -kimse
deli olarak görülmekten hoşlanmazdı- ve kendisini bekleyen
taksiye doğru yürürken duraksamasına neden olmuştu. "Ölen
kızın fotoğrafını televizyonda gösterdiler. Lanore'a çok ben-
zediğini itiraf etmeliyim," diye devam etmişti Jude, bakışla-
rını indirerek, "ama canın her istediğinde birilerini öldürüp
duramazsın. Ya St. Andrew'a gittiğinde Lanore'u orada bu-
lamazsan? O zaman ne yapacaksın?"

Adair, kan dökmenin kendisini değiştirdiğini Jude'ya anlatı-
raf edemezdi. Duvarın arkasında hapisten akıl dengesini ka-
rüyabilmek için, öfkesini bastırmaktan, bir silah haline gel-
ne kadar büküp sıkıştırmaktan, içinde sonunda onunla karşılaş-
laştığı anda fırlayacak şekilde kurulmuş bir yaya dönme-
mekten başka seçeneği olmamıştı. Ama görünüşe bakılınca
biraz fazla bastırmıştı ve o kızı öldürdüğünde kendi içine
de bir şeyler çatlamıştı. İki yüz yıllık ölümcül bir öfkeyi, ka-
şısına çıkacak kadar talihsiz bir masum kadına boşaltmış-
tı. Ne için? İşlediği suç onu sadece acıma ve utanç de-
gularıyla doldurmuştu. Bir daha böyle körlemesine bir öl-
krizine kapılmayacağına yemin etmişti. Dahası, Lanore'u au-
la o şekilde incitemeyeceğini de anlamıştı. Öfkesinin serben-
kalılığıyla onun bir şekilde yaralanmasından, kötü niyetinin
Lanore'a ulaşmasından korkuyordu. Batıl inançlıydı, evet,
fakat bu şekilde hissetmek elinde değildi. Ve şimdi de öyle
bir şey olmadığından emin olmak için onu, en azından izini
bulmak zorundaydı.

Üstelik bir tür hac yolculuğuna da ihtiyacı vardı. İki yüz
yıl önce Jonathan'ı alıp getirmesi için Lanore'u St. Andrew'a
göndermiş olmasaydı, bütün bunların yaşanmamış olabile-
ceği duygusunu da içinden atamıyordu. Adair onunla birlikte
gitmiş olsaydı, Jonathan'ın bedenini kolayca ele geçirebilir
ve Lanore'a kendisine karşı komplo kurma fırsatı tanımazdı.
Kendi adına bu sığ görüşlülüğü olmasa, son iki asırda yasa-
nan onca acı hiç yaşanmayabilirdi. Şimdi bir tür pişmanlık
anlamında bu yolculuğu yapacaktı ve eğer yazgı bu fedakar-
lığını kabul ederse, Lanore'u ona teslim edecekti.

St. Andrew'a giderken, Adair kasabanın ortaçağda tanı-
dıklarından çok da farklı olmadığını görerek sevindi. Ana-
caddede bir sürü dükkân sıralanmıştı. Aylaklar kaldırımlarda
yapacak bir şey arayarak bir aşağı bir yukarı yürürken, yaş-
lılar park banklarında oturmuş, güneşleniyordu. Her kasa-
bada görülebilecek demirbaşlardan bir han ve bir kilise mey-
danda karşılıklı duruyordu. Adair "Yatak ve Kahvaltı" veren
bir handa oda tuttu; burası onun zevkine göre biraz fazla
küçük ve kapalıydı ama kasabanın merkezindeydi ve bilgi
toplamak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Bavulunu odasına götürüp kapıyı kilitledikten sonra iki
büyük kitabını çıkardı. Zamanla aşınmış kapakları okşayarak
ikisini de şiltenin altına attı ve dışarı çıkarken kapıyı tekrar
sıkıca kilitledi. Resepsiyondaki kadın onu şehir merkezin-
deki Mavi Ay adlı tek bara yönlendirdi -gerçi vitrininde pa-
rıldayan mavi hilal sembolü tabelasıyla kaçırmak mümkün
değildi- ve Adair barmenle, bir avuç bar müşterisiyle hava-
dan sudan sohbet etmeye başladı.

Aralarından ikisi, yanında bir kızla kasabadan geçen
Rolf Schneider adında bir adamı hatırlamıştı; sadece St. An-
drew'dan geçen bir çift oldukları düşünülmüştü. Ancak kız,
Schneider'i öldürüp cesedini ormanda bırakmıştı ve sonra da
kasabanın hastanesindeki doktorlardan birini de yanına ala-
rak kaçmıştı. Adair bütün detayları, doktorun eski karısının
ve çocuklarının isimlerini, şimdi yaşadıkları kasabanın adını
ve yerini öğrendi.

Kızı gören olmuş muydu? Onu tarif edebilecek biri var mıydı? Müşteriler başlarını iki yana salladılar ve Adair'e kızı hemşire olduğunu söylediler. Adair hepsine birer kadehi içki ısmarladı ve kendi sulandırılmış birasını yudumlarken, tek başına düşünemeyeceği, bir kâhinin fısıltıları olmadan tek öğrenemeyeceği ciddi olaylar dizisini düşündü. Jonathan ölmüştü ve onu Lanore öldürmüştü, çünkü başka türlü olamazdı. Adair, birlikte geçirdikleri asırlardan sonra Lanore'ün neden Jonathan'ı serbest bırakmayı kabul ettiğini anlayamıyordu. Ondan bıkmış olamazdı, değil mi? İkisinin arasında ne geçtiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Bulabildiği bütün bilgileri topladıktan sonra, Adair müşterilere iyi geceler diledi, tezgâhın üzerine parayı bıraktı ve hana geri döndü. Büyü kitaplarını sakladığı yerden alarak sayfaları karıştırmaya başladı. Lanny'nin izini Jonathan'ın mezarının başında kaybetmesine rağmen, Adair vazgeçmedi. Bildiği bütün güçlü büyülerini kullanması gerekecekti, fakat Adair, Lanore'u bulmaya gelmişti ve bu durumda Jonathan'ı tekrar diriltip ipuçlarını ölmüş bir adamın hafızasından çekmekten başka seçeneği yoktu. İş göz korkutucuydu. Diriltme büyüsüyle ilgili söylentiler düşünülürse, yüksek derecede güç ve beceri gerektiren bir şeydi. Birçokları tarafından tehlikeli ve kâfirlik olarak tanımlanan bir eylemdi, ki Adair daha önce birçok nedenden dolayı –en önemlisi kötü şeyler söyleyen kendi sezgileriydi– bunu daha önce hiç denememişti. Büyü etkili olsa bile, Jonathan'ın ne durumda olduğu, zihni-

nin temizlenip temizlenmediği, işine yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu...

Yine de Adair'in en çok istediği şey Lanore'u bulmaktır ve bunu yapmak için de karanlık sanatların en karanlığından yararlanmaktan geri kalmayacak, kendi sezgilerine aldırma-yacak, en büyük günahlardan birini işleyecekti. Bir ruhu ölü-ler diyarından geri getirecekti ve bunun sonuçlarına da kesinlikle sonuçları olacaktı– katlanması gerekecekti. Lanore'a bir kez daha sahip olabilmek için evrenden çekebildiği bütün güçleri kullanacaktı, bunu sağlamak için de bütün güçlerini topladı.

ON BEŞ

Adair polis merkezine ulaştığında, Büyük Kuzey Ormanları'nın üzerine alacakaranlık çökmüştü. Bina boş bir nakliye yolunun üzerinde ve turizm sezonu dışında zaten sessiz olan kasabadan uzakta, yılın geri kalanında sıkıntının asıl büyük bölümünün yaşandığı kereste kamplarına daha yakındı. Ön tarafta üzeri kurumuş tozlarla kaplanmış siyah-beyaz bir SUV duruyordu.

Merkez boştu ve ortalıkta çalışan birileri görünmüyordu. Giriş dosya dolaplarıyla, rastgele konmuş kutularla tıktı ve kapalı bir tavan arası kadar sıcaktı. "Merhaba?!" diye seslendi Adair. "Kimse yok mu?" Ona karşılık veren tek şey bir fanın vınlamasıydı.

"Buradayım," diye seslendi bir adam ve Adair sesi izleyerek koridorun ucundaki açık bir kapıya ulaştı. Duvardaki eski bir bakır plakette *Şerif Joseph Duchesne* diye yazılıydı. Masanın arkasındaki adam –böyle ücra bir kasaba için olsa bile– hiç de şerife benzemiyordu. İşe ne fiziği ne de tavırları

uygundu. Belirgin dirsekleri, dizleri ve "vur bana" diye yalvarır gibi görünen âdemeliyle tuhaf bir tipti. Dahası, ne güven ne de saygı uyandıran bir yüzü vardı; adamın yüzünden beceriksizlik ve hilekârlık akıyordu. Adair'i görünce şerif elinde olmadan korktuğunu belli etti.

"Şerif siz misiniz?" diye sordu Adair, şüpheli bir tavırla.

"Bu masanın arkasında oturduğuma göre," diye tavrıyla verdi adam, sinirli bir tavırla. "Yardımcı olabilir miyim?" Adair'i şüpheli gözlerle onu süzdü; şerifin kasaba dışından gelenlere karşı temkinli olduğu belliydi.

"Birkaç ay önce buradan geçen bir kadını gördüğünüzü duydum."

"Buradan bir sürü insan gelip geçiyor," dedi şerif, soğuk bir tavırla. Ama Adair'in neden söz ettiğini bildiği belliydi.

"Birini öldürdüğü iddia edilen kızdan bahsediyorum. Genç bir kadın, sarışın, çok zayıf. Güzel," diye ekledi, melankolik bir ses tonuyla.

"Evet, bu o." Şerif oturduğu yerde doğrularak gözlerini kıstı. "Onunla ilgili bilmek istediğiniz nedir?"

Adair adama aldırmadı. "Ve öldürdüğü adam? Cesedini buldunuz mu?"

"Evet, bulduk tabii, fakat..."

"Görünüşü nasıldı?"

Şerif masayı iterek oturduğu yerde geriledi. "Hey, bir dakika. Bu sözünü ettiğiniz kadın ciddi bir suçtan aranıyor; birinci derece cinayetten. Dosya hâlâ açık ve görünüşe bakılırsa siz bu konuda bir şeyler biliyor olabilirsiniz. Yardımcı-

larından birini çağıracağım, çünkü size birkaç soru sormamız gerekecek, Bay...?" Duchesne, Adair'in kendisine adını vermesini beklerken ahizeyi kaldırdı. Adair yaklaşarak tuşa basıp bağlantıyı kesti.

"Size görünüşünü sordum; ölü adamın." Adair duygularını yavaşlatmak ve bu sinir bozucu ufak tefek adamı elleyle parçalamamak için kendini zorladı. Adamın kemikleri nyle parçalamak o kadar az et vardı ki muhtemelen bir yengeç gibi çattırdı. "Sizce yakışıklı bir adam mıydı?"

Şerifin yüzü kızardı. "Bu ne biçim bir soru böyle? Nesin sen... eşcinsel filan mı?" Şerif tehlikeye yabancı biri gibi yavaşça kalkarken, eli tabancasının kabzasının üzerine uzandı. Adair hemen harekete geçip adamı sertçe duvara yapıştırdı ve kıpırdamasını engelledi.

"Erkeklerle, kadınlarla ya da hayvanlarla düzüşmemden sana ne? Sorularımı cevaplayacaksın, yoksa şu sefil boynunu kırarım. Anladın mı?"

Şerif, Adair'in ellerinde öksürüp tıksırdı ve nefes almaya çalışırken gözleri iri iri açıldı. Adair'in gözünde, şerif sadece kafası koparılmış gibi vücudu seğiren bir tavuktan ibaretti. Adam çoktan ölmüştü; sadece bunu kendisi henüz bilmiyordu. Adair tutuşunu sertleştirdi ve adamı duvara bir kez daha çarptı. "Ceset şu anda nerede?"

"Ceset mi?"

Adair adamı üçüncü kez duvara vurdu ve duvar çatladı.

"Ölen adamın cesedi. Ona ne yapıldı?"

"Şuradaki kayıtlara bakmam gerek." Şerif Duchesne,

çenesini bir dosya dolabına doğru kaldırdı. Adair onu ayaklarının üzerine bırakarak dolaba doğru sertçe itti. Belki cesaretini çoktan kırıldığından olsa gerek, şerif kaptıya koymaya yeltenmedi bile. İkinci çekmecede dosyayı buldu ve titreyen elleriyle içindeki kâğıtları karıştırdı.

"Sahipsiz cesetleri genellikle yakarız ama buradaki kâğıtlara bakılırsa fırın çalışmadığı için geri gönderilmiş. Cesedi gömmüşüz."

"Burada mı? Kasabada mı?"

Şerif başıyla onayladı.

Adair şerifin silahını kılıfından çıkardı ve adamı kaptıya doğru itti. "Beni oraya götür."

Adair arka odada dev bir yol tuzu torbasının arkasına gizlenmiş bir kürekle iki çift galoş buldu ve onları kiralık arabasının arka koltuğuna attı. Şerifi kaçmaya çalıştığı takdirde neler olacağı konusunda uyararak direksiyona geçirdi; artık bir müze rehberi kadar yumuşamış olan şerif itaat etti. Ormanlık bir alanın kıyısında boş bir alana gittiler ve Duchesne, Adair'i yürüyerek mezarlığa soktu. Hava kararmıştı ama gece sakin ve serindi. Başlarının etrafında birkaç karasinek dönüyordu. Toprağa saplanmış metal bir tabelanın üzerinde B17 yazılıydı.

Adair küreği şerife verdi. "Kaz."

Tabuta ulaşmak uzun zaman aldı ve Adair bu süreci mezarın etrafında yürüyerek ve asırlar önce yaşlı Henrik'ten öğrendiği, bir parşömene kopyalayarak antik kitabının arasına sıkıştırdığı büyüü hatırlayarak geçirdi. Henrik'le yaptıkları

sonansı hatırlıyordu; kuş hayata dönüp kıpırdamadan oturduğunda, tereyağı rengindeki karnının her hareketinde titreyişini nefesini alarak izlemişti. Sadece merhamet adına onu ellerinin arasına alıp ezerek geldiği yere geri göndermeyi nasil da istemişti... Ama o duygunun geçmesine izin vermiş, çünkü daha on dört yaşındayken bile kendini bilime adanmış biriydi ve acıma veya korku duygularına direnmesi gerektiğini biliyordu.

Şimdi de aynı sonuçla karşılaşacağından korkuyordu, fakat korkunun kendisini engellemesine izin veremezdi. Sonuçta ne olursa olsun durum aynı değildi. Yaşlı Henrik zayıf biriydi. Adair ise onun asla olamayacağı kadar güçlü olduğun farkındaydı. Ama sonuç tatmin edici olmazsa –geri dönen yaratık bir canavar olursa– Adair gerekli bilgileri elde ettikten sonra Jonathan'ı kendi elleriyle boğacağına yemin etti.

Ne var ki kararlılıkla çatışan tereddütler midelerini ağzına getiriyordu. Jonathan'ın bedenini ele geçirmek istemişti –mülteci kampındaki fotoğrafa baktığında bu arzusu tekrar canlanmıştı– ama bir süredir ölü olan bir cesedi ele geçirmek en hafif tabiriyle huzursuz ediciydi. Çürümüş bir sürü ceset görmüştü ve cansız bir bedenın tuhaf boşluğunu biliyordu, fakat bir savaş alanında çürümeye terk edilen bir ceset, aylardır toprağın içinde küflenlen bir diğerinden çok farklıydı. Dahası, geri çağırıldıktan sonra Jonathan'ın ruhunu ne yapacağı konusu da vardı; Adair bile onu ölümden geri getiremezdi. Adair'in içinde Jonathan için bir sızı vardı (sonuçta

bir zamanlar arkadaş olmuşlardı) ama bu duygusunu bastı. Bu da hiçbir şey yapamayacağı konulardan biriydi ve kendini kûm etmiyordu.

Kürek kontrplak tabutun üzerine çarpınca boğuk bir ses çıktı. Şerif kapağı kaldırdığında ikisi de kadavranın kokusuyla ve Jonathan'ın çürümekte olan cesedinden yükselen gazla yüzlerini buruşturdular. Adair, Duchesne'ye yükselen banın içindeki cesedi mezardan çıkarttırdıktan sonra başının arkasına kürekle vurarak onu bayılttı.

Kontrplak tabutun içinde siyah vinileks bir ceset torbası, işaretsiz bir mezara gömülmüş. Kasabanın sevgilisi olan kişi için ne hazin bir son, diye düşündü Adair. Ona ne kadar da saygısızlık etmişler. Adair torbanın fermuarını açmadan önce derin bir nefes aldı.

Torbanın içinden gelen şakırtıları duyunca, Adair çürümenin bir hayli ilerlemiş olduğunu anladı. Et artık bütün değil, Jonathan'ın giysilerinin bir arada tuttuğu ağır siyah bir krema gibiydi. Bir zamanlar güzelliğin bedenlenmiş hali denilecek yüz, şimdi bir kafatasına tutunan sümüksü bir şeyden ibaretti ve dağılmış kirpikler çamurun arasında duruyor, arasından dişler görünüyordu. Cesede her zamanki işlemleri yapmış olsalardı sonuç çok daha iyi olabilirdi ama kasaba halkı kimliği belirsiz bir cesedi korumak için para harcamaya hevesli olamazdı elbette.

Adair zihnini topladı ve Jonathan'ın çürümüş bedenini tekrar canlandırmak için gereken kelimeleri söyledi. Önemli

kelimeler miydi, yoksa onları söyleyen kişinin iradesi miydi? İkincisi olduğuna inanmak zorundaydı, çünkü kelimeler yüzlerce yıldır karanlık sanatlarla uğraşan ustalar tarafından biliniyordu ama çok azının başarılı olabildiğini düşünmüştü. Ancak en güçlü üstatların cesetleri kaldırabildiğine inanabilirdi ve doğal olarak kendini de onların arasında görmüyordu. Asıl soru, iki dünya arasındaki perdeyi delmeye karşı sürdürülen tabu düşünülürse, en başarılı ve güçlü –dolayısıyla da en bilge– üstatların bu büyüye kalkışıp kalkışmamasıyla ama bu da Adair'in umursamayacağı bir görüştü. Gerçek keşifler, cüretkârlar tarafından yapıldı. İki dünyayı da sadece Tanrı biliyorsa, Adair O'nun gücünden biraz çalmaya bile cüret edebilirdi.

Saniyeler içinde, benliğini saran tanıdık gücü hissetti; başlangıçta nazikti ama sonra bütün sinirlerini ve kaslarını sararak, kemiklerini çatırdatarak onu nefessiz bıraktı. Bu enerji akışı onu Jonathan'ın cesedine bağladı ve bir an için Jonathan'ın bilinç kalıntılarına bağlandığını hissetti: acıma, özütü ve öfke. Ama huzursuz edici düşünceler de vardı. Algısının kenarlarında hapsedildiği yerin karanlık boşluğu da vardı. Adair'i ele geçiren gücün hemen ötesinde karanlık bir varlık gibi havada asılı duruyor, kullanmaya çalıştığı görkemli güçle bir şekilde bağlantılı gibi hissediliyordu. Sonuçta ikisi de evrenin güçleriydi. Ama karanlık varlık onu endişelendiriyordu. Tehditkâr bir şekilde görüş alanının dışında kalıyordu ve kötü niyeti açıkça hissediliyordu.

Oluşum süreci son derece yavaştı ve Adair karanlık yü-

zünden böylesine ender bir olaya tam anlamıyla tanık olamıyordu. Yine de, ay ışığında bile, jelatinimsi kütlenin tozlu be-maya ve yüz hatları belirginleşmeye başladı, fakat saçlar gö-ğözlerine ve ağzına lavanta doldurulmuş kaymaktaşı gibi bembeyazdı. Gözkapakları titreşerek açıldığında, Jonathan'ın felç geçirmiş gibi sağ gözü sarktı ve ağzının sağ köşesi in-izledi. Tanrı'ya şükür, gözler cansız ve donuk değildi, fakat genel olarak bir şey eksikti. Adair sorunu tam olarak tespit edemiyordu, ancak büyük bir terslik vardı.

"Ah!" Jonathan sonunda konuştu ve bunu yaptığı anda cesedin son kadaverini de havaya yükseldi ve başının üze-rinde bir duman bulutu gibi asılı kaldı. "Hah! Nedir bu? Ne-redeyim ben?"

"Jonathan," dedi Adair. Beden tam olarak kendini topar-lamadan önce canlandırmanın süreceğinden korktuğundan, Adair ona dokunmaktan çekiniyordu.

"Evet. Ben Jonathan'ım. Ama artık Jonathan olmadı-ğımı sanıyordum." Transa girmiş bir mistik gibi konuşuyor, sanki varlığını tamamen oluşturamıyordu.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

Jonathan'ın gözleri kırpışarak Adair'e döndü ve hatları yarı biçimlenmiş yüzünü buruşturdu. "Evet, seni hatırlıyo-rum, Adair."

"Nereden geldin sen, Jonathan? Biraz önce neredey-din?" Henrik'in kuş yavrusunun hayata döndüğünü gördü-ğünden beri Adair'in zihninde kalan soru buydu.

"Ben... başka bir yerdeydim... bunun gibi değil. Ka-ranlık ve soğuk... okyanus akıntıları kadar amaçsız."

"Burası gibi değil mi? Neredeydin peki?" diye sordu Adair, gerilerek.

"Şimdi neredeyim?"

"Evedesin. St. Andrew'da. Bu mezara nasıl girdiğini ha-tırlıyor musun?"

Kasabanın adını duyunca cesedin yüzünde acı ve tiksinti dolu bir ifade belirdi. "Evet, hatırlıyorum."

Adair tekrar denedi. "Ben seni uyandırmadan önce rüya mı görüyordun? Bir rüya gibi miydi?"

"Burası... gibi değildi."

"Yalnız mıydın, Jonathan? Yanında başka biri var mıydı, belki tanıdığın biri? Sevdiğin biri?"

Kadavra yine kaşlarını çatı. "Tanıdığım kimse yoktu, hayır."

"Peki, ya..." -Adair duraksadı; alçakgönüllülük ve çe-kingenlik soracağı soruda toplandı- "...ya Tanrı? Bir ilahla karşılaş-tın mı? Daha yüksek bir varlıkla? Şeytanla? Karan-lıkların Efendisi'ni gördün mü?"

"Kimseyi görmedim," dedi Jonathan, "Yeraltı Kraliçesi dışında."

Adair topuklarının üzerine yaslandı. Bu beklemediği bir cevaptı. Yeraltı Kraliçesi mi? Jonathan'ın bununla ne demek istediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Görünüşe bakılırsa, ölümden sonra bir yaşam vardı; sonuçta Jonathan'ın ruhu bir yerlerden geri dönmüş olmalıydı. Ve o yaşamda Yeraltı Kra-

liçesi olarak isimlendirilen bir varlık olmalıydı. Adair panisi-
kapılmamak için kendini zor tuttu. Kitaplarını düşündü. Bu
gizemi çözebilmek için eski hikâyelere ve referanslara ih-
yacı vardı.

Bir soru daha sormak için Jonathan'a döndüğünde-
bayılarak düşüp kalmış olduğunu gördü. Jonathan'ın omzuna
dürttü ve gözkapaklarından birini kaldırarak yapış yapış gö-
rünen kahverengi göze baktı. Yüzeyi hâlâ seğiriyor, bir ha-
reketi sürekli tekrarlıyordu. Jonathan'ın tekrar "yeraltına"
çekilmediğini anlayan Adair, leş gibi kokan giysileriyle bir-
likte Jonathan'ı kaldırdı, kiralık arabasına yerleştirdikten
sonra toprak yığını ve Joe Duchesne'yi açık mezarın ya-
nında bırakarak gaza bastı.

ON ALTI

Adair, arka kanepeye uzanmış ve görülmemesi için üze-
rine bir palto serilmiş Jonathan'la birlikte hızla kasabadan
çıktı. Kimsenin kendisini rahatsız etmesini istemiyordu ama
gecenin son birkaç saatinde, ıssız görünen arazinin ve
patates tarlalarının arasından güneye uzanan bütün yol bo-
yunca karşısına tek bir araç bile çıkmadı. Ancak Boston yolu-
nu yarılacağında eşyalarını motelde bıraktığını hatırladı. Öne-
mi yoktu. İki kitabını sürekli yanında taşıyordu ve ihtiyacı
olan, kaybetmeye asla tahammül edemeyeceği şeyler sadece
onlardı.

Adair hızla Jude'un evine dönerken, polisin dikkatini
çekmemek için arabayı hız sınırının çok az üzerinde kulla-
mıyordu. İhtiyacı olan en son şey, bir kanun adamının arabaya
yaklaşarak çürümüş et kokusunu algılamasıydı. St. Andrew'
da ipuçları birbirine o kadar kolay bağlanmıştı ki bir çocuk
bile onları izleyebilirdi: Şerif ölmüştü, bir mezar açılmıştı ve
kayıp bir ceset hakkında sorular soran bir yabancı, gecenin

karanlıktan yararlanarak kaçmıştı. Bütün yolculuk işlemleri sırasında sahte kimlik kullandığı için bulunma olasılığı düşüktü ama geride ipucu bırakmış olması riski vardı. Adair, Jude en küçük detaylarla bile rahatlıkla başa çıkabilecek kadar ayrıntıcıydı.

Boş yollarda, karanlığın içinde ilerlerken, Adair, Jonathan'ın mezarının başında hissettiği huzursuzluğu düşünüyordu. Orada durup topraktaki derin çukura bakarken, kendi mezarında hissettiği şeyleri hissetmişti; duvarlar ve kendi silinip, ona boşlukta süzülüyormuş gibi hissettirdiği zaman. Daha da kötüsü, vücudunun sınırlarını bile hissedemediği, sürekli ve sabit bir gücün bilincini boşluğa dağılana kadar çekiştiren bir gücün varlığını algıladığı zamanlar vardı. Öylelik okyanusunda bir zerreden ibaret kalıyordu. Jonathan'ın açık mezarının başında dururken de aynı şekilde hissetmişti. Ayrıca, şu Yeraltı Kalıçesi'ni duymaktan da hoşlanmamıştı.

Adair gerçek bir ilah, ölümden sonraki yaşamı yöneten bir kraliçe fikriyle boğuşurken, kalp atışlarının hızlandığını hissettiği kadar kesin bir şekilde simsiyah bir boşluğun kendisini çektiğini de hissetti. Belki de diğer tarafta bekleyen yaratık bir şekilde bu boşlukla bağlantılıydı. Belki de sadece o engin boşluğa tahammül etmekle kalmıyor, aynı zamanda ona hükmediyordu da. Böylesine güçlü bir varlık düşüncesi onu korkutuyordu, çünkü kendi sınırlarını biliyordu.

Sonsuz Adair doğüstü bir varlık değil, sadece bir insandı. Sıra dışı biri olabilirdi ama kesinlikle bir ilahla boy ölçüşemezdi.

ROMANYA VE CİVARI, 1300'ler

Hekimin sonsuz yaşam iksirini almayı seçmesinin öncelikli nedeni, evrenin görünen ve görünmeyen güçlerini anlamaya arayışına devam etmektir. Artık kendisinden önce gelen tüm ustaların bilgeliğini izleyecek, kendi sarsıcı keşifleriyle onları aşacak kadar zamanı olmuştu. Ama iksiri içtikten sonra, hekim bunun başka bir avantajı daha olduğunu gördü. Yaşamı diğerlerinden daha canlı bir şekilde yaşıyordu. Hiç olmadık kadar güçlüydü ve neredeyse uçar gibi koşabiliyordu. Duyuları keskinleşmişti. Renkler daha parlak, kokular daha güçlü ve netti. Bütün hayatı hastalıklarla geçmişti ve şimdi sağlığı mükemmeldi.

Yine de, vücudunun telafisi mümkün olmayan eksikleri vardı. Yaşlı bir adamın vücudu ve dolayısıyla, yaştan kaynaklanan bütün önyargılar onun için de geçerliydi. İnsanlar onun zayıf ve yavaş olmasını bekliyor, ya aşırı hassas davranıyor ya da itip kakarak yollarından çekiyor, hiç gerekmediği halde yardımına koşuyorlardı. İki tutum da onu sinirlendirmesine rağmen durumunun gerçekliğini kendine saklıyordu, ancak içinden yardım etmeye çalışanlara veya onu bunak sanıp bir şeylerini çalmaya kalkışan hırsızlara vurmak

geliyordu. Hekim bu aptalların varsayımlarını çürütmemişti ve onlara en az kendileri kadar canlı ve çevik olduğunu göstermemenin daha iyi olacağına karar vererek kendini tutmaya seçmişti, çünkü aksi şekilde davranmak sadece gereksiz yarım riskini göze alamazdı. Yeni durumuyla ilgili hiçbir açıklama yapamazdı ve dolayısıyla aksakallıyı oynamaktan başka seçeneği yoktu.

Yenilenen gücü ve keskinleşen duyuları onu memnun etmekle birlikte, yeniden doğuşun bir yönü ona sürpriz oluyordu. On altı yaşındayken olduğu kadar cinsel arzusu vardı. Hayır, bu kez daha kötüydü; çok daha yoğun ve aldırılmazlık edemiyordu. Ayrıca, ergenlik çağındaki halinin aksine, bu kez ne istediğini tam olarak biliyordu. Hiç evlenmemişti, fakat hayatı boyunca fahişelerle veya gönüllü hizmetkârlarla düşüp kalkmıştı. Belki karısı olsa daha hareketli bir cinsel hayatı olabilirdi, fakat bunun için de işinden feragat etmesi gerekirdi. Umurunda olan tek şey bilim ve siyaydı, ki bu da aynı tutkuyu paylaşmayan biriyle arkadaşlık etme isteğini yok ediyordu. Oysa şimdi seksle ilgili düşünceleri kafasından atamamak sinirini bozuyordu. Sanki arzu kan dolaşımıyla içine nüfuz ediyor, onu içten dışa kemiriyordu.

Ama hiçbir kadının isteyerek birlikte yatağa girmeyeceği kadar çirkin ve yaşlı bir adamın cinsel iştahının böylesine artmasının ne yararı vardı ki? Görünüşü o kadar mide bulandırıcı bir hale gelmişti ki fahişeler bile ona burun kıvr-

ıyordu. İsteme duygusu her zamankinden daha güçlü olduğundan, o yaklaşırken fısıldaştıklarını duyabiliyordu. İşte şimdi o pis ihtiyar geliyor! Bir türlü doymuyor, bu yaşta! Ne gerek. Tekrar genç bir adam olabilse, hikâye çok farklı olabilirdi. O zaman fahişeler onun canlılığına hayran olur, onunla yatağa girmek için birbirleriyle yarışlardı. Şu haliyle, olanca cinsel iştaha sahip bir ucubeden farkı yoktu.

Sokak kadınlarına daha seyrek gitmeye yemin etmişti ama bu da cinsel enerjisini boşaltmak için başka yollar bulma zorunluluğu anlamına geliyordu. Çaresizlik içinde, bir ara sokakta kendini satan on iki-on üç yaşlarında bir erkek çocuğa yöneldi. Hekim, zevkini arkadan almak için çocuğun yulurunu duvara doğru çevirmesine rağmen vücudundan ve teninden öğreneceğini sanmıştı ama hiç de öyle olmadı. Hemcinsi olan birinden zevk alabileceğini anlamak onu o kadar kötü sarımsı ki elinde bir şişe sert şarapla karanlıkta oturmuş, yaptığı şeyi zihninden atmaya çalışmıştı.

Düşüncelere dalmış bir halde erkekliğini sorgularken, daha önce yüzeye çıkmasına izin vermediği gizli arzuları ve bastırıldığı gizli düşünceleri olduğunu da fark etti. Ama lanetleme korkusuyla kendini *bu* zevkten alıkoyduysa, acaba başka neleri kaçırmıştı? Artık kaybedecek bir şeyi yoktu. Neden karanlık arzularını serbest bırakmıyordu? Yaşadığı değişim, onu insanları etkileyen kanunların dışında bırakmıştı. Aynı kanunlar artık onun için geçerli değildi.

İşte o noktada hekim diğerleriyle yolunu ayırdı. Artık bütün hayatı boyunca onu sınırlayan geleneklere, kurallara

ve normlara bağılı olmadığını düşünüyordu. Bu sıra dışı yetenekleri kazanmak ama sıradan biri gibi davranmak –eylemleri için izin istemek, zihnindeki kontrolcü ses, hareketlerini sınırlandıran şeyler– bu aldığı eşsiz armağanı boşa harcamak olurdu. Hayır, o artık ölümsüzdü ve canının istediğini yapmaya, ulaşabileceği yükseklikleri araştırmaya kararlıydı. Yapılamaz güçlerin ona verilmesinin bir nedeni olmalıydı. Bu şimdi kendini geri tutmak yanlış ve ziyan olurdu.

1349 yılında vatanına dönerek bir Romen kontunun emrine girdiği sıralarda, hekim bu yaşlı adamı bedenindeki hastalıklarından kurtulmanın olası bir yolunu öğrenmişti. Kont cel Batrin'in hekimi olarak konumu, tıpkı diğer görevleri gibi bir hileydi; kontun emrine girmesinin asıl nedeni, bir zamanlar o bölgede doğuştan güçlere sahip bir rahibin yaşadığını duymuş olmasıydı. Efsaneleşen simyacıların sayısı çok azdı ve dünyaları çok küçüktü. Kişi bir kez belli bir güç seviyesine ulaştığında ve usta olarak kabul edildiğinde veya bir gün üstat olarak tanınacağı anlaşıldığında, adı diğer meslektaşları arasında hızla yayılırdı. Başarıları diğer üstatlarınkilerle kıyaslanırdı. Gezgın çıraqlardan ve büyücülerden öğrendiği kadarıyla, hekim diğer ustaları ve muhteşem başarılarını duymuştu. Ustaların yeteneklerini ve bilgilerini çıraqlarına aktarışını takip etmişti; o öğrencilerin eğitiminin kökeni kuşaklar boyunca izlenebilirdi.

Kilisenin müdahalesi yüzünden soy ağaçları sık sık kesintiye uğruyordu; bir usta ve öğrencileri bulunup kâfirlik suçundan idam edildiğinde, önemli çalışmalar kayboluyordu.

İngilizisyoncular kurbanlarının notlarını ve tariflerini bir araya toplayıp tutuşturarak, bu adamları yakmak için kullanıyordu. Ne kadar çok bilgi kaybolmuş, diye öfkeleniyordu hekim. Ne ziyan! Bu bilgiyi korumak onun göreviydi.

Ve cel Batrin'in emrine işte böyle girmişti; kuşaklar önce simyayla uğraşan bir rahip hakkında olabildiğince çok bilgi edinmeye çalışırken. Yaşlı adam bölgede yaşayanlar arasında bu adamın takipçileri, ustalarının tariflerinin kopularına sahip öğrenciler olabileceğini tahmin ediyordu. Rahibin adı Nicodemus'tu ve hekim söz konusu adamın bir ruhu başka bir bedene gönderebildiğini duymuştu.

Olasılık ne kadar çekici olsa da, hekim şüpheliydi. Elementlerin özellikleri konusundaki bilgilerine dayanarak, bir çok kez böyle bir iksir yapma girişiminde bulunmuştu –ölümünden önce ve sonra cesetleri dikkatle inceleyeceğin, bulmaya çalışmıştı– ama çabaları sonuçsuz kalmıştı. Rahip ruhu ilk seferinde çıkarmayı nasıl başarmıştı ki? Yeni ruhu alan bedene ne olmuştu? İki ruh bir şekilde birlikte mi var olmuşlardı, yoksa yeni ruh eskisinin yerini mi almıştı ve eğer öyleyse, bedendeki ilk ruha ne olmuştu? Sorularını parşömen parçalarına yazmış, zihnindeki soruları bilimsel bir kesinlikle formülleştirmeye çalışmış ama cevabı asla bulamamıştı.

Hekim geceleri dışarı çıkarak şu Nicodemus'un mirasını araştırmaya gidiyordu; böyle şeylerin karanlıkta yapılması daha iyiydi. Köylüler arasında en yaşlıları bularak onları tepeden tırnağa sorgulamış, en küçük ipuçlarını bulabilmek

için anılarını karıştırmıştı. Ünlü simya ustasının yaşadığı veya çalıştığı söylenen yerlere gitmiş, ender bulunan mineralleri aramak için mağaraları kazmış, ormandan yosun ve mantar toplamıştı. Manastırın mahzenlerini araştırmıştı ve sanların uyuduğu kulübeleri karıştırmıştı. Çalacak sırlar arayan bir gece hayaleti gibiydi.

Bu arada, hizmetkâr olarak Adair adında bir Romen çocuğu ele geçirmişti. Çocuk özellikle fiziksel güzelliği nedeniyle seçilmişti. Köylü çocukla ilk kez karşılaştığında, hekim onun bedenini çalmak gibi bir niyeti yoktu, çünkü çocuk fazla küçüktü ve henüz gelişmemişti. Ancak çocuk çocuk tam anlamıyla serpiildiğinde, hekim potansiyelin farkına varmıştı. Ne var ki o zamana kadar feci bir dayak yüzünden çocuğu yara izleriyle sakatlamıştı –bunu hak ettiği bir gerçektir, çünkü tarifleri çalıp kaçarken yakalanmıştı– ama artık bu konuda bir şey yapılamazdı. Hekim çocukla sürekli cinsel ilişkiye giriyordu ama bir gün kendisinin kullanacağı bir bedene tecavüz etme düşüncesi midesini bulandırdığında, bu da sona ermişti. Çocuğun muazzam bir erkekliğinin olması, hekim açısından konuyu netleştirmişti. Dezavantaj yaratacak kadar uzun değildi –hekim bir erkeğin organ uzunluğunun aşırı olmasının sorunlar yaratabileceğini düşünüyordu– ama daha çok kişisel bir koçbaşı gibi kalındı. Bu silaha sahip olma ve istediği gibi kullanma düşüncesi hekimin içini kıpır kıpır ediyordu.

Bu arada, rahibin çalışmasıyla ilgili soruşturmalarında birtakım ipuçları yakalamaya başlamıştı ve kendisine daha

bilgilerini anlatabilecek birine yaklaştığını hissediyordu. Bu yüzden köylü çocuğu bedenini hekimin sonsuz yaşamına hazırlaması için rahat bırakmıştı. Bu arada vücut kazalara karşı korunacaktı. Hekim bu konu üzerinde düşündükçe, kendisine daha da mantıklı geliyordu. Çocuğun vücudu uygun, yüzü yakışıklıydı. Çocuğun yakışıklı olduğunu düşünen başkaları da vardı. En kötü durumda, hekimin uygun bir beden bulmak için yıllarca beklemesi gerekebilirdi.

Ayrıca, çocuğun kalbindeki isyanı da hissetmeye başlamıştı. Hekim yakın zamanda onu her on yılda bir yaptığı bir yolculuğa götürmüş, birlikte mülklerinin yönetiminden sorumlu olan kâhyasını ziyaret etmişlerdi. Çocuğu yanında götürmüştü ve yolculuğun onu değiştirdiğini fark etmişti. Belki hekimin servetinin büyüklüğünü görmesinin yarattığı bir tepkiydi ama bütün hayatı yoksulluk içinde geçmiş bir köylü çocuk için çok fazla gelmişti ve kafasında birtakım fikirler belirmesine neden olmuştu. Ne olursa olsun, geri döndüklerinden beri çocuk onun yanında bir kedi kadar ürkek ve titkiydi.

Hekim köylünün dönüşümünden kısa süre sonra bir akşamı seçti. İşler çirkinleşirse veya fazla gürültü olursa diye hizmetçinin içeceğine ilaç atarak onu uyuttu. O gece okuma yazma öğretme vaadiyle çocuğu kilerdeki odasına çekti. Şüphelenmesine rağmen, çocuk onu izleyecek kadar meraklanmıştı ve derse başlamak için sayfaların üzerine eğilir eğilmez, hekim onu yakalayıp, boynundaki deri ipe asılı bir şişede tuttuğu iksiri içirdi.

Büyünün etkisini göstermesi zaman aldı, çünkü beden

öldükten sonra ölümlülüğün sıkıntı verici sınırlamalarından arınırken ruhun geri dönmesi gerekiyordu ya da en azından hekimin gözlemi buydu. Sabah olduğunda köylünün dönmüşümü tamamlanmıştı ve uyandığında vücudunda yepyeni bir güç dolaşıyordu. Hekim iksiri içtiğinde seksen yedi yaşında olduğunu hatırlarken o genç bedeni nasıl da kıskanıyordu. Yirmili yaşlarının başında bir adamı nasıl etkileyeceğini ancak hayal edebiliyordu.

Hekim sonunda Nicodemus'un çalışmasını en basit yoldan ele geçirdi. O zamana kadar Kont cel Batrin'in güvenliğini kazanmıştı ve araştırmalarında daha özgürce hareket edebiliyordu. Şato ve sakinleri karanlık sanatlara deli oluyordu. Kilise, şeytana tapanları acımasız bir şekilde kovaladığı için kimse inancını itiraf etmeye yanaşmıyordu ve bu tür eğilimlerini belli edecek kadar aptalca davrananlar, halka ibret olması için işkenceyle öldürülüyordu.

Hayır, kontun büyüye olan ilgisi sadece hem kendisi hem de maiyetindekiler için eğlence amaçlıydı ve dolayısıyla hekim kafirlik denemeyecek zararsız illüzyon numaralarıyla onları eğlendiriyordu: ışık patlaması tozu, kehanet, halüsinasyon yaratan iksirler, hipnotizma gibi. Elbette ki hekimin kişiyi geçici olarak görünmez hale getiren büyü ve iksirleri de vardı ama kimsenin bunu öğrenmesine izin vermiyordu. Ancak, bu basit numaralar kontun sevgisini ve güvenliğini kazanmasını sağlamış, bu da hekimin şatonun içinde daha rahat dolaşmasına olanak yaratmıştı.

Bu özgürlükten yararlanırken, krallığın tarihçisi olan

yaşlı bir adamın varlığını öğrenmişti. Gündüzleri hazine he-saplarıyla ilgileniyordu; her gümüş tabak ve mücevher parçasının durduğu yeri, özel sandıklara kaç altın kaldırıldığını biliyordu ve hazine odasının anahtarını şato kâhyası gibi be-lindeki kemerde taşıyordu. Ama boş zamanlarında –geceleri odasında elinde tüy kalemiyle oturarak– krallıkla ilgili ve krallık içinde anlatılan bütün hikâyelerin kaydını tutuyordu.

Hekim bir gece hazineciye sürpriz bir ziyaret yaparak, bir keçe derisi torbada sert şarap getirdi. Hazineci yıllar boyunca büyük bir titizlikle topladığı hikâyelerini dinlemeye hevesli birini bulduğu için o kadar sevindi ki hekim onu ko-nuşturmak için şarap getirmesine bile gerek olmadığını an-ladı. Yine de, gözleri parlayan ihtiyar şarabı minnetle yudum-larken, hekime duyduğu her şeyi anlattı.

Söylentilere göre, bir zamanlar krallığın içinde karanlık sanatlara derin ilgi duyan rahiplerden oluşmuş gizli bir tari-kat vardı. Evet, bir rahip grubu için sapıkça bir ilgi alanıydı ama sonuçta bütün rahiplerin hayatlarını Tanrı'ya adanmak için kiliseye katılmadığını da herkes bilirdi. Bazılarının sade-ce bir mesleğe ihtiyacı vardı ve rahip olmak, bütün zorlukları ve ölüm tehlikesiyle asker olmaktan daha iyiydi. Bazıları yi-yecek ve barınak ihtiyaçlarını karşılamak için bu mesleği se-çiyor, sık sık işe yarar beceriler ediniyorlardı; diğerleriye ya herhangi bir işte çalışmak için fiziksel açıdan yetersiz ya da fazla tembel oluyorlardı ama orta seviyede itaat gerektiren bir işle uğraşmayı cazip buluyorlardı. Hayatın her alanında olduğu gibi, bazıları kişiliklerine ters düşmesine rağmen bir

mesleğe çekiliyorlardı. Tıpkı hırsızlık ve dolandırıcılık yapan şerifler ve kanun temsilcileri olduğu gibi, şeytanla flört eden rahipler ve rahibeler de vardı.

Dışarıdan bakıldığında manastırda her şey normal görünüyordu, hiçbir terslik algılanmıyordu. Grup arıcılıkla uğraşıyor, köyle şatoya bal ve balmumu sağlıyordu; arıları çiçeklerin tarlalarına polen yayıyordu ve rahiplerin çiftçilerle iletişimi daima sıcaktı. Sonra bir gece ikisi dışında bütün rahipler ortadan kaybolmuştu. Biri hatırlanmayacak kadar uzak zamandır oradaydı; açıksözlü, kişilikli bir adamdı ve o kadar yaşlıydı ki vücudu gerçek boyutlarının yarısına inmişti ve zorlukla yürüyebiliyor, bu yüzden çoğunlukla daha genç bir rahip onu sırtında taşıyordu. İkincisi gruba yeni katılmıştı ve henüz yardımcıydı. Ama yardımcı rahip manastırın duvarları içinde bulunmamıştı. Kendi iddiasına göre, onları arayan gruptan gizlenmeye çalışırken tuniği parçalanmış ve dikenlerle dolmuş bir halde ormanda bulunmuştu.

Genç adamın her yeri çürük içindeydi ve bileklerini bağlayan iplerin izleri kalmıştı. Herkesi şaşırtan bir şekilde, grubun kendini karanlık sanatlara adanmış ve sonsuza dek yaşamının bir yolunu bulduğunu söylemişti. Bunu ruhlarını başka bedenlere aktarmayı, yaşlanan bedenlerini bırakıp genç yardımcıların bedenlerini ele geçirerek başardıklarını açıklamıştı. Sonra içlerine genç yardımcıların ruhları sıkışmış yaşlı bedenleri yok ediyorlardı.

Yaşlı rahip diğerlerini izlemeyi reddetmiş, kendi bedeninde kalmayı seçmişti (ama yakalandığında 125 yaşında ol-

duğumu itiraf etmesine bakılırsa, bedenini daha uzun süre yaşatabilirdi). Rahipler genç yardımcının kaçtığı keşfedince ve onu bulamayınca, kaçınılmaz keşiflerinin yarattığı beklentilerle manastırdan kaçmışlardı.

"Ve bu büyüü geliştiren rahibin adı... adı Nicodemus muymuş?" diye sordu hekim, nefesi kesilerek.

"Sanırım bilinen adı bu," dedi tarihçi, hikâyesine devam etmeden önce başıyla onaylayarak. Nicodemus'un büyülerini ve güçlerini bilen tek kişi yaşlı rahipti ama özellikle yanlış ellere geçtiği takdirde konunun üzerine gitmenin hiçbir yarar getirmeyeceği düşüncesiyle daha fazla bilgi edinmek istememişti ve bilgiyi mezara götüreceğine yemin etmişti.

"Eh, hikâye bu kadar," dedi hazineci, hekime, şarabının kalarını bitirirken ve hekimin keyifsiz bakışlarının farkına varmadan. "Bu köyün hâlâ karanlık sanatlara ilgi duymasının nedeni muhtemelen bu olmalı," diye ekledi, "çünkü hep karanlık sanatlarla iç içe yaşadık."

"Yani yaşlı rahibin hiç yaşayan akrabası yok, öyle mi?" dedi hekim, bir çıkmazla daha karşılaştığını düşünerek.

"Aslında torunu hâlâ şatoda yaşıyor," dedi hazineci, baştan savan bir tavırla.

"Torunu olan bir rahip mi?" dedi hekim, kaşlarını kaldırarak.

"Şey, pek dindar bir rahip olmadığını zaten söyledim, değil mi?" diye karşılık verdi hazineci. "Adam cinayet işliyor ve şeytana tapıyordu ya da en azından öyle görünüyor. Gizli bir sevgilisinin olması suçlarının en küçüğü sayılır. Ondan

daha uzun yaşayan bir sevgilisi vardı ve kadın hamile kaldı. Kızın kehanet yeteneği olduğu söyleniyor; biraz da deliyim. Şatonun en alt katlarında, zindanların yakınında yaşıyor. Hekim zaman ayırdığı için hazineciye teşekkür ediyor. sonra çabucak yeraltına indi, soğuk depoları ve kileri ettikten Zindanlara yaklaşırken, elinde feneriyle oda oda dolaşarak sonunda kızı buldu. Gölgesi daha hücrenin kapısından yeni görünmüştü ki bir kadın kendisine seslenilmiş gibi aniden oturduğu yerde doğruldu. "Niyetini buradan hissedebiliyorum. Büyükbabamın sırları için geldin," dedi kız. "Sakin deki katilliği hissedebiliyorum."

Kadının yaşı otuzdan fazla değildi ama vahşi doğada büyümüş gibi görünüyordu. Ayakları çıplak, giysileri lime limeydi ve saçları vahşi bir hayvanın tüyleri gibi matlaşmıştı. "Neden kilerde yaşıyorsun?" diye sordu hekim, kûmların hücrelerinden gelen kokuya karşı burnunu bir bezle kapatarak.

"Burada onlardan uzakta daha güvendedim," dedi kadın, başıyla üst katları işaret ederek. "Deliyim veya onlar öyle diyor. Büyüye tutkun bir köyde dışlanmam kaçınılmaz. Benim de büyükbabama sahip olan iblis tarafından ele geçirildiğime inanıyorlar."

Kadın o kadar akıllı görünüyordu ki hekim onun başkalarını kendinden uzak tutmak için rol yapıyor olabileceğini düşündü. Odada ve kadında bir güç dolaşıyor ama sanki onu kullanamıyor gibiydi; ne talihsizlik. Kadını iyi bir uyarı ör-

neği olarak görüyordu. Sana dokunan güçleri kontrol edersen, onlar seni kontrol ederdi. "Demek buraya neden geldiğimi biliyorsun?" dedi hekim, kapının dışında bir aşağı bir yukarı yürüyerek.

"Büyükbabamın sırlar kitabını almaya geldin," dedi kadın, duvardaki bir tavırla okşayarak. "Annemin tembihle- pağını çekingen bir tavırla okşayarak. "Annemin tembihle- diği gibi onu bütün hayatım boyunca sakladım. Kitapta ne benim ne de onun kullanamayacağımız kadar güçlü büyüler var. Ama sen yapabilirsin." Kadın kitabı yerden itti ve kitap hekimi bekliyormuş gibi kayarak ayağının dibine kadar gel- di. "Ama büyükbabamdan sana bir tavsiye: İkiyüzlü olmak- tansa günahkâr olmak daha iyidir, özellikle de insanların ap- talca isteklerine itaat etmek için hiçbir nedenin yoksa. Bunu unutma." Bunları söyledikten sonra, kadın gölgelerin ara- sında gözden kayboldu.

Hekim bir an için kadını da yanında götürmeyi düşündü. Görünüşe bakılırsa kadının görünmeyen dünyayla bağlantısı vardı ve bu avantaj sağlayabilirdi. Diğer yandan, yetenekle- rini kullanabiliyor gibi görünmüyordu ve hekim o güçlerle kendisinin başa çıkıp çıkamayacağını anlamaya da hevesli değildi. Ne olursa olsun, kitaba dokunduğu anda sayfaların- daki gücü hissettiğinde merakı silinip gitti. Hekim kadının gözden kaybolduğu yere bakarak bir kurt gibi gülümsedi, ki- tabı kolunun altına sıkıştırdı ve kendi evinin mahremiyetine dönüp, en son bulgularını incelemek için hevesle zindandan çıktı.

ON YEDİ

MAINE

Şafakta gökyüzü biraz aydınlanırken, Adair aracı yolun kenarına çekti. Şimdi etrafını görebileceği kadar ışık olduğundan, koltuğun üzerinden uzanarak Jonathan'ın yüzünü örtten pardösüyü çekti; son birkaç saat içinde önemli bir değişimin gerçekleşmiş olmasını umuyordu.

Jonathan'ın teni normal rengine biraz daha yaklaştı ve leş kokusu büyük ölçüde dağılmıştı; yol boyunca camların hepsini açık tutmak o açıdan çok işe yaramıştı. Ne var ki Jonathan sağlıklı gibi görünmüyordu. Şişmiş yüzü, gömleğinin açık yakasından görünen morluklarla, görünüşü Adair'e veba salgını kurbanlarını hatırlatıyordu.

Adair, bu kumarın mükemmel bir şekilde işe yaramasını ne kadar istediğini o ana dek fark etmemişti. Ölüyü geri getirmek yeterince zordu; normal durumu mükemmel olan bir bedeni eski haline getirmekse muhtemelen imkânsızdı. Jo-

nathan'ın düzelmesi yönünde bir olasılık olsa bile, Adair kendini başarısızlığa hazırlaması gerektiğini düşündü ve bu- nu bir deney olarak görmeye karar verdi; büyüü tekrarlaması gerekirse, bir dahaki sefere bir ölüü geri getirdiğinde daha iyi bir iş çıkarma umuduyla olanları gözlemlene fırsatı. Yü- reğindeyse derin bir hayal kırıklığı hissediyordu.

Adair kendine gelip gelmediğini anlamaya çalışarak ba- karken Jonathan aniden gözlerini açtı.

“Uzun zamandır mı uyanıktın?” Adair, Jonathan'ın ce- sedinin titreyerek kıpırdayışını görünce şaşkınlığını ve sevin- cini gizlemeye çalıştı.

“Bilmiyorum. Şimdi kendimde miyim? Bu bir rüya de- ğil mi?” Ses Jonathan'ındı ama uzaklardan geliyormuş gi- biydi.

“Hareket edebiliyor musun?”

Jonathan biraz kıvrandıktan sonra nihayet arka kanepa- nin sırtlığından destek alarak doğruldu. Bir zamanlar kusur- suz bir fiziğe sahip bu yarattığı şimdi bu halde görmek Adair' in içini acıtıyordu. Bu duygularına bakılırsa, tamamen acı- masız olamazdı.

“Uzun süre giymediğin giysileri tekrar üzerine geçirmek gibi. Kendimi tekrar böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiş- tim; etten ve kemikten,” dedi Jonathan. Sanki iskeleti farklı şekilde birleşmiş ve hâlâ bu yeni sistemin çalışma şeklini çözmeye çalışıyormuş gibi tuhaf, sarsak bir şekilde hareket ediyordu. Oturduğu yerde yerleşmeye çalışırken Adair'e ho- murdanmayı sürdürdü. “Beni neden geri getirdin? Bu dün-

yan huzur içinde ayrılmış bir adama büyük bir kötülük

Adair bu konuda ona itiraz edemezdi, çünkü kendisi de bir çizgiyi geçmiş olabileceğini hissediyordu ama bunu Jo- nathan'a itiraf edecek değildi. “Sana ihtiyacım var. Seninle ve Lanore'la bitmemiş bir işim var. Ama önce, Jonathan, o- nuzara nasıl girdiğini bilmek istiyorum. Lanore'un elinden olmanız olmalı, çünkü başka türlü olamazdı; yine de, Lano- re'ın seni serbest bırakabileceğini aklım almıyor. Onu seni öldürmesi için kışkırttın mı? Senden kurtulmak istemesini sağlamak için gerçekten çok korkunç bir şey yapmış olmalı- sın.”

Bir öfke pırlıtsı, Jonathan'ın gözlerindeki sisi dağıttı. “Güllünç olma. Bana kızdığı için hayatıma son vermedi. Bu- nu yaptı, çünkü ondan bunu yapmasını ben istedim. Yaşa- maktan bıkmıştım. Zaman zaman senin bile böyle hissetti- ğinden eminim. Umursamayacak ölçüde kırgındım...” – üzgün bir tavırla başını iki yana salladı– “...ve mümkün olan en kısa sürede kaçmak istiyordum. Lanny'ye gittim ve bana yardım etmesi için yalvardım. Benimle çok mücadele etti ama sonunda pes etti. Duymak istediğin bu muydu?”

Jonathan'ın sesindeki üzüntüye rağmen, Adair bu dav- ranışın, kendisini bütün varlığı boyunca sevmiş birinden onu öldürmesini istemenin bencilliği karşısında afallamıştı. Ve Lanore'u neyin ikna ettiğini de merak ediyordu. Nedeni Jo- nathan'a karşı duyduğu sınırsız sevgi miydi, yoksa kendi is- teği dışında ölümsüzlüğe mahkûm etmiş olmanın yarattığı

suçluluk muydu? Ne olursa olsun, bu kesinlikle tahammül edilmez bir pozisyonda ve yine de Lanore onu geri çevirmemişti.

“O kadar hızlı değil. Hâlâ anlamadığım şeyler var. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Senden hayatına son vermesini istedin ama neden onu terk etmek istedin ki? İki asırdan sonra birlikteliğinizden mi sıkıldın?”

“Ondan sıkılmak mı? Hayır, yanlış anladın. Sadece birkaç yıl birlikteydik, senden kaçmamızdan hemen sonra. Birlikte olamayacağımızı daha en başından anlamıştım. Benden ona verebileceğimden fazlasını istiyordu. Varlığım onu sefil hale getiriyordu. Bu yüzden ben de onu terk etmemin en iyisi olacağına karar verdim. O zamandan beri ayrıldık. Sadece beni serbest bırakmasını istediğim için ona geri döndüm. Ve utanç verici olsa da, bunu yapmaya onu zorladım.”

Demek Adair’in korkularının aksine, mutlu bir birlikle-lik yaşayarak ona oynadıkları zalimce oyuna gülmüş değildilerdi. Bütün bu süre boyunca Lanny’nin Jonathan’ın yatağında olmadığını anlamaktan memnun olmakla birlikte, Jonathan’ın onu terk ettiğini öğrenmek –çelişkili ve mantıksız bir şekilde– aynı zamanda ona acı da vermişti. Lanny’nin onu kaybetmekten duyduğu acıyı ve bütün bu yıllar boyunca reddedilmenin kederiyle yaşamının ne demek olduğunu çok iyi anlıyordu, çünkü Lanny’nin ihanetinden sonra o da kendi tarzında bu duyguları yaşamıştı. Karanlıkta oturmuş ve ilk kez, gerçekten sevimleyecek kadar canavar olup olmadığını merak etmişti. Kanıtlar inkâr edilemez gibi görünmüştü.

Aynı geçirdikleri bunca zaman boyunca Lanny’nin acı çektiğini duyduğuna sevineceği yerde, Adair, sevdiği kadının kendini yakıtını öğrendiği için Jonathan’a öfkelenmişti. Bu bencil süs köpeği, nasıl olur da ona bu şekilde davranabilirdi? Bu nankörlüğün en yüksek seviyesiydi. Jonathan bütün dünyayı dolaşsa, onu Lanny’nin sevdiği gibi içtenlikle ve tam anlamıyla sevecek bir kadın daha bulamazdı. Lanny’nin sadakatini böylesine küçük görmek nasıl bir işti? Zihni öfkeden patlayacak gibi olan Adair, kısa süre önce ölümden geri getirdiği adamın üzerine atılıp boynunu kırmamak için kendini zor tutuyordu.

Artık inkâr etmenin anlamı yoktu. Adair, Lanny’yi o kadar çok seviyordu ki nedeni ne olursa olsun incindiğini düşünmeye dayanamıyordu. Konuşabilecek kadar sakinleştiğinde bakışlarını Jonathan’ın yüzüne dikti. “Sana nasıl âşık olabildi ki? Asla anlamayacağım. Sahip olabileceği o kadar erkeğin arasında, senin kadar duygusuz ve bencil birini ne diye seçti ki?”

Ama Jonathan hiç de alınmamıştı. “İtiraz etmemi mi bekliyorsun?” diye sordu, asık yüzle. “Beni sevmesinin yanlış olduğunu çocukluğumuzdan beri biliyordum. Ama aynı zamanda bunu ben de istemedim. Aşkını bana kendisi verdi, Adair; ayaklarımın önüne serdi ve karşılık vermeme umdu. Sana şunu söyleyeyim. Onu aynı şekilde sevmediğimi bilmek kolay değildi.”

“Yine de onu yatağına alabildin...”

“Bunu o istedi ama birlikte olduğumuz zamanlarda suç-

luluk duyduğum! Sonunda öyle bir noktaya geldi ki o suçluluk duygusuyla daha fazla yaşayamadım ve onu terk ettim.” Jonathan’ın zayıf ve dünya ötesi gibi çıkan sesi pişmanlık duyuluydu.

Adair kendisinden hiç beklemediği bir şekilde ona acıdı. Rakibine, Lanore’un aşkına sahip olan ama o aşkı fırlatıp atan adama acıdı; üstelik neden vazgeçtiğini, neleri kaçırdığını bilemeden. Aslında kusurlu olan Jonathan olabilir miydi? Adamın başka bir ruha yakın olma ihtiyacı yok muydu? Kabul etmek istemese de, ölümde bile Jonathan’ı sevmekten vazgeçmemiş olan Lanore’a da acıdı. Dahası, daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmediği için kendine de acıyordu.

“Lanny’ye neden gittiğimi bilmek belki seni memnun edebilir,” dedi Jonathan, iç çekmeden önce bir an tereddüt ederek. “Hak ettiğimi bulduğumu söyleyebilirsin. Bir kadına âşık oldum ve birkaç yıl sonra onu kaybettim. Bildiğin gibi, üç yıl, beş yıl, bizim için göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre. Tam aşkın ne olduğunu öğrenmeye başlamıştım ki onu bir trafik kazasında kaybettim. Acıdan deliye döndüm ve her nedense, öldükten sonra tekrar birlikte olabileceğimiz düşüncesine kapıldım. O kadar acı çekiyordum ki durumu düzeltmenin, istediğim şeyi elde etmenin bir yolu olduğuna inanmak istedim.”

“Tekrar birleştiniz mi?”

Jonathan başını çevirdi. “Öyle olmadı.”

Güzel, diye düşündü Adair. Demek sonuçta evrende

her şey diye bir şey vardı; mutluluğu bundan daha az hak eden başka bir ruh olamazdı. “Ölümünden sonra ne buldun peki?” Jonathan başını iki yana salladı. “Diğer tarafla ilgili net bir şey hatırlayamıyorum. Tuhaf. Hatırlamaya çalıştığımda, aklıma gelen bütün düşünceler sis gibi hemen dağılıyor. Sanki anılar bu tarafa geçemiyormuş gibi. Zamanla hatırlayabilirim belki ama beni geri getirmenin asıl nedeni bu değil, değil mi? Lanny’nin peşinden gitmek istiyorsun, intikam peşindesin. Sana yardım etmeyeceğim.”

Adair hayal kırıklığını bastırmaya, en azından hemen şiddete başvurmamaya çalışarak kendini tuttu. “Yaşarken bu kadar ahlaksız biriyken, ölümünde ne kadar da cesur bir ceset olmuştun. Ama ahlaksızlığın bana yetişemiyor, değil mi? Ya olmuyorsam beni tuzağa düşürmek için senden yardım aldın. O tuğla duvarın örülmesine yardım etmiş olmalısın. Ondan olduğu kadar senden de intikam almaya hakkım var.”

Jonathan bu suçlamadan rahatsız olmadı. “Lanny’nin seni durdurmak için haklı nedenleri vardı. Öncelikle, beni korumaya çalışıyordu. Gerçekte öyle olmadığı halde herkesi şu kurban, şu köylü çocuk olduğuna inandırmayı başardığını söyledi. Kendi hikâyedeki korkunç canavarın sen olduğunu biliyordu.”

“Sırrımı keşfettiğini biliyorum. Beni kandırmadan hemen önce söylemişti. Çok akıllı biri. Senin için fazla akıllı bir kız, Jonathan. Belki benim için bile,” dedi Adair.

“Ruhlarımızı takas etmeyi, bedenimi ele geçirmeyi planladığını söyledi ve seni durdurmak istemesinin nedeni

buydu. Ironi şu ki bu bedeni sana memnuniyetle verirdim. Adair,” dedi Jonathan, neredeyse gülerek ve samimiyetini şüphe bırakmayacak şekilde belli ederek. “Bütün o ilgisizlikli bakması, dokunması, peşimden koşması... Çekici olduğu gibi heykel gibi. Sürekli sergideydim. Söyleseydin, bir tablo şünmeden seninle yer değiştirirdim.”

Adair ilk kez afallamış, ne diyeceğini şaşırılmıştı.

“Beni bu yüzden geri getirdin, değil mi? Lanny’yi kendine geri döndürmek için bedenimi kullanabileceğini düşündün.” Jonathan’ın gülümsemesi iğrenç ve çarpıktı; çürüyen bir Cadılar Bayramı kabağı gibi. “Şimdi bu planı tekrar gözden geçirdiğinden eminim. Görünüşümden hayal kırıklığına uğradın? İstiyorsan bu bedeni alabilirsin. Çok çekici olabilir ama istersen alabilirsin. Al ve ruhumu serbest bırak.”

Kısa bir süre içinde Jonathan avantajlı konuma geçmiş gibiydi. Bu nasıl olmuştu? Ölümünden az önce geri gelen bir adam, nasıl olup da Adair’i kışının üzerine oturtabilmişti? Bu çok huzursuz ediciydi. “Soylu niyetler buraya kadar,” dedi Adair, savunmacı bir tavırla. “Sen kolay çıkış yolunu bulduğunda, Lanore’u kendi kaderine terk etmeye hazırsın. Bunun nedeni yeraltı dünyasının kraliçesinin kollarına dönmeye çok hevesli olman mı? Bir kadın daha mı Jonathan St. Andrew’un muhteşemliğine kapıldı? Bu hiç eskimiyor mu?”

“Bu konuda seçeneğim yok. Ve eğer dediğin gibi bana ‘kapıldıysa’ bunda senin de payın azımsanamaz.”

“Benim mi?”

Jonathan koluna dokundu. “Dövme... bu yüzden dikkatimi çektim. Amblemi biliyordu. Onun için bir anlamı vardı.”

Adair kendi sırtındaki orijinal dövmeyle, Jonathan’ın koluna kabaca kopyasını işlettiği dövmeyle karşılaştı. Desenin mürekkep için aynaya ihtiyacı olmuştu ve zaman içinde mürekkep belirsizleşmeye başlamıştı. Sadece köylü bir çocuğun eğlence amaçlı tenine işlediği bir Roma karalaması olduğunu düşünmek istemişti ama görünüşe bakılırsa fazla hafife almıştı. Aslında daha derin bir anlamı olduğunu başından beri hissetmişti. Asırlar önce o sembolü Jonathan’a aktarmak istemesine neden olan da bu sezgisiydi.

“Yani bu kadının dikkatini çeken şey yakışıklı yüzün değil de, dövme oldu. Ne dedi peki? Onun için anlamı neymiş?”

Jonathan biçimini kaybetmiş yüzünü Adair’e çevirdi. “Dediğim gibi, Lanny’yi tehdit ettiğin sürece sana hiçbir şey anlatmayacağım. Benden başka bir şey öğrenemezsin.”

“Şansım olsaydı yardımını asla istemezdim, Jonathan, gerçekten. İhtiyacım olan tek şey varlığın.” Adair yüzünü tekrar direksiyona çevirdi ama bakışlarını dikiz aynasından ve orada gördüğü huzursuz edici görüntüden ayıramadı. “Şimdilik ihtiyacım olan tek şey etten kemikten bedenini toparlamayı tamamlaman, sevgili Solucanlar Tanrısı. Bir zamanlar kadınların başını döndüren o kurtçuk torbasının daha fazla işe yarayıp yaramayacağını ondan sonra göreceğiz.”

Adair, Jonathan'ın bedenini ve tekrar eski haline dönmeceğini düşündü. Dönse bile, kabuk değiştiren bir keşiş yengeci gibi ruhunu o bedene aktarmak isteyip istemediğinden emin değildi. Bedeni ele geçirme yöntemleri konusunda endişesi yoktu. Daha önce bir kez yaptığı için büyüü doğru şekilde uygulayabileceğini biliyordu; sadece bir kez, ancak sonsuza dek hafızasına kazanmıştı, sadece bir kez, bir deneyim olmuştu. Böylesine doğaüstü bir gücü kullanabilmek, pek unutulabilecek bir şey değildi.

MACARİSTAN TOPRAKLARI, 1358

Kâfir rahibin kitabını ele geçirdikten sonra, hekim evine geri döndü ve istediği büyüü aramaya başladı. Önce yazılan lanılan arkaik Romen dilinde yazılmıştı. Kelimeleri anlamaya başladığında, bu kez de koleksiyonun genişliği dikkatini dağıtmıştı, çünkü bu kez de tarikatın büyü konusunda ne kadar güçlü olduğunu anlamıştı. Yaklaşımın yanlış veya uygulanamayan kaba olduğu birkaç büyü onu güldürmüştü ve sağduyusu olan herkesin konuya daha iyi bir yaklaşım geliştireceğini düşünmüştü. Diğer büyülerin yararlılığını merak etmişti. Birkaçıysa anlamsız görünüyordu.

Hekim, tarikat üyelerinin –usta olmak bir yana– bir grup amatörden ibaret olduğunu düşündü... ta ki söz konusu büyüye, onu vücudundan kurtaracak olana gelene kadar. Keli-

melerini iki kez okurken, büyüün basitliğine ve seçkinliğine seslendi. Gerçekten zekiceydi ve hiç şüphesiz, rahiplerin şimdiye dek çıkardığı en iyi işti.

Artık köylü çocukla beden takası yapacak imkâna kavuştuktan sonra, hekim planlarını hazırlamaya başladı. Kendi odasında ve Marguerite'ten uzakta olacaktı; dönüşüme kimse onun şüphelenmesini istemiyordu. Mühür sayesinde serketimini Adair'e aktarması kolay olacaktı; şatosuna giderken mühür yanında götürdüğü sürece, kimse onun veraset hakkını sorgulamazdı.

Ne var ki çocuğu odaya inmeye ikna etmek kolay olmayacaktı. Artık bedeni hiçbir şekilde zarar görmeyeceğinden, kibirlenmeye başlamıştı. Hekim onu ölümsüz yaparken bir hata yaptığını artık anlıyordu. Bunu çok erken yapmıştı. Ona böyle bir armağan vermenin, köylü çocuğun minnetle ona sadık olmasını sağlayacağını ummuştu ama bunun yerine haddini bilmez biri olup çıkmıştı. Çocuk onu sınıyor, kafasında planlar yapıyordu ve buna son vermenin zamanı gelmişti artık.

Hekim elinde bir iple merdivenin dibinde bekliyordu. "Adair, yanıma gel," diye seslendi, bir köpeği çağırır gibi. "Yardımın gerekiyor."

Cevap kaba ve saygısızcaydı. "Neden gelecekmişim, ihtiyar?"

Ama hekim hazırlıklıydı. "Seninle paylaşmam gereken bir şey var. Sana krallığının mühürünü sakladığım yeri gös-

termek istiyorum. Bana bir şey olursa onu senin almanı istiyorum." Çocuk şatoda geçirdiği günlerden mührün gücünü biliyordu. Çocuğun hırsına güvenilebilirdi. Zayıf noktası ot. görebilirdi ama iki veya üç adım sonrasını göremiyordu. servet önüne serildiğinde, güzel kafasındaki bütün akil uçup gitmişti ve ulaşamayacağı uzunlukta bir sopanın ucuna takılmış et parçası gibi hemen atlamıştı.

Çocuğun koşarak merdivenden indiğini duyduğunda, hekim ipi hazırladı ve çocuk köşeyi döner dönmez bileklerini tutarak onu kısıkrak yakaladı. Çocuk işini kolaylaştırmadı; hekim gerekli kelimeleri söylerken ve ikisini de gereken yağlarla kutsarken, çocuk kurtulmak için çırpınıyordu. Çocuğun omuzlarını yakalamış, bütün gücüyle tutuyordu ve neler olacağını kendisi bile bilmiyordu.

Bu, hayatı boyunca deneyimlediği en sıra dışı histi. San-ki bir esinti hekimin bir milyon toz zerresine dönüşmüş özünü yakalayıp kaldırmış ve havada taşıyordu. Aynı anda, çocuğun da aynı şeyi yaşadığını hissediyordu –daha doğrusu biliyordu– ama ne olduğunu bilmediği ve beklemediği için çocuğun kapıldığı dehşetin de farkındaydı. Toz zerrelere birinin içinden savrulup dönerek geçti ve hekim çocuğun birlincinin bir parçası haline geldi; tabii çocuk da onun. O anda çocuğun bütün hayatını öğrendi: sefil babasını, kardeşlerini, tecavüze uğramaktan duyduğu utancı ve hekimin öfkesine karşı korkusunu. Çocuğun elinden geleni yaptığı halde bütün başarısızlıkları ve hataları için cezalandırıldığını hissettiğini

de anlayınca hekim utandı. O da hekimin bildiği her şeyi biliyordu; bütün büyülere ve tariflere kadar. Hekim kadar güçlü olabilirdi ama böyle bir gücü kontrol edecek mizacı veya zekası yoktu. Bu, hekimin gözünde çocuğun yazgısını belirleyen şeydi; çocuk yaşlı adamın bedenine hapsolsa bile, yaşlanmasına izin verilemezdi.

Aktarım gerçekleştikten sonra zihnini toparlayan hekim, düşmanını hemen duvara yapıştırdı. Eski benliğini yere basmamak, yaşlı ve kemikli bileklerini bağlamak ne kadar da tuhaftı. O tanıdık yüz şaşkınlıkla kendisine bakıyordu ve ne de virkin bir yüzdü! Şimdi karşısında kıvranırken eski benliğini tam anlamıyla olduğu gibi görüyordu. Eski yüzü kırışıklarla dolu bir harita gibiydi. Gözleri incecik çizgiler halindeydi. Yeni yaş lekeleriyle doluydu ve hiç olmadık yerlerden beyaz sakallar fişkınyordu. Tırnakları yaşlı bir köpeğin pençeleri gibi sapsarıydı. Ama yüzündeki ifade değişmişti ve köylü çocuğun hayret dolu gözleri ona bakıyordu.

"Ne oldu böyle?" diye fısıldadı, eski bedeni.

"Artık benim yerime geçtin; ben de senin yerini aldım." Çocuğun sesiyle konuştuğunu duymak çok hoşuna gitmişti. Çocuğun vücuduyla ilgili her şey onu memnun ediyordu. Kendini St. Petersburg'da ölümsüzlük büyüsünü ilk yaptığı anda hissettiğinden yüz kat daha iyi hissediyordu. Bunun nedeni öncelikle çocuğun daha genç ve canlı olmasıydı ama aynı zamanda tarlalarda çalışmaya alışkın olduğundan, vücudu da daha gülbüz ve güçlüydü. Kendini bir dev kadar güçlü hissediyor, evin taş duvarlarını bir itişle yıkabilirmiş

gibi geliyordu. Yorulmadan saatlerce koşabileceğinden ve bir daha hiç uyumayacağından emindi. Cinsel dürtüleri de daha güçlüydü ve köydeki bütün kadınlarla yatmak isterken de daha bir hizmetçi kızla yetinmek, üstelik de huysuz bir ihtiyarın bütün emirlerini yerine getirmek zorunda kalmanın çocukta yarattığı hüsranı da hissediyordu.

Eski vücudu zincirlenmiş ellerini kaldırarak sordu, "Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

"Şimdilik seni burada tutacağım. İstersen hiç durma, kim kilerden çıkmadan önce prangaları tekrar kontrol etti ve He-üst katta durup gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken, bazı kışları uyumakta olan Marguerite'e döndü. Şehveti acilen duyurulmayı gerektiriyordu ve şimdilik hizmetçiyle idare etmesi gerekecekti.

Sabah kıza yaşlı hekimin kontun hizmetinden ayrılmaya karar verdiğini ve kendisinin de gidebileceğini söyledi. Ama kız, hekimin kitapları ve malzemeleriyle dolu masayla raflara bakınca ona inanmadı ve bunun üzerine hekim kızın eline küçük bir altın kesesi tutuşturarak köye dönmesini emretti. Kız gittikten sonra kilerde hâlâ elleri bağlı halde duran tutsağını yukarı getirdi ama bu gereksiz bir önleme benziyordu, çünkü adam boş gözlerle bakıyordu ve muhtemelen delirmek üzereydi. Hekim atları eyerledikten sonra tutsağının yanına döndü.

Şans eseri, masanın üzerinde duran simya sırlarıyla dolu kitapları, Venedik elyazması ve yaşlı rahibin büyü kitabı gö-

önce düşünce, aniden onları da yanında götürmeye karar verildi. Evdeki bütün eşyalar arasında gerçekten paha biçilmez olanlar o kitaplardı ve geri dönmek niyetinde olsa bile, hepsini geride bırakmanın yaratabileceği riskin kesinlikle far-ındaydı. Marguerite geri dönebilir, belki kontun adamlarını da yanında getirirdi. Bu yüzden kitaplarını bir beze sardı ve bohçayı sırtına bağladı; sonra da tutsağı beraberinde dışarı sürükledi.

Bir saat boyunca batıya doğru gittikten sonra geniş dağlık arazinin patikalarından devam ettiler. Dağların arı kovana gibi mağaralarla dolu olduğunu biliyordu; o kadar çoklardı ki kimse hepsini bilemezdi. Çingenelerin veya haydutların bazen saklanmak için mağaraları kullandığını biliyordu, çünkü köylüler mağaraların derinliklerinde hayaletlerin ve iblislerin dolaştığına inandıkları, dolayısıyla da mümkün oldukları için güvenli saklanma yerleriydi. Bir defasında doğruca aşağı inen, çok derin bir mağara bulmuştu; o kadar derindi ki taş attığında aşağıdan gelen sesini duymamıştı. Şimdi o mağaraya gidiyorlardı.

Tutsağını uçurumun kenarına getirdi. "Etrafına iyi bak; burası senin yeni evin ve bence çok uzun bir süre de öyle olacak. Çünkü şu anda içinde bulunduğun beden ölümsüz; tıpkı senin bana verdiğin gibi. Dolayısıyla bu uçurumun dibine düştüğünde bütün kemiklerin kırılsa bile ölmezsin. Kemiklerin tekrar birleşip iyileşir. Ve yiyecek veya içecek bir şeyin olmasa bile, ne açlıktan ne de susuzluktan ölürsün. Hayır, kimse seni bulup dışarı çıkarmadığı sürece bu çukurda

sonsuza dek yaşarsın ve bunun olacağını da hiç sanmıyorum. Bu yüzden güneşe son kez bak ve bildiğin her şeye veda et. Tutsağı tek kelime edemeden, acıması veya kendisini öldürmesi için yalvaramadan, Adair onu uçurumdan aşağı itti ve eski vücudunun düşüşünü izledi. Yaşlı adamın aşağı itti ve çocuk pek fazla bağırmadı ve zayıf sesi çabucak bedenindeki daha önce taşla olduğu gibi, aşağı düşüşünün sesi de duyulmadı ve karanlıkta hiçbir şey görünmedi. Hekim memnun bir şekilde atına bindi, diğerini serbest bıraktı ve doğruca evine döndü.

Şimdi düşününce, Lanore'un da kendisini tıpkı o köylü çocuğa yaptığı gibi metaforik bir şişeye kapadığını fark ederek şaşırı. Tesadüf olmalıydı, çünkü gerçek hikâyesini anlatan süren yaşamı boyunca kimseye, tek bir kişiye asırlatmamıştı. O karanlık, dar yerde geçirdiği zamanı ve deliliğe nasıl yaklaştığını hatırlayınca ürperdi... Ama köylü çocuğun bu işkenceye üç kat daha uzun süre dayandığını düşünmek! Aklını çoktan kaybetmiş olmalıydı. Ya da Tanrı ona acıdıysa, kış uykusuna yatmış bir ayı gibi varlığını askıya almış olabiliyordu. Sonsuza dek uyuyarak.

Mağaradan döndükten sonra, Adair köylülerin onun eski benliğini ne kadar az umursadığını fark etti, çünkü evi yağmalanmış, bir taş binanın yanabileceği kadar yanmıştı. Marguerite nefret verici yaşlı hekimin gittiğini köylülere söylemiş olmalıydı; onlar da muhtemelen öfkelerini eski eşyalarından çıkarmaya gelmişti. Ondan öylesine korkup nefret ediyorlardı ki evden bir şey çalmamış, ne varsa yakmışlardı.

Hekim hâlâ sıcak küllerle dolu, üzerlerinden duman tüten yatakların, ters çevrilmiş ya da kırılıp parçalanmış mobilyaların, yakılmış, fırlatılıp atılmış, ayaklar altında çiğnenmiş malzemelerinin arasında dolaştı. Kilere indiginde, yatağının cenaze ateşine çevrilmiş olduğunu gördü. Hekim olarak hayatına veda edip Adair olarak yeni hayatına başlamadan önce, duvardaki bir taşın arkasına gizlediği son parasını ve mührünü almaktan başka yapacak bir şeyi kalmamıştı.

ON SEKİZ

BARCELONA

Kazablanka'dan ayrılmadan önce Savva bana bir hediye verdi: Adair'in diğer hizmetkârlarının bir listesi. "Bilmediğim başkaları da olabilir, benden çok önce gelmiş olanlar ama sayılarının fazla olmadığından eminim." İsimleri bir kez daha gözden geçirirken kaşlarını çattı. Onları kabaca bir kronolojik sıralamaya sokmuştu. Birkaçını tanıyordum –Alejandro, Tilde, Dona ve Jude gibi– ama çoğunu tanıımıyordum.

"Çok fazlaymış," diye mırıldandım, listeye bakarken. Dona'nın bana dünyada bizim gibi başkalarının da olduğunu söylemesine rağmen hiçbirini aramak aklıma gelmemişti; elbette ki Savva dışında. Hepsinin Tilde ve Dona gibi hilekâr ve kötü niyetli olduğunu sanmıştım; hatta Savva bile bazen zor biri olabiliyordu. Yıllar boyunca dünyam küçülmüştü – hayatının gerçeklerini gizlemeye çalıştığınızda, söylemeniz gereken yalanların çetelesini tutmaktansa toplumdan uzak

kalmak daha kolaydır- ama onların arkadaşlığına başvurmak için bana cazip gelmemişti. Yine de Savva'nın önerisindeki mantığı görebiliyordum. Kendimizi Adair'den korumanın tek yolu birleşmekti.

Savva listedeki bir düzine isimden sadece üçünün yerini biliyordu. Cristobal Ramirez adında birini işaret etti; ismin hemen yanında parantez içinde Alejandro Pinheiro diye yazılmıştı. "Ben olsam önce onunla konuşurdum. Muhtemelen diğerlerinden birkaçıyla bağlantıdadır. O noktadan devam ederek diğerlerini bulabiliriz ve Adair artık serbest kalırsa göre, bunu yapmak yararlı olabilir."

Görünüşe bakılırsa Alejandro -Adair'in evinden tanıdığım dikkatli ve saygılı adam- artık Cristobal Ramirez adını kullanıyordu ve bir rehberle göre şehrin gösterişli bir yeri olan Ciutat Vella'da oturan bir fotoğrafçıydı. Alejandro'nun fotoğrafçılığa merak sarması şaşırtıcı değildi; her zaman gözlemci biri olmuştu ve böyle bir meslek ona kesinlikle uyuyordu. Çalışmalarında objektiften gördüğünü kullanma, dikkatle bakma ve bakışlarını kaçırmama eğilimi gözlemleniyordu. Adair'in hizmetkârları arasında, Alejandro'nun işi hep ve Adair'e aktarırdı. Gizli soğukluğunu hatırlayınca tüylerim ürperdi.

Grubun en hüznü üyelerinden biriydi. Engizisyonun en cafcaslı zamanında, Toledo, İspanya'da zengin bir Yahudi ailesinin çocuğu olarak doğmuştu. Yakalanıp işkence görmüş, kendini kurtarmak için kız kardeşinin cadı olduğunu

mevklamıştı ve bu ihanetinin bedelini sonsuza dek ödediğine inanmıyor, kendinden nefret ediyordu. Dininden dönmüş, hatta bir süre meslekten men edilmiş bir rahip ve Papa sempatizanı gibi görünmüştü. Zaten hasarlı olan psikolojisiyle işkencecilerle karşı hiçbir şansı olmamıştı; ne engizisyonculara ne de Adair'e karşı.

Alejandro'nun stüdyosunun adresi beni bakımlı bir caddedeki bir sıra alçak binaya götürdü. Binaların alt katlarında dükkânlar ve fetişistlerle seks düşkünlerinin takılıyor olabileceğini düşündüren bir bar vardı. Aradığım kapı barın hemen yanındaydı ve üzerinde Cristobal Ramirez Fotoğrafçılık yazıyordu. Kapının arkasında başka bir kapıya tırmanan bir merdiven vardı ve ikinci kapı yüksek beyaz duvarlı, beyaz resepsiyon masalı bir odaya açılıyordu ama masanın arkasında kimse yoktu. Oda galeri olarak kullanılıyordu ve aşırı büyük erkek fotoğraflarından başka bir şey yoktu. Bazıları büyük erkek fotoğrafları, bazıları yakın çekimdi. Modeller genç, boy fotoğrafları, bazıları yakın çekimdi. Modeller genç, yaşlı, yakışıklı ve tuhaftı; görüntülerin her biri modelle ilgili gizli bir gerçeği yakalamış, neredeyse sömürücü bir şekilde ortaya döküyordu.

Fotoğraflar o kadar güçlüydü ki gözünü ayırmak neredeyse imkânsızdı ve bir görüntüden diğerine geçerken, Alejandro'nun insanların ruhlarına bakabilme yeteneğine hayran oldum, ki bu yeteneğini geliştirmesinin ömürler aldığı açıktı. O sırada arkamda sessizce bir kapı açıldı ve yumuşak ayak sesleri duydum. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, tanıdık bir ses.

Döndüm ve onu tekrar gördüğüm için gerilmeme rağmen gülümsedim. "Alejandro!"

O kadar değişmişti ki sokakta görsem tanımazdım. Haşırlandı ve kafa derisinin üzerinde yeni uzayan saçları görünüyordu. Güzel kahverengi gözlerine sarı camlı saçlar takmıştı. Siyah rahip cüppesi elbette ki gitmiş, yerine yirmi birinci yüzyıl karşılıkları gelmişti: siyah bir kaşmir kazak ve bol gri pantolon. Bir bileğine iri boncuklu bir tespil geçirmişti.

"Ulu Tanrım! Gerçekten *sensin*, Lanny!" O anda işareti aldım. Kollarımı iki yana açtı ve birbirimize sarıldık - aşırı sıcak bir tavırla değil - ve beni yanaklarımdan öptü. "Daha geçen gün seni düşünüyordum ve aniden, hiç beklenmedik bir anda Savva'dan haber aldım ve beni ziyaret ettiğini öğrendim. Sence de müthiş bir rastlantı değil mi? Sanırım kader bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi."

Beni stüdyosuna götürdü. Çekimlerini yaptığı, arka duvarı uzun ve pürüzsüz fonlarla donatılmış yerin karşısındaki köşeye oturduk. Odanın büyük bölümü boştu. Ben bir duvarın dibine yerleştirilmiş bir kafe masasına otururken, Alejandro bir espresso makinesiyle uğraşıyordu.

"Seninle daha önce bağlantı kurmalıydım. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Onunla neden bağlantı kurmadım ki? diye düşündüm. Boston'da bana o kadar da kötü davranmamıştı, değil mi? Kurtların ininde Uzra dışında bana nazıkçe davranan tek kişi oydu. Adair'le aramız bozuldu-

benimle ilgilenmişti. Doğru, en başında beni Adair'e aşırı olarak Adair'in isteklerine uymamı sağlamıştı ama bunun kontrolünün dışında olduğuna, kendisinin de mecbur kaldığını inanmak istiyordum. Bu İspanyolun aslında kalbinde nazik olduğunu biliyor ve ona güvenmek istiyordum. Ona ihtiyacım vardı.

"Eh, nasılsın bakalım?" diye sordum. "İyi görünüyorsun."

"Öyle mi?" Gözlüğünün üzerinden bana şakacı bir bakış attı. "Fotoğrafçılığı mı kastediyorsun? Kendimizi meşgul etmek için hobilerimiz olmalı, değil mi? Ya sen? Sen bugünlerde neler yapıyorsun?"

"Dürüst olmam gerekirse pek fazla bir şey değil," dedim, keyifsizce.

Alejandro devam etti. "Artık Jonathan'la birlikte olmadığımı biliyorum. Savva bunu bana bir süre önce söyledi ve tam anlamıyla sürpriz olduğunu belirtmeliyim. Birbirinizden ayrı yaşayabiliyorsunuz gibi görünmüyordu." Nezaketten söylenen bir yalan. "Bana Jonathan'la tekrar bir araya geldiğinizi söyle. Bu beni mutlu eder."

Sorusu son derece acıtmasına rağmen yüzümü buruşturmamaya çalıştım. "Jonathan, yok artık. Serbest kalmak istedi ve ben de... ona yardım ettim."

Alejandro bana soğuk bir merakla, sanki varlığını bilmediği bir yönümü keşfetmiş gibi baktı. "Böyle bir şey yapabileceğin hiç aklıma gelmemişti. Adair bile hizmetkârların-

dan birinin yaşamına son vermeden önce çok dikkatle düşünürdü."

"Benim yaptığım tamamen şefkatten kaynaklanan bir şeydi."

"Ama sevdiğin adamı öldürmek! Bu çok zor bir şefkat eylemi, ne dersin? Kaç kişi sevdiğine böyle bir şey yapabilir ki? Yüz binde bir? Milyonda bir?" Bunları söyleyiş tarzına bakılırsa, bende bir terslik olduğunu düşündüğü açıktı. Alejandro bana yine gergin gözlerle baktı. "Bu senin için ne kadar korkunç bir şey. Kaybın için çok üzüldüm, tatlım." Bütün vücudumun ürperdiğini hissettim. Konuyu değiştirmeliydim. "Bana diğerlerinden söz et; onlarla bağlantıda mısın? Dona veya Tilde'yle konuşuyor musun?"

"Evet, onlarla bağlantıdayım ama... neden sordun ki? Nasıl olduklarını gerçekten önemsiyor musun? Daha önce ikisinden de hoşlanmıyor gibiydin."

"Senden hoşlanmayan birinden hoşlanmak zor," diye karşılık verdim.

"Bu doğru." Bir omzunu silker gibi kaldırdı. "Evet, ikisinin de yerini biliyorum. Siz gittikten sonra yakınlaştık. Başka seçeneğimiz yoktu; birbirimize dayanmak zorundaydık. O işe yaramaz avukat bize Adair'in parasının Jonathan'a aktarıldığını söyledi ama üçünüz de ortadan kaybolmuşunuz; sen, Jonathan, Adair. Hiçbiriniz geri dönmediniz. Meteliksizdik. Adair'in geri dönmeyeceği anlaşıldığında neler yaşadığımızı anlatayım mı? Eşyalarımızı satmak, o kalpsiz Bostonluların merhametine kalmak?"

İki yüz yıl sonra, şimdi bile, o zamanlar olanlar için duyulan öfke ve korku sesinden açıkça belli oluyordu. "Anlaşılmadı, öfke ve korku sesinden geçirmişsiniz."

"Tilde ve Dona... onlar da öyle. Adair'e asırlar boyu hizmet etmiştik ve bir efendimiz olmasına alışmıştık. Özgür kıldığımızı anlamamız ve kendi hayatlarımıza dağılacak kadar güçlenmemiz için biraz zaman geçmesi gerekti." Bana civveli bir bakış attı. "Eh, benim hikâyem bu. Şimdi sıra sende, Lanore. Size ne olduğunu, neden ortadan kaybolduğunuzu anlatacak mısın? Adair'den nasıl kurtulduğunuzu Savva bile bilmiyordu. Hikâyenin o kısmını hiç anlatmadığını söyledi."

Alejandro'ya itirafta bulunmak tahmin ettiğimden çok daha zordu. Öfkeli olduğunu görebiliyordum. Adair'in ortadan kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu biliyordu.

Kahvesiyle ilgilendikten sonra tekrar bana dönerek, bir cevap vermeme beklemiyormuş gibi devam etti. "O korkunç dönemde size neler olduğuyla ilgili bir sürü sorum var. Ama en ilginç ne, biliyor musun? Siz evden gittiğinizden beri Adair'in varlığını da hissetmedim. Ortadan kaybolduğunda, sen onun Philadelphia'ya gittiğini ve Jonathan ile senin orada onunla buluşacağınızı söylediğinde onun varlığını da hissetmez oldum. Hatırlıyor musun?" Zorlukla gülümsedi. "Adair'in varlığının silinmesinin kötü bir şey olduğunu söyleyemem. Yine normale dönmek, zihnimin içinde sürekli benimle konuşan şizofrenik sestten kurtulmak gibiydi. Ne demek istediğimi anlıyor musun? *Rahatlama!* Elbette anlıyorsun." Durak-

sayarak kahvesini yudumladı ve gözlüğünün camlarının üzerinden bana baktı. "Sonra, birkaç hafta önce, o his geri döndü. Nasıl olduğunu o kadar unutmuştum ki migren olduğumu sandım." Sağ eliyle şakağını işaret etti. "O zaman seni düşünürdüm. Seni en son gördüğümünden beri böyle hissetmemiştim. Sen de hissediyorsun, değil mi?"

"Evet, hissediyorum." Aniden Alejandro'nun sandığını, dan daha fazlasını biliyor olabileceğini düşündüm. Adair'in varlığını neden hissedebildiğimi başlangıçta ben de bilmiyordum. Boston'da neler olduğundan haberim yoktu. Sadece birinin Adair'i özgür bırakmasıyla ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordum; eğer biri bunu gerçekten yaptıysa, kim olduğunu bilmiyordum. Belki de Alejandro'ya gelmek pek iyi bir fikir değildi.

"Eh, Adair iki asırdır kayıpken, kimse ondan haber almazken ve şimdi geri dönmüşken, senin de aniden habere gelmen inanılmaz bir tesadüf değil mi sence de?" Bu bir soru değildi.

"Hayır, tesadüf değil," diye itiraf ettim.

"Sendin, değil mi? İki yüz yıl önce Adair'e bir şey yaptın. Onu durdurdun. Onu öldürmedin mi?"

Bakışlarımı indirdim. "Bunun mümkün olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Derin bir nefes aldı. "Onu aradım, biliyor musun? Bizi -beni, Tilde'yi ve Dona'yi- öyle bırakıp gideceğine inanmadım." Sesinde acı vardı ve gözleri nemden parladı. "Adair sana ve Jonathan'a kendini kaptırmıştı. Bunu gizlemiyordu.

Yeni gelen yeni bir arkadaş bulduğu zamanlarda bu olurdu. Yeni gelen onun gözdesi olurdu. Hiç bitmeyecekmiş gibi sürekli onunla ilgilenirdi. Sonra bir gün yeni birini getirirdi ve sana karşı daha soğuk olduğunu, bir zamanlar olduğu gibi artık sana zaman ayıramadığını hissederdin. Ama yeni gelen biri için asla bizi tamamen terk etmezdi; birlikte geçirdiğimiz bütün zamanlar boyunca bunu asla yapmamıştı. Dolayısıyla ondan zamanlar boyunca yıkıldım. Ömürler boyunca onsuz olmanın haber alamayınca yıkıldım. Ömürler boyunca kaçması umurumda değildi. Korkmuştum. İkkinizle birlikte kaçması umurumda değildi. Korkmuştum. Ne kadar korktuğumu hayal bile edemezsin."

"Evet, edebilirim," diye karşılık verdim. Jonathan'dan ayrı kaldığım yıllarda beni tamamen umutsuzluğa kapılmak- tan koruyan tek şey, hâlâ oralarda bir yerde olduğunu bil- mendim. O bilgiyi kalbime gömmüştüm ve en yalnız za- manlarımda bir teselli olmuştu. Ölümünden beri o boşluk gi- derek büyümüşü ve hâlâ acıyordu.

Ama Alejandro yorumuma aldırmadı ve yüzümü acıma- sizca inceleyerek, kederimi çay yapraklarıymış gibi okudu. "Ah, bu doğru, sen de Jonathan'ı kaybettin, değil mi? Yani böyle bir acının ne demek olduğunu biliyorsun." Sırtışı tu- hafu; yarı zafer, yarı kırgınlık. "Pekâlâ, senin de acı çektiğini itiraf edeceğim ve acı çekenlere kıyamam," dedi. "Ama Ada- ir'in ortadan kaybolmasının sorumlusu sensin ve bu yüzden, seni tamamen bağışlayabileceğimden emin değilim. Sadece sana karşı dürüst davranıyorum," diye ekledi, kendini tuta- mayarak. Savva bu açıdan haklıydı. Alejandro kimseyle ça- tışmaktan hoşlanmıyordu.

"Acı çekmene neden olduysam üzgünüm," dedim. "Eğer bir yardımı olacaksa, yaptığımı şeyi geri almayı düşünüyordum. Ama ikimiz de biliyoruz ki Alej, dönüp geleceği olmayan bir adam. Bize karşı ne kadar zalim olduğu belli. Hepimizin ondan kurtulmak istediğimizi sanmıyordum. Tıpkı Uzra'ya yaptığı kendi isteğinin dışında yanında tuttuğunu düşünmüştüm."

"Şey, elbette, onun istediği şeyleri yapmaktan hoşlanmadığım veya ondan kurtulmak istediğim zamanlar oldu. Kısa bir süre için olsa bile. Onunla birlikteyken hayat oldu. İçindeydi, biliyorsun, ama sen sadece kötü zamanları hatırlıyorsun. Birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları, baloları, partileri düşün. Mutfak masasında toplanıp aile gibi yemek yiyip sohbet ettiğimiz akşamları. Sana en iyi ipekleri, saçlarına takacağın mücevherleri verdi ve sana hepimizden daha iyi davrandı. Hatırlamayı tercih et ya da etme, güzel özellikleri de vardı. Ölmemize izin verebilecekken her birimizi kurtardı. Ondan korktuğum zamanlar vardı, evet, ama zarar görmesini de asla istemedim. Onu kendi tarzımda hep sevdim."

"Sevgi değildi, Alejandro. Hissettiğin şey minnetti."

"Kalbimdeki duygu için farklı kelimeler. Ona karşı bir tür sevgi duydum. Hepimiz duyduk. Sen bile, Lanore. Hatırlasana, onu sevdiğin bir dönem olmuştu."

Mutlu günlerimi hatırladığımda yanaklarım kızardı; evet, onu belli bir seviyede sevdiğimi inkar edemezdim. Ar-

...olarımı alevlendirebiliyor, beni yakıp kavuruyordu. Ama ben onun aşk olup olmadığını sorguluyordum; her neyse yıkıcı ve kendimi tekrar o yola sokmaya niyetim yoktu. "Belki öyledir... ama unutma, bu olduğunda gençtim. Bana kimse o türde bir ilgi göstermemişti. Senin de dediğin gibi, bırak se o türde bir ilgi göstermemişti. Sen de dediğin gibi, bırak se o türde bir ilgi göstermemişti. Başım dönmüş, ayaklarım yerden keşmiş. Şaşkındım."

Bana inanmıyormuş gibi sırtıttı. "Ve şimdi Adair geri döndü, ona yaptığın şeyden dolayı seni arıyor ve sen de benden yardım istemeye geldin."

"Evet, korkarım öyle. Benden intikamını almak isteyecek, Alejandro. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Derin bakışlarıyla yüzümü samimi bir acımayla inceledi. Evet, ne anlama geldiğini biliyordu. "Senin için üzgünüm, Lanore, ancak sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Onu durduramam."

Masanın üzerinden Alejandro'ya doğru eğilerek ellerimi uzattım. "Savva bana yardım edecek birini tanıyor olabileceğini söyledi; Adair'in güçleriyle ilgili bir şeyler bilen biri. Onu benden çok daha uzun süredir tanıyorsun. Bu tür büyülerin herkesin hayatının bir parçası olduğu zamanlardan beri. Bugünlerde insanlar artık büyü'nün varlığına bile inanmıyor ama hâlâ büyüyle uğraşan insanlar olduğuna inanmak zorundayım. Savva senin böyle insanları tanıdığını söyledi. Beni onlarla bağlantıya geçirebilirsin."

Minik fincanındaki kahvenin kalanını hafifçe çalkala-

arak, tortulara kendisini rahatsız ediyormuş gibi baktı. "Onlardan ne isteyeceksin peki? Birinin sana Adair'in hayatını nasıl son verebileceğini söylemesini mi istiyorsun? Çünkü böyle bir şeye dahil olamam..."

"Hayır, öyle bir şey aramıyorum." O anda kendini bile şaşırtan, Alejandro'ya itiraf edene kadar düşündüğünün bile farkında olmadığı bir şey söyledim. "Beni değiştirecek, tekrar ölümlü yapacak birine ihtiyacım var."

"Bunu neden isteyeceksin ki?" diye sordu Alejandro, cevabı ikimiz de bilmemize rağmen. Böylece ölebilecek ve Adair'in elinde sonsuz acılar çekmek zorunda kalmayacak ve tım. Uzra'nın uğradığı sondan kurtulabilecektim. Daha çok, her şeyi doğal haline geri döndürmek, dünyayı eksenine geri oturtmak gibiydi. Ve belki, bilinçaltımda, Luke'u da bu yüz-arıyordum ve Luke bunu yapmamı engellemeye çalışırdı.

Sözlerim Alejandro'nun kalbinde bir kapıyı açmış gibiydi. Bir ipucu yakalayabilmek, içtenliğimden emin olmak için beni uzun süre inceledi. "Sana öylece bir cevap vermem. Üzerinde düşünmem gerek," dedi sonunda. "Birkaç gün şehirde kal. Seni arayacağım."

ON DOKUZ

BOSTON

Adair arabayı doğruca Boston'a sürerken sadece yakıt almak için durdu. Bu süreyi Jonathan'ı sorguya çekmek için kullanmayı düşünmüştü ama canlandırılan ceset tekrar uykuya dönmüştü. Etine dokunduğunda -canlı doku hissiyle hafifçe ılıktı- Adair onun tekrar ölmediğini, ancak uyandırmayacak durumda olduğunu anladı. Alacakaranlıkta Jude'un evine ulaştıklarında, Jonathan gözlerini açtı ve Adair onu hemen girişe götürüp kapıyı öfkeyle yumrukladı.

"Geliyorum, geliyorum..." Jude gözlüğünü başının üzerine çekmiş halde eşikte belirdi. "Hangi cehennemdeydin? Ben..." Adair'in yanındaki adama bakarken Hollandalının ağzı açık kaldı ve cümlesini tamamlayamadı. "Onu buldun mu?" diye sordu, ayakkabılarındaki çamuru silkeleyen Adair'e hayretle bakarak. "Demek bu Jonathan, karlı kuzey topraklarının masal prensi. Seninle tanışmak için ne kadar uzun

zaman beklediğini bilemezsin." Jude sersemlemiş gibi Jonathan'ın ölümünden geri dönmüş tenine dokunur dokunmaz fikrini değiştirdi. "Şey, pek de hayal ettiğim gibi görünmüyor sun..."

"Çünkü bu akşama kadar üç aydır ölüydü." Adair temizlenmeyi bitirdikten sonra Jonathan'ı dirseğinden tutarak eve ve sonra Adair'in peşinden gitti.

"Bak, buraya gelmeden önce beni aramalıydın. Ya kanıya hizmetçi cevap verseydi? Arkadaşın hakkında ne düşünürdü? Ve dışarıdaki şu araba, Maine'den kiraladığın araba mı? Bütün yolu arabayla dönmek yerine uçağa binmeliydin."

Jude'un sesi Adair'in kulaklarında anlaşılabilir bir sivrili sinek vızıltısı gibi çınlıyor, düşüncelerini bölüyordu. Jude'un iki yüz yıllık özgürlük yüzünden yoldan çıktığı belliydi. Dahası, Adair hizmetkârlarının her birinin artık işe yaramaz hale olabileceğini anlıyordu; şu Hollandalı kadar nankör ve şımarık. Jude'a ihtiyacı olmakla birlikte, haddini bilmez davranışlarına devam ettiği takdirde Adair'in ondan kurtulmaktan başka çaresi kalmayacaktı. En azından Pendleton vardı. Tanrı'ya şükür, bu konuda Jude'un tavsiyesini dinlemişti. Pendleton kendini toparlıyordu ve dönüşümünü yeni tamamladığından, Adair'den ve sahip olduğu güçlerden hâlâ uygun şekilde korkuyordu. Belki de çok geçmeden Jude'un yerini alabilirdi.

Hollandalıya döndü. "Sen bana ne yapacağımı ve nasıl

devamacağımı söyleyemezsin. Sen benim hizmetkârımsın ve bana hizmet edeceksin; yorum yapmadan. Saygı göstermek zorundasın." Adair, Jude'a sırtını dönerek ekledi. "Ara böyle ilgilen. Nasıl ilgileneceğin umurumda değil. Sadece bu." "Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum, böylece bir hallet."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum, böylece bir daha sefere daha az dikkat çeke..."

Adair aniden atılarak Jude'u boğazından yakaladı ve başını şöminenin taşına vurdu. Ne yaptığını fark edemeden, hayvani dürtülerle hareket etmişti. Yumuşak plaka darbenin etkisiyle çatladı ama Jude'un sağ şakağının derisi yarıldı ve kırkırmızı kan damlaları sarı ahşap döşemeye damladı. Jude'un gözlüğü saçlarının arasından kurtularak yere düşüp yuvarlandı. Adair, Jude'un soluk borusuna birkaç uzun saniye boyunca bastıktan sonra serbest bıraktı ve Jude elleriyle boğazını tutup sırtını duvara yaslayarak, nefes nefese bir halde yere çöktü.

"Senin lütfkârlığından sıkıldım artık, Jude. Bütün bu yıllar boyu özgür olmak seni küstahlaştırmış. Sana ihtiyacım kalmadığı gün geldiğinde, sadık hizmetlerini hatırlamamı tercih edersin, itaatsizliklerini değil."

Pendleton sıkıntılı bir tavırla yaklaştı. "Adair, bu gerçekli..."

Adair ona tehditkâr bir bakış attı. "Sen ve Jude bir zamanlar arkadaş olabilirsiniz ve ona karşı belli bir sadakatin olabilir ama sakın yanılma. Aramıza girmeye kalkma; özellikle de konu disiplin olduğunda. Buna izin vermem." Bunu

söyledikten sonra eğilip Jude'u yakasından yakaladı ve çekip ayağa kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Bu sana son uyarı olsun. Bana ne yapip yapamayacağımı söylemeye sakın kalkışma. Gölünç kuralların bana sökmez..." —bu düşünceyle uzun zaman önce unutulmuş bir gerçek zihninde tekrar kalandı— "...ve bunu unutmasan iyi edersin."

Jude bir şey söylemedi ama dayak yemiş köpek gibi yarılarına odaklandı. Başındaki kesiğin kanaması yavaşladı ve durdu. Adair, cam gibi bakışlarını uzaklara dikmiş, o ana dek çatışmadan uzak kalmış Jonathan'a döndü. "Seninle yakında konuşacağız. Şu yeraltı dünyasının kraliçesi hakkında daha fazla bilgi istiyorum. Bu arada, şu vücudunu tamamlama işini bitir artık, Tanrı aşkına. Mükemmel bedenimi geri getir." Adair, Jude'a işaret etti. "Onu üst katta bir odaya yerleştir ve kaçmamasını sağla."

Adair, Jonathan'ı ziyaret etmeden önce birkaç saat beklerken, ondan uzak kaldığı için bir yandan da memnundu. Büyünün başarısız olduğunu söyleyemezdi —sonuçta doğru ruhu yeraltı dünyasından getirip doğru bedene başarıyla sokmuştu— ama umduğu gibi olmamıştı. Büyüye birkaç saat daha tanıyacaktı. Belki de mahvolmuş beden iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı ama öyle olduğunu pek sanmıyordu. Jonathan'ın güzelliğinin büyüsi sonsuza dek kaybolmuş gibiydi. Bu çok büyük bir ziyandı ama değişim evrenin doğasıydı. Hiçbir şey değişimden kaçamazdı; kendisi bile.

Jonathan'ı düşünmekten yorulan Adair, Pendleton'a yaklaşıp karar verdi. Dönüşünden bu kadar kısa süre sonra Pendleton'ı yalnız bırakmamalıydı; onlara olanları düşünecek kadar zaman tanımak asla iyi bir fikir değildi. Ayrıca, hesapların İsviçre'deki yeni tröste aktarımıyla ve Lanore'un izini sürmek konusundaki gelişmelerle ilgili bilgi almak da istiyordu. Pendleton'ın Jude'la yaşanan olaydan ne kadar etkilendiğini anlamak da istiyordu. Onunla biraz konuşup etkilerini yatıştırmak iyi olabilirdi. Yeni bir arkadaşlığı başlatmak, yabancı bir köpeği eğitmek gibiydi. Başlangıçta onunla almak, yabancısıysa, Pendleton tamamen korkuya kapılabilirdi; çok az ilgi gösterilirse, zaman içinde fazla bağımsız olur, emir verildiğinde dinlemez, Hollandalı kadar güvenilir ve sinsi olup çıkardı.

Ama Pendleton'ın odasının önünde dururken, en son hizmetkârının telefonda konuştuğunu duydu ve ses tonunun kısıklığına bakılırsa bir arkadaşıyla konuştuğu belliydi. Adair ona daha önceden tanıdığı hiç kimseyle bağlantı kurmamasını söylemiş olduğundan, bu olasılık çok rahatsız ediciydi.

Odaya girer girmez telefonu Pendleton'ın elinden kaptı. "Kimle konuşuyordun sen? Geçmişinden kimseyle konuşmaman gerektiğini biliyorsun. O hayatın bitti artık."

"Beni tanıyan biri değildi, yemin ederim. Ona adımı da vermedim..." Pendleton telaşlı özürlerini bir kenara attı. "Bak, yapılamayacağını söylediğini biliyorum ama senden bunu tekrar düşünmeni ve eski hayatıma geri dönmeme izin vermeni rica ediyorum. Mesleki ünüm... ömür boyu süren

çabalarının ürünü. Kendi alanımda en tepedeyim; sanayi il-
deriyim. Bütün bunları bırakıp gidemem. Bana sadece bir yıl
daha ver, sonra seninle seve seve gelirim,” diye yalvardı Pend-
leton.

Adair başkalarının da benzer isteklerde bulunduğunu
duymuştu ve bunun imkânsız olduğunu çok iyi biliyordu. Ba-
şını iki yana salladı. “Öyle olmaz. Sağlığın düzeldi. Ba-
ölüm döşeğinde değilsin. Şimdi ortaya çıktığın takdirde artık
sürü soru gelir; cevaplayamayacağın sorular. Dünyanın bir
zünde Pendleton Kingsley öldü. Ailen ve meslektaşların gö-
konusu hastalığının ışığında bunu kabullenir. Kimse seni söz
maya gelmez. Sana yeni bir kimlik verdik. Artık baştan baş-
lama zamanın geldi.”

“Ben başka biri olmak istemiyorum. Anlamıyor musun?
Bir daha asla bu kadar başarılı olamam. Pendleton Kingsley
olarak kalmama izin ver. O şekilde daha çok işine yararam.
Adım ağırlığınca altın eder.”

“Evet, ama Pendleton Kingsley’nin mucizevi iyileşme-
sini açıklayamayız. Artık daha önce olduğun adam olmadı-
ğını ve bir daha asla olamayacağını kabul etmek zorundasın.
Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ve her şeyi ge-
ride bırakman zaman alacak, ancak başka yolu yok. Ayrıca,
sana verilen armağana bir bak. Artık insan varlığının en bü-
yük sırrını biliyorsun. Hayatta bize öğretilenden daha fazla-
sının olduğunu gördün. Senin entelektüel merakına sahip bi-
rinin bu yeni dünyayı araştırmaya hevesli olacağını ve es-
kisini memnuniyetle geride bırakacağını sanırdım.”

Adair bu sözleri zaman zaman bütün yeni yoldaşlarına
söylemişti, fakat ilk kez vaatleri boştu. Söylediklerinin doğru
olduğunun farkındaydı –dönüşümün en iyi kısmı başlangıcı,
her şeyin yeni olduğu zamandı– ama aynı zamanda heyecan-
lı bir kısa süre içinde dineceğini de biliyordu. Pendleton’ın du-
rumunu anlamıyor değildi. İnsanın geçmişini geride bırak-
ması, böyle bir başarıdan uzaklaşması kolay değildi. En zoru
da, sana değer veren, seni seven insanlardan uzaklaşmaktır.
Hissettiği hüznü ve pişmanlığı hatırlıyordu, ancak kendisini
seven çok az kişi olduğunu da biliyordu. Adair’in annesi hiç
şüphesiz onu sevmiştir; yaşlı Henrik gibi. Ve Lanore.

Adair aniden ayağa fırladı. Mecbur olmasa Pendleton’ın
moralini bozmak istemezdi, fakat bu sohbetten sıkılmıştı ve
ilgililenmesi gereken daha önemli bir sorunu olduğunu bili-
yordu. “Sana söylediklerimi kabullenemiyorsan, bana kalan
tek seçenek hayatına son vermek olur, ki bu da, benimle bu
anlaşmayı yaparken kaçmaya çalıştığın şeyin ta kendisiydi.
Seçeneklerin sadece bunlar.” Daha nazik bir tavırla devam
etti. “Başlangıçta sana bu başarıyı ve ünü kazandıran yete-
neklere hâlâ sahip olduğunu unutma. Onları senden kimse
alamaz. Ve o yeteneklere ihtiyacım var, Pendleton.”

Ama teşvikleri duvara tosladı. “Beni, senin için yapabi-
leceğim şeylerden dolayı seçtin, değil mi? Gitmeme asla izin
vermeyeceksin.”

“Zaman içinde vereceğim. Sana artık ihtiyacım kalma-
duğunda ve kendi ayaklarının üzerinde durabileceğini kanıt-
ladığında. Ama şimdilik burada kalmanı tercih ederim.” Onu

cesaretlendirmek ve katılımını bir seçenek gibi göstermek daha iyiydi; Adair o anda bir kişinin daha sadakati için savaşmak zorunda kalmayı düşünmüyordu. "Peki, Lanore'nin bulmak konusundaki çabaların ne durumunda? Herhangi bir ilerleme var mı?"

Pendleton başını iki yana salladı. "Devam etmek için daha fazlasına ihtiyacım var... bir isim, bir yer. Eğer sen... daha önce gördüğün ve yan odada olduğunu bildiği yaratığı düşününce benzi sarardı- "...şu adamdan bir şey öğrenebilirsen büyük yararı olur."

"Deneyeceğim. Bir şey daha. Bana borçlu olduğun para. Nasıl gidiyor? Şu tröst aktarımlarıyla ilgili sorunlar çıkmadı, değil mi?"

"Hayır, gayet düzgün gidiyor." Pendleton yine tereddüt etti. "Benim için yaptığın şeye minnettarım, beni yanlış anlamama... ancak... bu kadar çoğunu almak zorunda mısın? Mülklerim kalırsa çok yararı olur. Vasiyetimde mülklerimin yardım kurumlarına bağışlanmasını istemiştin." Adair'in yine öfkeyle patlamasını bekleyerek yüzünü buruşturdu.

Ama öyle bir şey olmadı. "Yani bu kurumlar bir binaya senin adını vererek anının yaşamasını mı sağlıyorlar? Senin kibrin umurunda bile değil. Sana bir mucize verdim," diye vurguladı Adair, sakince. "Başka kimseden alamayacağın bir mucize. Ben fiyatımı söyledim; sen de kabul ettin."

"Kabul ettiğimi biliyorum... demek istediğim şu ki... o kadar parayı kazanmak bütün ömrümü aldı ve ne kadar çok çalışmam gerektiğini hayal bile edemezsin..."

"Ciddi misin? Benim hayatım boyunca hiç çalışmadı-
-madı mı sanıyorsun?" Bu kez Adair'in sesinde öfke vardı.

"Demek istediğim bu değil. Seni eleştirmiyorum... sadece o paraya ihtiyacın var gibi görünmüyorsun. Bir şirket yönetmiyorsun, bu yüzden de anlamıyorum. Bütün paramı elinden almanın amacı ne?"

Pendleton'ın yüzündeki acı ifadesi neredeyse Adair'i şölümsetecekti. Bazı açılardan Pendleton'ı çocuk gibi görüyordu; küçükken bu tür şeyleri ona öğreten kimse olmamıştı. "Ah, sana tevazu kazandırmak için, elbette. Böyle kolayca kaybedilebilecekken para nedir ki? Bir anda mahvedilen, yere çalınan bir ün? Asıl servetin, zihninde ki-
-tlenmiş bilgi ve deneyimdir. Bilgi, elinden alınamayacak tek şeydir. Bunu bir düşün, Pendleton," dedi Adair, gitmek için dönerken.

Artık Jonathan'la ilgilenmesini engelleyecek hiçbir şey kalmayınca, Adair yürüyen kadvrayı koydukları odanın önünde durarak gücünü topladı. Jonathan'ın Lanny'ye ihanet etmesi pek mümkün değildi ve Adair ona karşı ne tür bir koz kullanabileceğinden emin değildi.

Jonathan'ı yatağın kenarında otururken buldu. Loş ortamda görmek zordu ama metamorfozuna devam ediyor, ilkel yapışkan madde kas liflerinin içine yerleşiyor, lifler yemiden birleşerek eti oluşturuyor gibi görünüyordu. Kas yapısı geri dönüyordu. Çenesinin altındaki şişlik kaybolmuştu. Çünkü hafiflemişti. Adair, sabırsızlığının Jonathan'ın dönüşüm mucizesini hayranlıkla izlemekten kendisini alıkoyma-

ması gerektiğini düşündü. İnsanlar her gün toprağın altında toza dönüşüyordu ama tarihte tersine bir süreç kaç kez yaşanmıştı?

Adair, yatağın üzerine, Jonathan'ın yanına giysiler bıraktı. Üzerindeki giysiler mezar kokuyor ve kurumuş avılarla kaskatı kesilmiş bir halde iğrenç görünüyordu. "Üzerinde değiştirmen için bir şeyler. Üzerine tam anlamıyla uymaz, bilir ama şimdilik idare eder. Banyo da yapman gerekmiyor, bu sana kendini biraz daha insan gibi hissettirebilir," diye vurguladı Adair, yatağın yanına bir sandalye çekerken. "Nasıl sılın bakalım?"

"Beni son gördüğünden beri sadece biraz farklı. Zihnimde Jonathan olduğumu biliyorum. Her şey aynı. Sonra aynaya bakıyorum ve öyle olmadığımı hatırlıyorum. Sonra tüm, Tanrı aşkına. Beni rahat bırakman gerektiğini biliyordun," dedi Jonathan, öfkeyle.

"Demek düşmanlık, Jonathan. Öfkeli olan ben olmalıyım, sen ne dersin? En azından seni gömdüklerinde sen ölüymüşsün; siz beni canlı canlı gömdünüz." Adair'in öfkesi termometre cıvası gibi yükselmeye başlamıştı ama daha fazla ilerlemesine izin vermeden bastırdı. "Bak... bir zamanlar arkadaştık, değil mi, Jonathan? Evimde yaşadığın zamanlar sana çok iyi davranmıştım. Şimdi canını yakmak zorunda kalabileceğimi düşünmek beni incitiyor. Bana sadece onu nerede bulacağımı ve hangi adı kullandığını söyle. Senden istediğim sadece bu."

"Yoksa? Bana işkence mi edersin? Beni öldürür müsün? Yap hadi, elinden geleni ardına koyma," dedi Jonathan. "O

şüphelerin benim için ne kadar anlamsız olduğunu hayal bile edersin."

"Beni hafife almamalısn. Seni kırmak için çok fazla şey yapmam gerekeceğini sanmıyorum, Jonathan. Bana kalırsa senin canın hiç ciddi şekilde yanmamış. Acı, insana yapacağını asla tahmin etmediği şeyler yaptırabilir."

Jonathan, Adair'e soğuk bir bakış attı. "Seni hiç anlamam, Adair. İsteddiğini elde etmek için sadece bu yolu biliyorsun; tehditler ve işkence. Tuhaf bir şekilde insanlıktan uzakslar."

"İnsanlıktan uzak mı? Bu sadece insanları ne kadar az tanıdığını gösteriyor. Ben türdeşlerimizin çoğundan farklı değilim." Adair sandalyesini huzursuz edici ölçüde yaklaştırdı. "Biz insanlar zalim yaratıklarız; sürekli savaşıyor ve istediğimiz şeyi söke söke alıyoruz. Ama sen bunu bilemezsin, değil mi? Küçük bir prens gibi, daima ilgi odağı olarak büyüdün; özellikle de karşı cinsin ilgisiyle. Bence şiddete çok fazla maruz kalmadın; oysa benim büyüdüğüm dönem senin döneminin standartlarına göre bir hayli şiddetli sayılır. Her şey için cezalandırılabilirdin; efendini memnun etmediğin için, yanlış düşüncelere kapıldığın için. Sana ait olmayan bir lokma ekmeği çaldığın için bir ya da iki elin birden kesilebilirdi ya da yüzünün yan tarafına bir damga işlenirdi ve böylece herkes senin hırsız olduğunu bilirdi. Hatta bu kadar önemsiz bir şey için öldürülebilirdin bile. Kanun filan yoktu. Kilise en kötü düşmandı. İşkence sanatında ustalaşmışlar, engizisyonculara yardımcı olması için kendi işkencecilerini ye-

tiştirmişlerdi. Ben böyle zamanlarda yaşadım; zulmün ve acımasızlığın erdem sayıldığı bir çağda. Dolayısıyla benim insanlıktan uzak olduğumu düşünebilirsin ama ben sadece öğrendiklerimi uyguluyorum.

“Ceza için en mükemmel aleti icat ettiğimi biliyor muydun? Ben ona Reformcu diyordum.” Adair, yüzünü Jonathan’ın kine yaklaşıtarak yanağını onunkine değdirdi ve kışkırtıcı bir sesle kulağına konuştu. “Belli *cinsel* işkencelerin uygulana- zisyonda tutan bir koşum takımıydı. At koşumları mükemmel po- bu örnekte ehlileştirilen bir at değil, bir insandı. Asi ruhları kırmak için en etkili aletti.” Sandalyesinde arkasına yaslanarak Jonathan’ın gözlerine baktı. “Bir defasında Lanore Reformcu’dan geçmişti, sana anlatmış mıydı bunu?”

“Hayır. Hiç söz etmedi.”

“Şaşırmadım. Bu başkalarının seninle ilgili bilmesini isteyeceğin türden bir şey değil. Sen sucuk gibi bağlanmış ve çaresiz haldeyken erkeklerin sana akla gelebilecek her türlü cinsel eylemi yapması. Ama dayandı. Ben onu, seni Boston’a, bana getirmesi için St. Andrew’a göndermeden hemen önce.” Jonathan’a bunu açıkladığı ve Lanore’u bu şekilde aşağıladığı için, Adair bir an pişmanlık duydu. Bu en pişman olduğu şeylerden biriydi ve elinden gelse, ona yaptığı bütün acımasızlıkları geri alırdı. Ama Jonathan’ın durumunun ciddiyetini anlaması ve işbirliği yapmaya ikna olması için bunu bilmesi gerekmişti.

“Bunu bilseydim, Boston’a doğruca seni bulmaya ve kendi ellerimle parçalamaya gelirdim.”

Adair, Jonathan’ın tehdidini duymazdan geldi. Sandalye arkaya iterek ayağa kalktı. “Dediğim gibi, seni incitmek istemiyorum, Jonathan. Seni tehdit etmekten hoşlanmıyorum. Ama seni incitmemin mümkün olduğunu anlamamı istiyorum. Çünkü, seni aşağılamak için Lanore’un geri dönmesini bekleyebilirim, ne demek istediğimi anlıyorsan. Ona yaptığımı sana da yapmak için. Onun cezasının bir parçası olarak, senin başına gelenlere de tanık olmalı. Sonuçta bunların sorumlusu

Jonathan etkilenmedi. “Kendi davranışların için onu cinsel sorumlu tutabildiğini anlamıyorum. Bana işkence edip etmek tamamen senin kararın.”

“Başına gelenlerden onu sorumlu tutmuyormuş gibi davranma. Benim gibi seni de kuklaya çevirdiği için ona küfrediyor olmalısın.”

“Eğer onu çok kötü bir kuklacı olarak düşünmezsen, ben asla Lanny’nin kuklası olmadım,” dedi Jonathan. “İsteddiği tek şey onu sevmemdi ve ne kadar çabalasa da, bunu yapamadım.”

Bu adamla konuşmak çıldırtıcıydı. Adair, Lanore’un onu pes ettirmeye çalışırken uğradığı hayal kırıklığını artık çok iyi anlıyordu. Bir yıl kadar kaypaktı; kaç kez vurursan var, her seferinde çatalın tırnakları arasından kaymayı başarıyordu. Jonathan yeme de gelmiyordu. Hayır, Lanny asla Jonathan’ı kukla yapamamıştı. *Hepimiz aşk karşısında müte- vazı oluyoruz*, diye düşündü.

Jonathan’la bu sohbet hiç de umduğu gibi gitmiyordu.

Aslında olay olmalıydı; geçmişte tehdit ettiği kişilerin çoğu acıdan kaçmak için istediğini yapmışlardı. Adair öfkесinin arttığını ve bütün benliğini sarmak üzere olduğunu hissederken, Jonathan'ın boynunu kırmamak için kendini çok zor tutuyordu. "Neyin peşinde olduğunu görebiliyorum, Jonathan. Kendini suya dönüştürüp insanın parmaklarının arasından kayıyorsun ve köşeye sıkıştırılman imkânsız. Ama beni seni öldürmeye zorlayamayacaksın."

Jonathan sadece gizemli bir tavırla gülümsedi. "Gerçeklerle yüzleş, Adair. Beni sana yardım etmeye ikna etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Üzerimde hiçbir güce sahip değilsin, hiç. Ama sıra dışı güçleri –seninkilerden çok daha güçlü ve çok daha mutlak– olan bir kadın *var* ve ortadan kayboluşumla ilgili şaşkınlığını üzerinden attığında, beni aramaya geleceğinden eminim. Bunu hiç düşündün mü?"

YİRMİ

BARCELONA

Alejandro'dan haber alana kadar zaman geçirmek için şehri dolaştım. Onunla görüşmem pek de sıcak geçmemişti ve sessizliği, bana karşı harekete geçmek için zaman kazandırmıyor olabileceği konusunda beni şüphelendiriyordu. Yeminde oturamayacak kadar gergindim, dolayısıyla tek başıma korkularımın merhametine kalacağım süitimde oyalanmak yerine, durum değerlendirmesi yaparak Parc du Montjuic sokaklarında yürüdüm.

Alejandro'ya tekrar ölümlü olmak istediğimi söyledim, kendim de şaşırmıştım. Savva gibi benim de hayatımı sona erdirmek istediğimi anlamak beni afallatmıştı. Uzun varlığım boyunca büyüünün kaldırılabilmesini veya dahası hiç ölümümüz olmamayı dilediğim zamanlar olmuştu. Bunu genellikle hayatımda gitmesini istemediğim biri, kendisi yaşlanırken benim neden yaşlanmadığımı merak etmeye başlayan

bir erkek olduğu zamanlar hissederdim. Genellikle duruma karşı çaresiz bir öfke duyar, üzülürdüm ama sonunda yaşama isteğim geri döner ve hayatıma devam ederdim. Oysa bu kez beni korku yönetiyor, o kadar yoğun bir boğulma hissi getiriyordu ki kendimi sanki boğuluyormuş gibi hissediyordum. Belki de bunun nedeni serbest kalmayı çok istememdi. Jonathan'ın serbest kaldığı gibi. Er ya da geç her birimizin kalacağı gibi.

Zihnimi sakinleştirmeye çalışarak su kıyısında yürüdüm. Limana bakan bir bank bularak, korku verici yürümleri zihnimden atmaya odaklandım. *Başka bir şey düşün.* dedim kendi kendime. Güçlü Catalan Güneşi bana Pisa'yı, Jonathan'la birlikte Boston'dan kaçtıktan sonra Pisa'yı, ilk yeri hatırlatmıştı. Birlikte yeni hayatımızı harika başlatmıştı, ancak Jonathan'ı gittiği her yerde izleyen karmaşıklara ne dayanabilirdi ki? Boston'da alıştığı o ilgi ve kurtamdan çok daha gelişmiş olması beklenen Eski Dünya'daydık- ve umduğumuz gibi bir çift olmayı diliyordum. İstedikim ve beklediğim şey buydu; birlikte uzun ve mutlu bir hayatın başlangıcı. Oysa sonumuzun başlangıcı olduğunu anlayacaktım.

PISA, İTALYA, 1822

Adair'i hapsedtikten sonra Jonathan'ı Avrupa'ya kaç-

tırma için etmek kolay olmamıştı. Her gün yirmi kez bana soruyordu, neden St. Andrew'daki evlerimize ve ailelerimize gitmemiz gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Avrupa'ya gitmek için biletlerimizi aldıktan, yola çıkış tarihimiz belirlendikten ve bagajlarımız hazırlandıktan sonra bile, bir geceliği-ye otel odamızı unutmak için gittiğimiz tiyatrodan çıkarken oteki ayn huzurunu kıskanırken olsun, konuyu tekrar tekrar soruyordu.

"Neden en azından birkaç yıllığına dönmüyoruz?" diye soruyordu her seferinde. "Hiçbir şey olmasa, ailelerimiz için bileri yoluna koyma, bizsiz hayatlarına devam edip edemeyeceklerini görme şansımız olur. Onlar için, Lanny, bizim için değil. Lütfen."

Bu yüzden taş kalpli olması, mevcut şartlar altında kaçınan sonra St. Andrew'a geri dönemeyeceğimiz konusunda ısrar etmesi gereken ben oluyordum. Jonathan'la aynı gece kasabadan ayrılmıştık, dolayısıyla insanlar birlikte kaçtığımızı sanıyordu; oysa gerçekte Jonathan vurulduktan sonra Adair'in iksirini kullanarak onu hayata döndürmüştüm ve sonra da yine Adair'in emrine uyarak onu Boston'a kaçırmıştım. Jonathan, karısı Evangeline'i ve kızını geride bıraktığı için hiç şüphesiz ki suçluluk duyuyordu, ancak Evangeline'in kalbi zaten kırgındı ve isimlerimiz çoktan karalanmıştı; geri dönmek sadece bütün tantanayı tekrar canlandırmak olacak, ancak yalanlarla cevaplayabileceğimiz sorular doğuracaktı.

nedenimizle ilgili bir şeyler düşünmemiştik. Yolculuk sırasında uydurduğumuz hikâyeye devam etmeye karar verdik.

"Balayında mısınız?" diye sordu kontes.

"Evet," dedim, aynı anda Jonathan "Hayır," derken.

"Kaçak âşıklar mısınız? Eğer öyleyse rahatlayabilirsiniz, çünkü ben ve Teresa da burada aynı durumda yaşıyoruz. En azından ben resmi olarak boşandım, fakat Teresa kocasını kaçı. Zavallı adam." Kontesin oyuncak bebek kocasından masından dolayı dehşet hem de kocasına duyduğu acıdan dolayı hüznü bir ifade belirdi. Byron hemen açıkladı. "Ah, kasabadaki herkes durumumuzu biliyor. Bizden duymaz, daha iyi. Kona gelince. Kötü biri değil aslında ama kontesin ilgisini uzun süre çekecek kadar heyecan verici biri de değil, korkarım. Kendisinden çok daha genç bir hanımla evlendiğinde bir erkek böyle durumlarla karşılaşabilir." Kadehini sevgilisine doğru kaldırdıktan sonra iri bir yudum aldı.

"George," dedi kadın, azarlar gibi bir tavırla. "Konuklarımızın önünde benimle böyle dalga geçmemelisin. Senin şiirsel mizacına veya kıvrak zekâna henüz aşına değiller. Şaka tarzını bilmiyorlar." Görünüşe bakılırsa, gerçek amacım mizahın arkasına gizlemek bir yana, Byron konu ne olursa olsun aklından geçen her şeyi açıklamak doğasıymış gibi davranacak kadar açıksözlüydü.

"Elbette, hayatım," dedi Byron, hemen kontesi yatıştırarak. "Konuklarımız elbette ki şaka yaptığımı biliyorlar.

bir erkekten sana gerçekten, kalpten, derinden âşık olmak-
kendini alamayacağını anlamak için yapmaları gereken
şey sana bakmak." Yüzümü buruşturdum; bu çift için ak-
samlık eğlence olmak istemediğim gibi, didişmelerini veya
özelliklerini dinlemeye de niyetli değildim.

"Eh, diyordunuz ki... siz ikiniz...?" dedi Byron, önce
beni sonra Jonathan'ı işaret ederek.

"Evet, evet, bizi yakaladınız," dedim, Jonathan benimle
cekleşmesin diye hemen araya girerek. Bizim de kibar
toplumun dışında yaşadığımızı itiraf etmekle, kendimizi şaire
sevdimiştik ve kontes bile bize biraz ısınmıştı. Yemek bo-
yunca Byron hikâyelerinin detaylarını anlattı ve vatanından
sürüldüğünü söyledi ama nedenini açıklamadı. Sadece bir
şair olarak başarılarını ima etmesine bakılırsa, belki de çalış-
malarını duymuş olmamızı bekliyordu ve Jonathan okumak-
tan asla pek fazla hoşlanmadığını söylediğinde belirgin şe-
kilde hayal kırıklığına uğradı.

O akşam geç saate kadar villada kalarak Byron'ın çok
hareketli hayatını, diğer genç İngiliz şairlerle maceralarını
dinledik ve hikâyeler giderek daha müstehcen olmaya başla-
dı. Jonathan ve ben, Byron'a kendi maceralarımızdan birini
anlatmayı çok istiyorduk ama dilimizi tutarak yeni kıtadan
gelmiş sıradan Amerikalıları oynamaya devam ettik.

Ertesi akşam onlara tekrar katılmak için sözleşerek ora-
dan ayrılırken, Jonathan'a bakan Byron'ın yüzündeki ifadeyi
fark ettim. Bu, ilerleyen yıllarda Jonathan'a bakarken belli
birtakım erkeklerin yüzlerinde belirmediğini göreceğim ifadeydi

Doğrusunu söylemem gerekirse, St. Andrew'daki belli ar-
keklerin yüzlerinde de aynı ifadeyi görmüştüm. Hayranlık
ve özlemle karışık biraz düşmanlık; sanki Jonathan'da gör-
dükleri şeyi kıskanıyorlarmış gibi. Jonathan'ın yoğun göz-
lüğü, dolayısıyla da bu insanların kendi beklentilerini
veya kırılganlıklarını ona yansıttıklarını ancak çok sonraları
anlayabildim. Bu, hayatı boyunca taşımaya mahkûm olduğu
bir yükü.

Byron'ın meraklı bakışları altında o ifadeyi yine gör-
müştüm. O ifade, İngiliz lordunun Jonathan'ı daha yakından
tanımayı istediğini gösteriyordu. Jonathan'ı daha yakından
şı ilgi duymadığından, hayranlarından birinin bir gün sahip
olamadığı şeyi yok etmeye kalkışmasından korkuyordum.
Ama ünlü Byron'ı daha iyi tanıdıkça –ki kasabanın dedikodu
seven sakinlerinden çok uzakta değildim– yeniden alevlenen
eski bir arzu ve Byron için söylenen her şeyin doğru oldu-
ğunu anlayacaktım.

O akşam şüphelerimi Jonathan'a açıkladığımda, bunla-
rın sadece deli saçması olduğunu söyledi. Byron bir şairdi
ve dolayısıyla yoğun bir adamdı, ancak bizimle ilgili mü-
teahcen niyetleri olduğunu düşünmemeliydim. Jonathan'ın ce-
vabı, bana bu ilgiden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettir-
mişti. Sadece benim dışımda bir arkadaş bulduğu için mutlu
olabilirdi veya Byron'ın unvanı ve pozisyonundan etkilenmiş
olabilirdi. Bu yüzden karanlık düşünceleri zihnimden attım.
Ertesi akşam lordun evine tekrar gittik ve iki hafta bo-

yunca sık sık devam ettik; ta ki sonunda Teresa'nın soğuk-
luğu çözülmeye başlayana kadar. Çift bizi kasabanın önemli
kızlarıyla –en azından ünlü Byron'la bağlantısından etkilen-
ilecek olanlarla– tanıştırmak için küçük yemek davetleri
veriyordu. Ancak itiraf etmeliyim ki en iyi akşamlarımız,
Byron'ın zekâsının tek gözlemcisi olarak çiftle baş başa kal-
dığımız zamanlardı.

Dördümüzün sıra dışı bir yakınlığa doğru ilerlediğimizi
ve biz sadece Byron'ı izlediğimiz için (çünkü hayatının her
yönünü aşırıya götürme eğilimindeydi) kaderimizin onun
elinde olduğunu hissediyordum. Bir yaz akşamı Jonathan'la
birlikte bir kez daha evlerinden ayrılırken korkunç bir fırtına
patlak verince her şey başladı. Dakikalar içinde yağmur yol-
ları nehirlere dönüştürdü ve rüzgâr ağaçları şeytanları kov-
maya çalışan bir Şaman'ın çingırağı gibi salladı. Düşünceli
ve konuksever insanlar olan Byron ve kontes, geceyi orada
geçirmemiz için ısrar ettiler ve nasıl olduysa –muhtemelen
en önemli nedeni içtiğimiz şarabın miktarıydı– dördümüz
Teresa'nın süitine yerleştik ve orada yatağa uzanarak Byron'
ın hikâyelerini, şiirlerini dinledik.

Bütün gece erdemimi koruyan Jonathan'ın kollarında
uyandığımda, Byron ve sevgilisi minderlerin üzerinde uyu-
yordu. Görünüşe bakılırsa, arkadaşlığımızın flört kısmı bit-
mişti ve Byron, bizi köhne handan ayrılarak istediğimiz
sürece villasında kalmaya davet etti. Aynı gün taşındık.

Zayıf düşmüş bir halde, partiden ayrılıp kendi yata-
odamın güvenliğine sığınmaya hazırdım ama elbette ki bunu
yapamazdım. Jonathan'ı uzaktan izlememeye çalışarak
çünkü bu beni daha çok incitiyordu- diğerlerinin evlerine
dönmesini beklemek zorundaydım. Bir ara Byron beni tek
başına, sırtımı kalabalığa dönmüş halde buldu ve elimden
tutarak dans pistine sürükledi. "Çok üzgün görünüyorsun,
hayatım. Teresa'nın moralini bozmasına izin vermemelisin,
seni onunla konuşurken gördüm. O anda hissettiği mutsuz-
luğu başkalarına aktarmakta çok iyidir. Umarım seni etkile-
mesine izin vermemişsindir."

Ama ben cevap veremedim, dans pistinin kenarında, et-
rafını sarmış kadınlarla birlikte durup sohbet ederken, et-
han'ın yanından geçtik. Lord Byron bakışlarını izledi. "Ah,
anlıyorum. Bu senin için çok yorucu olmalı, Lanore." "Ah,
m sesi kısık ve bilgeydi. "Bunun için onu suçlamalısın.
İnsanların arasında bir maske takmak dışında bu konuda ya-
pabileceği bir şey yok," dedi, nazikçe.

"Biliyorum." Bunu kendime defalarca tekrarlamıştım
ama bir yararı yoktu.

"Amacı seni incitmek değil."

"Acımın farkında olduğunu sanmıyorum. Hatta burada
incindiğimi gördüğünü bile sanmıyorum. Duygularımın
onun için hiçbir önemi yok."

Daha sonra villaya döndüğümüzde, Byron bir gün Vic-
toria&Albert Müzesi'nde sergilenecek olan yelpazemin arka-
sına şu sözleri yazmıştı: *Aşk, erkeğin bir parçası; kadının ise*

"Bir gün yanında olmadığında sana bir ha-
ber göndermek için -Byron'ın gördüğü ve Teresa'nın da anladığı
şey- onun asla tamamen bana ait olmayacağını kabullenmek
zorundaydım. Ne kadar ister-
sen isteyeyim, asla birbirimizin tam anlamıyla dünyası ola-
maz, tam anlamıyla birleşemez, birbirimizi koruyup
değişimimizden güç alamazdık. İlişkimizin yürüyebileceğine,
gerekten tek şey onun değişmesiymiş gibi.

"Gitme zamanımız gelmiş olabilir," dedim, bir gece yat-
madan önce Jonathan'a dönerek. Pisa'da kalmak ne kadar
kolay olsa da, Lord Byron çok fazla ilgi çekiyordu ve kaçak
olabiliriz lordunun son derece yakışıklı bir arkadaşını evinde
görmek istemedim. Adair er ya da geç duyacaktır.

"Nasıl istersen," dedi, karısını dinlemeyi uzun zaman
önce bırakmış olan bir koca gibi. Tepkisine bakarak, Jonathan'ın
aslında gitmek istemediğini ama konuyla ilgili benim-
le tartışmayacağını görebiliyordum. Sadece hiçbir eylem-
de bulunmayacaktı; böylece biz de Byron ve Teresa'yla kal-
maya devam edecektik. Çoğu zaman onların yanında olmak
güzel, her gün balla karıştırılmış şarap gibi baş döndürücü
ve tatlıydı. Byron, Akdeniz ülkelerine yaptığı yolculukların
hikâyeleriyle bizi eğlendiriyordu (ve Jonathan'la benim bir
gün orada gizlenmemiz gerekirse diye bütün detayları zih-
nimde kaydediyordum). Şair Percy Bysshe Shelley ve karısı
Mary'yle birlikte Cenevre Gölü'nün kıyısında geçirdikleri

fırtınalı yazı, Shelley ile birlikte gündüzleri tekne gezimine çıkışlarını, akşamları birbirlerine uydurma hikâyeler anlatıyor. Jonathan, bizden şiir duyuyorsa, Byron'ı uyardı ve Byron bunun önemli olmadığını, konusunu ancak şimdi o yazın güzelliğini bizimle olmadığını söyleyerek, landırmaya çalıştığından şüpheleniyordum.

Byron'ın ruh hali kış havası kadar değişkendi ve aniden yanımızdan kaçıp gitmesi alışılmadık bir durum değildi. Jonathan bu konuda nadiren suçlanabilirdi ve Byron ev sahibi. Biz olduğundan, onunla tartışmak niyetinde de değildim. Byron genellikle Teresa'yla kavga ediyordu ve çift her gün bir kez tartışmaya tutuşuyor, hava özellikle sıcak ya da soğuksa kavgaları günde ikiye çıkıyordu. Yine de bunun tamamen Teresa'nın hatası olduğunu söyleyemezdik, çünkü Byron sürekli huzursuzluk yaratma ihtiyacı duyuyor gibiydi. Hayatı o kadar dolu yaşıyordu ki -önce aşırı ölçüde yiyip içiyor, sonra bel ölçüsünü daraltmak için spor yapıyor (takma ayağı izin verdiğince), bütün sabah yazıyor, ardından bütün yazdığı kâğıtları küçük küçük parçalayıp konfeti gibi etrafa saçıyordu- dolayısıyla yorgunluk ya da keyifsizlik yüzünden öfke krizlerine girmesi kaçınılmazdı. Kendi yarattığı kötü bir durumdan kaçmak için dikkat dağıtacak bir şeyler yapmak genel tepkisi oluyordu.

Sık sık bu patlamalarından sonra yanında sadece Jonathan'ı istiyordu ve ikisi birlikte bütün öğleden sonra ya da

akşam ortadan kayboluyorlardı. Sıcak Pisa güneşi altında at yarışlarına çıkıyor, kendileri ve hayvanlar ter içinde kalana kadar orada yine renkli hikâyeleriyle bar kızlarını ve müşterilerini eğlendiriyor, yüksek sesle okuduğu şiirlerle kadınların sesini düşündürüyor, erkeklerin hayranlığını topluyordu.

Jonathan, Byron'ın kadınlarla olan birçok fırtınalı ilişkisini -genellikle evli kadınlar ona umutsuzca âşık oluyor ve Byron onlarla kavga etmekten sıkıldığında gitmesine izin vermiyorlardı- bu şekilde öğrenmişti. Kendisini İngiltere'ye süren skandalı Jonathan'a anlatmıştı; söylentiye göre, bir kız kardeşiyle ilişkiye girmişti ama bunu inkâr etmişti. Erkeklerin daha dengeli arkadaşlığını tercih ediyordu ve genellikle macera tutkusunu paylaşabilen, sevgililerinden kaçıp süğünabileceği bir arkadaşla yolculuk etmeyi bu yüzden tercih ediyordu. Byron'ın Jonathan'dan istediği şeyin bu olduğunu hemen anladım: Jonathan'ı yeni yoldaşı yapmak, Teresa'yla son kavgasından sonra bir sonraki macerasına doğru koşup giderken onu da yanında götürmek istiyordu.

Jonathan ve Byron'ın uzaklaştığı, Teresa'nın korkunç ısıltı sıcaklığında biraz kestirmek için süitine çekildiği böyle zamanlarda, Byron'ın çalışma odasına gizlice girerek o sabah yazdığı şiirleri okuyordum. Bunu hem zevk hem de olası niyetleriyle ilgili ipucu toplamak için yapıyordum. Sayfaları titizlikle, mürekkebi yaymamaya dikkat ederek tutuyordum, çünkü Byron'ın yaptığım şeyi keşfetmesini istemiyordum. En önemli yapıtlarından biri olacak olan *Don Juan* üzerinde

çalışıyordu, ancak hikâyenin kahramanıyla Jonathan arasında belli belirsiz bir benzerlik bulmamın ötesinde –ama benzerlik keza Byron karakteri kendisi olarak da düşünmüş olabileceğini istedim. Sanırım onu biraz kıskanıyordum da, çünkü İngiliz lordunun niyetlerini gösteren başka bir işaret yoktu.

Bu yüzden Jonathan'ı sıkıştırarak, Byron'la birliktelik istedim. Sanırım onu biraz kıskanıyordum da, çünkü İngiliz lorduyla arkadaşlık etmekten ben de hoşlanıyordum, zira Teresa'dan çok daha eğlenceliydi. Sonunda bir gece yatağına girmeye hazırlanırken Jonathan nihayet teslim oldu. Önce gizlemeye çalıştığı bir şeye parmak basmışım gibi sorularından kaçmaya çalıştı.

“Ona bizimle ilgili gerçeği söylemedin, değil mi?” dyesordum, tedirginliğim artarken.

Gömlüğünü başının üzerinden çekip çıkarırken bana bir bakış attı. “Ne diyebilirim, Lanny? Sıkıntılarımızla ilgili orada burada bir-iki kelime etmiş olabilirim ama Adair ve kötülükleriyle ilgili hiçbir şey söylemedim. Deli olduğumuzu düşündürmeden bunu yapmam mümkün değil zaten. Hayır, ona sadece çocukluğumla, ailemle ve St. Andrew'daki hayatımla ilgili birkaç şey anlattım. Hepsi bu.”

“Ona St. Andrew'la ilgili ne anlattın peki?” O kadar ücra bir köydü ki dünyaya açılmış Byron'ın ilgisini çekeceğini hiç sanmıyordum ama bunlar Byron'a verdiği, onu gerçek kimliklerimizi keşfetmeye götürebilecek ipuçlarıydı.

“Biz, şey... ah, erkeklerin konuştuğu türden şeyler konuştuk ve... ilk cinsel ilişkiyi merak ettiğini söyledi.” Soh-

bu hatırlayınca başını iki yana salladı. “Neredeyse sarhoş- tım ve belki de Byron gibi bir adamı etkilemek istedim, çün- ki kendimi tutamayarak, ona...” Duraksayarak bana uzun ve süpürücü bir bakış attı.

“Ona ne anlattın, Tanrı aşkına? O kadar ciddi...” Bana yine aynı tavırla baktı; böyle sorgulanmaktan nasıl da nefret ediyordu. “İlk sevgilim, annemin bir arkadaşı olan ve evimize sık sık gelen Joanna Kilpatrick'ti. Ah, Lanny, bana böyle bakma. Hikâyenin geri kalanını dinlemeden böyle konuşmeme, çünkü o zaman benden nefret etmek için yete- rince nedenin olacak.”

Şaşkınlıkla sessizliğe gömüldüm. Ben hep Jonathan'ın bekaretini kendi yaşında deneyimsiz bir kızla yaşadığını san- mıştım, oysa hiç de öyle değildi. Jonathan bunları açıklarken elimi tuttu. Olay olduğunda ergenliğe daha yeni ulaşmıştı ve vücudunun kendisine oynadığı oyunlara henüz alışkın de- ğildi. Annesi onunla Kilpatrick'lerin evine bir şeyler gönder- mişti ve kocası evlerinin yanındaki tarlada çalışırken kadın onu baştan çıkarmıştı. Bayan Kilpatrick doğruca ona yakla- şarak erkekliğini kavramış ve Jonathan neye uğradığını şa- şırmıştı.

“Beni nasıl kullanacağına önceden karar vermişti ve is- tediği şeyi almaya kararlıydı,” dedi Jonathan, kızarak. Ba- yan Kilpatrick onu yere yatırıp üzerine oturmuş, eteğini ve iç eteğini belinin etrafına toplayarak kasıklarını yerleştir- mişti. Jonathan tam üzerini toparlayıp kapıdan çıkmaya ha- zırlanırken, Bay Kilpatrick tarladan dönmüştü. Karısının ve

çocuğun yanaklarının kızarıklığını görünce, o kadar da apıştı olmayan adam kadını yaramazlıkla suçlamıştı ama Bayan Kilpatrick inkâr etmişti. Kanıtı olmayan boynuzlanmış koca, nathan böylece oradan kaçabilmişti.

Jonathan'a bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum. İlk kabaca tahrik edilmiş ve Bayan Kilpatrick'in bacak arasını kaşıyabileceği bir eşya gibi kullanılmıştı. O kadını arasını yaratmıştı. Bayan Kilpatrick bir konuda saygınlığını zorla onunla tartışmak için kişinin çok kararlı olması gerekirdi. Yine de, bu ona küçük bir çocuğu baştan çıkarma gerekirdi. vermezdi ve hiç şüphesiz o kızıl saçlı ev kadını başka genç erkeklerden de aynı şekilde yararlanmış olmalıydı. Jonathan'ın itirafını dinledikçe midem giderek daha da altüst oluyordu; Kilpatrick, hepsi eşlerinden veya sevgililerinden uzakta yaşayan ve kadınların ilgisine aç olan odunculardan da payını almıştı. Ama neden Jonathan'a yaklaşılmıştı?

"Uzun zaman önceydi. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra seni üzmesine izin vermemelisin," dedi Jonathan ve bu yeterliydi. Sonuçta yeni evli masum bir çift değildik ve Adair'in evindeyken yatağımıza aldığımız onca erkek ve kadından sonra bir tane fazlası ne fark ederdi ki? Ancak, üzerinde düşündükçe veya düşünmemeye çalıştıkça giderek canım daha çok yandı ve sonunda yanaklarımdan yaşlar süzülmeğe başladı.

"Ah, Lanny, Joanna Kilpatrick yüzünden ağlama," dedi Jonathan, beni kaldırıp yatağa oturtturarak ve yüzümü kendisine çevirerek. Çarşafın kenarını tutarak gözyaşlarımı sildi. "Ben hiç duymamış olmanı dilerdim."

"Bana her şeyi anlattığını sanıyordum," dedim, hıçkıkla. Jonathan'ın arasında onu azarlayarak. "Senin sırdaşın oldu."

Derin bir nefes aldı. "Öyleydin, inan bana. Ama genç bir adam yaşadığı her şeyi anlatamaz, özellikle o yaşta ve özellikle de bir şeyler hissettiği genç bir hanıma. Seni korumaya çalışıyordum."

Sohbetimizin orada bitmesine izin vermeliydim —o noktada bırakmalıydim— ama Jonathan'ın gerçek doğasına karşı hala kördüm ve bu yüzden dile getirilmemesi daha iyi olacak bir soru sordum. "Bana söylemediğin başka şeyler var mı? Başka sürprizler istemiyorum. Birbirimize karşı dürüst olmamızı istiyorum, Jonathan. Bana sakın yalan söyleme; duygularımı korumaya çalıştığımı düşünsen bile."

Derin bir nefes alarak bana temkinli gözlerle baktı, fakat sözümü dinledi ve bana asla duymamış olmayı dileyeceğim bir hikâyeyi anlattı. Çünkü bu hikâyeyi dinlediğimde, St. Andrew kasabasının hiç bilmediğim bir yüzü olduğunu öğrendim. Gizlice kendi zevklerine bakan erkek ve kadınlar, tam burumumuzun dibinde dans eden gizli âşıklar. Faaliyetlerini organize etmiyorlardı —kuzey ormanlarındaki Kara Ayınlar gibi orjileri yoktu— ama zor hayatlarının yükünü yasak cinsel ilişkilerle hafifletmeye çalışan çiftler vardı.

Jonathan bu gruba hayatının erken dönemlerinde sokulmuştu ve on yedi yaşına gelene kadar birçok partneri olmuştu. İsteğine uyarak hepsinin isimlerini birçok partneri olmayanı da aramızda sır olmaması için yalvaran ben değil miydin? Tanımadığını söyleyip şüphelenmediğini merak ettim, çünkü bizi sürekli kayınvalidesi Katherine McDougal da vardı ama bu, kendine gelene'le evliliğinin ayarlanmasından yıllar önce olmuştu. Bir defasında kendi öğretmeni Titus Abercrombie'nin okulu arkasındaki korulukta erkekliğine dokunmasına da izin vermişti, ancak o kadarla kalmıştı. "O kadar çok istiyordu ki," diye açıkladı Jonathan, pişmanlıkla dolu bir halde, "ve onun üzerinde sahip olduğum güçten başım dönmüştü."

Bana yaklaşarak elimi tuttu. "Lanny, bana inanmalısın. Joanna'nın etkisine kapıldım -tam anlamıyla, çünkü genç bir erkeğin, mahrem yerlerini elinde tutan bir kadına direnmesi zordur- ve sonrasında, lütfen bana gülme, yaptığım şeyden dolayı utandım ve kendimi kirletilmiş hissettim. Gözlerimin önündeki peçe kalkmıştı; zevk arzusuyla dolmuştum ve bana yaklaşmak için can atan kadınların sayısının hiç de az olmadığını anlamıştım."

Nihayet konuşabildim. "Bu yüzden, kendini bana, hiçbir şeyden haberi olmayan bir kıza vermene gerek yoktu..."

"Demek istediğim bu değildi, Lanny! Sözlerimi çarpıtma," diye tersledi ama öfkesi hemen yatıştı. "Arzularım bu

Jonathan'ın bu kadar ilkel olduğu için sana yaklaşmadım. Sadece benden hiçbir beklentisi olmayan kadınlarla kendimi tatmin etmem daha doğru gibi görünüyordu."

"Bu yüzden Sophia'ya yaklaştın." O anda, Jonathan'ın gözünden yeni gelinle ilişkiye girdiğini anladım.

"Açıkcası onunla ilgilenmem gerektiğini düşünmemiştim. Yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Bu, sorunlarımızın başlangıcı oldu, Lanny, ikimizin de. Çünkü Sophia'nın ölümünden sonra o zaaf anımda sana yaklaşmasaydım, seni asla tanımayacaktım..."

"O zaman babamın beni Boston'a göndermesi gerekmezdi." Ve... devam etmemize gerek yoktu. Peşimizde olduğumu kesinlikle bildiğimiz iblisi düşünerek öylece oturduk.

Byron ve kontesle birlikte geçirdiğimiz dönem bir hafta sonra sona erdi. Byron'la ilgili sezgilerimin bana söylediği gibi, bir gece dördümüz birlikte sarhoş bir halde yatağa girdik; davetsiz bir hizmetkâr kazayla açmasını diye kapıyı da kilitlemiştik. Şaşırtıcı bir şekilde, gece beklediğimizden daha sakin geçti, çünkü Teresa, Jonathan'ın kendisine sahip olmasına izin vermedi ve Byron da sadece Jonathan'ın benimle tutkulu sevişmesini izlemekten memnun gibiydi. Belki de şair sadece Jonathan'ı doğal halinde görmek istiyordu, çünkü biz sevişirken Byron bakışlarını nadiren kaçırmıştı.

Günler sonra, Byron bize Cenova'ya gideceğini söyledi; kendi deyimiyle, kasabadaki bütün gözler onun üzerindeyken bir akvaryumda yaşamaktan bıkmıştı. Gözleri umutla parla-

yarak bir tilki gibi güldü. "İsterseniz bizimle gelebilirsiniz. Bir arkadaşımın villasını ödünç alacağım. Herkese yetecek kadar yer var." Neyse ki Jonathan daveti geri çevirdi ve hafif sonunda bir sonraki bilinmez hedefimize doğru yola çıktık. Ama o yaz, yeterince hasar verilmişti. Byron ve Teresa'yı izlemek, gelecekte beni bekleyen mutsuzluğu daha net görmemi sağlamıştı -bunun için kimse suçlanamazdı, çünkü Byron'ın ününün tutsağı olduğu gibi, Jonathan da fiziksel güzelliğinin kurbanıydı- ve bir kez daha, kurtarılmama noktasını çoktan geçmiş olan hasarlı ilişkimizle kendi yolumuza devam ettik.

YİRMİ BİR

BOSTON

Adair, Jonathan'ı ölümden geri getirmekte acele ettiğini biliyordu. Başka şartlar altında olsa -örneğin sadece bir şey yapıyor veya yeni bir büyüü deniyor olsa- daha sabırlı davranacağına inanmak istiyordu. Büyünün kaynağını araştırır, içeriklerin özelliklerini incelerdi; kısacası, tam anlamıyla hazırlanır ve nasıl bir şeye kalkıştığını tam olarak bilir. Ama bilinmeyenle uğraşmanın tehlikelerini bilmeyen bir acemi gibi büyüü hemen kullanmaya kalkışmıştı ve şimdi de bedelini ödüyordu.

Jonathan'ın sıra dışı güçleri olan bir kadınla ilgili gizemli sözleri Adair'i sarsmıştı. Elbette ki etten kemikten bir kadın olamazdı, fakat sonuçta öyle olduğunu hayal etmek zorunda kalıyordu. Çok büyük olasılıkla bedensiz bir varlıktı; belki bir cin veya iblis, tabii böyle şeyler varsa, ki Adair onlarla hiç karşılaşmamıştı. O kadın gerçekten ölümler âle-

miyle canlıların dünyasını ayıran güçse, tamamen farklı bir güç olmalıydı. Doğanın en büyük güçlerinden biri, neredeyse ilah olarak düşünülebilecek bir varlık olabilirdi.

Yaptığı aptallığı asıl şimdi anlıyordu. Önce kendini kuma altına almadan böyle bir gücü kışkırtmakla çok büyük bir hata yapmıştı. Kıydan güvenli bir mesafeye çekilmeden bir tsunami çağırmak gibi bir şeydi bu. Karanlık çekilmeden uğraşan ustalar, serbest bıraktıkları ruhlardan korunmak için güçlü tılsımlar taşır veya büyüler yapardı ama Adair ölülerin âleminden bir ruhu dünyaya geri getirirken böyle bir önlemin gerekeceğini hiç düşünmemişti. Ama o ruh Jonathan'ın için Jonathan'la ilgili hiçbir şey sıradan olamazdı. Adair görünüşünün ötesine bakmadığı, gerekebilecek sıra dışı önlemleri hayal etmeye çalışmadığı için şimdi kendini suçluyordu.

Bu Yeraltı Kraliçesi, Jonathan'ın peşinden gelirse -Jonathan'ın yapacağını söylediği gibi- Adair onun Jonathan'ı almasına izin vermekten başka bir şey yapamazdı. Bütün sınırlarından sonra berbat bir sonuç olurdu ve bunun olmasını engellemek için bir yol bulmaya çalışıyordu. Sonuçta Jonathan, Lanore'u çekmek için en önemli yemdi. Lanore onun hayatta olduğunu bilse, bütün cehennemin karşısına düşüşünün hayal etmek Adair'i eğlendiriyordu. O zaman Adair'in her istediğini yapmak zorunda kalacaktı. Ama değerli olan her şeyin bir bedeli vardı. Adair, onun Jonathan'ı görünce duyacağı mutlak mutluluğa tanık olmak zorunda kalacaktı ve kendisine karşı asla böyle duygular taşımadığını bilmek onu yıkacaktı.

Jonathan'ın mükemmel bedenini ele geçirmeye gelince; bedenini onarılamayacak ölçüde bozulduğunu ve asla kullanıma uygun olmayacağını kabullenmek zorundaydı. Yeraltı Kraliçesi'nin gelmesini beklemektense, jigoloyu sahibesine geri göndermek daha iyiydi. Adair pişmanlık duyamazdı. O geri bilmediydi; bu bir deneydi ve başarısız olmuştu. Gerçekirse, öğrenebileceği dersleri alıp yoluna devam edecekti.

Adair, Jonathan'ın bulunduğu odanın önünde bir kez daha dururken şüpheleriyle boğuşuyordu. Tarafsız açıdan baktığında, Jonathan'ı ölümden geri getirmenin şimdiye kadar en büyük başarısı olduğunu biliyordu, ancak yine de daki en büyük başarısı olduğunu hissediyordu. Ve öfkelenmek yerine -başarısız olmuş gibi hissediyordu. Ve öfkelenmek yerine -başarısız olmuş gibi hissediyordu. Ve öfkelenmek yerine -başarısız olmuş gibi hissediyordu. Ve öfkelenmek yerine -başarısız olmuş gibi hissediyordu.

Jonathan'ın yanında savunmasını indirmemesi gerektiğini biliyordu. Adam çok kurnazdı. Sonuçta kendisini sonuza dek bir taş duvarın arkasına hapsetmesi için Lanore'a yardım etmişti ve bu da Jonathan'ın da Lanore kadar acımasız olabileceğinin kanıtıydı. Ne var ki Adair, Lanore'a karşı kalbini sertleştirmekte zorlanıyor, Jonathan'a çekim duyuyordu ve onun arkadaşlığına ihtiyacı olduğunu görüyordu. Bu tuhaf melankoliyi yorgunluğa -ve yalnızlığa- dayandırıyordu.

Adair'in fark ettiği diğer bir tuhaf sonuçsa, Jonathan'ın arkadaşlığını istemekle birlikte, uzun süre yanında olmasının zorluğuydu. Dakikalar içinde, kaçmak için yoğun bir dürtü

duyuyordu. Bunun gergin olmakla ilgisi yoktu. Daha çok panik gibiydi ama Jonathan'a karşı bu tepkiyi vermesi için hiçbir neden olmadığını biliyordu.

Bunun sadece Jonathan'ın ölüler âlemiyle yakınlığından kaynaklandığını düşünemiyordu. Adair ölüler âlemiyle bağlantısı olmasını istemiyordu. Ölümden sonra kendisiyle bağlanacağı yazgı, korktuğu tek şeydi. Öldükten sonra beklemesine ve büyüye doğru yaptığından emin olmasına güveniyordu. O gün, güneş dünyayı yutana, zamanın kendisi değil, ve evrenin dokusu nihayet ortaya çıkana kadar gelmeyecekti. Adair yaptığı hiçbir şeyin unutulmayacağını, er ya da geç bütün günahlarından ve suçlarından sorumlu tutulacağını biliyordu.

Kapıyı vurmadan açtı ve Jonathan'ı rafa konmuş bir oyuncak bebek kadar hareketsiz şekilde hâlâ yatağın kenarında otururken buldu. Adair yine gerildiğini hissetti. Adlandıramadığı bir endişeyle midesi kasılıyordu ama kararından dönmeyecekti. "Benimle gel," diye emretti, Jonathan'a.

Adair, Jonathan'ı yukarı çıkardı ve terasa ulaştılar. Ortam minyatür ağaçları, yeşil bitkileri, mobilyaları ve ışıklandırmasıyla bir açık hava odasına dönüştürülmüştü. Bir bahçıvan bitkilerle ilgilenmesine ve hizmetçi her yeri temizlemesine rağmen, kullanılmadığı için bir terk edilmişlik havası vardı. İki asır boyunca gökyüzünü görmeyen Adair, doğayı

hissetmek istediği zamanlarda buraya çıkıyordu ve buradaki manzaranın evin diğer her yerinden daha iyi olduğunu keşsetmişti. Gerçekten de, o gece gökyüzü beyaz noktalarla süslenmiş siyah renkte bir kadife örtü gibiydi. Adair oturdu ve bir an için gecenin sakin enerjisinin tadını çıkardı.

Yıldız ışıklarının altında, Jonathan'ın dönüşümünün devam ettiğini ve neredeyse eski görünüşüne yaklaştığını fark etti. Yüzünde Adair'in tam anlayamadığı bir değişiklik vardı ama her neyse, bir zamanlar göze güzel görünen klasik çizgileri silip götürmüştü. O mükemmel yüz artık mükemmel değildi. Ama şimdi daha ilginçti. Daha önceki çekici ve baştan çıkarıcı güzelliğinin aksine, bir yabancıya yaklaşmaya çekineceği biri gibi görünüyordu. Daha önce sahip olmadığı doğuştan bir etkisi vardı; sanki dünyevi bedenini çoktan aşmış gibi. Havadan daha hafif gibi görünüyordu.

Sandalyelere oturarak bir süre gökyüzüne baktıktan sonra, Adair nihayet konuya girmeye hazır olduğunu hissetti. "Lanore'un izini kaybettik. Daha fazla sabrederem, Jonathan. Bana bildiğin her şeyi anlatman gerek."

"Aylardır yoktum. Bildiğim şeyler artık işe yaramaz. Varlığını hissetmiş ve serbest kaldığını anlamış olmalı. Farklı bir isim kullanıyordur ve eve döneceğinden şüpheliyim."

"Fark etmez. Bana bildiğin her şeyi anlat. Bildiğin ismi, evinin adresini..." Adair, Pendleton'ı, bilgisayar korsanını ve minicik bilgi parçalarından yaratabildikleri mucizeleri düşünüyor, iyimserliğini korumak istiyordu.

Jonathan başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Yardım edemem."

Adair, Jonathan'ın ret cevabı karşısında öfkelenemediğini düşünürdü ama öyle olmadı. Zihninde veya kalbinde o tansıdığı yakıcı öfkeden eser yoktu. Bunun yerine, Lanore'a olan ihtiyaç yüzünden bir çaresizlik, umutsuzluk vardı. İsteyerek ya da istemeyerek, Lanore onu değiştirmişti ve Adair için güçlü değişimden hiç memnun değildi. Onu sonsuza dek kaybetmiş olma olasılığı da onu o kadar zayıf düşürüyordu ki Lanore olmadan varlığını sürdüremeyeceğini hissediyordu. Yıkımının derinliği onu çok şaşırtıyordu.

Artık tek seçeneği kalmıştı ve o da Jonathan'dan yardım istemektir. Lanore'un kalbinin sırlarını bilen biri varsa, yardım o olabilirdi... fakat... Adair yardım istemeyi hayal bile edemiyordu. Adair bir şey istemeye alışkın değildi. İsteddiği şeyin bedeli ne olursa olsun -peşinde olduğu bilgiye sahip olan birinin hayatı veya yazgının karşısına çıkardığı güzel olan bir kendisi alırdı. Şimdi eski rakibine, Lanore'u asla sevmemiş ve onun aşkını önemsememiş olan bir adama kalbini açacak duruma düşmüş olması ne ironiydi. Görünüşe bakılırsa yazgı onu bu aşağılanmadan korumamıştı; daha doğrusu, yazgı ona tevazu kazandırmak için özellikle çaba harcıyormuş gibiydi.

Adair su kadar ağır bir nefes alarak iç çekti. "Yardıma ihtiyacım var, Jonathan. Lanore'a zarar vermeyeceğim, yemin ederim. İntikam peşinde değilim. Sadece onu tekrar görmek istiyorum. Lanore beni değiştirdi. Onu düşündüğümde dizlerimin bağı çözülüyor. Ona karşı kendimi çaresiz hissediyorum. O lanet olasıca duvarın arkasında asırlar ge-

çerken, onu bulduğumda yapacağım şeyleri tam olarak planladığımı itiraf ediyorum. Boynunu kırmak istiyordum; merhamet için yalvardığımı duymak istiyordum. Ona şimdi düşününce midemi bulandıran işkenceler yapmak istiyordum. Ona böyle şeyleri yapabileceğimi düşünmek bile... Ona zarar veremem, Jonathan. Onu seviyorum! Birinin ona zarar verebileceği düşüncesi bile beni tedirgin ediyor. Sadece onu tekrar görmek istiyorum, inan bana."

Jonathan'ın kendisiyle alay edeceğini düşünerek kendisini kahkahalara hazırladı ama Jonathan öyle bir şey yapmadı. Sadece sessizce oturarak düşüncüyü zihninde evirip çevirdi. "İnsanlar değişmez, Adair. Sadece etraflarındaki dünya değişir. Neden bana söylediklerine inanayım?"

Adair geri çekildi. "İnsanların değişmediğini nasıl söyleyebilirsin? Kendine bir baksana! İnanılmaz ölçüde değiştin. Tanıdığım Jonathan kimseyi kendinden daha çok sevmeydi; oysa sonunda âşık olmuşsun, evlenmişsin ve en az Lanore kadar derin, fedakâr, bencillikten uzak bir şekilde aşkı tatmışsın. Sen değişmişsin, Jonathan. Benim de değişmiş olduğumu kabul edemiyor musun? Bence davranışlarım bile yeterli kanıt olmalı. Sana intikam peşinde koşan biri gibi mi görünüyorum? Sana zarar vermek için herhangi bir girişimde bulundum mu? Sana zayıflığımı itiraf ettim. Başka ne tür bir kanıt istiyorsun?"

Jonathan hafifçe gülümsedi. "Doğru, böyle bir zaafını belli edeceğini asla düşünmezdim ya da yalan söylüyorsan, bu kadar inandırıcı şekilde yapabileceğini. Gerçeği söylediğine neredeyse inanıyorum."

Jonathan'ın sözlerini duyunca Adair içinin minnetle dol-
duğunu hissetti. Duyguları onu kamçılıyor, değişiklikler onu
sarsıyordu. Dahası, başka birinin onun yaşadıklarını anlaşı-
labileceği düşüncesiyle derinden etkilendi. Ama Jonathan
anlıyordu ve ona inanıyordu. Bu Adair'i çok rahatlatmıştı. Ç-
anda, aslında herhangi bir konuda birine ne kadar ender içini
döktüğünü fark etti. En son ne zaman birine bir sırrını aç-
ladığını hatırlamıyordu.

Jonathan bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Bence dürüst
davranıyorsun. Değişmişsin, Adair. Ve Lanore'un seni zayıf-
lattığı konusunda da haklısın. Artık bir zamanlar olduğun ca-
seni güçlendirirken, bazı açılardan da zayıflatır. Bir taraftan
kazandığını, diğer taraftan kaybedersin."

Diğer taraftan kaybedersin. Adair'in dudaklarının uçları
seğirdi; belki de etkilenen duygusal durumundan fazlasıyla.
Sonuçta muhtemelen hepsi birbiriyle bağlantılıydı; zihinsel
durumu, duygusal durumu, fiziksel durumu ve sıra dışı güç-
leri. Gücünün kalbinin sertliğine veya iradesinin gücüne
bağlı olabileceği hiç aklına gelmemişti. Fiziksel dünyayla ve
görünmeyen âlemlerden özel türde enerji yönlendirmekle il-
gili bilgilerini geliştirmek için asırlarını harcamıştı. Ama
şimdi Lanore'u bulma çabaları arasında hepsini boşa harcı-
yor olma olasılığı vardı. Belki de âşık olmak onun için bir
lüksü.

Yine de, onu görme ihtiyacı inkâr edilemezdi. Lanore'u
bulmalı, ona bakmalı, tenine dokunmalı ve bir kez daha ya-

nında durmalıydı; son gücünü tüketse ve onu öldürse bile.
Lanore'un peşinden gitmenin ölümü anlamına geleceğini
sanmıyordu; tam aksine, onu bulmanın kendisini bir kez daha
eskisi gibi bütün ve güçlü kılacağını hissediyordu.

"Jonathan, bildiğim tek şey onu görmem gerektiği." Dü-
rüstlüğü tenine değen kızgın bir demir gibi hissederek, de-
vam etmeden önce bir an duraksadı. "Lanore'un kalbini kim-
se senden daha iyi tanıyamaz. Artık ona zarar vermeye niye-
tim olmadığını anladığına göre, onu nasıl kazanacağımı söyle
bana."

Adair acımacak durumda olmayı o anda pek umursama-
makla birlikte, Jonathan'ın sert ifadesinin yumuşadığını gör-
düğüne sevindi. "Şey... öncelikle, seni asla sevmeyebileceği
ni kabul etmelisin, Adair. Aranızda geçen onca şeyden sonra
sana güvenemeyebilir. Güven olmadan da sevgi olamaz."

"Bana güvenebileceğini ona kanıtlayacağım."

"Sadece bu bile sonsuza dek sürebilir."

"Beklerim," diye ısrar etti Adair, belirgin bir kararlılıkla.

"Lanny'nin seni sevmesini sağlamak için yapabileceğin
bir şey olmadığını da anlamak zorundasın. Aşk içten gelir.
Bir kadının aşkı inanılmaz ve huşu veren bir şeydir. Lanny'
de bunu gördün; aşkı çok tutkuluydu. Ama onun seni seçmesi
gerekıyor, Adair."

"Seçecek. Bundan şüphe ettiğini biliyorum ama bir za-
manlar biraz da olsa beni sevdi." Adair bunu Jonathan'ı mı,
yoksa kendini mi ikna etmek için söylediğini bilmiyordu.
"Lanore'la birlikte geçirdiğim zaman... sevmeye en yakın

olduğum zamandı," dedi. O zamanlar nasıl mutlu olduğunu ama aynı zamanda da yaşadığı aşağılanmadan dolayı nasıl alev alıp kül olmak istediğini hatırlıyordu.

"Evet. Bu Lanny'mizin gücü. Sevilmez olanı sevebiliyor... deneyimlerimden biliyorum," dedi Jonathan.

"O halde söyle bana. Bana bir şans daha vermesini nasıl sağlayabilirim?"

Jonathan hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Bu gerçekten zor olacak. Onu hak ettiğini göstermelisin. Seni gerçekten istiyorsan, sevebileceği türde bir adam olmalısın. Lanny için bir aziz olmaya gerek yok. Ama kolay olmalısın. Lanny için bu konuda bir şeyler yapman gerek. Ne var ki Lanny'nin istediği şey sadakat. Kalbinde en önce o gelmeli."

Adair kaşlarını çatı. "Başka sevgililerim olduğunu biliyor ve hatta bazılarıyla kendisi de birlikte oldu."

"Ama o zamanlar seni sevmesini istemiyordun, değil mi? Seni dünyasının merkezi yapmasını istiyorsan, sen de aynı şeyi onun için yapmalısın."

Adair, Jonathan'ın sözlerini kelimesi kelimesine zihnine işliyordu. Sadakat, güven, fedakârlık. "Bu değişim küçük bir şey değil," dedi sonunda.

"Hayır, ancak seni daha iyi biri yapar."

"Peki, onu nasıl bulacağım?"

"Cevabı biliyorsun. Kendi içinde," dedi Jonathan, sakinçe. "Bence kendi kalbini incellersen, cevabı da orada bulacaksın."

Adair aniden öfkeye kapıldı. "Bilmece gibi konuşma!"

Ne yapmanı gerektiğini biliyorsan açıkça söyle."

"Bütün bildiğimi söyledim bile. Söylediklerimin doğru olduğunu da biliyorsun, değil mi?" diye devam etti Jonathan.

"Onu bulma gücüne daima sahiptin; hep sendeydi. Sadece bunu dilemek gerekiyordu."

"Dilemek mi?" Kulğa ne kadar imkânsız gibi gelse de, Adair kalbinde bunun doğruluğuna inanmaya teşvik eden bir hareket hissetti.

"Sana bildiğim her şeyi açıkladım. Şimdi de onu incitmeyeceğime dair verdiğin söze sadık kalmanı bekliyorum, Adair. Bunu hatırlasan iyi olur. Sözlerimi dikkate al."

"Sana söz veriyorum. Onu incitmeyeceğim." Adair bir elini kalbinin olması gerektiği yere bastırdı.

YİRMİ İKİ

Jonathan'ın sözleri en azından Adair'e umut vermişti ama Lanore'u bulduğunda aşkını kazanmak bir yana, onu nasıl bulacağından bile emin değildi. Dünyanın her yerinde olabilirdi. Duvarın arkasında geçirdiği yıllar boyunca, projeksiyon denen bir tekniği mükemmelleştirmek için uğraşmıştı. Bazı ustaların bilinçlerini bedenlerinden çıkarabildiğini, onları dünyanın uzak yerlerine ve hatta başka boyutlara gönderebildiğini duymuştu. Doğru hatırlıyorsa, bu tekniği kullanan kişiler sonuç almak için daima dışarıdan yardım alıyorlardı; bir iksir içiyor, halüsinojen alıyor, bir kâhin kâsesinde vizyonlar yaratıyordu. Adair mahkûmiyeti süresince ancak derin meditasyon seviyesine ulaşabilmişti ama bilinçini tamamen özgür bırakmayı asla başaramamıştı. Ancak, Jonathan onun Lanore'u bulmak için ihtiyaç duyduğu güce zaten sahip olduğunu söylemişti, ki bu da ona zihnini serbest bırakması gerektiğini bir kez daha hatırlatmıştı.

İçsel benliğine ulaşmak için genellikle en iyi yöntem,

tam anlamıyla sessiz bir yer bulmaktı; tıpkı aydınlanma arayışıyla bir mağaraya çekilen rahipler gibi. Karanlık konusunda hile yapabilirdi –yaşadığı evin pencereleri düşünülürken, ışığı tamamen engellemesi imkânsızdı– ama duvarların bütün sesi dışarıda tutması, hatta mümkünse havanın akımını bile engellemesi gerekiyordu. Duyduğu hikâyelere göre, bir projeksiyon seansının ortasında uyanmak çok tehlikeliydi. Bilinç karanlık dünyada sıkışıp kalmak çok tehlikeliydi, denekler bu trans durumundan çıkarken zihin karmaşalarıyla karşılaşabiliyordu. Önceden belirlenmiş bir işaretle –bir zilin çalınması gibi– her an çağırabilecekleri bir yardımcılarını yanlarında tutardı. Ama ne ses geçirmez bir odası ne de güvence verilir bir yardımcısı olmadığından, Adair'in destek alabileceği kimse yoktu.

Halüsinogen veya kâhini kâsesi olmadan hemen denemeye karar verdi. Başaramazsa, kitaplarından araştırıp tekrar deneyecekti ama sabırlıydı ve Jonathan'ın sözleri onda meşguliyet uyandırmıştı. Yatak odasının kapısını kilitledi ve yatağına uzandı. Jonathan'la konuşmasından sonra zihnini sakinleştirmekte zorlanıyordu. Düşünceleri hızla akmak istiyordu. Adair nefesine odaklandı, zihnini temizledi ve giderek tefekküre dalmaya başladı. Sonunda bütün bedenini geride bırakarak, fiziksel sınırların hissini kaybedene kadar derine dalmaya devam etti. Bir gaz bulutu veya köpük spreyi gibi incecik dağıldığını hissetti. Bu soyut dünyada etrafındakileri incelememeye çalışıyordu, çünkü dikkati dağılabilir ve transı bozulabilirdi. Ama endişelenmesine gerek olmadığını anladı.

çünkü açık gri bir sisin içinde havada asılı duruyor gibiydi ve biçimi olmayan bir varlık halinde süzülüyordu.

Bir şey süzülüşünü kesti ve ağaç yaprağı gibi düşerek yavaşça bir şekilde toprağa indi. Hava, sıcaklık ve tenindeki hisler, farklı bir yerde olduğunu gösteriyordu. Nereye geldiğini ve doğru yeri bulup bulamadığını merak ederek gözlerini açtı.

Bir şehirdeydi. Etrafına baktığında bu hemen anlaşılıyordu. Birbirinin dibine inşa edilmiş üç katlı sıra evler, sokağı gölgeye boğuyordu. Komşuların perdelerin ardından olan biteni izlediği türden, sakin bir yerdi. Ama burası hayalî bir ürün müydü, yoksa New York veya Londra gibi gerçek bir şehir miydi, bunu bilemiyordu. Kararsızlığına aldatılmaya ve anda kalmaya karar verdi.

Başka bir hafif çekiştirme, Adair'i doğrudan önündeki binaya sürükledi. Beş taş basamağı çıkınca, içerideki kişinin dışarıyı rahatça görebilmesini sağlayan sağlam demir işlemlerle büyük bir kapıya ulaşıyordu. Buranın Lanore'un evi olduğunu hemen anlamıştı. Adair elini tokmağa koyduğunda, metalde onun varlığını hissederek şaşırdı. Tokmağa dokunmak, Lanore'un eline dokunmak gibiydi.

İçeride tam olarak Lanore'a ait olmayan ama onunla bağdaştırdığı bir koku burun deliklerine doldu ve yine onun varlığını hissetti. O kadar gerçek gibiydi ki biraz sonra köşeden çıkmasını ya da yukarıdan sesinin gelmesini bekledi ama ikisi de olmayınca, Adair yalnızlığını her zamankinden daha güçlü hissetti. Buraya, onun varlığını tekrar hissedebil-

diği bir yere gelmek, mahkûmiyetinin onu değiştirdiğini bir kez daha kanıtlamıştı ve bu değişimden nefret ediyordu. Zayıf ve hasar hissettiriyordu. *Bu, Lanny'nin hatası; beni sakatladı*, diye düşündü. Öfkesi bir an parladı ama parladığı kadar da çabuk söndü. Bu yeni öfke kontrolü, en azından Lanore söz konusu olduğunda, onu hâlâ şaşırtıyordu ve daha önce kapı olan bir yere yürürken aniden karşısına çıkan duvara toslamak gibi geliyordu.

Aşk, Adair'i yozlaştırmıştı.

Rüzgârın ittiği bir kar tanesi gibi bir nefeste ön salona girdi. İçerisi bir cenaze evi kadar sessizdi. Paha biçilmez bir Doğu halısının üzerinde büyük bir sehpa duruyor, üzerinde bir ancak bir balo salonuna uyabilecek bir avize sallanıyordu. Sehpanın üzerinde bir yığın açılmamış zarf vardı ve hepsinin üzerinde gönderen olarak Boston'daki bir avukatın adresi yazılıydı. Biri sürü mektup... ve Lanore hiçbirine aldırılmamıştı. Jude'un Adair'in serbest kalışıyla ilgili mucizeyi düşünürken açıkladığı gibi, şehir belediyesi bir otoban yapımı için malikâneyi yıkacağı haberini vermeye çalışmıştı. Zarfardaki mektuplarda hiç şüphesiz bunun ihbarnameleri vardı ve Lanore onlara aldırılmamıştı. Adair'in aklına bir fikir gelmişti: Acaba Lanore o mektuplarda ne yazdığını tahmin ediyor ve Adair'in serbest kalmasını istiyor ama kendi eliyle bunu yapamadığı için görmezden mi geliyordu? Belki de savaşı henüz kaybetmemiş olabileceğini düşünerek umutlandı.

Görmek istediği ilk oda, Lanore'un yatak odasıydı ve evin diğer odalarını daha sonra gezecekti. Sadece zihninden

geçirdiği anda, kendini orman mantarı renginde boyanmış duvarlarıyla kalın perdeleri çekili bir odada buldu. Lanore'un yatağı İsveç malı bir antikaydı; ipek yatak örtüleri serilmişti ve yastıkların üzerinde başını koyduğu yerler hâlâ çukurdu. Yatağı görmek Adair'i hüzünlendirdi; burada Lanore'un eşyalarının arasında dururken, onun kokusunu alırken ve yastıkların üzerinde onun zarif başının yarattığı çukurlara bakarken, aniden önündeki işin büyüklüğünü fark etti. Lanore'a aşkını ve değerini kanıtlaması zaman alacaktı, ki inanılmaz ölçüde zaman bolluğu ikisinin tek ortak noktasıydı.

Komodinlerden birinin üzerinde bir sürü eşya duruyordu. Antika Çin porseleninden bir çay fincanı ve içinde üç inci parçası; bir kadın elinden biraz daha büyük bir kitap. 1856'dan kalma ilk baskısıyla *Madam Bovary*; elyapımı kâğıt bir gül. Diğer komodinin üzerindeki eşyalar başka birinin –bir erkeğin– o yatağı Lanore'la paylaştığını gösteriyordu. Ucuz bir okuma gözlüğü; diş temizliği için plastik bir kap; bir kavanoz ağrıkesici merhem; çeşitli spor dallarıyla uğraşan erkeklerin parlak resimleriyle dolu bir dergi. Adair bir elini yatağın o tarafına koydu ve aniden güçlü bir kıskançlık duygusuna kapılarak sendeledi.

Giyinme odalarından birine, Lanore'a ait olduğu açıkça anlaşılan odaya gitti. Boş askılar ve giysilerin arasındaki boşluklar, Lanore'un yolculuğa çıktığını gösteriyordu. Askılardan sarkan kumaşlara, zarif ipek ve dantellere dokunurken, bu kadınsı kumaşlar onu heyecanlandırdı. Lanore'un bluzlarından birini burnuna götürdü. Parfüm kokusu yoktu ama

yine onun kokusunu almıştı. Giysi parçasını yüzüne bastır-
ken, bir av köpeği gibi sadece kokusuyla sevdiği kadının
izini sürebilmeyi diledi. Kokuyu dilinde hissedebiliyor, tatlı
tadını alıyor, bacaklarının içini ve göğüslerinin altını satıp
yordu. Bir an Lanore'un giysilerinden birini erkekliğine sarıp
kendini tatmin etmeyi düşündü ama sonra bluzu bırakarak
kendini topladı.

Koridorun ucunda ardiye odaları buldu ama rafta bira-
kılmış bir kargo listesine bakılırsa odanın yarısı boşaltılmıştı.
Bırakılan eşyaları araştırdı ve eline geçirdiği her eşyayı in-
celedi: zambak biçiminde tasarlanmış gümüş bir eşyayı in-
kımı; at derisi kınında ilkel görünümlü bir kılıç; ancak bir
çocuğun kafasına olabilecek bir taç. Bir rafta bir yığın eski
fotoğraf vardı. Fotoğrafların çoğundaki insanları tanııyordu
ama bir tanesinde durdu; geçen yüzyılın sonundan
poz vermiş bir grubun kırılgan ve solmuş bir görüntüsüydü.
Herkes kalın giyinmişti. Harika bir kürk şapka ve mantoya
sarılmış olmasına rağmen Lanore'u hemen tanıdı. Dik tut-
tuğu yüzünde kibirli bir ifade ve gözlerinde cüretkâr bakışlar
vardı. Bu fotoğraf ne zaman çekilmişti ve bu insanlar kimdi?
Lanore'un hayatının ne kadar büyük bir bölümünü kaçırmış
olduğunu anlayanca yine kalbi sızladı.

Alt kata indiğinde, bir odanın köşesinde Lanore'un ya-
zışmalarını yaptığı belli olan bir masa buldu. Adair çekme-
celeri tek tek açtı ama posta pullarıyla bir bloknot dışında bir
şey bulamadı. En alt çekmecede antika bir sözlüğe rastladı
ve altında Jonathan'ın fotoğraflarını buldu. Jonathan yüzü

bir yastığa yarı yarıya gömülmüş, saçları kirli sakallı çene-
sine dökülmüş halde yatarken; Jonathan bir arabanın direk-
sionunda yanında oturan kişiye sevgiyle gülümserken; Jo-
nathan baştan aşağı mükemmel bir sağlık yansıtan görünümü
ve tam bir tatmin ifadesiyle... Lanore onun hayatına son ver-
meden birkaç gün önce.

O ana kadar Lanore'un hayatıyla ilgili yazılı bir şeye,
Adair'i ona götürecek bilgi parçalarına rastlamamıştı, fakat
sonunda masanın altına yerleştirilmiş minik bir dolapta kü-
çük bir sandık buldu. Sandık kilitliydi ama kapağını elleriyle
çekerek büktü ve içindeki dosyaları çıkarıp karıştırmaya baş-
ladı. Bir insanın hayatının karmaşıklığının böyle belge yi-
ldı. Bir insanın hayatının kayıtları defalarca kaybolmuştu ama asır-
ın kendi hayatının kayıtları defalarca kaybolmuştu ama asır-
lar boyunca hafif yolculuk yapmaya kendini alıştırmıştı. Ço-
ğu konuda pek de duygusal değildi ve bir muamma olarak
kalmayı tercih etmişti.

Açık zarflardan başlayarak, bloknotu açarak ve bütün
kelimeleri büyük bir merakla izleyerek mektupları okumaya
başladı ama çoğunun iş yazışmaları olduğunu görünce hayal
kırıklığına uğradı. Parti veya salon davetleri yoktu. Arkadaş-
lardan gelen elyazılı kartlar, önceki gece verilen yemek da-
vetinde konukların tuhaflıkları hakkında dedikodular yoktu.
Birkaç kredi kartı ekstresi, fazladan ödeme isteyen bir devlet
bürosu. Annette Blanchard adında -belki de kullandığı son
isimdi- bir kadından birkaç mesaj... Bu ismi Pendleton'a ta-
rattıracaktı.

Koridordaki açılmamış mektup yığını ald. Hepsini Boston'daki bir avukattan geliyordu ve en eskisi Lanny'ye yıllar önce gönderilmişti. Kişinin özel meseleleriyle ilgilenen bir avukattan gelen mektupların hemen açılması gerekirdi bir detmişti. Adair mektupların her birini kronolojik sırayla okudu ve serbest kalışının ardındaki mucizeyi anlamaya çalıştı. Devlet bir otoban projesi için malikâneyi anlamaya çalıştı; bütün mahalle yıkılacaktı. Lanny cevap veremeyince, avukat Lanore'un çıkarlarını koruyamamıştı. Lanny hiçbir şey yapmayarak Adair'in serbest kalmasını garantilemişti.

Önce Lanny'nin bir aptal olduğunu düşündü. Lanore kadar zeki bir kadın nasıl olup da böylesine önemli bir konuda bu kadar dikkatsiz davranabilmişti? *Ancak...* Başka bir şey olup olmadığını merak etti: Lanny'nin bilinçaltındaki arzular. Bunu daha önce de görmüştü. Kumarhanede başarılı bir gece geçirdikten sonra, adamın biri aniden taktik hataları yapmaya başlayabilir ve oyunun dışında kalabilirdi. Ya da bir kuşatma sırasında bir soylu, rakibine şatoya sızmasını sağlayacak bir karar verebilirdi. Belki de basireti bağlanmış, Lanny işlerin bir sonuca ulaşması için malikânenin yıkılmasına izin vermişti. Belki de tepesinde Democles'in kılıcı asılmış halde yaşamaktan sıkılmış ve bitmesini istemişti.

Zarftan bir mektup daha çıkardı. Bu, antika Çin çay takımlarıyla ilgili olarak bir müzede konuşma yapması için bir yıl önce gönderilmiş bir davetti. Adair, Lanore'un uzmanlık alanı tercihiye şaşırdı; Lanore'u böylesine antik bir konuda

uzmanlaşmaya teşvik eden ne olabilirdi ki? Bu davet, Lanny'nin Çin'e gittiğini ve bunun sadece sıradan bir tatil olmadığını gösteriyordu. Orada bir ömür geçirmiş olabilirdi ve Adair bir an için aradığı kadının yerinde neler olduğunu bile bilmediği iki yüz yılın deneyimine sahip bambaşka bir kadın olabileceğini düşündü. Çok büyük olasılıkla, Lanore geçmiş zamanlarda yaptığı korkunç şeylerin -Adair'i duvara hapsetmek gibi- bedelini ödemeye çalışan birine dönüşmüş olabiliyordu.

Mektupları karıştırırken, Adair erkeklerden hiç söz edilmediğini fark ederek şaşırdı. Her yerde sahte bir isim -Emily Bessender- görünüyordu ama yazışmalarda bir Bay Bessender ya da yatak odasındaki erkeğin varlığına işaret edecek hiçbir şey yoktu. Bu, Adair'e çok tuhaf bir davranış gibi göründü. Mektupları evirip çevirdi, arkalarına ve köşelere karalanmış isimlere baktı. Hiçbir şey yoktu.

Kanepede arkasına yaslanarak sehpanın üzerinde duran yazışma yığınlarına baktı; katlanmış kâğıtları düzelterek belli bir sıraya sokmaya çalışmış ama başaramamıştı. Mektuplar kendisinin tanımadığı bir kadından geliyordu ve açıkçası hüsrana vericiydiler. Tutkulu aşk mektupları neredeydi? Güzelliği, cilveleri, numaraları karşısında delirmiş bir adamın okunaksız karalamaları? Ölümsüz aşk yakarıları ve sadece baş başa geçirilecek aşk dolu uzun günlerin vaatleriyle dolu mektuplar neredeydi? Jonathan gittikten sonra Lanore aşktan mı vazgeçmişti? Bu mümkün görünmüyordu. Adair onun anlaşılabilir davranışı için bir açıklama bulmaya çalıştı ve hiçbir

şey bulamayınca, kâğıt yığınlarını öfkeyle yere fırlattı. Yerinden kalkarak Jude'un ona hep söylediği şeyi hanediyeye odalarından birinde bir dizüstü bilgisayar bulana kadar evi aradı. Jude'un makinelerinden daha ilkeldi ve bilgisayardan birkaç yıllık olduğunu gördü. Değerli bilgilerin en azı pek fazla bir şey yoktu.

Yatak odasına geri dönerek bir kimlik belgesi ya da en azından kimliğiyle ilgili bir ipucu bulmak için adamın çekmecelerdeki eşyalarını karıştırdı. Giysilerin ve kozmetik eşyalarının hepsi yeniydi; sanki yoktan var olmuş, hiçbir geçmiş yokmuş ve Lanore onu elementlerden yaratmış gibi.

Adair sonunda aradığı şeyi buldu. Adamın çoraplarının durduğu çekmecedeki birkaç belgeye ulaştı. Fransa devletinin mührünü taşıyan resmi görünümlü bir mektup. Bir vize talebi kopyası. Adair kâğıdın üzerindeki ismi kısık gözlerle okudu: Lucas Findley. Zihninin derinliklerinde bir şeyler kıpırdadı. Bu ismi daha önce bir yerde duymuştu. Evet, St. Andrew kasabasına gittiği zaman. Restorandaki moruklar da ona bu adı vermişti. Lanore'un kaçmasına yardım eden doktor. *Elbette*, diye düşündü Adair, *elbette onu yanında tutacaktı*. Ve neden bunun daha önce aklına gelmediğini ve bu ismi Pendleton'a vermediğini merak etti. Belki de mahkûmiyetinden sonra odağını gerçekten kaybetmişti. Lanore'un nerede olduğu, ne yaptığı ve kimle birlikte olduğu konusunda

bir sürü açıklama olabilirdi ama Lucas Findley adı kesinlikle doğru görünüyordu.

Neler kaçırdığını merak ederek evin içinde dolaşırken, ilk katta bir aşağı bir yukarı yürürken ve arka koridorda aniden dururken içinde tanımsız bir endişe vardı. Bir portrenin önünde duruyordu. Bunun Jonathan için yaptırdığı portre olduğunu anlaması için uzun bir saniye geçmesi gerekti. Lanore resmi malikâneneden almıştı. Sayfadaki silinmiş görüntüye rağmen, Jonathan'ın belirgin güzelliği Adair'le alay ediyor, tahammül edilmez yakışıklı yüzü sanki gözüne saplanıyordu. Portre, Jonathan ev halkına katıldıktan kısa süre sonra yapılmıştı; ressam onun kibrini ve huysuzluğunu mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Yine de, Jonathan'ın bütün zayıflıklarına rağmen, Lanore onu seçmişti; Adair'in aşkını kabul etmek yerine, onun kötü muamelelerine dayanmayı tercih etmişti.

Ve şimdi özel hiçbir şeyi olmayan sıradan bir adamla, şu doktorla birlikteydi. Bu dayanılamayacak kadar aşağılayıcıydı. Resmi duvardan aldı. Çerçevesini tutarak dizine vurup kırdı. Çerçeve paramparça oldu ve cam parçaları etrafa saçıldı. Adair çizimi çerçeveden çekip aldı ve tek bir hamlede yırtarak ikiye böldü. Göğsü sıkışıyor, şakakları zonkluyordu. Lanore'un şu aptal doktorla birlikte yaşadığı küçük ev onunla alay ediyordu. İçinde müthiş bir öfke parlarken, o öfkeyi dizginleyen engeller bir anda kalktı ve dileğini gerçekleştirmesi için hiçbir şey gerekmedi. *Hepsini yak*, diye düşündü. *Evi yak. Ona dönecek bir şey bırakma*. Yukarılara sürüklenirken gördüğü son şey, duvarları yalayan ve yoluna çıkan her şeyi yok eden turuncu alevlerdi.

YİRMİ ÜÇ

BARSELONA

İki gün sonra resepsiyonda zarif ve lüks görünümlü bir zarf beni bekliyordu. Üzerinde daktiloyla yazılmış gibi düzgün harflerle işlenmiş ismim dışında hiçbir işaret yoktu. İçindeki katlanmış kâğıdı çekip çıkardım:

Sevgili Lanore,

Son iki gündür sana ilgisiz davrandığım için lütfen beni bağışla; suçlanabilecek tek kişi benim. Şehirdeyken evimin konukseverliğinin tadını çıkarmalıyım. Lütfen bu gece birlikte yemek yiyelim. Arabam seni saat sekizde alacak.

Sevgiler,

C

“C” harfi güzel bir kaligrafi örneği idi ve deneyimli bir el tarafından çizilmişti. Zarfı ve kartı çevirdim ama ne bir

adres, ne bir telefon numarası, ne de başka bir bağlantı bilgisi vardı. Daveti kabul etmemek gibi bir şansım yoktu.

Davete gitmemem söz konusu değildi, fakat hazırlanırken gergindim. Davetin gönderilme şekli bir hayli ürktü. Görünmeyen bir haberci tarafından elyazılı bir mesajla çağrılmıştım—ve Alejandro'nun bunu ortak geçmişimize bir gönderme olarak mı yaptığını, yoksa eski yöntemlerimize lanmaktan zevk mi aldığını merak ediyordum. Eski yöntemleri kulları zışma, bir ulak, bir hanım için araba göndermek. Kağıtla ya-

İkincisi, ilk kavuşmamızdan dolayı hâlâ mahcuptum. Diğerlerinin—Alejandro, Tilde ve hatta Dona'nın—Adair'i serbest bırakmaktan fazlasıyla mutluluk duyacağı hiç aklıma gelmemişti. Jonathan'la birlikte panik içinde kaçarken ve kendi yolumuzu bulmaya çalışırken, diğerlerinin de aynı ikiye lemle karşılaşacağını düşünmemiştim. Kurtuluşlarını sağla-makla onlara büyük bir iyilik yaptığımı sanmış, Adair'in ya-mıştım, ancak şimdi kendimi geçmişine yakalanmış bir suçlu gibi hissediyordum.

Son olarak, Alejandro'nun son birkaç günü beni bağış-lamakla beni Adair'e teslim etmenin bir yolunu bulmak ara-sında karar vermeye çalışarak geçirdiği düşüncesinden kurtu-lamıyordum. Alejandro'nun tepkisi, Adair'in ortadan kaybo-luşundan benim sorumlu olduğumu hiç düşünmediğini göste-riyordu; itirafta bulunduğumda o kadar şaşırmıştı ki davra-nışları sahte olamazdı. Adair özgürse, henüz Alejandro'yla konuşmamıştı. Alejandro'nun gruptaki en nazik kişi olduğu-

ma Adair'in yoldaşları arasında bir yük olsa bile duygusalli-ğini üzerinden atamadığını hatırlıyordum. Alej'in kararsızlı-ğının birkaç gün daha süreceğini tahmin ediyordum ve o za-mana kadar bekleyebilirdim.

Gümüş renkli bir Mercedes, Cinderella'nın faytonu gibi tam saatinde ortaya çıktı ve beni Barselona sokaklarından geçirerek dış mahallelerden birine götürdü. Eski bir malikâ-nenin kapılarından geçti ve evin önünde indirildim. Tuhaf bir şekilde, ciddi görünüşlü ön kapılar hafifçe açıldı; bu yüzden ön salona girdim, içerisi bir mezar kadar soğuk ve karanlıktı. Ancak beni karşılayan kimse yoktu ve ev boş gibi görünüyordu. Zaten huzursuz ve hemen gitmeye hazırdım. Tam o sırada uzun koridordan bana doğru yürüyen birini gördüm: Alejandro. Mermer zemindeki ayak sesleri evdeki tek sestiydi; ortalıkta hizmetkâr görünmüyordu veya belki de başka şey-lerle uğraşıyorlardı ve fare kadar sessizlerdi. Alej bir giriş planlayarak dramatize tutkusunu tatmin ediyordu ya da sa-dece beni germeye çalışıyordu.

"Lanore! Davetimi kabul etmen ne güzel. Diken üstün-deydim ve beni hayal kırıklığına uğratacağından korkuyor-dum," dedi Alejandro, koluma girip kendi koluyla sıkıştırı-rak.

"Geleceğimi söylemek için seni aramalıydım ama bağ-lantı kurmam mümkün değildi. Ne bir adres ne de bir telefon numarası vardı," diye takıldım, tepkisini izleyerek, ancak gi-zemli bir şekilde gülümsemekle yetindi. Görünüşü de garip tarzını biraz daha yansıtıyordu. Stüdyosundaki sakin ve gün-

lük kıyafetler gitmişti. Bu gece üzerinde ilginç bir kıyafet vardı: frak kesimli ama duvar halısı kumaşından hazırlanmış ve eskilikten parlaklaşmış bir ceket; kazak tarzında saten bir gömlek; rengi atmış siyah kot pantolon; Kuzey Afrika saten bir hepsi kendi gardırobundan çıkmıştı ve her biri başka bir zamanana ait değerli bir anı olmalıydı.

"Bu kadar gizlilik eğilimli davranmak istemezdim. Sadece mahremiyeti seviyorum ve adresimi nadiren birilerine veriyorum. Sanırım bu bir alışkanlık oldu. Niyetim seni korutmak değildi. Sadece gözümden ka tı, inan bana," dedi, elimi okşayarak.

"Hizmetkârların nerede? Burada tek başına yaşamıyorsun, değil mi?" Açık kapıların önünden geçerken, birilerinin bir tepsi koyduğunu veya ortalığı d zelittiğini görme umuyla odaların içine baktım.

"Ah, evet, elbette hizmetk rlarım var, ancak onlardan bu gece bizi mümkün olduğunca yalnız bırakmalarını istemedim; böylece eski zamanlar ve *sırrımız* hakkında daha rahat konuşabiliriz. Biriyle çok ender kendim olabiliyorum –senin de aynı şekilde hissettiğinden eminim– ve dolayısıyla, mümkün olduğunca yakın olmasını istiyorum, ki bu gece dünyada ikimizden başka kimse yokmuş gibi hissedebilelim." Ona gülümsedim, fakat moralim giderek bozuluyordu. Zavallı Alejandro hafiften sıyırmış mıydı? Tıpkı Savva gibi, dünya onu da yıpratmış gibiydi.

Alejandro arada bir o ya da bu eşyayla ilgili yorumlar

yaparak bana odaları gezdirdi, fakat onun dışında gördüklerimiz kendi kendime hazmetmeme izin verdi. Paris'teki evim gibi buranın da Alejandro'nun daha önceki hayatlarından kalan anılarla dolu olması beni şaşırtmıştı. Benimki gibi dar, madağınık bir ev değildi; Alejandro daha detaycıydı ve sadece güzel koleksiyonunu elden geçirmişti. Ne var ki benim evimin aksine, koleksiyonunun parçaları duygusallıktan yoksun gibi görünüyordu –ona uzun zaman önce ölmüş dostlarını hatırlatacak bilet parçaları veya tiyatro programları, eski bir sevgilinin giydiği eski kazaklar yoktu– ama Alejandro gerçek kartlarını içeride tutup, dış görünüşünü parlatırdı. Odalar da kendisinin bir yansıması gibiydi. Hayatının gerçekte olduğu halinin aksine, olmasını dilediği hali.

Hayatından çıkan insanların ve aşkın yerine onun da kendisini eşyalarla sardığını görmek beni üzmüştü. "Eh, fotoğrafçılık dışında başka neler yapıyorsun, Alej?" diye sordum sonunda, sessizliği bozmaya cesaret ederek. "Söylesene, hayatında biri var mı?"

Kolumu yine koluna geçirerek yan tarafına bastırdı. "Ah, zavallı Lanore'um. Sen mutluluğu hâlâ böyle mi  l  yorsun? Ancak yatağını veya kahvaltı masasını paylaşacak birini bulduğun zaman mı mutlu oluyorsun?"

Cevab  beni şaşırtmıştı. Benimle ilgili düşüncesi bu muydu? "Bu geçmişte doğru olabilir ama unutma, Alej, o zamanlar genç bir kızdım. Yirmi yaşımdaydım ve o kadar kapalı bir hayat yaşıyordum ki kendi başıma olmayı hiç bekle-

yordum. O zamandan beri zamanımın çoğunu yalnız geçirdim; sanırım hepimiz için öyle oldu. Herkes gelip gidiyor ama hayatını biriyle paylaşarak yaşamak en kötüsü değil mi? Demek istediğim sadece şu ki, yalnız olsaydın değil, yazık olurdu, Alej, özellikle sunacak bu kadar çok şeyin varken."

Yüz ifadesi hâlâ belirsizdi. "Benim için endişelenmemediğim sürece yalnız kalmıyorum." Şu ya da bu odada istemüzerini hak ederdi. Yatak odasının önünde sadece bir sa- niye, ancak görkemli ama donuk panelleri, ipek perdeleri, yatağın başucundaki bir vazoda duran kan kırmızısı gelincik çiçeklerini görmeme yetecek kadar duraksadık. Çok güzel düzenlenmiş bir odaydı ama kalın mumlar, kâseler ve tütsü- lüklerle çevrelenmiş yatak daha çok bir sunağa benziyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bana Adair'in yatak odasını bir hayli hatırlatmıştı.

Geniş ve resmi bir yemek salonundaki uzun bir masanın ucuna yan yana iki kişilik yer hazırlanmıştı. Hizmetkârları hâlâ görmemiştik, fakat biri üzeri hâlâ kapalı sıcak tabaklar koymuştu. Alejandro egzotik bir mönü hazırlatmıştı. Pembe renkli, minik dilimler halinde, kızartılmış bir şeyden bir kâse doldurulmuştu ve bildircin dili olduğunu öğrendim; kaplum- bağa yumurtası vardı ve mor gündüzsefalarıyla parlatılmış bir salata. İkincisini işaret ederek, "Ama bunlar zehirlidir!" diye bağırdım. Alejandro gülerek karşılık verdi: "Bizim için

değil. Denemelisin; çok lezzetli. Zehirli olan birçok şey as- mada çok lezzetlidir. Balonbalığı ciğeri en iyisi ama aynı za- manda da en ölümcüldü."

"Bildircin dilini nereden buldun?" diye sordum, ince

gelmüş bir maşayla bir dili diğerlerinden ayırırken. "Çocukken en sevdiğim yiyeceklerden biriydi," diye

açıkladı, kendi tabağına kaplumbağa yumurtası alırken. "Bu amaçla kuşanede bildircin besliyorum."

Ben kibar davranmak adına bildircin dilinden ve gün- düzsefasından birer tane denerken, Alejandro her yiyecekten kendi tabağına küçük birer porsiyon aldı ve sonra sinekkuşu gibi sırayla hepsinden tırtıklamaya başladı. Ben daha çok çı- kardığı şeri şişesini sevdim. Benimle açıkça oyun oynuyor- du. Tuhaf yiyecekler sunarak ve hizmetkârlarını gizleyerek işi teatral hale getiriyordu. Şerinin uyuşturucu etkisi olmasa, muhtemelen cesaretimi kaybedip evden koşarak kaçardım. Bu oyunun amacını anlamamıştım ama beni rahatsız etmişti. Belki de gerçeklikle bağlantısı zayıflamıştı ve bu da dönüş- tüğü şeyin bir yansımasıydı; tıpkı Savva'ya olduğu gibi. Ada- ir'in laneti vücutlarımızın aksine zihinlerimizin çürümesini engelleyemiyordu anlaşılan.

Alejandro konuşmadan önce tabağımdakileri bitirmemi bekledi. "Bu gece bana karşı çok sabırlı davrandın, Lanore ve kararımı açıklamak için seni daha fazla bekletmemeliyim. Sana yardım edeceğim." Cevabıyla çok rahatladığımı belli etmiş olmalıydım ki hemen ekledi: "Ama büyük umutlara kapılmamalısın. Diğerlerinden sadece birkaçıyla bağlantıda-

yım ve çok azı karanlık sanatlarla ilgileniyor. Çoğumuz konuşuyoruz ve bunun seni şaşırtmadığından eminim. Ancak sana yardım edebilecek biri var." Alejandro cebinden küçük beyaz bir kart çıkarıp bana uzattı. Üzerinde Tilde'nin küçük kince ve kararlı bir tavırla.

"Anlamıyorum."

"Çok fazla zaman geçti, Lanore. İki yüz yıl herkesi değiştirebilir ve bana sorarsan, aramızda en çok değişen o oldu."

Parmaklarımın arasında tuttuğum beyaz karta baktım. Adair'in etrafına topladığı bütün o soğuk ve bencil insanlar arasında, tüylerimi en çok ürperten Tilde'ydi. Adair onu doğuştan beri zengin bir adamla evlenebilmek için kocasını ve kendi çocuklarını öldürmüştü. Konu Adair'in kumar masasında altınlarını saçacak erkekleri çekmek veya Adair'in yatağında bekâretini kaybedecek zavallı bir kız olunca, Tilde aramızda en taş kalpli kişi olduğunu tekrar tekrar kanıtlamıştı. Adair'den sonra en çok korktuğum kişi oydu ve şimdi Alejandro bana yardım edebilecek tek kişinin o olduğunu söylüyordu. Hatta beni Tilde'ye teslim ettiği için biraz pişman gibi de görünüyordu. Yalvaran bir tavırla gözlerine baktım. "Benden ne kadar nefret ettiğini hatırlamıyor musun?" diye sordum. "Şimdi neden bana yardım etmek istesin ki?"

Alejandro nazikçe başını iki yana salladı. "Senden de herkesten ettiği kadar nefret ediyordu, hayatım ve kesinlikle

kendinden nefret ettiğinden daha fazla değil. Anlamıyor musun? Hayatta kalmak için hepimiz Adair'i memnun etmenin bir yolunu bulmak zorundaydık ve bu da Tilde'nin tarzıydı. Hayatımın başlarında kendi çıkarlarımı her şeyden yüksek tutmaya karar vermiştim; bencildi, evet, ama bazıları gerçekçi olduğumu da söyleyebilir. Zor bir dönemde, senin büyüdüğün kasabadan çok daha ilkel ve sert bir yerde yaşıyordun. Adair onu bulduğunda Tilde'yi biçimlendirmiş olan olaylar vardı; senin bilmediğin şeyler," dedi Alejandro. "Ve unutma, sen de kendi tarzında en az Tilde kadar bencildin. Zalimlik etmek istemiyorum, ancak Jonathan'ı Adair'e verdin, değil mi? Ve şimdi burada artık farklı bir kadın olduğumu iddia ediyorsun."

Hâlâ rahiplere has bir ikna yeteneği vardı. Çoğunlukla bir sır olarak sakladığım halde Jonathan'ı Adair'e teslim etmekten dolayı duyduğum utancı da biliyordu. Alejandro beni köşeye sıkıştırdığını görerek devam etti. "Yaptığı her şeyden dolayı pişmanlık duyuyor. Artık tanıdığın kadınla ilgisi yok; spiritüel bir yola girdi. Kim olduğumuzu öğrenmeye çalışıyordu ve bunu yaparken görünmeyen dünyanın gizemlerine daldı. Dünyanın en ücra köşelerindeki âlimlerle ve ustalarla konuştu. Sana yardım edebilecek biri varsa, o da Tilde'dir."

Ne kadar korkutucu görünse de, Alejandro'ya inanmak istiyordum. En azından onun dediğini yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Bu, bir ölçüde düşmanlarımın karşısında mütevazı olmamı, bir daha asla bir araya gelmek istemediğim insanlardan yardım istememi gerektiriyordu. Bütün yolculu-

güm sahip olduğum kişiliği değiştirmek, yaptığım bencilli-
leri onarmaksa, bunun da cezama dahil olması mantıklı gö-
rünüyordu.

Ellerimi tuttu. "Lanore, daha önce seni korumaya çalış-
tığımı biliyorsun. Şimdi de bana güvenebilirsin."

Alejandro'nun verdiği kartı ikinci kez inceledikten son-
ra çantama attım. "Teşekkür ederim, Alejandro."

Ben masadan geri çekildiğimde o da ayağa kalktı. "Yol-
culuğunun bir sonraki adımına başlamaya hazırsın. "Yol-
kalmamı istiyorum; sana vermek istediğim bir şeyi hatırla-
dım. Uzun zaman önce sana uyacağımı düşündüğüm bir şey.
Benimle gel."

Dikkatle düzenlenmiş odalarından birine girdik ve Ale-
jandro onlarca küçük çekmecesini olan dev gibi bir antika Çin
aktar dolabını karıştırmaya başladı, ancak aradığı şeyi bula-
madı. Bir bahaneyle banyoya giderek kapıyı arkamdan kilit-
ledim ve Tilde'yle tekrar karşılaşma düşüncesinin yarattığı
gerginlikle lavaboyu iki elimle kavrayarak durdum. Ondan
da en azından Adair'den korktuğum kadar korkuyordum. Bo-
ğazım kurumuştum ve kalbim deli gibi atıyordu. Kendimi sa-
kinleştirmeye çalışarak yavaşça nefesimi üfledim. *Ona beş
dakika daha ver ve sonra bir bahane uydurup kaç.*

Ne var ki Alejandro'nun odasından geçerken göz ucum-
la geçmişe ait bir şeyi fark ettim. Adair'in altın rengi şerit-
lerle zeytin rengi ipekten sabahlığı bir gardırop kapısına
askıyla asılmıştı.

Sessizce Alejandro'nun odasına girdim. İpeğe dokun-
duğum anda Adair'in eski sabahlığı olduğunu anlamıştım.
Asırlar boyu kullanılmaktan artık incelmışti. Bu boş giysiyi
görünce Adair'i canlı bir şekilde hatırladım. Askının hareketi
gardırobun kapısını ardına kadar açtı ve ben kapatmaya ça-
lışırken dolabın dibine bir şey düştü. Kapının kapanmasını
engelleyen şeyi kaldırmak için yere çömeldim ve ellerim kul-
lanılmaktan yağlanmış bir deri kayışı kavradı. Deri kayışlar-
dan ve tokalardan, insan biçiminde bir kafesi oluşturan şeyi
çekip çıkardım. Onu en son Adair'in Boston'daki evinde
görmüştüm ve bu iğrenç alet, kan bulaşmış ve insan acısıyla
katılmış deri koşumları yine karşımdaydı.

Ama koşumlarda artık benim biçimim yoktu; biçim
daha geniş, daha düzdü ve bir kadının kıvrımlarını taklit et-
miyordu. Birden anladım: Alejandro bu koşumları kendisi
takmış, kendini bir çaresizlik durumuna sokmuştu. Birine
gerçekten bu koşumları taktırmış ve Adair'in cezalarını tek-
rarlamıştı. Alejandro bu aşağılanmayı, tecavüzleri ve dayak-
ları yeniden yaşamayı tercih etmişti; üstelik bunu kendi iste-
ğiyle yapmıştı ama neden? Üzerinde düşündüğümde cevabın
gayet açık olduğunu fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Alejandro, arkamdan.

Koşumları ona doğru uzattım. "Alejandro, bunu hangi
akla hizmet saklıyorsun?" Bu soruyu sormak için kendimi
zorlamam gerekmişti.

Yüzündeki kibirli ifade silindi. "Başka ne yapabilirdim
ki? Adair'e aitti. Bir yabancıнын bulmasına izin veremezdim.

Skandalı bir düşünsene; insanlar onunla ilgili ne derdi? Doğru söylüyor, diye düşündüm. "Ama bunu kendine nasıl yapabilirsin, Alejandro?" Yüzümde acı dolu bir ifadeyle koşumların taklit ettiği biçimi işaret ettim. Zorlukla nefes alabiliyordum. "Kendinden nefret etmeyi kesmelisin."

O koyu renk gözler utanç dolu bir ifadeyle ve keşfedilmenin yarattığı rahatlama pırıltılarıyla baktı. "Keşfedilmeden huzurlu hissettiğim tek zaman," dedi sonunda, "koşumlara vurulduğum zaman."

Belki de işkence ayinlerini tekrar canlandırmasına şırmamalıydım. Ceza ve bağışlanma; sonuçta bir engizisyon dönemi çocuğuydu. Ya da belki sadece Adair'den aldığı ilgiyi yeniden hatırlamak istemişti.

Alejandro ve ben, Adair'in kurbanlarıydık; onunla paylaşımımızdan, onun ilgisi ve memnuniyetsizliklerinden, ödülleri ve cezalarından biçimlenmiştik. Ben bu döngüyü bozmuş ve onun etkisinden sıyrılmış olduğumu umuyordum, fakat görünüşe bakılırsa Alejandro bunu yapmamıştı. "Ah, Alej," dedim, koşumları yere bırakarak. "Senin için çok üzgünüm."

Soğuk elini tutarak, karanlık ve boş koridorlarda birlikte yürürken kendi elimde ısıtmaya çalıştım. Alejandro beni arabaya götürürken kafamdaki soruyu sormak için dış kapıya ulaşana kadar bekledim. "Gidip Adair'i arayacak mısın? Sanırım yine onunla birlikte olmak istiyorsun."

Utancın yarattığı kızarıklık yüzünden silinmişti ama hâlâ gözlerime bakamıyordu. "Bilmiyorum. Bir fikrin genel-

likle gerçeğinden daha çekici göründüğünü bilecek kadar deneyimliyim. Duygularım çok karmaşık. Anlarsın."

Ürperdim. "Hayır, anlamıyorum. Ben onu görmek istemiyorum; hem de hiç."

"Senin durumunda olsaydım ben de istemezdim. Ama ben Adair'den korkmuyorum; artık değil." Bakışlarını kaçırarak karanlık ufuk çizgisine döndü. "Yıllar boyunca onu çok düşündüm -senin de yaptığını tahmin ettiğim gibi- ve sanırım onu anlamaya başladım. Bence herkes için tehlikeli biri değil. Bir avcı, evet, ancak gözlemlerime göre belli türde kişileri avlıyor. Bir düşünsene, Lanore. Hiçbimiz iyi insanlar değildik. Ailelerimize veya komşularımıza karşı iyi değildik. Yaşam tarzlarımızla Tanrı'yı onurlandırmıyorduk. Tanrı'nın dünyaya avcılar vermesinin bir nedeni vardır ve işte bu yüzden artık Adair'den korkmuyorum. Bence Tanrı onu günahlarından arınmam için hayatıma soktu."

Gözlerinde her zamanki gibi fanatik pırıltılar vardı. "Üzgünüm, Alej, fakat sana katılmıyorum. Yaptığım hiçbir şeyin Adair'den aldığım cezayı hak edecek kadar kötü olduğunu sanmıyorum ve bizi cezalandırmaya hakkı olduğuna da inanmıyorum. Yaşadığım ve gördüğüm onca şeyden sonra, artık Tanrı'ya inanmıyorum. Başımıza gelen her şeyin bir nedeni olduğunu sanmıyorum ama elbette ki olmasını istiyoruz. Hayatın anlamlı ve mantıklı olmasını diliyoruz."

Alaycı bir tavırla güldü. "Eğer inandığın buysa... eğer Tanrı'yı hayatından gerçekten çıkardıysan, o zaman Tilde'yi görmeye gitmelisin. Sana fikrini değiştirmene neden olacak

şeyler anlatabilir. Ruhunda huzuru bulabilmen için en iyi şansın bu olduğuna inanıyorum."

Alejandro'ya sarıldım ve vedalaşırken hafifçe güldüm. Beni yanaklarımdan öperek gözlerime baktı. "Fuerza," dedi ve cesaret veren bir tavırla omzumu sıktı. Arabaya bindim ve derin okyanus sularını delen bir ışık huzmesi gibi binhirden geçerken, Alejandro'nun kalbime attığı güçlü melankoliden sıyrılmaya çalıştım.

3. KISIM

YİRMİ DÖRT

Alejandro bana Tilde'yi Aspen, Colorado'da, üvey çocuklarıyla birlikte bir kayak merkezinde bulacağımı söyledi. Tilde'nin, çocukları olan biriyle ilişkiye girdiğini öğrenince şaşırılmışım. Sabrı olduğunu sanmıyordum ve belki bu da değiştiğini gösteren bir işaretti. Asla annelik güdüsü olan biri gibi görünmemişti; sonuçta kendi çocuklarını zehirlemiş olan biriydi. Bu, hiçbir annenin etkisini üzerinden atamayacağı, onu günlük hayatında rahat bırakmayacak türden bir şey gibi görünüyordu; asırlar önce olmuş olsa bile.

Şimdi sürdürdüğü hayat hiç beklenmedik bir tarzdaydı. Alejandro, Tilde'yi yıllar boyunca -1947, 1978, 2003- çeşitli kimliklerde gösteren sosyete dergileri ve uluslararası gazetelerden fotoğraflar, makaleler göndermişti. Basının kendisi hakkında haber yapmasına, daha da kötüsü, fotoğrafının çekilmesine izin vermesine çok şaşırılmışım. Herkesin gözü önündeydi. New York'ta politik bir fon toplama kampanyasında üzerinde lacivert tuvaletiyle görüntülenmiş, üvey oğul-

ların gittiği özel okulun kurulunda yaptığı çalışmayı araştıran bir haber eklenmişti. Her seferinde farklı bir adla başka bir adamla evliydi.

Tilde sadece kimlik anlamında değil, görüntü açısında da tam bir bukalemundu. Kilosunu, boyunu veya yüzünün biçimini değiştiremese bile, aynı kadın olduğunu anlamak için fotoğraflara çok dikkatli bakmanız gerekirdi. Onu ele veren şey –en azından Tilde’yi birkaç yılğına tanımış biri olarak– bakışlarıydı. Kişinin yüz ifadesinin, giymiş olduğu ceğ maskenin, kan ve kemiğın ardına, zihninizin içine ve çok büyük olasılıkla ruhunuzun derinliklerine bakar gibiydi. Alejandro’nun fotoğraf makinesiyle yaptığından bakar gibiydi, değildi ve bunun Adair’in yoldaşlarını seçme tarzıyla bir farklı si olup olmadığını merak ediyordum. Belki bende de yetenek vardı.

Bugünlerde Birgit von Haupt adını kullanıyordu ve çok-
kulustu bir şirketin başkanının dul karısıydı. Fotoğraflarda
kedi gibi vücudunu pahalı, muhafazakâr biçimli takım elbi-
selere sarıyor, lavanta rengi gözlerini çok koyu renk camlı
gözlüklerin arkasına gizliyordu. En azından objektifler açıl-
madan hiçbir şeyi görünmüyordu ve Alejandro'nun bana
doğru söylediğini, Tilde'nin kontrollü dış görünüşünün altın-
da o yeni bulduğu iddia edilen şefkatini barındırıyor olmasını
diliyordum.

Haberlere göre rahmetli kocasının yardım kuruluşunu yönetiyordu; bu bence iyi bir işaretti ve görünüşü söz konusu pozisyonadaki bir kadından bekleneceği gibiydi. Ayrıca, ko-

casının çocuklarıyla ilgileniyor olması da değiştiğini gösteriyordu; ancak geceleri onları bir dolaba kilitliyor olabiliyordu. O takım elbisenin içinde bir limuzinin önünde poz verirken Jackie Kennedy'ye benziyordu ve karanlık sahnalarla uğraşamayacak kadar geleneksel bir görünüşü vardı. Ama elbette ki görünüş aldatıcı olabiliyordu.

Ama Tilde'nin rolü benim için bakmak beni huzursuz etmişti. Kendimi Alejandro'ya açmak bir şeydi, fakat Tilde'yle bağlantı kurmaya çalışmak bambaşka bir şeydi. Alejandro açısından gerçek bir tehlike yoktu ve onu görmeye gittiğimde bunu biliyordum. Alejandro her zaman aracı ve elçi olmuş, çok nadiren kendi fikirleriyle hareket etmişti. Oysa Tilde, kurnazlık ve kötülük açısından Adair'den sonra ikinciydi ve aldatmaca konusunda belki ondan da iyiydi. Yabancılar ona baktıklarında sadece kendisinin görmelerini istediği şeyi görürlerdi. İşte şimdi burada herkesin gözü önünde fark edilmeden yaşayabiliyordu. Alejandro onun değiştiğini söylemişti ve bana karşı dürüst olduğuna güvenerek özgürlüğümü riske atıyordum.

Bir tuzağa giriyor olabileceğim konusunda yine endişelenmeye başlamıştım ki bu düşünceyi hemen zihnimden attım. Başkalarına tekrar güvenmeyi ne zaman öğrenecektim? Asırlar boyu özgür kaldıktan sonra, muhtemelen ne Alejandro ne de Tilde yine Adair'e hizmet etmek için özgürlüklerinden vazgeçmek isterlerdi. Ve bütün kararsızlığıma rağmen aslında bu fark etmezdi de, çünkü onlara güvenmekten başka seçeneğim yoktu. Ya kendimi kurtarmak için elim-

deki bütün imkânları kullanacaktım ya da sonsuza dek kaçacaktım. Daha şimdiden kaçmaktan yorulmaya, zihinsel ve duygusal açıdan kendimi bitkin hissetmeye başlamıştım. Beni teslim olmaya teşvik eden siren çağrılarını –zayıf ve uzaktan ama duyulur şekilde– duymaya başlamıştım.

Alejandro birkaç hafta sonra Tilde'yi Aspen'de bulabileceğime garanti vermişti. Birden fazla yerde evi bulabilirdi –bir Norveç fiyorduna bakan ahşap bir ev, İsviçre Alpleri'nde bir dağ kulübesi– ama her birinin doğduğu yer olan ve ismini duğunu söylemişti. Yolculuk ayarlamalarımı yaparken, uçuşun beni Luke'un ailesinin evine en yakın havalimanı olan Green Bay, Wisconsin'den geçireceğini fark etmiştim.

Luke'u unutmamıştım. Onunla ilgili düşünceler sakın zamanlarımda aklıma geliyor, onu korkakça terk ettiğim ve bütün iletişimimizi kopardığım için suçluluk duyuyordum. Luke hayatımdan çıktığı sürece Adair açısından güvende olacağına inanmak istiyordum, ancak bunun mümkün olamayabileceğini anlamaya başlıyordum; özellikle de Luke tehdidi ciddiye almayı reddettiği için. Adair, Luke'un varlığını öğrenmişse ve benim için taşıdığı değeri biliyorsa, onun peşinden gidebilirdi.

Green Bay'den geçişim yazgı gibi görünüyordu; en azından, ben öyle görmek istiyordum. Bu, Luke'un bana inanmasını sağlamak için şansım olabilirdi. Aynı zamanda, onu tekrar görme fırsatım da olurdu ve onu tekrar görmeyi çok istiyordum. Uçuş ayarlamalarımda değişiklik yaparken,

yolumu değiştirmemin itiraf etmek istediğimden daha fazla nedeni olduğunu biliyordum. Bu, Luke'a –beni seven ve karışığında hiçbir şey istemeyen son erkek– üzgün olduğumu söylemem için bir fırsattı.

Öğleden sonra geç saatte Green Bay'e ulaştığımda hava çok soğuktu. Luke'un eski karısı Tricia'nın kızlarıyla birlikte kasabanın yakınında yaşadığı küçük çiftliğe gitme düşüncesiyle Marquette'e doğru hemen yola çıktım. Arabayı kullanırken, ona ne diyeceğimi, aniden geri dönüşümü ve ikimizin de hayatında o sayfayı kapatmaya karar verişimi nasıl açıklayacağımı, kendisinin ve ailesinin ciddi bir tehlike altında olabileceğine onu nasıl inandırabileceğimi zihnimde planlıyordum.

Yol uzundu ve bana St. Andrew'u hatırlatan ormanların, tarlaların arasından geçiyordu. Son birkaç saat beni medeniyete biraz daha yaklaştırmıştı ve şimdi uzun zaman önce orada yaşayan Amerikan yerlilerinden kalma isimleri taşıyan devlet parklarından ve küçük kasabalardan geçiyordum. Dağ kulübesi gibi görünen evlerin, eski püskü kiralık kar arabası tabelalarının ve pazar kilisesi pikniklerinin arasından devam ettim. Aile kurup çocuk büyütmek için güzel bir yere benziyordu; burada muhtemelen doktorlara da ihtiyaçları olurdu. Luke burada, pek fazla soruyla karşılaşmayacağı, hayatını değiştiren kötü bir kararın bilinmeyeceği bu yerde hayata baştan başlayabilirdi.

Tricia'nın evini bulduğumda gökyüzü karanlıktı. Ev büyük bir ahır ve iki arabalık garajı olan mütevazı bir binaydı. Evin önünde kiralık bir araba, eski ama bakımlı bir Camaro'nun yanına park edilmişti. Evle diğer binalar arasındaki çimenlik, yıllar boyu çocuklar oynadığı için yama yamalıydı ve dev gibi bir meşe ağacının dalından bir yama sarkıyordu.

Arabamı park ettiğim yerden baktığımda, bir avlu kapısının ardından evin içini görüyordum. Aile akşam yemeği oturmaya hazırlanıyordu ve sarı ışıkların altında beyaz masa örtüsü serilmişti. İnsanlar yüksek cam kapıların önünde masalıp geçiyor, bir an için görünüyordlardı. Yuvarlak önünden George'un gibi kıvrık kumral saçlı iki küçük yüzlü ve Luke'kavalıyor, neşeli çığlıkları evin dışına kadar taşıyordu. Luke'un yaşlarında koyu kumral saçlı bir kadın sofrayı kuruyor ve rine sesleniyordu. Sanırım bu, Tricia'ydı ve güzelliği yorgunluktan bozulmuştu.

O sırada Luke göründü ve bir şey sormak için eski karnasına yaklaştı. Bu kadar değiştiğini görmeye hazır değildim; yanakları çökmüştü ve birkaç günlük sakalı vardı. Giysileri, soyunmadan uyumuş gibi buruş buruştu. Bunu ona ben yapmıştım. Aniden ortadan kayboluşum ona bir kasırga gibi çarpmış, onu kaldırıp beklenmedik bir yere fırlatmıştı. Tricia'nın ona anlayışlı ve sabırlı davranmaya çalıştığı belliydi -tavırlarında bir hemşirenin tahammülü vardı- ki Luke'un neden onunla ilgili olumsuz tek kelime bile etmediğini anlayabiliyordum.

Kızları yine kapının önünden geçtiler ve onları izlerken Luke'un yüz ifadesindeki melankoli kısmen silindi. Dudakları kıpırdadı; dudaklarının biraz sertleşmesine bakılırsa başka bir şey söylemiş olmalıydı. Benimle konuşurken de o ifadenin izlerini bazen görmüştüm; öyle zamanlarda yüzüm onu yanıltmış, aslında ondan çok daha yaşlı olduğumu unutturmuştu. Camın diğer tarafındaki o sahnede, orada, o kadın ve o çocuklarla birlikte olması gerekiyormuş gibi görünüyordu ve onu terk etmekle doğru kararı verdiğimi anlamıştım.

Luke bensiz hayatına uyum sağlıyor gibi görünüyordu. Kendi adıma üzülsem de onun için rahatlamıştım; üzgün-düm, çünkü sevildiğimi hissettirecek böyle bir aileye asla sahip olamayacaktım. Sonsuza dek yalnız kalmak, Adair'in lanetinin bir parçasıydı. Direksiyonda oturarak bitkinlikten, zihnimde dönüp duran düşüncelerden duyduğum bıkkınlıktan ağlamaya başladım. Sev, terk et. Kal, git. Bunun artık sona ermesini istiyordum.

Gözyaşlarımı silerek ellerimi yüzümden çekerken, Luke'un cam kapının diğer tarafından arabama doğru baktığını fark ettim. O yoğun karanlıkta beni görmüş olabilir miydi? Hiç şüphe yoktu. Dudaklarının kıvrımına, gözlerindeki o acı ve umut dolu bakışlara dayanarak, direksiyonda beni gördüğünden emindim. Artık temkinli davranmanın anlamı yoktu.

Cep telefonumu çıkararak hızlı arama tuşuna bastım ve elini cebine atışını izledim. Hemen cevap verdi. "Ailene burada olduğumu söyleme," dedim hemen.

Tereddüt etti. "İçeri gel ve biz..."

"Kalmayacağım," dedim açıkça, ses tonumla bunun mutlu bir kavuşma olmayacağını belli ederek. "Dışarıda buluşabilir miyiz? Sadece bir dakika."

Kaşlarını çatı. "Ah, tabii." Arkasını dönerek uzaklaşırken gözden kayboldu. "Sen evin yanından devam et, ben yürüyerek yanına geleceğim. Böylece nereye gittiğimi görmezler."

Birkaç dakika sonra Luke yolcu koltuğuna oturdu. Ay ışığında bile ne kadar yıkılmış olduğunu görebiliyordum. Kilo vermişti ve gözleri kızarmıştı. Gözlerini kırıştırarak çekingen bir tavırla hareket ediyor, sanki ne beklemesi gerektiği konusunda benden bir işaret umuyor ama kendini hayal kırıklığına hazırlıyordu. Luke önceki yıl çok şey yaşamıştı - evliliği bitmişti ve annesiyle babasını kaybetmişti - ve neden bir kez daha incinmek istemediğini anlayabiliyordum.

"Eh... burada ne işin var?" diye sordu, yavaşça.

"Seni görmek istedim," dedim ama hemen toparladım. "Seni o şekilde terk ettiğim için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. O anda başka ne yapabileceğimi bilmiyordum..." Bu özrü giderek batırıyordum ve daha fazla hasar vermeden sustum.

"Hâlâ doğru olanı yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordu, gergin bir sesle.

Başımınla onayladım.

"Yani öyle olmasını istiyorsun."

"Zaten öyle, Luke. Ben..."

"Hayır, dinle beni. Şimdi sıra bende. Sana söylemek istediğim birkaç şey vardı ama telefonlarıma cevap vermiyordun," dedi, bana dönerek. Arabanın etrafını saran karanlık bizi bir perde gibi örtüyordu. Sadece ikimizdik ve dünyanın kenarında olabilirdik.

"Lanny... seni sevdiğimi sanıyordum. Bana ihtiyacın olduğunu söylediğinde, senin için her şeyden vazgeçtim. Bunu unuttun mu? Hayatım berbat durumda. Eski karım akımı kaçırdığını düşünüyor ve haklı olabilir. Şu anda kendi çocuklarımla ilgili bana güvenebileceğinden emin değil. Onlarla birlikte kaçıp kayıplara karışabileceğimi düşünüyor; seninle yaptığım gibi. Ve St. Andrew? Orada aranıyorum. Mesleğimi, hastanedeki işimi kaybettim. Bir kurul soruşturması yapılmamasının tek nedeni, bütün hastalarımı ilkokuldan beri tanıyor olmam ve dolayısıyla hiçbirinin şikâyetinde bulunmaya yanaşmaması."

Bunları dinlemek, karnıma balyozla vurulması gibiydi. Tricia'yla yaptığı telefon konuşmalarından anladığım kadarıyla şüphelendiğim şeyler bunlardı ama yüksek sesle söylediğini ve sesindeki öfkeyi duyduğumda ne diyeceğimi şaşırdım. "Bunu telafi ederim."

"Nasıl telafi edeceksin?" diye sordu, sertçe. "Lanny, senden neden haber alamadığımı bilmiyordum ve senin için endişeleniyordum. Söylediğin doğruysa ve bu psikopat..." Sözüünü tamamlayamayarak sustu.

Jonathan'ın bana yaşattığı acının anıları zihnimde belir-meye başlamıştı. "Çok üzgünüm, Luke. Ben sadece..."

Bir elini kaldırarak beni susturdu. "Sana söylemem gereken bir şey daha var. Joe Duchesne'yi, şu St. Andrew'daki şerifi hatırlıyor musun? Ölmüş. Tricia'nın arkadaşı ona daki-
lemiştir. Onu öldüren kişi, arkadaşın Jonathan'ın arkadaşı ona söy-
muş ve cesediyle birlikte ortadan kaybolmuş."

Bu haberle bütün sırtımın ürperdiğini hissettim.
"Yani görünüşe bakılırsa haklıydın. Adair avlıyor.
Başka kim mezar soyar ki?"

"Jonathan'ın cesedini mi almış?" Kusmamak için ken-
dimi tuttum.

"Belki de artık Jonathan'ı ele geçirdiğine göre seni rahat
bırakır," dedi Luke, iyimser bir tavırla.

"Hayır. O intikam istiyor."

Luke ellerimi tuttu. "Eğer bu dediğin doğruysa, tek ba-
şına gitmene izin veremem. Sana yardım edecek birine ihti-
yacın var, Lanny. Bununla tek başına yüzleşemezsin."

Ellerimi çektim, bir an için yüzünü buruşturdu. "Be-
nimle gelemezsin, Luke," dedim. "Kızlarını düşün. Adair
beni bulduğunda yanımda olursan seni öldürür. Kızlarının
babasız büyümesini ister misin?"

Sessizleşti.

"Bundan sorumlu olamam, Luke. Bütün bunları geride
bırakmanı ve hayatına devam etmeni, seni mutlu eden şeyleri
yapmanı istiyorum. Hayat kısa -çoğu kimse için- ve senin,
hayatından zevk alman gerek. Bu bir veda olmak zorunda;
tek yolu bu. Kızlarına geri dön, onları koru. Onları hiçbir
bağlantının olmayacağı, kimsenin seni aramayacağını düşünme-

veceği bir yere götür. Sular durulana ve başka tuhaf haber
duymayana kadar gidip saklan. Benim için endişelenme.
Umarım beni bağışlayabilirsin."

İkna olmamıştı. "Beni böyle dışarıda bırakarak bana ne
yaptığının farkında mısın, Lanny? Neyle karşı karşıya oldu-
ğuna bilirken... gitmene nasıl izin veririm? O zaman ne
hiçim bir adam olur..."

"Sen harika bir adamsın, Luke. Hak ettiğimden çok daha
iyisin. Ama bu senin kararın değil. Kızlarına geri dön ve beni
unut." Yanağına uzanmamalıydım ama uzandım; birbirimizi
son görüşümüz olduğu düşünülürse, kendimi tutamamıştım.
Alev alev yanan yanağına dokunduğumda, bütün sevgisini
ve çaresizliğini hissettiğimi düşündüm. "Umarım bir gün
beni bağışlayabilirsin. Seni bu meselenin içine çektiğim için
ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Luke şaşkın bir halde oturuyordu ve bir an için arabadan
inmeyi reddetmesinden veya kalbimi daha da beter parçala-
manın bir yolunu bulmasından korktum. Ama neyse ki öyle
biri değildi ve bir saniyelik tereddütten sonra arabadan dışarı
fırlayarak kapıyı sertçe kapadı. Gidişinde gözyaşlarım da et-
kili olmuş olabilirdi; Luke ben ağlarken kararlılığını koru-
makta hep zorlanmıştı ve şimdi ağlıyordum, çünkü onu bu
kadar incittiğim için çok üzgündüm.

Ve haklıydı. Hayatını mahvetmişim; tıpkı kaçmama
yardım etmesini istediğim gece olacağımı bildiğim gibi. İki-
yüzlülüğümle nadiren yüzleşirdim. Ah, o anda birini incitti-
ğime asla inanmazdım; her seferinde kendimi bu kez farklı

olacağına inandırırdim ama bütün hayatımı boyunca bir var, kaç ustası olmuş, bir durum fazla acı verici veya boğucu hale geldiği anda hep kaçmışım. Bunun için Jonathan'a teşekkür etmeliydim. Bana sadece kendim için yaşama sanatını öğretmişti.

En azından bu kez bir şeyleri onarabilirdim. Luke'un iyi durumda olmasını sağlayabilirdim. Kızlarıyla Luke'un iyi, kuru bir ortamda olmasını istiyordum. Luke'un bir daha hiçbir şeye ihtiyaç duymayacağını, kızlarıyla birlikte bu daha yatta bir daha kaçınılmaz olandan fazlasına dayanmak zorunda kalmayacağını bilmeliydim, çünkü sevilen birinin hayatından çıkmasının bıraktığı yaraları kendi deneyimlerimden biliyordum.

Bunun olmasını sağlamak için en güvenilir yardımcım, iş meselelerimle uğraşan avukatım Henri Renville'in desteğine ihtiyacım vardı. Mutlak sadakat gerektiren tuhaf durumlarda müşterilerini kurtarmasıyla ünlüydü; söylentilere göre birkaç uluslararası suçluyu, bir karaborsa silah tüccarını ve eski bir Afrikalı diktatörün asi oğlunu temsil etmişti. M. Renville'in müvekkilleri arasında daha az şüphe çekenlerden biri olduğumu tahmin ediyordum, ki birlikte çok uzun yıllar geçirmiştik ve Henri hâlâ bana zor sorular sormamıştı. Paris'te sabah saatleriydi ve herhangi bir hukuk firmasını aramak için çok erkendi, fakat Henri'yi değil. Müvekkillerinin telefonlarına günün her saatinde cevap vermek gibi bir politikası vardı.

"Lanore! *Mon dieu*, nerelerdeydin?" Sesinde neredeyse

babacan bir endişe vardı. "Neden telefonlarıma veya gönderdiğim e-posta mesajlarıma cevap vermedin?"

"Üzgünüm, Henri. Meşguldüm. Sorun nedir? Neden bana ulaşmaya çalışıyordun?"

"Umarım oturuyorsundur ve araba filan kullanmıyorsunuzdur, çünkü sana kötü bir haberim var. Buradaki, Paris'teki evin. Yanıp kül oldu."

Aniden neye uğradığımı şaşırdım. Dünyam biraz daha karardı.

"Beni duydun mu? Senden haber alamayınca paniğe kapıldım. İtfaiye küllerin arasında hiç insan kalıntısına rastlanmadığı konusunda bana garanti vermeseydi, binada olduğundan şüphelenecektim."

"Çok üzgünüm, Henri, seni endişelendirdiğim için. Nasıl olduğunu biliyorlar mı?"

"Henüz incelemelerini bitirmediler. Her zamanki soruları soruyorlar; çok kabalar aslında. Yangını kendinin çıkartmadığını anlamak için yüklü bir sigortaya sahip olup olmadığını soruyorlar. Tahmin edeceğin gibi onlara hemen hadlerini bildirdim. 'Kendi evini yakacak türden biri olduğunuzu düşünüyorsanız, *Mademoiselle Bessender*'i tanımıyor-sunuz demektir!' dedim onlara."

Ama durumun Henri'ye nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordum. Kamyonlar dolusu paha biçilmez antikayı müzelerle göndermişim; hiçbirisi sigortalı değildi, çünkü sigorta şirketine onlara nasıl sahip olduğumu açıklamak istememişim. Sonra da evim yanmıştı. İçeride hâlâ önemli kayıtlar ve

manevi değeri olan eşyalar vardı: uzun zaman önce ölmüş dostlarla yazışmalar, önceki kimliklerimin kayıtları. Kaybetmeyi kesinlikle umursayacağım tek şey, Jonathan'ın kaybetmem portresiydi ve aklıma ilk gelen de o oldu. Ancak o anda kaybım için üzülemezdim.

"Şu anda benden isteyeceğin bir şey yok, değil mi?" diye sordum.

"Sanırım polis mümkün olan en kısa sürede seninle konuşmak isteyecektir. Tahmin edeceğin gibi çok ilgiliydiler. Seni aramalarını söyleyeyim mi?"

O anda uğraşmak istediğim en son şey polislerdi. "Hayır, henüz değil, Henri. Önce ilgilenmeni istediğim başka bir şey var. Aslında seni aramamın nedeni bu. Başka bir ev satın almak istiyorum."

"Bir tane daha mı?! Belirtmemin sakıncası yoksa şimdiki evin yeni yanmışken bu biraz şüphe çekebilir. Bu yeni evin Paris'te olacağını sanmıyorum?"

"Hayır, burada, Amerika'da. Yapmak istediğim şey bir ev satın almak değil, başka birinin ipotek borcunu ödemek. Hediye olmasını istiyorum."

"Bu yapılması basit bir şey değil, Lanore. Ve bana sorsan akıllıca da değil. Mülkünü kendi adına tutmanın iyi nedenleri vardır. Bu bir dost ya da seninle birlikte yaşayan adam için mi? İlişkilerin bazen keskin bir şekilde değişebileceğini sana hatırlatmama gerek yok. Bu kadar romantik olamazsın." Henri'yle tanıştığımızda ona öksüz olduğumu söylemiş, dostça bir tavsiyeye ihtiyacım olduğunda arada bir

bana babalık etmesini istemiştım.

"Teşekkür ederim, fakat endişelenmeye gerek yok. Evden hisse filan istemiyorum, Henri. Basit, küçük bir ev. Luke'un ailesine aitti ama artık öldüler ve Luke ipotegi ödeyemiyor. Mülkünü tamamen ona ait olmasını ve temizlenmesini istiyorum. Detayları sana e-posta mesajıyla göndereceğim."

İç çekti. "Nasıl istersen. Ama ya sen, Lanore? Senin planların ne? Evin yandığına göre, sen nerede kalacaksın?"

"Ben iyiyim. Yolculuk yapıyorum. Şu anda eve ihtiyacım yok."

"Her neler oluyorsa, seni bir hayli üzmüş olmalı ve kişi duygusalken ciddi finansal kararlar vermesi asla iyi bir fikir değildir, biliyorsun. Böyle şeyleri berrak zihinle ele almak çok daha iyidir. Yaptığın şeyle ilgili biraz daha düşünmek istemediğinden emin misin?"

"İlgin için teşekkür ederim ama kararımı verdim."

"Sadece..." -Henri'den beklenmeyecek bir şekilde sesi gergindi- "...daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştın. Başka biri için hiç bu kadar büyük bir hediye almamıştın. Özellikle de bir erkek için."

"Seni rahatsız eden bu mu?" Endişelerime rağmen rahatlayarak güldüm. "Luke bir jigolo değil."

"Seni bütün o güzel şeyleri etrafa dağıtmaya ikna etti," dedi, müzelere giden parçaları kastederek. "Bir servet değeri-
rindeydiler. Hem de büyük bir servet."

"Evet, fakat bu durumda atılacak doğru adım buydu."

Israr etmene neden olacak kadar endişelenmeni anlıyorum ve teşekkür ederim ama bu benim kararım. Lütfen talimatlarımı her zamanki gizliliğiyle uygula, Henri." Bu, ipoteği almanın ödediğinin Luke'a söylenmemesi anlamına geliyordu ama elbette ki tahmin edecekti.

"Elbette," dedi, sonunda.

O anda bir şey daha eklemek istedim. "Şey... bir sürebenden haber alamayacaksın. Endişelenecek bir şey yok. Sa-

dece bir süre uzaklara gidiyorum."

"Uzaklara mı? Zaten uzaktasın. Daha ne kadar uzağa gideceksin? En azından bana nereye gittiğini söyleyebilir misin?"

"Söyleyemem, Henri. Elimden gelen en çabuk şekilde seninle bağlantı kuracağım. Sen endişelenme."

"Endişelenme," diyorsun ama nasıl endişelenmeyeyim? Beni gerçekten çok endişelendirdin, Lanore. İnan bana. Evimin ilgili haberdan dolayı şoka girmediğinden emin misin? Sana nırım daha nazikçe..."

"Hayır, Henri, ben iyiyim."

"Hayır, iyi filan değilsin. Bana veda ediyor gibisin. Açıkçası, sesin o kadar melankolik çıkıyor ki aklıma... kendine zarar vermeyi düşünüyor olmandan endişeleniyorum." Kelimeler ağzından mahcûp bir şekilde geveleme gibi çıkmıştı. Yıllardır sizinle ilgilenen bir adam böyle bir soru sorduğunda nasıl cevap verebilirsiniz ki? Özellikle de haklıyken. Yakında o ya da bu şekilde ortadan kalkacaktım; ya Tilde hayatıma son verebilmem için lanetimi kaldıracaktı ya da

hayatımın geri kalanını, tıpkı Uzra gibi, Adair'in elinde bir hayalet gibi geçirecektim.

"Benim için endişelenme, Henri. Yarın çok daha iyi olacağım. Bundan eminim," dedim, ikna olmasını umarak. "Hosça kal."

Telefonu bir kenara fırlatarak direksiyona sınıksı yapıştım. Sohbet boyunca evimin yanmasıyla ilgili haber beni tedirgin etmişti, çünkü Adair'in işi olduğunu biliyordum. Biri-digin beni duyacağından çekinmesem, güçlü bir çılgılık atabirdim. Birkaç dakika içinde durumum çok daha kötüleşmişti. Adair bir kurt gibi etrafımda dönüyor, görüş alanımın dışında kalıyordu. Şerifi öldürüp Jonathan'ın cesedini almış ve evimi yakmıştı. Benim için değerli olan her şeyi sistemli bir şekilde yok ediyordu. Kaçma şansım var gibi görünmüyordu. Peşimden geliyordu. Ne tür işkenceler yapabileceğini düşünmeye bile dayanamıyordum.

Gözlerimi kapatarak yavaşça nefesimi üfledim ve sakinleşmeye çalıştım. Kendime bir planım olduğunu hatırlattım. Tilde'yi bulacak, Alejandro'nun söylediği kadar değişmiş olduğunu umacak ve onu bana yardım etmeye ikna edecektim. Vitesi takmak için uzanırken yolcu kapısı açıldı.

"Luke, ben..." diyerek döndüm. Fikrimi değiştirmek için geri döndüğünü düşünürken yüreğim ağzıma gelmişti. Öyle ıssız bir yerde başka kim olabilirdi ki? Ama arabaya binen adam Luke değildi.

YİRMİ BEŞ

Yolcu koltuğuna yerleşen adamda tanıdık bir şeyler vardı. O yüzü daha önce görmüştüm –o arsız sırıtış, gözle-
rinden alev gibi parlayan ışıltılar– ama adını hatırlayamıyor-
dum. Tuhaf bir tarafı vardı. Sanki başka bir zamana aitmiş
gibi görünüyordu. Ben hafızamı yoklarken sabırlı bir tavırla
bekledi.

“Jude,” dedi sonunda, başını alaycı bir tavırla eğerek ve
bir elini göğsüne bastırarak.

Adını duyduğumda, daha ergenlik çağında karşılaştı-
ğım vahşi bakışlı karizmatik vaizi elbette ki hemen hatırla-
mıştım. Adair’in elçisi olarak ev halkına katmak için kusurlu
tipleri bulmak amacıyla Yeni Dünya’da dolaşıyordu. Sinsi
ve kurnaz biri olan Jude, bu iş için mükemmel kişiydi. Bu
gece ortaya çıkması tesadüf olamazdı ve iyiye işaret etmiyor
du.

“Burada ne işin var?” diye sordum, direksiyonu daha
sıkı kavrayıp, Jude’un omzunun üzerinden karanlığa baka-
rak. “Adair yanında mı? Nerede o?”

Jude montunun fermuarını açtı ve koltuğa daha rahatça yerleşti. "Sana sadece Michigan'da olmadığını söyleyebilirim. Adamın eski karısının evini gözlemeye neden beni gönderdiğini şimdi daha iyi anlıyorum; burası ıssızlığın ortası."

Adair'in Luke'u aramaya gelmeye zahmet etmek yerine bir uşağını göndermiş olduğunu duyunca rahatladım ama ne düşündüğünü hâlâ öğrenmek istiyordum. "Demek beni anıyorsun. Nerede o, Jude?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Jude. "Bana her şeyi anlatmıyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Hatırlamaya başlıyorum, evet."

"Yakında öğrenirsin. Seni ona götürüyorum. Ve bize bir iyilik yap da, bana karşı koymaya veya dediğime itiraz etmeye kalkma, çünkü seni kolayca etkisiz hale getirebileceğimi ikimiz de biliyoruz ve Green Bay'e kadar bütün yolu bagajda gitmek isteyeceğini sanmıyorum." Önümüzde uzanan karanlık yolu başıyla işaret etti. "Bas gaza. Biraz sonra yolun kenarında bir araba göreceksin. Arkasına yanaş. Benim aracımı alacağız ve seninkini burada bırakacağız," diye emretti.

Jude'un söylediği gibi, ağaçların altında siyah bir spor araba görüldü. Jude beni dirseğimden tutarak ikinci arabaya götürdü ve yolcu koltuğuna itti. Bir pasaportum olduğundan emin olmak için çantama baktı ve kiralık arabamın bagajından bavulumu aldı.

Jude kontağı çevirip arabayı boş otobana çıkardı. Sokak lambalarının altından geçerken ışıklar hipnotize eden bir şe-

kilde karanlıkla ışık arasında gidip geliyordu. Ben bütün yolu sessizce gideceğimizi düşünmeye başlarken onun sesini duydum. "Bil diye söylüyorum, Lanore, benim seninle hiçbir sorunum yok. Adair'in geri dönmesini hevesle bekliyor filan değilim. Hayatımın geri kalanını bir daha onu görmeden geçireceğimi düşünüyordum. Hepimiz öyle hissediyorduk; Alejandro, Tilde, Dona. Sadece hiçbirimiz senin yaptığına kalkışmaya hevesli değildik. Başarısız olduğumuz takdirde başımıza gelecekleri hepimiz biliyorduk."

"O halde başarıya ulaştığın için şanslıymışsınız." Ona bakmaya devam ettim. Göz göze geldiğimiz anda utanç içinde başını çevirdi. Ne demek istediğini anladığını görünce konuyu değiştirdim. "O nasıl? Adair yani?" diye sordum.

"Nasıl olduğunu sanıyorsun? Hiç değişmemiş. Hayatında bir kasırga esmiş ve her şeyi altüst etmiş gibi hissediyorsun," dedi Jude, öfkeyle. "Ya da kapıma aniden bir çocuk bırakılmış gibi. Ona her şeyi açıklamak zorundayım: telefonlar, arabalar, televizyonlar, bilgisayarlar. Hiçbir şey bilmiyor. Tam bir kâbus. Ve onun yanında olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Megaloman bir despot, tam bir tiran. İnsan özgür kaldığında bir daha öyle yaşayamaz." Kelimeler ağzından peş peşe dökülüyordu. Durumunun imkânsızlığını anlayabilecek birine içini dökmek için yanıp tutuştuğu belliydi.

"Sandığından daha kötü, Jude. Onu neden duvarın içine hapsedtiğini sanıyorsun? O sandığın gibi biri değil, Jude. Gençliğiyle ilgili anlattığı hikâyelerdeki o savunmasız köylü

çocuğu değil. O hekim; hikâyesindeki canavarın kendisi.”
Jude’un tepkisinden, bunun onu şaşırttığını söyleyeli-
lirdim. “Bu imkânsız,” dedi ama söylediklerimi zihninde evi-
rip çeviriyordu.

“Sandığından daha güçlü. Neler yapabileceğine inana-
mazsın.”

Jude gergin bakışlarını yoldan ayırmadı. “Dene.”

Derin bir nefes alarak kendimi Jude’un tepkisine hazır-
ladım: “Bilincini başka bir bedene geçirebiliyor.”

Jude sessizdi. Devam etmemi beklerken yola bakıyordu.
“Köylü çocuğun bedenini ele geçirmiş. Seni ve diğerle-
rini Jonathan gibi birini bulmaya göndermesinin nedeni buy-
du. Yeni bir beden arıyordu. Bu yüzden Jonathan’ı ona götür-
memi istedi. Yeni, karşı konulmaz, insanların dost olup gü-
veneceği bir beden istiyordu. Ona istediği her şeyi verecek
birini.”

Jude’dan hâlâ bir itiraz, akıl sağlığımı sorgulayan bir
tavır yoktu. Ağzının kenarlarını kaşıdı. “Adair’in istediği şe-
yin bu olduğunu sana düşündüren ne? Kanıtın var mı?”

“Eski malikânede, Adair’in hikâyesindeki hekimin ça-
lışma odasına benzeyen bir oda buldum. Odayı yeniden kur-
muş ve gizlemeye çalışmış. Tüyler ürperticiydi, Jude. Bütün
o malzemelerle, bitkilerle, köklerle ve antik eşyalarla do-
luydu,” dedim. “Kitaplarını buldum; hani şu büyülerle dolu
olan iki tanesini. Sonra korkunç bir hata yaptım. Onun hak-
kında haklı olduğumu doğrulatabilmek için birkaç şey aldım.
Sanırım Uzra’yı bu yüzden öldürdü. Birinin odaya girdiğini
ve onun gerçek kimliğini keşfettiğini anladım.”

Jude arabayı kullanmaya devam ederken bir düşünceyle
boğuşuyordu. Elleri direksiyonu huzursuzca tutuyor, kaşla-
rını çatıyor, dudaklarını sıkıyordu. “Simyayla ilgilendiğini
biliyordum; hepimiz biliyorduk... büyüyle... ama normal bir
ilgiden daha fazlası gibi görünmüyordu. Benim zamanımda
büyüyle ilgilenen çok insan vardı; görülmemiş bir şey değil-
di. Ama birkaç hafta önce Adair kaçtığında, doğruca evime
geldi. Beni öyle kolayca bulabildi,” dedi, parmaklarını şak-
latarak. “Yaptığı ilk şey, büyü kitaplarını aramaktı. Kitaplar-
dan haberim vardı —onunla birlikte yaşarken onları bir-iki
kez görmüştüm— fakat o zamanlar pek üzerinde durmamış-
tım. O da konuyu hiç büyütüyordu.”

“Oysa geri döndüğünden beri çok çılgınca davrandı.
Başka birini daha bizim gibi ölümsüz yaptı, Jonathan’ı ölüm-
den geri getirdi ve sonra, birkaç gece önce, senin Paris’teki
evine gidebildiğini söyledi. Odasından bile çıkmamıştı; ‘pro-
jeksiyon’ yoluyla gittiğini söyledi. Şu doktorla birlikte oldu-
ğunu öğrendiğini söyledi. Beni bu yüzden buraya gönderdi.”

Yangın. Evimi yok eden yangının, kendisi orada olmasa
bile onun işi olduğunu anlayınca kalbim korkuyla kasıldı.
Bir kibrit çakması bile gerekmemişti. Sadece düşünceleri bile
yeterince tehlikeli olabiliyordu. Neden olmayacaktı ki? Onun
eliyle ve kararıyla; laneti buydu.

Aniden neyle karşı karşıya olduğumu anlayarak ürper-
dim. Nedeni ne olursa olsun, yazgı Adair’in gerçekliği iste-
diği gibi çarpıtmasına, imkânsız mümkün kılmasına izin
vermişti ve böyle bir şeye karşı kendimi savunabilmem

mümkün değildi. Ondan kaçmaya çalışabilirdim, fakat çok büyük olasılıkla bu onu daha da kızdırdı. Jonathan'ı ele geçirmişti, Luke'u biliyordu; beni kontrol etmek için en azın-şeyler de bulmuştu. Nereye döneceğimi, nereye kaçacağımı nasıl bilebilmişti? Benden nasıl bu kadar ileride olabiliyordu?

Pencerenin dışında akan manzaraya, ufuk çizgisini baktım. Her kilometrede özgürlüğümü biraz daha kaybediyordum. Jude'u kendi tarafıma çekmek zorundaydım. "Jude, burada risk altında olan tek kişinin ben olduğumu biliyorsun. Şimdi benim peşimde olabilir, fakat benimle işi bittikten sonra konu kapanmayacak. Bir sonraki işi, ondan sonraki işi için sana ihtiyacı olacak. Daima..."

Bana cevap vermiyordu ama dinlediğinin farkındaydım. "Adair'in tehlikeli olduğunu biliyorsun. Herhangi birimize karşı dönebileceğini de kanıtladı. Üstelik bunca yıl boyunca hepimize yalan söyleyerek olmadığı bir şey gibi davrandı. Gerçek şu ki onu aslında tanımıyoruz. Hiçbirimiz tanımıyoruz. Neler yapabileceğini bilmiyoruz."

Jude güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Geri döndüğünden beri ciddi şekilde ödüm patlıyor."

"İşte bu yüzden bana yardım etmeni istiyorum. Bu işte birlikteyiz."

Bunu düşündüğünü görebiliyordum. Cevap orada yazılmış veya her an karanlığın içinden bir şey fırlayıp bize saldırabilirmiş gibi dikiz aynasına bakıp duruyordu.

"Jude, bana söylemelisin... Jonathan'ın cesedini ele ge-

çirdiğini biliyorum ama Adair'in onu ölümden geri getirdiğini mi söyledin?"

Jude ürperdi. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en ürpertici şeydi. Eve onunla birlikte döndüğünde Jonathan sadece ıslak bir et yığını gibi görünüyordu; sanki bedeni hareket ediyordu ama ruhu orada değildi."

Islak bir et yığını. Jonathan'ı mükemmel tutan büyüğü ortadan kaldırıp onu çürümeye terk ettiğimde, bunu ona ben yapmıştım. Jonathan'ın böyle tanımlanması canımı yakmıştı. Onu çocukluğumuzda tanıdığım halinden farklı bir şekilde düşünmek istemiyordum. Şu son üç ay boyunca acı çekmiş, Jonathan'ı serbest bırakmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulayıp durmuş, istediği şeyi yaptığım için pişmanlık duymuştum. Oysa anılarımda tanıdığım adamdan farklı değildi. Jude'un sözleri bana bunun fiziksel bir tarafı da olduğunu hatırlatmıştı ve o kısım bütün ölümlü et yığınlarıyla aynı akıbeti uğramıştı.

"Artık neredeyse normale döndüğünü söyleyebilirim," diye devam etti Jude, "ama onu daha önce tanımıyordum, dolayısıyla aynı görünüp görünmediğini söylemem zor. Zihinsel olarak, onun durumunda biri için inanılmaz ölçüde... dingin... olduğunu söyleyebilirim."

Şimdi vicdanım beni kontrol ediyordu ve suçluluk duygumdan kurtulmak için kollarımı vücuduma sardım. "Ölmenin nasıl bir şey olduğunu söyledi mi? Sonunda acı çektiğini veya yapmamış olmayı dilediğini filan söyledi mi?"

Jude ellerini direksiyonun üst kısmına koydu. "Pek sa-

yılmaz. Net olarak hiçbir şey hatırlayamadığını söylüyor ama sanırım bu sadece Adair'i uzak tutmak için bir bahane, çünkü Adair her şeyi öğrenmek istiyor. Adair diğer tarafta kendisini bekleyen şeylerle ilgili gerçekten çok endişeli."

Bu dikkatimi çekti. "Öyle mi?"

"Ah, evet, özellikle de Jonathan ona 'yeraltı dünyasının kraliçesi' ile karşılaştığını söylediğinden beri."

"'Yeraltı dünyasının kraliçesi' mi?" Ne anlama geldiğini bilmesem de, bu ifadede hoşlanmamıştım.

"Evet. Ölümler âlemindeki milyarlarca ruh arasında, şu

patron kızın dikkatini çeken kişi Jonathan olmuş."

"Şu kraliçeyle ilgili başka bir şey söyledi mi?"

"Adair, Jonathan'ın onun sevgilisi gibi olduğunu söyledi." Jude hikâyeye dalmıştı. "Neler olduğu tam anlamıyla belli değil ama Adair çok sarsıldı. Şu kraliçeden korktuğu şüphesiz. Çok büyük gücü olduğunu söylüyor."

"Yeraltı dünyasının kraliçesi diye bir şey duymamıştım," dedim, yıllar boyunca yaptığım sohbetleri düşünerek,

durumumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken. Hiçbiri -ne profesörler ne de büyücüler, simyacılar veya din

adamları - bir yeraltı dünyası kraliçesinden söz etmemişlerdi. Huşu ve korkuyla ürperdim. Jonathan'ın onun seçilmiş yol-

daşı olduğu konusuna gelince... eh, açıkçası beni hiç şaşırtmamıştı. Jonathan'a direnebilecek ne bir erkek ne de bir kadın tanımıştım, dolayısıyla bir ilahe neden onun cazibesinden etkilenmeyecekti ki? "Jonathan nasıl? Adair onu incitmedi, değil mi?"

"Ben olsam Jonathan için endişelenmezdim. Adair'den korkuyor gibi görünmüyor; aslında tam tersi. Sanırım Adair'i çözdü. Ve şunu bilmelisin, Lanny. Adair de değişti. Duvarın arkasında geçirdiği iki yüz yıl onu değiştirmiş. Nasıl olduğunu söylemek zor... belki biraz... olgunlaştırmış. Artık bir şey yapmadan önce düşünüyor."

Bu haberden ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Adair öfkesini Jude'dan çıkarmıyorsa, hepsini bana sakladığı şüphesizdi. "Bana karşı o kadar ağır olacağını sanmıyorum. Ne yapmayı düşündüğünden söz etti mi? Sanırım ona yaptığım gibi beni diri diri gömmeyi düşünüyor." Adair'i duvarların arasına hapsettiğimden beri duyduğum ve bastırduğum korkuyu nihayet yüksek sesle söylemiştim. Bir gün yaptıklarımın hesabını vermem gerekecekti ve Adair bana da aynı cezayı vermeyi uygun bulacaktı.

Hiç o anda olduğum kadar korkmamıştım. Korkunç bir ürperti bütün benliğimi sarmış, dişlerim takırdamaya başlamıştı ve midem altüst olmuştu. Kendimi kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Keşke hissettiğim dehşete son vermek için kendimi arabadan dışarı atıp eski bir oyuncak gibi paldır küldür yuvarlanabilseydim. Ah, keşke korkudan o kadar kolay kurtulabilseydim ama kaçışım yoktu.

"Hey, sakın ol," dedi Jude, titrediğimi görünce kolumu tutarak. Bu anlayış çabasıydı; bir kasabın biraz sonra boğazını keseceği kuzuyu sakinleştirmesi gibi.

"Sen kim oluyorsun da bana sakın olmamı söylüyorsun? Bana neler olacağını bildiğin halde yine de Adair'e götürü-

yorsun. Sakın ondan daha iyi olduğunu düşünme!" diye bağırdım, Jude'a.

"Hey, ben..."

"Sen onun dediğini yapıyorsun. En azından ben ona karşı gelebildim."

"Ve bak neler oldu."

"Size iki yüz yıllık özgürlük kazandırdım," diye bağırdım, öfkeyle.

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Kem küm edip duruyordu ve düşünürken arabayı dengesiz bir şekilde kullanmaya başlamıştı. Söylediklerimin nihayet onu etkilediği konusunda umuda kapılmamaya çalışıyordum ama sonunda iç çekerek konuştu. "Seni bir defa uyarmaya çalıştım, değil mi? Boston'da, Adair'in yanına geldiğinde seni anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedin."

"Seni dinlemiş olmam gerektiğini söylememi istemiyorsun, değil mi?"

Jude iç çekti. "Bak, seni serbest bırakırsam ne yaparsın? Seni bulamayacağı bir yere gidebilir misin? Bir planın var mı?"

Çok şaşırmıştım ama şansımı tartarak anı riske atmaya niyetim yoktu. "Bir fikrim var, evet."

Sadakatsizliğinin tanığı olarak şeytan arka kanepede oturuyor olabilirmiş gibi dikiz aynasına baktı. "Ve seni yakalasa bile Adair bunu asla bilmeyecek."

Başımı iki yana salladım. "Ona asla söylemem."

Jude arabayı yavaşlatarak ani bir dönüş yaparken lastikler öttü ve aniden geldiğimiz yöne geri döndük. Nutkum tutulmuştu.

Yaptığı şeyden daha şimdiden pişmanlık duyuyormuş gibi başını iki yana salladı. "Seni bulduğumu söylemek için Adair'i henüz aramamıştım, dolayısıyla seni yakaladığımı bilmiyorum. Onun bildiği kadarıyla, bu tarafa hiç gelmemiş de olabilirsin. Gitmene izin vereceğim, Lanore, çünkü haklısın. Vicdan azabı duymak istemiyorum. Ölümünden sonra kendisini bekleyen şeylerden korkan tek kişi Adair değil." Gerginlik çok fazla gelmiş gibi boynunu esnetti. "Sana yıllar önce verdiğim o tavsiye... aslında kendim dinlemeliydim. Ama çok inatçıydım ve her şeyle başa çıkabileceğimi sanıyordum. Sen, ben, diğerleri... ölüm anında gelmiş olsa bile, hepimiz onun teklifini kabul edecek kadar aptaldık," dedi Jude, acıyla. "Beni Waterlooplein'de bir depoda boynumdan bir iple astılıken bulmuştu. Yaptığım şeylerden sonra kolay bir kurtuluşu reddetmem gerektiğini bilmeliydim. Bazı şeyler ölümünden daha kötüdür. Hayatımın sona erdiğini kabul etseydim, en azından ölümümle yaptığım şeylerin bedelini ödemiş olurdum. Dolayısıyla, eğer bu ikinci şanssa, kullanıyorum."

Arabama kadar yolun geri kalanını sessizce giderken, ikimiz de bizi bu noktaya getiren olaylarla ilgili kendi düşüncelerimize dalmıştık. Kiralık arabanın yanına yanaştığımızda, Jude kucağımdan uzanarak kapımı açtı.

"Bunu küçük bir özür olarak kabul et," dedi. "Artık git ve seni yakalamasına izin verme."

Jude'un yüzüne baktım. "Sen ne yapacaksın? Şimdi ona geri mi döneceksin?"

"Ondan haber alana kadar birkaç gün bekleyeceğim. Şimdi ona yardım eden yeni biri var ve en yeni hizmetkârlarına nasıl düşkün olduğunu bilirsin. Belki de yakında benimle işi biter."

"Bundan sonra ne yapmayı planladığını biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Artık bana hiçbir şey söylemiyor. Bana güvendiğini sanmıyorum."

Yolun iki tarafına baktım. O saatte tek bir araba bile geçmiyordu. Arabadan inmeden önce Jude'un elini sıktım. "Teşekkürler."

"Unutma, en kötüsü olur ve seni bulursa, burada asla karşılaşmadık," dedi Jude, bakışlarını ileri dikerken. "Göt"

Ben direksiyonda oturup Jude'un gidişini izlerken, bu gecenin ne kadar daha kötü bitebileceğini düşündüm. Adair, Luke'u bulmak için kendisi gelmiş olsaydı, o evdeki herkes ölmüş olurdu. Bütün evde ve çimenlikte cesetler yerlere serilir, çocuklar fasulye çuvaları gibi etrafa fırlatılır, Luke bağlanılır ve başının arkasına bir darbe alarak kederinden azat edilmeden önce bütün vahşeti izlemek zorunda bırakılırdı. Bir sürü masum ölürdü ve ben acı çektiğim sürece Adair umursamazdı. Katliamı hayal etmek bir şok terapisi etkisi yaptı ama gerekliydi. Unutamazdım; zayıf olamazdım.

Ayrıca, kiralık bir arabanın içinde bütün gece oturup, sabah polisin beni sorgulamasını da bekleyemezdim. Til-

de'yle görüşme ve yardımını isteme planımı uygulamalıydım. Ona güvenmek konusunda tereddütlerim olduysa bile, diğerlerinin beni hayal kırıklığına uğratmadığını kabul etmek zorundaydım. Alejandro kapısını bana kapatmamıştı; Jude vicdanının sesini dinleyerek gitmeme izin vermişti. Adair bir aile olduğumuzu ve birbirimize dayanmaktan başka seçeneğimiz olmadığını söylediğinde haklıydı, ancak dayanışmamız böyle bir etki yaratabileceğini düşündüğünü sanmıyordum. Her şeyin beklenmedik sonuçları olabilirdi. İki şeritli yolda arabayı güneye çevirdim ve Luke'tan son kez uzaklaşırken kararlı bir şekilde, arkama bile bakmadım.

YİRMİ ALTI

MARQUETTE, MICHIGAN

Luke garajdan eve süzüldü. Salondan kızlarının sesi geliyor, onların tiz kahkahaları arasında Richard'ın oyuncu hırıltıları ve televizyonun gürültüsü duyuluyordu. Luke'un yokluğunu onlar fark etmemişlerdi ama eski karısının fark ettiğinden emindi. Tricia'dan hiçbir şey kaçmazdı.

Tricia bulaşık makinesinden başını kaldırıp baktı. "Neredeydin?" diye sordu.

"Sigara içmeye çıktım," diye yalan söyledi Luke.

Tricia bir elinde kirli bir tabakla omuzlarını sarkıttı. "Yine sigaraya mı başladın? Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun. Kızların seni ağzında bir sigarayla yakalamasını istemiyorum," dedi Tricia, Luke'un gözlerine bakmak için dönerek. Yüz ifadesini hemen anladı; her zaman anlardı. "Berbat bir yalancısın, Luke. Neler oluyor?"

Luke yakalandığını itiraf etmeli miydi, yoksa kendini daha da mı batırmalıydı? İkincisi daha çekici bir fikirdi, fakat

eski karısı bir av köpeğinin sezgilerine sahipti. "Az önce Lanny'yle konuşuyordum." Telefonunu cebinden çıkararak havada salladı; Tricia'ya tiksindiği o kadının arabasını evin den on beş metre ötede park ettiğini söylemeye gerek yoktu. "Dinle, Trish. Seni tedirgin etmek istemiyorum ama sana söylemem gereken bir şey var. Muhtemelen senin için sürpriz olmayacak ama Lanny bazı tehlikeli insanlara bulaşmış..."

Tricia kollarını göğsünde kavuşturdu. Mutsuz görünüyordu ama şaşırmadığı belliydi. Muhtemelen her şeyi zihninde birleştiriyordu. Bütün o yolculuklar, sınırsız gibi zihnen maddi zenginlik. Hepsi nereden geliyordu ki?

"Ve şimdi bu insanlar onu arıyor. Az önce peşindekilerin benden haberleri olduğu konusunda uyarmak için beni aradı ve ona ulaşmaya çalıştıkları için..." -Tricia'nın yüz ifadesi her an biraz daha sertleşiyordu- "...çocuklar tehlikede olabilir."

"Lanet olsun, Luke..."

"Onları bir yere götürmen gerek. Bir yolculuğa, anneni görmeye değil. Kimsenin sizi aramayacağı, düşünmeyeceği bir yere."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın, Luke..."

"Ciddiyim, Tricia. Bunu rahatça söylemiyorum ve hayallere kapılmış da değilim. Bunlar gerçekten kötü tipler. Kızları buradan götürmen gerek. Bedeli neyse öderim, sadece onları güvenli bir yere götür."

Tricia ağırlığını bir bacağından diğerine aktarırken başını iki yana salladı. "Peki, ya okul? Jolene'i bunun için okulundan mı alıkoyayım? Ya iş? Bu ayki çalışma programımı hastaneden daha yeni aldım. Ne yapmamı..."

Sonsuz Arzuyla Ticsuplaşma

"Onlara acil bir durum olduğunu söyle. Ne olduğu önemli değil. Sadece yap."

"Gerçekten harika, Luke. Bunu bize nasıl yapabildin - kendi kızlarına- böylesine tehlikeli bir şeye bulaşarak? Onlara... veya Richard'a ne söyleyeceğim? Gitmek istemeyecektir. Kalıp çiftlikle ilgilenmek isteyecektir."

"Hayır, ona sizinle gelmesi gerektiğini söylemek zorundasın. O da tehlikede olabilir. Siz tehlikesizsiniz. Çocukları başka bir yere götürmeni istememin nedeni bu." Luke, Tricia'nın öfkeyle parlayan gözlerine baktı. "Çok üzgünüm, Tricia, sizin buna karışmanızı istemedim."

Tricia, özrü umursamadığını belli eden bir ses çıkardı. "Peki, ne kadar süre uzakta kalacağız? Bana bunu söyleyebilir misin? Kız arkadaşına bu insanlara istedikleri şeyi vermesini söyleyemez misin? Anladığım kadarıyla uyuşturucu parasını?"

"Peşinde oldukları şey uyuşturucu ya da para değil."

"Her neyse!" Tricia'nın sesi sertti. "Nasıl bir yasadışı şeyle uğraşıyorsa, masum insanların incinmemesi için ona yapması gerekeni yapmasını söyleyemez misin?"

"Sorun yok. Bir şey olmayacak. Sadece birkaç gün uzaklaşmanız gerekiyor."

"Ah, şimdi de 'birkaç gün' mü oldu? Birkaç gün içinde ne olacak?"

Şimdi bakışlarını kaçırma sırası Luke'taydı. "Ona yardım edeceğim."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı Tricia. Kızlar bunu duymuş olmalıydılar, çünkü televizyonun sesi belirgin şekilde yükselmişti; Luke, Richard'ın duyarlılığı için Tan-

n'ya şükretti. "Bırak da kız arkadaşın kendi başının çaresine baksın. Bu bokun içine kendisi girdiyse, bırak kendisi çıksın. Senin düşünmen gereken başka sorumlulukların var. Luke, Jolene ve Winona... onları unuttun mu?"

"Elbette hayır."

"Onlar senin en önemli sorumluluğun. Kız arkadaşını sakın onlara tercih etme."

"Etmeyorum. Gitmek istememin nedeni, kızların güvenliği; sizin güvenliğiniz." Luke'un boğazında bir şeyler düğümleniyor, başı zonkluyordu. Bunlar onun için çok fazlaydı. Tutup tutamayacağından emin olmadığı sözler veriyordu. "Ve Lanny'nin bununla tek başına yüzleşmesine izin vermem. Bunu yaparsam ne biçim bir adam olurum? Kızların saygı duyacağı biri olamayacağım kesin."

"Kahramanlık taslamaya kalkma," dedi Tricia, öfkeyle.

"Kahramanlık taslamıyorum. Sadece doğru bir insan olmaya çalışıyorum," dedi Luke, onu Lanny'nin peşinden gitmeye zorlayan bu dürtüye karşı koyabilmeyi dileyerek. Kendini koruma güdüsünün, başka biri için fedakârlıkta bulunma dürtüsüne baskın gelmesi için dua ediyordu. Belki de aşırı idealist ailesi tarafından büyütülürken hasara uğramıştı.

"Sana bir şey olursa... senden bir daha haber alamazsak, kızlara ne diyeceğim?" diye sordu Tricia. Luke şaşırmıştı ve Tricia'nın gözlerinde gördüğü yaşlar onu duygulandırdı.

"Onlara babalarının bir aptal olduğunu söyle."

Tricia güldü. "Yapacağım şey tam olarak bu. Nerede olduğunu, onu nerede araman gerektiğini biliyor musun bari?"

Luke cebine atmadan önce telefonuna baktı. "Ah, onu nasıl bulacağım konusunda bir fikrim var."

YİRMİ YEDİ

ASPEN, COLORADO

Havalimanında kiraladığım sürücü beni bir dağın yamacına inşa edilmiş bir villanın girişinde bıraktı. Görünüşe bakılırsa Tilde ünlü ve ölçülemeyecek kadar zengin biri olarak mahremiyetini koruyordu. Alejandro'nun gönderdiği gazete ve dergi makalelerine bakılırsa, enerji kralı olan kocası yakın zamanda ölmüş, onu koleje giden iki üvey oğluyla bırakmıştı. Kocası antika spor araba koleksiyonu yapıyor, onlarla yarışlıyordu ve en son aldığı arabayı denemek için birkaç tur atarken ölümcül bir kaza geçirmişti. Dul karısının adamın yardım vakfını devralması dışında, haber kanallarında Tilde'den hiç söz edilmemişti.

Bu gezegende merhametine kalmayı kabul etmek zorunda olduğum biri varsa, o kişinin Tilde olması kesinlikle müthiş bir ironiydi. Adair'in çatısının altında birlikte yaşarken ondan ödüm pathıyordu. Adair'in seçtikleri arasında en

soğukkanlı kişiydi; hiçbir şeyden haberi olmayan masum erkek ve kızları Adair'e eğlence malzemesi olarak sunarken hiçbir şekilde vicdanı sızlamayan kadın. Tilde kendinden başkasını asla umursamayan biriydi, hatta Adair'i bile; onun için önemli olan sadece hayatta kalmaktı. Öyle biri değışti; herkesin değışebileceğine, fedakârlık yapabileceğine, daha iyi biri olabileceğine inanmak istiyordum. Daha uzun süre yaşadıkça, başkalarını daha iyi anlıyordum. Daha fazla emğıştirebiliyorduk. Böylece kendi bencil tavırlarımızı dekarşılaşmaktan nefret ederdim.

Dik araba yolunda eve doğru yürürken -araba kapıda durdurulmuş ve içeri sokulmamıştı- yakışıklı bir genç adam ön kapının dışında beni bekliyordu. Bir fotomodel kadar adam zeldi ve benimle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Üvey oğullardan biri olduğunu düşündüm. Buraya Bayan von Haupt'la görüşmeye geldiğimi söylerken beni dinledi ve sonra olduğu yerde dönüp, kendisini takip etmemi beklediği belli bir şekilde yürüdü. Beni dik bir kayalık uçuruma ve ardındaki muhteşem dağ manzarasına bakan bir odada bıraktı. Evi saran alan yer yer ince kar tabakasıyla doluydu, ancak dağların zirveleri bembeyaz karla kaplıydı.

Üzerimde çok derin bir etki bıraktığı için Tilde'yi görür görmez tanıyacağımı biliyordum. Ne giymiş, saçlarına ne biçim vermiş olursa olsun, ben onu daima kartal gözlü, dişli aslan tavırlı kadın olarak hatırlayacaktım. İki yüz yıldan sonra o özellikler fotoğraflarında hâlâ belirgindi ama bir hay-

li yumuşamıştı. Bir zamanlar olduğu avcının yerinde şimdi sadece izleri kalmıştı.

İçeri giren kadının görünüşü titiz bir şekilde planlanmıştı; baştan aşağı krem rengine bürünmüştü ve tek kontrast, gözlerindeki koyu renk camlı güneş gözlüğüydü. Sarı saçlarını erkek çocuğu gibi kestirmişti, fakat havai bir genç kadın olarak algılanmayacak kadar ciddi ve ağırbaşlıydı. Avcı havasının yerini temkin almıştı.

Bana doğru yürürken güneş gözlüğünü çıkardı; gözleri hâlâ lavanta rengiydi ve ona asla aşılamayacak bir soğukluk kazandırıyordu. Son bir kez daha ürperdim. Temkinli bir tavırla gülümseyerek, tokalaşmak için elini uzattı. "Merhaba, Lanore."

Kısaca tokalaşırken, sert ve güçlü eli buz gibiydi. "Sana Birgit mi demeliyim?" diye sordum.

Şöminenin yakınında duran bir çift koltuğu işaret etti. "Yanımızda kimse yokken bana eski adıyla hitap edebilirsiniz. Bu hoşuma gider; o adı uzun zamandır duymadım. Yalnız biri bize katılırsa lütfen dikkatli ol. Üvey oğullarım burada benimle yaşıyor; kocamın aile geleneklerinden biri olarak kayak tatiline çıktık ve yanımızda birkaç arkadaşım da var. Kimsenin beni Tilde olarak tanımadığını söylememe gerek yok."

Tavırlarındaki farklılıkları hemen fark etmiştim. "Lütfen" kelimesini kullanıyordu, ki Boston'dayken ağır bir alaycılıkla yaklaşmadığı sürece bu kelimeyi ondan duyacağımı hiç tahmin etmezdim. Eski tiz ses tonunun yerini de daha sakın bir ton almıştı. Ve ölen kocasının oğullarını yanında tutuyordu; onları bir yatılı okula göndermemiş veya kocası-

nin akrabalarından birine teslim etmemiştir. Bu da tanıdığım kadın için çok sıra dışı görünüyordu.

"Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," diye başladım, ancak teşekkürlerimi bir kenara attı.

"Birbirimize yardıma hazır olmalıyız," dedi. "Hayatlarımıza giren özel kişileri ve ailelerimizi nazikçe birlikte, onlarla geçirdiğimiz zamanın kısa olduğunu sevmekle, bucak geçtiğini benim gibi senin de anladığını ve çafakat hayatlarımızı bir bakış açısına oturtmamıza yardım edebilecek kimsemiz yok. Yaşam deneyimlerimizi paylaşılabileceğimizden başka."

O kadar sakindi ve tanıdığım Tilde'den o kadar uzaktı ki bir terslik olduğundan şüphelenmeye başlıyordum. Kişi mümkün. Ağırbaşlılığı, sakın bakışları... O anda yas tuttuğunu hatırladım.

"Kocanı duydum. Kaybın için üzüldüm," dedim hemen. Başını eğdi. "Beklenmedik bir şeydi. Bruno harika bi-

riydi; bir ömürde sadece bir kez karşılaşabileceğin türden. Gazeteler sadece şirketlerinden ve iş hayatındaki başarılarından söz ediyor. Oysa düşünceli bir eş ve iyi bir babaydı. Onu özleyeceğim. Senin de birkaç kez bu durumda kaldığından, seni hayata bağlayan son kişiyi kaybettiğinden eminim. Seni bilmiyorum, fakat artık tek başıma hayattan zevk almakta zorlanıyorum. Ancak sevdiğim insanlar mutluyken mutlu olabiliyorum."

Başımınla onayladım ama aslında çok etkilenmişim. De-

ğışi konusunda son sözlerinden daha somut bir kanıt istemeyezdim. Kocasının kaybindan dolayı gerçekten yıkılmış gibi görünüyordu ve tanıdığım kadının aksine, bir hayli denleşmiş, şimdi tuhaf varlığını anlamaya çalışıyordu. Ona güvenmeye hazırdım; ayrıca, başka seçeneğim de yoktu. Bana güvenmiyorum. "Sanırım Alejandro sana geliş nedenimi açıklamıştır..." diye başladım, tereddütlü bir tavırla.

"Adair'in uzun yokluğundan sonra geri döndüğünü ve bir nedenle seni aradığını söyledi." Hiçbir şeyi belli etmezken vereceğim tepkiyi görmeyi bekledi.

"Peki, Adair'in bütün bu süre boyunca nerede olduğunu ve neden şimdi beni aradığını da söyledi mi? Adair'in ortadan kaybolmasından benim sorumlu olduğumu açıkladı mı?" Bunu ona itiraf etmek, Alejandro'yla olduğundan daha zordur; belki de kötü, hatta şiddetli bir tepki vermesinden korktuğum için. Tilde'nin karşısında otururken kendimi aniden küçük ve biraz sonra korkunç bir suçtan dolayı azarlanmaktan korkan bir çocuk gibi hissettim. Adair'in evinde otomatik abla gibiydi ve beni azarlamak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Ama cevabı yine sakindi. "Alejandro bana bunu da biraz anlattı," diye mırıldandı.

"Yaptığım şeyden dolayı zarar gördüysen çok üzgünüm, Tilde," diye devam ettim. "Alejandro bana Adair'in ardından hayatınızın ne kadar zorlaştığını anlattı ve başınıza açtığım sorunlardan dolayı gerçekten çok üzgünüm. Sanırım yaptığım şey, Adair'i hepinizden almak bencilceydi ama anlamalısın, Adair, Jonathan'ı sonsuza dek elimden alacaktı ve bunu yapmasına izin veremezdim."

Daha fazla konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. "Benden özür dilemene gerek yok. Yaptığım şey için sana minnettarım. Adair'i durdurmayı ben de istiyordum -sana miz istiyorduk- ama bir yolunu bulamıyorduk. Ya da belki yeterince cesur değildik..." Utanç içinde bakışlarını kaçırıyor. "Lanore, ben her zaman senin Boston'da tanıdığın kadını düşünüyordum. Adair'le geçirdiğim uzun yıllardan sonra, onun değişimiyle biçimlenmişim. Öfkesine, değişken ruh hallerine dayanabilmek için gerekli olanı yapıyordum. Ve bu, başkalarının sorunlarına karşı kalbimi sertleştirmemi de gerektiriyordu. Dolayısıyla, asıl ben sana karşı davranışlarım için özür dilemeliyim."

Bu sözlerle, onun da Adair'in kurbanı olduğunu, ama ben sadece birkaç yıl zorluk yaşarken, onun Adair'in zalim baskı altında nasıl değişmeyecekti ki?

Hepsi -Alejandro, Dona, Jude ve zavallı Savva- bir şekilde değişmiş, hayatta kalmak için acımasız ve hesapçı olmaya zorlanmışlardı; Adair kadar amansız bir gücün varlığında var olmalarına yetecek bir avuç yer için savaşıyorlardı. Belki de Tilde, Adair'in onu dönüştürdüğü gibi bir canavar değildi. Sonuçta bana Tilde'nin hikâyesini anlatan oydu, Tilde'nin kendisi değil; Adair, Uzra için yaptığı gibi yalan söylemiş olabilirdi. Herkes hakkında yalan söylemiş olabilirdi.

"Alejandro yardımına ihtiyacın olduğunu söyledi. Eğer elimden gelirse, ne gerekirse yaparım."

Gergin bir tavırla boğazımı temizledim. "Alejandro,

Adair'in gücünün kaynağı olan karanlık sanatlar hakkında senin bir şeyler bildiğini söyledi. O konuyu anlayan birini arıyorum." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken yanaklarım kızardı.

Tilde oturduğu koltukta kıpırdandı. "Evet, sanırım durumumuzu anlamaya çalışmalıyız. Bu mantıklı, değil mi? Kanseri olan, hastalıkla ilgili her şeyi bilmek istersin; semptomlarını, etkilerini, tedavi seçeneklerini. Bizim için durum neden farklı olsun ki? Bazılarının 'büyü' dediği şeyi incelemeye bu yüzden başladım."

"Ama Adair gibi olup olmadığımı, fiziksel dünyanın üzerinde bir güce ulaşmış olup olmadığını soruyorsan, korkarım seni hayal kırıklığına uğratacağım. Uzun süre Adair'in yanındaydım, neredeyse hizmetkârları arasında en uzun süreyi geçirdim ve o süreçte kesinlikle imkânsız olan şeyler yaptığımı gördüm. Onunla ilgili açıklanmayan -ve muhtemelen açıklanamayacak- bir şey olduğunu hep biliyordum. Ne olduğunu, gücünün nereden geldiğini anlamaya çalıştım, fakat hiçbir cevap bulamadım; en azından başkalarının bulduğundan fazlasını. Ve konuya gelince..." Susarak bir an bana dikkatle baktı. "İstediğin şey tam olarak nedir?"

"Büyüyü bozmak istiyorum." Hissettiğim kadar gülünç görünmemeye çalışıyordum.

"Büyüyü bozmak mı?" diye sordu. "Bunu yapmayı ne diye isteyesin ki?"

Adair'den o kadar uzun süredir uzaktı ki unutmuştu. Ölümsüzlüğün bedeli *oydu*. "Çünkü Adair peşimden geliyor."

Tilde belki de beni bu kadar açık konuşmak zorunda bıraktığı için utandı ve beklenmedik bir şekilde yanakları kızardı. "Anlıyorum. Haklısın. Artık özgür kaldığına göre, hepimizin bu yeni duruma uyum sağlaması gerekecek. Göreyim. Ancak, hayatından vazgeçmek aşırı bir çözüm şüphesi yok. Sıyıyor. İstedğin gerçekten bu mu?" Tilde şefkatle konuşuyordu. "Bunu iyi düşün, Lanore. Durumun, şey, teskin edilse, neler olabileceği konusunda bir fikrin var mı? Hemen ölebilirsin; sonuça dönüşümün bir parçası olarak öldük. Hayatın sona erdiği yerden devam etmesinin, kaldığın yaştan başlayarak normal ölümlü sona ulaşmanın garantisi yok. Hayatın sona men, durduğun yerde bitebilir. Ölmeyi gerçekten istiyor musun? Yaşamana değecek biri yok mu? Arkandan yas tutacak biri?"

Ashında ölmek istediğimden emin değildim. Ölmekten korkuyordum. Diğer tarafta beni neyin beklediğini kim bilebilirdi ki? Tanrı mı, yoksa şu yeraltı dünyasının kraliçesi mi? Üstelik bu dünyada işlenmiş suçların hesabı sorulmayacaksa, ölümden sonra varlığın devam etmesinin ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Ölümü kabullenip kabullenmeyeceğimi bilmiyordum ama başka seçeneğim olmadığını kabullenmiştim.

Tilde çok haklı sorular sormuştu. Hemen ölebileceğim olasılığı benim aklıma gelmemişti. Ölümü sadece Adair'den kaçamayacağım kesinleştiği takdirde kullanabileceğim bir zehir hapi gibi görmüştüm. Tilde'nin ikinci sorusuna gelince; bunu cevaplamak tam bir dürüstlük gerektirirdi. Yaşamama değecek kimse yok muydu? Hep Jonathan olmuştu; sadece

Jonathan. Luke da olabileceğini düşünmüştüm. Şimdi ondan vazgeçmiş, kimsenin olmadığını kabullenmeye çalışıyorum.

Ellerimi kucagımda ovuşturdum. "Hayır, kimse yok. Hayatımda beni aramaya gelecek kimse yok. Benim için her şey zaten bitmiş olabilir."

Tilde kararsızca bana baktıktan sonra ayağımın dibinde duran çantama ve ceketime baktı. Hepsini Jude'un arabasında unuttuğum için bavulum yoktu. Kimseyle bağlantısı olmayan, korunmasız, rüzgâra savrulmuş ve Tilde'nin kaptısına düşmüş bir ruh gibi. Ona anlattıklarımın doğruluğundan tereddüt edemezdi. Yapayalnızdım.

"Pekâlâ... neler yapabileceğimi görelim. Bizimle kalabilirsin. Kendini ne kadar savunmasız hissettiğini anlayabiliyorum ve böyle bir zamanda yalnız olmamalısın. Evin arkasında boş bir odamız var. Biraz dinlen."

Beni kapıda karşılayan siyah saçlı genç adam, bu kez beni mutfağın karşı tarafındaki hizmetçi odasına götürdü. Oraya giderken iki genç adamın –saçları neredeyse kar kadar beyazdı ve birbirlerine o kadar benziyorlardı ki kardeş olmalıydılar– bir televizyonun karşısındaki deri bir kanepede oturup video oyunu oynadığı büyük bir salondan geçtik. İkisinin etrafında birkaçı daha toplanmıştı. Başka bir yakışıklı genç adam ve kardeşlerle aynı yaşta gibi görünen iri gözlü genç bir kadın. Sessizce bana baktılar ve kimse kimseyle tanışılmadı. Farklı boyutlardan birbirlerini izleyen hayaletler gibiydik.

Tek kişilik yatağa oturarak büyük salondan gelen sesleri dinledim; şimdi mırıltıya dönüşmüşlerdi ve arada bir kahka-

halar duyuluyordu. Anlamadığım bir dilde konuşuyor olabilirlerdi veya duvarlar söylenenlerin anlaşılmasını engelliyor olabilir. Hizmetçi bölümü soğuktu ve bana doktor muayenehanelerini hatırlatmıştı. Bomboştu. Bilgisayar ya da televizyon bile yoktu.

Yatakta uyuyakalmış olmalıydım, çünkü kapının vurulmasıyla uyandım ve Tilde elinde bir kahve kupasıyla içeri girerken zorlukla doğrulup oturabildim.

"Sorununa bir cevap bulmuş olabilirim. Seni boş yere kupayı bana uzatırken. "Eski bir büyü kitabında, on üçüncü yüzyıl rahipleriyle ilgili bir şeyler buldum. Danıştığım uzmanlara göre kitabın doğruluğu kanıtlanmış; herhangi bir değeri varsa tabii. Bir çözüm arıyorsan, oradan başlayabileceğimizi düşündüm. Bu iksirin bütün lanetleri kaldırdığı söyleniyor."

Kahverengiyle yeşil arasında koyu renk bir sıvıyla dolu kupaya baktım. Acı ot ve alkol kokusu algıladım. "Bunu içecek miyim?"

"Hepsini. Daha önce birinde kullanmak bir yana, şimdiye kadar hiç yapmadım." Kollarını göğsünde kavuşturarak kupaya kös kös baktı. "Hemen etki etmeyebilir ve ederse... şey, itiraf ediyorum, neler olacağını biraz merak ediyorum."

Tilde'nin gözü önünde kupanın içindeki bütün sıvıyı içtim. Güçlü bir alkol tadı ve anlayamadığım başka bir şey vardı; bitkilerin sıra dışı acılığıyla. Dakikalar içinde, sanki biri başımın arkasına vurmuş gibi, bütün kaslarım aniden gevşedi. Yatağa sırtüstü seriliverdim; zihnim mükemmel çalışlıyordu ama kendimi dik tutamıyordum. Fiziksel değişim

o kadar çarpıcı ve hızlıydı ki ölüyor olduğumu düşündüm. *Bunu sen istedin*, diye hatırladım. *Karşı koyma*. Paniğe kapılmamak ve bu tuhaf hisse tepki olarak adrenalin salgılatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Gözlerimi açtığımda, Tilde'yi Boston'daki günlerimizden hatırladığım o kötücül sırtışıyla üzerime eğilmiş halde buldum. Elimden düşen kupayı yerden almak için uzandım. Dudaklarımı kıpırdatmadığım için Tilde'ye bana ne yaptığımı soramıyordum.

"Seni kendi isteğin dışında burada tutmaktansa, etkisiz hale getirmenin daha kolay olacağını düşündüm. Tecavüz ilacı Rohypnol'un senin üzerinde etki edeceğinden emin değildim, dolayısıyla bir atı bile indirecek kadar koydum. Adair'in kızacağını düşünmesem, çocukların bu durumundan yararlanmasına izin verirdim ama muhtemelen bu onuru kendisi ister; en azından başlangıç olarak. Tanrım, neredeyse kanmayacağını sandım." Boston'daki malikânenin koridorlarında yankılanan o keyifsiz, acımasız kahkahasını tekrar duydum. "Asıl ben sana karşı davranışlarım için özür dilemeliyim," dediğim anda her şeyin bittiğini sandım. *Oh, hayır; fazla ileri gittim*, diye düşündüm. Kendimi ele verdiğimi sandım. Ama gözünü bile kırpmadın. İnanmayı o kadar çok istiyordun ki. Hiç değişmedin, değil mi? Hâlâ o aptal kızsın." Tilde bir gözünün ucunu ovaladı, çünkü gözlerinden yaş gelecek kadar gülüyordu.

"Pekâlâ, şimdi kıpırdamadan yat. Direnme. Bırak uyuşturucu seni sürüklesin. Adair kısa sürede gelir. İmkânın varken biraz huzuru tat. *Zamana yakalandın*, Lanore. Asırlardır beklediğin varsayım nihayet sana yetmişti."

YİRMİ SEKİZ

O gün, zaman, nihayet gelmişti. Özel jet Adair için yeterince hızlı değildi. Bütün uçuş boyunca sürekli kıpırdanmış, yanındakilerin gevezeliklerine zorlukla katlanabilmişti. Ve şimdi onu havalimanından alan araba... daha hızlı gidemez miydi? Sabırsızlıktan patlayacakmış gibi hissediyordu.

Tilde'nin evine yaklaşırlarken, Adair içinde temel bir değişim hissetti; sanki daha büyük bir güç üzerine çöküyor, bilincini ve enerjisini sert, konsantre bir şeye dönüştürüyordu; bilinmeyen bir amaç için hazırlanmış bir elmas parçası gibi. Harikalar Diyarı'ndaki kızı düşünmekten kendini alamıyordu; hikâyeyi ona Pendleton anlatmıştı. Adair bu kızın başka bir diyara geçebilmek için kapıdan geçebilecek kadar küçülmesini sağlayan sihirli iksiri içerken neler hissetmiş olabileceğini düşünüyordu. O da değiştiğini, önünde uzanan şartlara uyum sağladığını hissediyordu.

Aynı zamanda, bir fırtınanın da yaklaştığının farkındaydı. Zihnindeki varlık giderek parlaklaşıp güçleniyordu -Lanore'a yaklaştıkça varlığını daha güçlü hissediyordu- ve dü-

şünceleri artık daha netti. Zihnine müdahale eden şey her neyse, aniden silinip gitmişti. Görünmeyen bir güç tarafından değiştiriliyor, güçlendiriliyor, daha güdüsel ve sezgisel bir hale getiriliyordu ama amacını bilmiyordu. Herkesle aynı anda sohbet eder gibi, her birini ayrı tutarken bütün aynı rının kalplerini ve zihinlerini görebileceğini hissediyordu. Bunun bir halüsinasyon, aşırı yorgun zihninin bir sorunu olduğundan emindi, ancak aynı zamanda aldırmaçlık da edemiyordu. Nefes kesici, baş döndürücüydü.

Araba yanaşırken Tilde evin ön kapısında bekliyordu. Adair merdiveni çıkarken Tilde gözle görülür bir heyecanla titriyordu ama bir öpücük ya da kucaklaşma bir yana, Adair tek kelime bile etmeden yanından geçince Tilde neye uğradığını şaşırırdı. Bir an için süngüsü düşse de, kendini toparlayarak Jude ve Alejandro'ya birbirlerini uzun süredir görmediklerini, oyun alanındaki en yeni çocuk gibi dikkatle onları izliyordu. Arabadan en son inen kişi, koyu renk güneş gözlüğüyle güneşe bakan, uzun pardösü giymiş uzun boylu bir adamdı.

Adair ön salonda durup başını havayı koklayan bir av köpeği gibi kaldırdı. "O nerede?" diye sordu, omzunun üzerinden Tilde'ye dönerek.

"Endişelenmene gerek yok. Burada ve kaçamaz. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Tilde diğerlerinin etrafından dolaşarak Adair'in yanına geldi. Bir elini kaldırıp Adair'in göğsüne koydu ve sonra -

Adair onun elini itmeyince - elini uzun bir an efendisinin yanağına dayadı. "Seni özledim."

Tilde'nin avucu göğsüne değer değmez, o tek dokunuşla, Adair kendisinin ortadan kayboluşundan beri Tilde'nin yaşadığı her günün bilgisiyle doluverdi. Lanore'un Paris'teki evinin kapı tokmağına dokunduğunda olduğu gibiydi ama bu kez daha yoğun (tensel temastan dolayı olmalıydı). O bir anda, Adair, Tilde'yle ilgili bilmesi gereken her şeyi öğrendi. Son iki yüz yılda neler yaşadığını ve şimdi yaptığı her şeyi.

Bütün zamanını bir kocadan diğerine geçerek, tek başına servetine konmak için hepsini sırayla öldürerek ve servet tükendiğinde yenisini bularak ve her şeye baştan başlayarak geçirdiğini gördü. Sonuncusunun megaloman tavırlarından sıkılınca, arabasını sabote etmesi için birini kiralamıştı. Sonra adamın iki oğlunu eğlence için ve kendi içindeki özlemi biraz olsun tatmin etmek amacıyla baştan çıkarmıştı. Ne kadar üzücü bir yaratığa dönüşmüş, diye düşündü Adair, amaçsız ve sefil.

"Seni gördüğüme çok sevindim," diye mırladı Tilde ve arzusunu ortaya koymak için bütün vücuduyla Adair'e sarıldı. Adair bir kaplan tarafından yalanmış gibi rahatsız oldu. Öpmek için eğildiğinde yanağını hedeflemişti ama tam o sırada Tilde ve diğerlerinin onu dudaklarından ömediğini fark edeceklerini hatırladı. Bu zayıflığının göstergesi olurdu ve özellikle Tilde açısından iyi bir sonuç getirmezdi; Lanore'a karşı duyduğu zaafı, bir zamanlar acımasızlığından yararlandığı ama şimdi tiksindiği Tilde gibi bir kadına belli etmek de doğru olmazdı.

Adair elini Tilde'nin başının arkasına koydu ve onu kendine çekerek beklediği tarzda öptü; sahiplenici, baskın bir tavırla. Tilde iç çekerek gevşedi.

Tilde, Pendleton'ın yanında duran adamı başıyla işaret etti. "Bu kim? Ben neredeyse..."

"Jonathan," dedi Alejandro.

"Ama ona ne olmuş böyle? Aynı görünmüyor. Bizim hiç..." dedi, irkilerek. Jonathan güneş gözlüğünü. Bizim bine koyarken ona alaycı bir bakış attı.

"Endişelenme, Tilde," dedi Adair. "Jonathan'a olanlar sana asla olmayacak; ölümden uzak durduğun sürece."

Tilde olduğu yerde hafifçe sallanarak Jonathan'a dehşetle baktı.

"Evet, ölümden geri döndüm," dedi Jonathan, duygusuz bir tavırla. "Her şey dikkate alınırsa, sanırım aslında bir hayli iyi görünüyorum."

O anda evin arka tarafından gürültüler geldi ve iki kardeş bir çift ev kedisi gibi merakla yaklaştı. Jonathan'a son kez kararsız bir bakış attıktan sonra, Tilde huzursuzluğunu bir kenara attı ve bir kolunu onlara doğru uzattı. "Size üvey oğullarımı tanıtayım. Josef, Mika, buraya gelin. Çocuklar, sizi çok sevdiğim bir dostumla tanıştırmak istiyorum. Bu, Adair." Tilde'nin sırtışı her zamanki gibi sahiplenici ve ki-birliydi. Adair'e birlikte paylaşacakları bir av -korku içinde bir genç kadın, şehvetten çaresiz kalmış genç bir adam- getirdiği zamanlarda yüzünde beliren sırtış. Adair, tavırlarına bakarak Tilde'nin yine sevgili olmalarını istediğini anlamıştı ama bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Onların düşüncelerini ve duygularını hâlâ hissedebili-

yordu. Dahası, hikâyelerini öğrenmek için üvey oğullara dokunmasına bile gerek olmadığını anlamıştı; güçlerinin bu beklenmedik gelişmesiyle, bir bakış bile yeterliydi. On dokuz yaşındaki büyük olan sofistike bir görüntü yaratmaya, babasının karısını düzen ama bundan hiç etkilenmeyen türden bir adam gibi davranmaya çalışıyordu; oysa daha çocuktuk. Adair'e onun mutsuz olduğunu ve suçluluk duyduğunu gösteriyordu; Tilde'den kurtulmak istiyor ama sırlarından dolayı onun kontrolü altında kalıyordu.

Ama Mika, küçük olanı... Adair çocuğun Tilde'ye sırtışıklam âşık olduğunu görebiliyordu. Tilde'ye duyduğu arzu her yerinden akıyordu. Gizleyebildiğini sanıyordu ama zihnindeki tek şey tekrar Tilde'yle birlikte olmak ve huzursuz kıpırtılarıyla kendini ele veriyordu. Muhtemelen daha on altı yaşındaydı ve bu yaşta şehvetin tam anlamıyla kölesiydi. O anda erkekliğini bir kez daha Tilde'nin ağzına verme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Sadece Tilde'nin bacaklarının ve dudaklarının arasında kaybolmak, hayatındaki diğer her şeyi unutmak istiyordu. Kendi yaşındaki hiçbir kız ona Tilde'nin hissettirdiklerini hissettiremezdi ve Adair bunun çocuğu tehlikeli kıldığını biliyordu. Üvey oğulların ikisini birden düzmek aptalcaydı ve Adair'in Tilde'ye duyduğu saygı bu yüzden daha da azaldı.

Tilde onları göndermeden önce iki çocuk da Adair'e baktı. Sakin ifadelerinin altında düşmanlık kaynıyordu. Adair'in bildiği kadarıyla, Tilde'yle karşılaşmadan önce iyi çocuklar olabilirlerdi, ancak artık Tilde'nin onlara yaptığı utanç verici şey yüzünden sonsuza dek sapıklaşmışlardı. Her zaman kendilerinde temel bir terslik olduğuna, içlerinde kötü-

lâğün barındığına inanacak, kendilerini çürümüş meyve gibi hissedeceklerdi. Tilde akıllı bir kadındı ve Adair onun gibi üvey oğullarını zevk için baştan çıkarmayacak kadar kendi yulu olduğunu sanırdı. Böyle bir şeyden iyi bir sonuç sağdumazdı. Adair, Tilde'yle bu melodramın bir parçası doğa-istemiyordu ve hiç öğrenmemiş olmayı diliyordu. Bu sadece Lanore'u görmek ve diğer her şeyi ardında bırakmak konusundaki sabırsızlığını artırmıştı.

Her zaman onu hissedebilen Tilde, Adair'in ne düşündüğünü biliyordu ve hafifçe onun koluna dokundu. "Onu şukoridorun sonunda, mutfakın karşısındaki odada bulacaksın. Ben çocukları kayağa göndereceğim. Sonra Jude ve Alejandro'yla dışarı çıkıp sizi yalnız bırakacağız."

"Peki, ya Jonathan?" diye sordu Jude. "Onu yanımızda götürüremeyiz."

"Ben arabada onunla kalırım," dedi Pendleton, konuşmasıyla herkesi şaşırtarak. Jonathan'a döndü. "Ona deneyimleriyle, öbür dünyayla ilgili sorular sormak istiyorum."

"Pekâlâ, onu yanımızda götürürüz ama mümkün olduğunca gözden uzak tutarız. Güneş gözlüğünü de taksın. Şoförümü korkutmasını istemiyorum," dedi Tilde.

"Güzel," dedi Adair. "Belki sana karşı daha dost canlısı davranır. Ve Pendleton, eğer bir şey anlatırsa bana rapor etmeni istiyorum."

Tilde, Adair'in kolunu sıktı. "Ev senin. İstedğin kadar ağırdan alabilirsin." Olacakları düşünürken Tilde'nin gözleri avına yaklaşan bir tilkininki gibi parladı. Adair'in onun kalbini görebildiği gibi Tilde'nin de aynı şeyi yapamaması iyi bir şeydi, çünkü bulacağı şeyle hayal kırıklığına uğradı.

Ama Adair bir şey söylemedi ve sadece diğerlerini giyinmek için yukarı gönderişini izledi; onları bir an önce evden çıkarmak ve Adair'i hediyesiyle baş başa bırakmak istiyordu.

"Sözünü unutma," diye hatırlattı Jonathan, uzaklaştırmak için kısıp sesle konuşarak. "Tanrı adına söz verdin. Cennet seni izliyor olacak."

"Hatırlıyorum," dedi Adair, şimdi Lanore'la yüz yüze gelmek üzereyken bu sözünü tutup tutamayacağını merak ederek.

YİRMİ DOKUZ

İrkilerek uyandım. Başımdaki zonklama korkunç bir hal almıştı ve Adair'in geldiğini hemen anlamıştım. Ellerime baktıncaya, ben baygınken Tilde'nin yanıma gelip ellerimi önden bağlamış ama ayaklarımı serbest bırakmış olduğunu gördüm; bacaklarımın beni taşımayacağından bu kadar emin olması karşısında ürperdim. Kendi hemcinslerini sürekli küçümseyen kadınlardandı ve bir erkeğin başka bir kadını taciz etmesinden sapıkça bir zevk alıyordu.

Adair'in varlığı düşünmeyi veya dinlemeyi neredeyse imkânsızlaştıracak kadar güçlüydü. Minik odanın karanlığında bile, görüş alanım panikten bembeyaz oldu. Gelişiyle ilgili başka işaretleri de algılıyordum. Ön kapının çarparak kapanışı, konuşanların mırıltıları ve kulaklarımda çınlayan o özgün sesi. Sesi duvarlardan ve koridordan yankılanıyor, yatağın metal çerçevesine yayılıyordu. Sesi kısık dalgalar halinde benliğime ulaşıyor, Adair'in gelişini haber veriyordu. Her dalga, onun benim için geldiğini söylüyordu.

Diğer sesler uzaklaşmıştı veya korku içindeki zihnim artık onları algılayamıyordu. Ayak sesleri giderek yaklaşıyor,

ses zemin döşemelerinden yankılanıyor, kalp atışlarımla ya-
rışıyordu. Umutsuzca bir çıkış yolu arıyordum ama duvarda
yüksekçe yerleştirilmiş dar bir pencere dışında bir şey yoktu
ve kendimi zamanında kurtarıp pencereye ulaşamayacağımı
biliyordum. Karşı tarafta bir kapı, bir banyoya açılıyordu
ama küçüktü ve bir ayakkabı kutusu kadar boştu. Saklanacak
bir yer yoktu.

Gizlenebileceğim yerlere bakınmak için bir dirseğimin
üzerinde yükseldiğim anda kapı açıldı. Adair hatırladığımdan
çok daha iri cüssesiyle kapıyı dolduruyordu ya da belki kor-
sesler kesilmişti ve duyabildiğim tek şey, canını kurtarmak
için koşan bir tavşanın ki kadar hızlı atan kendi kalbimdi. Bo-
gazım kurumuştı ve kusacak gibi hissediyordum.

Odaya girerek kapıyı kapattım. Yüzünü şimdi daha net
görüydüm; hem korkunç hem de anlaşılmazdı. Tekrar yüz
yüze geldiğimizde olacağını tahmin ettiğim gibi görünmü-
şuydu. Öfkeden kızarmış filan değildi. Bağırmıyor, tehditler
savurmuyordu. Kapıda hiç kıpırdamadan duruyor, bakışlarını
benden alamıyor gibi görünüyordu ama ne düşündüğünü bi-
leliyordum. Anlayış için yalvarabilmeyi, öfkesini biraz ol-
sun azaltabilmenin bir yolunu bulmayı diledim.

"Adair," dedim sadece, konuşabilecek hale gelince.
"Açıklamama izin ver..."

İki hızlı adımda odayı aştı ve ağzıma vurmak için elini
kaldırdı... ama donup kaldı. Gözlerimi kapatarak sindim,
fakat darbe gelmedi. Gözlerimi açtığımda hâlâ bana bak-
makta olduğunu gördüm. Boğazından hüznü, boğuk bir ses
çıktı.

"Lütfen. Adair..."

"Yapma. Benimle konuşmayacaksın. Henüz değil," de-
di. Yoğun duygular içinde. Yüzüme uzandı ve refleksle geri
çekilerek tekrar yatağa serildim. Geri çekilmem onu kızdır-
mıştı ve yüz ifadesi bir kibrit çakması gibi aniden değişmişti.

Doğrulup oturmaya çalıştım ama beni tekrar yatağa bas-
tırarak kararlı bir tavırla üzerime çıktı. Yüzünü boynuma, ya-
naklarıma sürerek kokumu içine çektikten sonra dudaklarını
dudaklarıma bastırdı. Beni öpmekten çok yiyor gibiydi ve
onun kurtulmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Vü-
cudu üzerimdeydi. Teninin ve saçlarının kokusu, nefesinin
tatlı; hepsi çok tanıdık, hepsi çok korkunçtu. Beni yatağa
sıktı ve elleri aşağı kaydı. Eteğimin kalçalarıma çekildi-
ğini, soğuk tenime değdiğini, külodumun sertçe aşağı çe-
kildiğini hissettim.

"Lütfen bunu yapma," diyecek oldum ama üzerimde
kaya gibi ağırdı ve yalvararak onu vazgeçiremeyeceğimin
farkındaydım. Sadece başıma geleceklere dayanmak zorun-
daydım. Elleri kalçalarıma sabitledi ve biraz sonra içimdeydi;
derinlemesine tekrar tekrar girip çıkarken kuruluğun verdiği
acıyla kasılıyordum. Hiçbir şey söylemiyor, beni aşağılamı-
yor, küfürler savurmuyor, hatta iç çekmiyor, sadece her ham-
lede dişlerini sıkıyordu. Gözlerimi sınıksız kapatarak çığlık
atmamaya ve çırpınmamaya çalıştım, çünkü çırpınmak du-
rumumu daha da zorlaştırırdı.

O anda boğazının derinliklerinden gelen sesi duydum.
Seviştığımızda duymaya alıştığım homurtu veya zevk iniltisi
değildi. Sanki ağlamamaya, acısını bastırmaya çalışıyor gi-
biydi. Boğazından yayılan tuhaf bir haykırıyla son ve sert bir

hamleyle çabucak boşaldı. Bu ondan daha önce hiç duymadığım bir sestir ve kesinlikle üzgündü. Ben altında yatarken, o yüzümü ve saçlarımı okşarken, nefesi sıcak bir şekilde kulağıma vuruyordu.

Sonunda üzerimden kalktığına, gözlerim hâlâ kapalıydı ve sıvısının bulaştığı yerlerim soğuktu. Başım patlayacak gibi zonklarken, çekilen bir fermuarın metalik hışırtısını duyduğum. Tek kelime bile etmedi ve ancak kapının açılıp kapanlık, acı dolu bir boşluğa sürüklendim.

OTUZ

Adair, Lanore'un ıslak çarşafların arasında acı içinde yattığı odanın hemen önünde, koridorda durdu. Bir elini gözlerine bastırırken parmakları titriyordu. Tükenmiş durumdaydı; bütün kasları seğiriyordu. Odada ne kadar kaldığından emin değildi; bütün hatırladığı, Lanore'un içine boşaldığı andı. Kavuşmaları için istediği şey bu değildi.

Buraya gelirken onunla konuşmak, serbest kaldığından beri büyük bir değişim geçirdiğini anlatmaktı. Onu bağışladığını söylemek, kendisine bir şans vermesini istemek... Ama o an nihayet geldiğinde, Lanore'un yanında konuşmanın imkânsız olduğunu görmüştü. Onu görür görmez dili tutulmuş, kendini şehvete kaptırmıştı. Şehvetten öte, Lanore'un içinde olmanın getirdiği yakınlığın açlığını çekmişti. Vücutlarının birbirine kenetlenmesini istemişti; birbirlerine doğru gidip gelirken terlerinin karışmasını istemişti. Birbirlerinin içinde erimelerini istemişti. Ama Lanore onu kabul edeceğini gösteren en küçük bir işaret vermemişti ve bu yüzden kendine hâkim olamayarak ona zorla sahip olmuştu.

Ona dokunduğu anda bütün hayatıyla ilgili bilgiler

kendi zihnine aktığı için –tıpkı Tilde’ye dokunduğunda olduğu gibi– Lanore’la ilgili bildiği her şeye rağmen, ona sahip olduğu yalnızlığı öğrenmiş ve aynı şekilde kendisini özlemediği için kıskanmıştı. Kendisiyle ilgili duygularına baktığında, ona ve diğerlerine yaptığı şeyler yüzünden korku ve tiksinti algılamıştı. Minicik de olsa bir çekim pırlıtsı algılar ve tiksinti hissettiği duyguların çok küçük bir tortusu olduğunu tahmin ediyordu; çoktan ölmüş bir yıldızın uzaklardan gelen ışığı gibi.

Kapının diğer tarafında dururken, başını pişmanlıkla duvara vurmak istiyordu. Asırlar boyu Lanore’u tekrar başını çevirip hayal etmişti; önce detaylı ve karmaşık intikam göreceği planlamış, sonra değiştiğini ona nasıl gösterebileceğini düşünmüştü. Şimdi o an gelip geçmişti ve zihninde tekrar tekrar canlandırdığı sahnelerden farklı olmamıştı. Artık çok geçti. Çok karmaşık, birbiriyle çelişen duygular içindeydi: mide bulantısı, zafer, acıma. Odaya geri dönüp özür dilemek istiyor, ama aynı zamanda da Lanore’u böyle bir duruma düşürdüğü için tiksiniyordu.

Ama asıl önemli olan, Lanore’un tekrar ona ait olması *olmalıydı*; bu konuda onun neler hissettiğini *umursamamalıydı*. Haksızlığa uğrayan kendisiydi. Kendini şimdi hissettiği kadar aşağılık hissetmek için hiçbir nedeni olmamalıydı.

Ne var ki önemi olduğunu inkâr edemezdi. Ona elini sürer sürmez –kulaklarında intikam çığlıkları çınladığı anda– aynı zamanda Lanore’a sınıksız sarılmak, onu mutlulukla göğsüne bastırmak istemişti. Bu aptal âşık tarafı sadece La-

nore’un görüntüsüyle yetinmek, onunla ilgili sevdiği ve özlediği şeylerin tadını çıkarmak istemişti. Sadece görüntüsünü bile kendisini hâlâ tahrik ettiğini, hâlâ etkilediğini anlamak onu mutlu etmişti; güzel yüzü hâlâ onu ağlatabiliyordu. Elini kaptıya koyarken, bir an için henüz çok geç olmamasını diledi; ona kendisinden korkmamasını söyleyecek, bir şans daha vermesi için yalvaracaktı. Bir zamanlar Lanore ona karşı sevgiye benzer duygular hissetmişti –bunun doğru olduğunu biliyordu, Lanore inkâr edemezdi– ve istediği tek şey onun sevgisini tekrar kazanmaktı.

Ama gururu onu durdurdu ve elini kapıdan çekti. Adair ellerini yıkamak için banyoya gitti. Su onu sakinleştirmişti. Aynaya bakarken, Lanore’un nasıl başını çevirdiğini ve öpücüklerine karşı koymaya çalıştığını hatırladı. Nasıl gerilmiş, onun dokunuşuna karşı nasıl yüzünü buruşturmuştu! Jonathan, Adair’den şüphelenmekte haklıydı. Lanore’un kendisini sevmesini sağlayamazdı. Ona tecavüz edecekken bile kendine hâkim olamıyor, çelişkili duyguları yüzünden kendini kaybetmekten kurtulamıyordu. O karanlık dürtüler hâlâ içinde canlıyken, Lanore’un aşkını nasıl hak edebilirdi ki? Sayısız cam parçasına dönüşene kadar aynayı tekrar tekrar yumruklamamak için kendini zor tutuyordu.

Boston’dan Aspen’e gelirken duygularını kontrol altına almaya çalışmıştı. Lanore’u tekrar gördüğünde duygularının değişmiş olacağını, gözlerinde aşkının karşılığını görme arzusuyla iyimser olmayacağını ummuştu. O zaman her şey onun için daha kolay olurdu. Aşk olmazsa, Lanore’u istediği gibi cezalandırabilir ve onu ortadan kaldırılabildi.

Ama çıldırtıcı bir şekilde, Lanore’a âşık olduğunu gös-

teren bütün işaretler mevcuttu. Bu aşkı içine tutunmuş lanet olası bir sarmaşık gibi söküp atabilmeyi diliyordu, çünkü bu bini sıkıştırıyor ve beynine oksijen gitmesini engelliyordu. Nasıl yapacağını bilse, o kanserli şeyi söküp atardı. Bütün gücünü yok ediyordu; varlığının durdurulmaz gücü, aşka sür-
tünüyor, onu yerinden bile kıpırdatmıyordu ve böyle bir sa-
vaşı kazanamayacağını pahalıya patlamış bir deneyimden
çok iyi biliyordu. Birini kendisini sevmeye zorlayamazdı.

Adair, Lanore'a yaptığı şeyin bütün kalıntılarını temiz-
ledi; kasıklarını ve Lanore'un korkusunun anısını yıkadı.
Yine de, bir an için kendini bu öfke ve şehvete kaptırmaktan
dolayı duyduğu pişmanlığı hiçbir şey silemezdi. Duygulara
boğulmuş olan Adair, şimdi de bir tövbekâr gibi kendi canını
yakmak istiyordu. Bir teselli olup olmayacağını, öznefredini
boşaltmanın Lanore'a karşı onu sertleştirip sertleştirmeyece-
ğini görmek için bileklerini kesmeyi düşündü. Dona sarhoş
bir halde kollarını keserken bu hareketi nasıl gülünç buldu-
ğunu hatırlıyordu. Oysa Adair artık onun bunu neden yaptı-
ğını anlıyor, işe yaramaz olmasına rağmen hareketin biraz
olsun teselli yarattığını görebiliyordu.

Tanrı ona nasıl bir ceza göndermişti. Tanrı! Küfürler sa-
vurup lanetler okumak dışında uzun zamandır Tanrı'ya dü-
şünmemişti ama ölüm döşeğindeki batıl inançlı moruk bir
kadın gibi, şimdi Tanrı'nın adı dudaklarındaydı! Böylesine
karanlık, böylesine acı dolu bir anda Tanrı'ya hatırlamak onu
şoka sokmuştu. Bu delirticiydi; bu kadın ona neler yapıyordu
böyle? İçini dışına çıkarıyor, olmadığı bir şeye ya da bir za-
manlar olduğu ama artık inkâr etmeye çalıştığı bir şeye dö-

nüşürüyordu. Bir zamanlar bilim uğruna aşktan vazgeçti-
ğinde aptal bir gençti sadece. Bir enayi gibi, kişinin böyle
konularda seçme şansı olduğunu sanıyordu. Oysa sonuçta sa-
dece bir insandı.

Bir şeyler içmek için mutfağa gitti, dolapları karıştırarak
bir şişe şarap buldu ve odanın ortasında ne yapacağını bile-
mez halde durdu. Nerede olursa olsun, ne yaparsa yapsın,
Lanore'un varlığı onu mıknaş gibi çekiyordu; onun yanında
olmadığı sürece mutlu değildi. Adair homurdanarak iki ka-
deh alıp Lanore'un odasına gitmemek için kendini tuttu ve
bunun yerine bir sandalye çekerek kendi kadehini doldurdu.

Diğerlerinin geri dönüşü, Adair'i bütün gece mutfakta
nöbet tutmaktan kurtardı. Tilde'nin üvey oğulları ve arkadaş-
ları hâlâ kayak yapıyordu, fakat diğerleri neşeli bir halde
dönmüşlerdi ve sesleri odalarda yankılanıyordu. Adair nor-
malde kana susamış bu kalpsizlerin kaçtığını, çünkü kendile-
rini Lanny'nin pozisyonunda kolayca görebildiklerini dü-
şünmüştü. Ama Adair bunun doğru olmadığını biliyordu.
Hiçbiri 'onda Lanore'un yarattığı duyguları yaratamazdı,
çünkü hiç kimseyi Lanore'u sevdiği gibi sevmemişti.

İkinci şarap şişesini de içmiş olmasına rağmen hâlâ ayık
olan Adair, büyük salonda diğerlerine katıldı. "Deli gibi-
dim," diyordu Alejandro, Adair içeri girdiğinde. "Varlığımı
zihnimde hissetmeye başlamıştım. Siz de hissettiniz, değil
mi?" diye sordu, beklentiyle yüzlere tek tek bakarak. "Ne an-
lama geldiğini merak ederken... Lanore'u aniden stüdyomda
buldum. Kendi kendime, *tesadüf olabilir mi?* diye sordum.

Ama hayır, tesadüf filan olamayacağımı biliyordum. Adair'in ortadan kayboluşundan kendisinin sorumlu olduğunu itiraf ettiğinde, neredeyse oracıkta kendimi kaybedecektim."

"Bu konuyla onun bir ilgisi olduğundan hep şüphelenmiştim," diye araya girdi Tilde, diğerlerini işaret ederek. "En başından beri, onda güvenmediğim bir şey vardı."

"...ve bir şeyler yapmam gerektiğini anladım," diye devam etti Alejandro, sesini diğerlerinin üzerine yükselterek. "Adair'e yaptığı şey yanına kalamazdı, fakat ne yapabiliyordum?"

"Neden onu kendin alıkoymadın? Adair'in gelmesini bekleyebilirdin," dedi Pendleton. Alejandro'nun tavırlarına kanmamıştı; Adair bunu takdir etti.

Alejandro şaşırmış gibi yaptı. "Birincisi, öyle hazırlıksız yakalandığım için düzgün düşünemiyordum. Ben mi? Birini alıkoymak mı? Hayır, fakat aklıma geleni söyleyeyim. Tilde'yi ara. Onun ne yapılması gerektiğini bileceğinden emindim."

"Böylece bir hikâye uydurarak Bayan Lanore'u ona gönderdim ve Tilde'yi aradım. Tanıdığımız diğer herkese mesaj göndermemi, Adair'le temas kuran olup olmadığını kontrol etmemi söyledi." Alejandro memnun bir tavırla gülümsedi. "O sırada Jude'dan haber aldım ve bir gün sonra Boston'da, Adair'in yanındaydım; sanki onu görme arzum nihayet bir rüyayı gerçekleştirmiş gibi. Mutluluktan nutkum tutulmuştu." O sırada döndü ve Adair'i görünce yüzü zevkle aydınlandı. "Ve yine bizimle birlikte olduğu için hâlâ şaşkın ve mutluyum. Bunca zaman bir kâbus gibiydi ve neyse ki artık bitti. Bu bir mucize."

Adair anlaşılabilir bir tavırla homurdanırken, Alejan-

dro'nun ikiyüzlülüğüne katılmaya isteksizdi. İşin aslı, kendisini çağırmadan Alejandro'yu karşısında gördüğü için Adair şaşırmıştı. İspanyol aniden Jude'un kapısında belirmiş, Adair'in maiyetinde eski yerini almaya gelmişti. Yanında bir kutu fotoğraf getirmiş, Adair'e resim hayatını göstermek konusunda ısrar etmişti: tanıdığı insanlar, yaşadığı yerler. En utanç verici olanı da şimdi yaşadığı evdi, çünkü Alejandro orayı tam anlamıyla eski efendisine adanmış bir tapınağa çevirmişti. Nargile ve minderlere varana kadar, Adair'in yatak odasını yeniden yaratmıştı. Adair'in kendi ipek sabahlıklardan biri yatağın üzerinde duruyordu. Daha da kötüsü, İspanyol işkence aletini de yanında getirmişti ve sanki Adair hâlâ kullanmaya dayanabilirmiş gibi saygıyla efendisine sunmuştu.

Diğerleri dedikodulara devam ederken, Adair onları eleştirel bir tavırla izliyordu. Her zaman böyle utanç verici olmuşlardı da, kendisi mi fark etmemişti? Jude her zaman bu kadar açgözlü, Alejandro bu kadar dalkavuk muydu? Yoksa onları yönlendirecek güçlü biri olmadığı için, en kötü özelliklerini ortaya mı çıkarmışlardı? Adair zevk düşkünlüğünü her zaman bir tembellik laneti olarak görürdü. Herhangi biriyle bir kez daha aynı evde yaşamak istediğinden emin değildi; onları tekrar eğitmek çok fazla zaman ve emek alırdı. Aralarında umut vaat eden tek kişi Pendleton gibi görünüyordu; hepsini gönderebilirdi ama Pendleton'ı yanında tutabilirdi. En azından bir tane güvenilir hizmetkâra ihtiyacı vardı.

Ve bir de Jonathan vardı; şimdi kendi başına oturuyor, saçmalıkları dinliyor ama hiçbir yorumda bulunmuyordu.

Adair, Jonathan'ın fazla sessiz göründüğünü düşündü. Belki de Lanore'la aralarında ne geçtiğini, Adair'in sözünü tutup tutmadığını düşünüyordu. Ya da belki Adair'in kendi duygularıyla savaştığını ve kaybettiğini anlamıştı.

Sohbet sırasında Lanore'un adı anılırken, Adair yaptığı şeyi yine hatırladı ve yüreği burkuldu. Merhamet gösterme fırsatı olmuş ve her şeyi batırmıştı; Lanore ona artık asla güvenmezdi. Eski maiyeti etrafında gevezelik ediyordu ve hiçbir utancı kırıldığının, kendi üzerine benzin döküp yak-lerce parçaya ayırtmak istediğini fark etmiyordu. Kendi sefil kaçması mümkün değildi ya da çok iyi bildiği gibi, pişmanlıktan.

O sırada kapı açıldı ve kayakçılar saçma sapan sohbetlerin başında toplanmış olduğunu görünce hemen sakinleşerek neşeli sohbetlerine son verdiler.

"Mika," diye seslendi Adair, omzunun üzerinden en gencine dönerek. Şarap yüzünden uyuşmuş dilinden kelimeler zorlukla dökülüyordu. "Buraya gel, evlat. Sana bir iş vereceğim."

Tilde'nin keskin bir şekilde iç çekişi dışında odada derin bir sessizlik hâkim oldu. Çocuk isteksizce yaklaştı. "

"Mutfağın karşısındaki odaya gitmeni istiyorum," dedi Adair. "Orada bir kadın bulacaksın. Ona havlu götür ve yıkanabilmesi için ellerini çöz."

"Çöz" kelimesini duyunca gençler aniden kasıldılar ve doğru duyup duymadıklarından emin olmak ister gibi birbir-

birine baktılar. Duydukları şey karşısında şokun yerini hayret almışken, aralarından biri bunun bir şaka olduğunu sanarak güldü. Jonathan yerinden doğruldu. Adair onun bir sorun karşısında bir asker gibi dikkatli ve hazır olduğunu düşündü. "Ben hallederim."

"Sen olduğun yerde kal," diye hırladı Adair, bakışlarını çocuktan ayırmadan; milyonlarca dolarlık bir mirasın sahibi olmasına rağmen, çocuk bir mutfak hizmetçisi kadar ürkek görünüyordu. "Hayır. Sen yapacaksın, Mika. Neden söz etmediğini görmek istiyorsun, değil mi? İstediyiğini hissedebiliyorum. Aferin sana, uslu çocuk. Kadının söyleyeceği hiçbir şeyi dinleme. O bir siren ve sirenlerin hikâyesini biliyorsun, değil mi? Şarkılarıyla erkekleri delirtebilirler."

"Biraz fazla içmiş," dedi Jude, özür dileyen bir tavırla çocuklara dönerek. "Sadece dalga geçiyor."

Tilde koridora yöneldi. "Mika, sen yerinde kal. Bu konuyu benim halletmem sanırım en iyisi..."

"Otur yerine!" diye bağırdı Adair, bütün odayı sessizliğe boğarak. "Az önce söylediklerimi duymadınız mı? Bu, Mika'nın işi. Kendini bana kanıtlama sırası onda," dedi Adair, açıkça uyaran bir ses tonuyla.

Yine benliği çelişkili duygularla doluydu; daha önce çocuğu baştan çıkardığı için Tilde'yi eleştirmişti ama şimdi bu sarhoş halinde, ne kadar gülünç olursa olsun, Adair de aynı şeyi yapmak istiyordu. Tehlikede olan zayıf birini gördüğünde çocuğun nasıl tepki vereceğini merak ediyordu; tıpkı tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi. Gitmesine izin mi verirdi, yoksa boynunu mu kırardı? Ya da belki çocuğu göndermekle,

planlarını bozmak konusunda yazgıyı kışkırtıyordu. Bütün gözler gergin ve huzursuz bir şekilde ona odaklanmışken, Adair istediği tek şeyin bu saçmalığın durması olduğunu anıyordu. Sanki onu durdurabilecek biri varmış gibi.

Çocuk mutfığa doğru yürütmeye başlamadan önce belirsiz bir şekilde Adair'e baktı ve o sırada arkadaşları da belirsiz davranarak ortadan kaybolmak için merdivene yöneldiler. Başka kimse konuşmadan kapı çalındı. Jude herkesten önce davranarak kapıya koşarken, uzaklaşma fırsatı bulduğu için memnun görünüyordu. Ama çok geçmeden evin sahibini görmek isteyen bir adamın güçlü sesini, Jude'un evin sahibini vabını ve adamın yine güçlü bir sesle "Lanore" ve "polis" dediğini duydular. Tilde yerinden kalkacak oldu ama Adair elini kaldırarak ona yerinde kalmasını işaret etti. Aynı anda yerinden fırlayarak Jude'un peşinden dışarı çıktı.

Kapıda uzun boylu, orta yaşlı bir adam duruyor, yolu tıkanan Jude'un yanından geçmeye çalışıyordu. Adam gergindi ama kesin bir şekilde ikna edilmeden evden ayrılmaya niyeti yoktu. Gözünü burnunun dibine kadar itti.

"Size söylüyorum, burada 'Tilde' adında biri yok," diyordu Jude, sabırla. Adair arkasından yaklaştı.

"Neler oluyor? Yardım edebilir miyim?" Sadece Dr. Luke Findley olduğunu tahmin ettiği bu adamı yakından görmek istiyordu.

"Buradaki arkadaşınıza açıkladığım gibi, kız arkadaşımı bulmaya geldim. Adı Lanny. Burada olduğunu biliyorum. Cep telefonunun GPS'i bu adresi gösteriyor..." Adam, Adair'in gözlerinin içine bakar bakmaz sustu ve aniden gerildi. "Sen Adair'sin, değil mi? Bana sözünü ettiği adam. Demek

gerçeksin. Gerçekten varsın," dedi, huşuyla. Jude geri çekilerek kapıdan uzaklaştı.

"Evet, öyle. Ya sen kimsin?"

"Luke Findley. Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?" "Anlaşılan birbirimizden haberimiz var. Gelsene, Findley. Lanore burada ama hemen yanına göndermezsem onu başışlaman gerekecek. Ziyaretçi kabul edecek durumda değil." Adair'i eğlendiren bir şekilde, bu adam rüyadaymış gibi itaat ederek antreye ağır adımlarla girdi. Luke diğerlerinin toplandığı salondan uzak duruyordu ama varlıklarına daha önce inanmamış olsa da, duyduğu isimleri gördüğü yüzlerle bağdaştırmaya çalışıyordu. Sonunda Jonathan'a dönerek dikkatle baktı ama yorum yapmadı.

Adair, Luke'u baştan aşağı süzdü. "Demek Lanore'un sevgilisisin. Doğrusunu istersen biraz şaşırdım. Beni yanlış anlama ama tam anlamıyla hayal kırıklığına uğradım. Her zamanki standartlarına uygun değilsin. Lanore genellikle... daha yakışıklı erkekleri seçer."

"Senin de öyle yaptığını duydum," diye karşılık verdi Luke, hemen cevabı yapıştirarak.

Adair afallamıştı. Bu karşılık tam anlamıyla beklenmedi; belki de Adair'in sandığı kadar zararsız değildi. Ancak nedeni cesaret miydi, yoksa aptallık mıydı, Adair bundan emin değildi. Ne var ki cesur olsun ya da olmasın, Adair her küstahlığa vereceği karşılığı verdi. Luke'un çenesine sağlam bir yumruk indirdi. Luke'un ağzında bir şey çatırdadı ve istemeden ısırdığı alt dudagından kan damladı. Kırılan dişini avucuna tükürdü.

"Beni daha fazla kızdırmamaya dikkat et, yoksa erkek-

lerimi tam olarak nasıl tercih ettiğimi öğrenirsin," diye uyardı Adair, Luke'un dişinin parmak boğumlarında açtığı sıyrığı incelerken. "Sence zevki biraz değişmiş de, daha bacak bir figür arıyor olabilir mi, ihtiyar?" dedi, sıyrık hiç açılmamış gibi kaybolurken elini açıp kapatarak. "İlişkiniz onun için bir süs köpeğine dönüşürdün. Yalnızlıktan nefret eder, biliyorsun. Sabaha kadar kalmaya söz verdiğin sürece, şeytanı bile yatağına alır." Adamın yüzünü verdiği sürece, izledi. "Evet, onun için olabileceğin ancak bu kadardı: İşine yaradığın sürece bir hizmetkâr, istemediğinde atabileceği bir oyuncak. Acımasız olduğunu biliyor muydun?"

"Sanırım sen biliyorsun," diye mırıldandı Luke, kanlı dudaklarının arasından. "Senden kurtulmuştu, değil mi?" İzleyenlerden biri homurdandı, diğeri tısladı. Bu kez Adair hiçbir şey söylemeden doğruca Luke'un karnına bir yumruk indirdi. Yere devrilen ve çaresizce kıvranan Luke'un üzerine eğildi. "Bana karşı hiçbir şansın olamaz. Sana sabrımı daha fazla zorlamamamı öneririm."

İzleyicilerden aniden sıkılarak, arkasında bekleyen çakal sürüsüne elini salladı. Avla ilgili sıralarını bekleyen Tilde ve Alejandro'dan da sıkılmıştı... ama sonuçta onu örnek almışlardı, değil mi? Her şeyin suçlusu sadece kendisiydi. "Defolun, hepiniz. Beni onunla yalnız bırakın." Tuhaf davranışı karşısında ona yandan bakışlar atarak dışarı çıktılar. *Bırak kafaları karışsın*, diye düşündü, umursamayarak.

Adair, Lanore'un Luke'la ilgili duygularının samimi olduğunu hissedebiliyordu; bir açıdan, Jonathan'a karşı hissettiği duygular kadar güçlüydü ama farklı türde bir sevgiyi

temsil ediyorlardı. Lanore'un aşkını böylesine sıradan bir adama kaptırmış olmak onu rahatsız ediyordu. Görünüşe bakılırsa Lanore'u ondan çalmak için bir Güneş Tanrısı gerekmemişti; Adair onu sıradan birine de kaptırabilirdi.

Yerde yatan Luke'un karnına ve sonra da yüzüne sağlam birer tekme indirdi. Birine vurmak, öfkesini kusmak iyi gelmişti. "Buraya ne halt etmeye geldin ki?" diye sordu, muazzam öfkesi yatışıp nihayet Luke'la işi bittiğinde. "Onu ben-den daha çok hak ettiğini mi sanıyorsun; onun üzerinde herhangi bir hakkın olduğunu mu? Buraya gelmekle onun için ne yapmış olabileceğini sanıyorsun?"

"Gelmek zorundaydım," dedi Luke, zorlukla konuşarak. Kollarını karnına bastırmıştı ve ahşap zemine kan kusuyordu. "Burada olduğunu biliyordum. Onu terk edemedim. Onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim." Adair önünde kıvranan adamdan nefret etmek istiyor ama yapamıyordu; birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de Lanore'a olan aşklarından dolayı çaresizdiler.

Bu adamı öldürmek içinden gelmiyorsa, en azından gözünün önünden kaldırmalıydı. Terden sıırıslam olmuş saçlarını yüzünden çekerek Luke'un üzerine eğildi. "Seninle işim bitti; şimdilik," dedi Adair, onu bir elinden tutup yerden kaldırırken. "Ben yokken yaptığın şeyi düşünmeni istiyorum. Vazgeç. Sadece vazgeç. Onunla bir daha asla birlikte olmayacaksın; buna izin vermiyorum." Bunları söylemek, geleceği yönlendirebiliyormuş gibi onu biraz rahatlatmıştı; sanki sadece isteyerek her şeyi istediği kalıba sokabilirmiş gibi.

Luke'u koridora doğru itti. "Dinle beni. Sana söylediklerimi kabul edersen seni öldürebilirim. Seni ailene ve

kızlarına geri gönderirim. Sana hâlâ ihtiyaçları olduğundan eminim. Onlara karşı sorumluluklarını düşün. Onlara geri dönmek için Lanny'den vazgeçmenin utanılacak bir tarafı yok. Aslında, onurlu bir davranış olur." Adair elini Luke'un cebine sokarak cep telefonunu çekip çıkardı. "Şimdi, seni tek başına sessiz bir yere koyacağım, böylece söylediklerimi tek şünebilirsin. Unutma, seni öldürmek istemiyorum, bu yüzden beni zorlama."

OTUZ BİR

Adair, Luke'u saklayabileceği sadece bir yer biliyordu: Dört araba alabilen geniş garaj. Luke'u bir sütuna götürerek ellerini arkasından bağladı. Esirini gözetimsiz bırakmaktan korkmasına gerek yoktu, çünkü garaja kimse girip çıkmıyordu. Ayrıca, adam bayılmak üzereydi ve yağ lekeli beton zemine kan damlatıyordu. Herhangi bir sorun çıkaracağını sanmıyordu.

Beklenmedik ziyaretçinin icabına baktıktan sonra, şimdi en önemli sorunla, Jonathan'la ilgilenmesi gerektiğini biliyordu. Jonathan'ın varlığından kaynaklanan huzursuzluğu artık dayanılmaz hale gelmişti. Jonathan öbür tarafta geçirdiği süreçte o kadar değişmişti ki Adair artık onun ne olduğundan emin değildi. Görünüşüne rağmen, artık insan veya sadece bu dünyanın ürünü değildi. Bazen bir kâhin gibi gelecekte haber veriyordu. Belki de iki dünya arasında bir kapıya dönüştürülmüş, daha yüksek varlıkların mesajlarını aktarıyordu. Diğer zamanlardaysa, Jonathan sadece şu sözü edilen kraliçenin casusu gibi görünüyordu.

Bir kraliçenin varlığını düşünmek Adair'in ödünü patlatıyordu. Öbür dünyada bir kraliçe olması ne anlama geliyordu? Bir kraliçe varsa, bir kral da olabilirdi ve kraliçesinin ilgisini Jonathan'a kaptırdığı için bu adam çok öfkeli olabilirdi. Daha da önemlisi, Adair bu kadından uzak durması ve her ne pahasına olursa olsun onunla karşılaşmaması gerektiğini hissediyordu. Bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu ama güdülerine güvenmeyi öğrenmişti.

Bütün bu belirsizlikler, Adair'in dengesini bozuyordu. Bütün hayatını bilinmeyi çözmeye çalışarak geçirmişti. Oysa bu gizemi çözmek için bu dünyadan ayrılması gerektiği açıktı, ki bu henüz atmaya hazır olmadığı bir adımdı.

Adair mutfığa giderek ağır ve geniş bir bıçak seçip elinde tarttı. Sonra üst kata çıkarak oda oda arayıp, Pendleton'un idam mahkûmu bir adamın yanındaki rahip gibi yanında beklediği Jonathan'ı buldu.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Pendleton, gergin bir tavırla Adair'in taş gibi yüzüne ve sonra da bıçağa bakarak.

Adair kapıyı işaret etti. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Çık," diye emretti. Pendleton onunla konuşmak, onu planından vazgeçirmek istedi ama Adair bunu açıkça görebiliyordu. Pendleton'ın zihninde onu harekete geçiren şey, bir zamanlar diğer insanlara karşı duyduğu türdeşlik duygusuydu. Ama henüz Adair'in tarzına yabancı olduğundan, Pendleton tereddüt etti. İtiraz ederse neler olabileceğini, kendisine nasıl geri dönebileceğini tarttığı belliydi ve bu, Pendleton'ın Jonathan'ı kendi yazgısıyla baş başa bırakarak hemen odadan sıvışmasına yetti.

Ancak Jonathan tedirgin olmuş gibi görünmüyordu. Bu hamleyi bekler gibiydi. İkisi bir kasap bıçağıyla yalnız kalmışlardı. İlk konuşan o oldu. "Lanny'yle ilgili verdiğin sözünü tutmadın."

Hava Adair için aniden fazla boğucu bir hale geldi ama suçluluk duygusundan da kaynaklanıyor olabilirdi. Ve şüpheden de. Jonathan o odada olanları nereden bilebilirdi? Öbür dünyadan bir ses kulağına mı fısıldamıştı?

"İnkâr etmeye kalkışma. Yüz ifadenden görebiliyorum."

Adair başını çevirdi. "O halde cehennemde olduğumu da görebiliyordursundur. İstedğim en son şey onu incitmektir. Ama bu günü o kadar uzun zamandır bekliyordum ki kendimi tutamadım."

"Bahanelerin yararı yok," diye karşılık verdi Jonathan. "Sence nedeni fark eder mi? Önemli olan tek şey ne yaptığındır."

"Benden çok fazla şey bekledin," diye inledi Adair, sıranamaktan dolayı öfkelenerek.

"Burada Lanny'nin beklentilerinden söz ediyoruz, benimkilerden değil."

"Olanlar... başka türlü olamazdı. Bu benim doğamda var. İnsan doğasını değiştiremez."

"Hepimizin kontrol altına almamız gereken özelliklerimiz var. Ve sen kendininkileri kontrol altına alamıyorsan, çok zayıfsın demektir, Adair. Onun aşkını hak etmiyorsun. Bütün şansını yok ettin. Artık yaptıklarını unutabileceğini veya seni bağışlayabileceğini mi sanıyorsun?"

Bu sözlerle Adair'in içinde öfke ve çaresizlik patlaması oldu. Lanore onun yazgısıydı; bunu artık biliyordu. Onu düşündüğünde tam anlamıyla bir duygusal kargaşaya sürükleniyordu. Onu kontrol edememek Adair'i çıldırtıyordu. Diğer herkesi kendi iradesi altına almayı başarmıştı, çünkü sonunda itaatkârlıkları karşılığında ona karşı hissedebilecekleri bütün duyguları bir kenara atmaya razıydı. Ama Lanore farklıydı. Ona ihtiyacı olduğunu kabul ettiğinde, Adair kendini özgür hissetmişti. Tuhaf bir şekilde, teslim olmak iyi gelmişti. Ve teslim olabileceği tek kişi oydu. Ancak onun yanındayken önemli gibi görünen diğer her şeyi unutabiliyordu.

Ama arzusunun gücünü küçümsemişti. Jonathan onu uyarmıştı. Doğasını bu kadar kolay değiştirebileceğini düşünmekle ne de büyük aptallık etmişti. İşler umduğu gibi gitmemişti; bu şans kendisi yok etmişti, değil mi? Daha başlamadan!

Ama Adair sadece bir insandı. Onun da sınırları vardı ve bir günde baştan aşağı tamamen değişemezdi. Çok fazla şey beklemiş, Jonathan'a çok fazla şey için söz vermişti. Lanet olası Jonathan. Cehenneme geri dönmelerini istiyordu. Adair her şeyi bildiği gibi yapacaktı ve işe Jonathan'la başlayacaktı.

Artık onu geri gönderme zamanı gelmişti. Artık perdenin bu tarafında yeri yoktu. Buraya ait değildi. O bir gölge, giyinmiş bir et yığını, bir hayalet, bir casustu ve amacı Adair'i yoldan çıkarmaktı. Ayrıca, Adair, Lanore'un bir daha Jonathan'ı asla görmemesi gerektiğini, çünkü bunun çok büyük

sonuçlar doğuracağını iliklerine kadar hissediyordu. Böyle bir şeyi düşünmek bile Adair'in kanını donduruyordu.

Jonathan'ın mahvolmuş yüzüne bir kez baktığında Lanore da Adair'i suçlayacaktı. Adair'in sorumlu olduğunu bilecekti, belki bunu özellikle yaptığını düşünecekti. Onun hayal kırıklığını tahmin edebiliyordu; sanki Lanore'u hayal kırıklığına uğratmak Adair'in kaderiymiş gibi.

Lanet olsun! Hepsine lanet olsun! Jonathan'a lanet olsun! Lanore'a da lanet olsun! Bunu kendi istedi, diye düşündü.

Adair baştan aşağı utanca boğuldu; artık kendini kontrol edemediği, üstelik de bunu Jonathan'dan gizleyemediği için utanıyordu. Jonathan'ın onun hakkında kendisinden daha fazla şey bilmesinden utanıyordu. Ve kıskançlıktan kuduru-yordu. "Artık Lanore için endişelenmene gerek yok, Jonathan. O artık benim." Bıçağın kenarına parmağını dayadı. "Ve Lanore'a tekrar sahip olduğuma göre, sana ihtiyacım kalmadı demektir. Buraya ait değilsin. Şu kraliçene geri dönme zamanın geldi."

"Kendini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. Beni neden geri gönderdiğini biliyorum, Adair. Onan korkuyorsun ve korkmakta da haklısın. İnan bana, peşinden gelmesini istemezsin. Ama şimdi buraya beni öldürmeye gelmenin nedeni bu değil." Jonathan'ın koyu renk gözleri huzursuz edici bir şekilde Adair'i inceledi. "Gerçek şu ki Lanny'nin beni görmesini istemiyorsun. Bu haldeyken bile, hâlâ beni sana tercih etmesinden korkuyorsun, ki bu seni yok eder."

Hedefi tam on ikiden vurmuştu. Adair göğsüne bir ok saplanmış gibi yüzünü buruşturdu. Jonathan haklıydı. Jonathan

han'la karşılaştığında Lanore'un yüzünün aydınlandığını görmek Adair'i yok ederdi. Buna dayanamazdı. Sevgililerin kavuşmasına izin vermektense, korkak görünmeyi tercih etti. Ama bu da Lanore'un cezası için uygundu. Ona yaptığı şeyler yüzünden, Jonathan'ı bir daha asla görmemeliydi. Eğer Adair acı çekecekse, ikisi de acı çekecekti. Kendisi mutlu olamayacaksa, kimse mutlu olmayacaktı.

"Ne düşündüğün umurumda değil, Jonathan," dedi, bıçağı uzatırken. "Seni geldiğin yere geri göndereceğim; şu yeni sevgilinin kollarına."

Jonathan bıçağı durdurmak için bir elini kaldırdı. "Sana tavsiyem, Adair. Lanny'nin aşkını istiyorsun; istediğini biliyorum ve istemekte de haklısın. Çünkü şimdiye kadar kimse seni sevmemişti, Adair. Sözde arkadaşların, hatta ailen bile. Hizmetkârların. Hiçbiri seni aramaya çıkmadı, değil mi? Hayır, bütün yaratılış içinde asla sevilmeyen tek varlık olabilirsin. Dünya tarihinde hiç sevilmeyen tek ruh. Lanny senin son şansın, Adair."

Bu kadarı Adair için çok fazlaydı. Utanç içinde, bıçağı tek bir hareketle Jonathan'ın boğazına savurdu. Jonathan'a karşı çok ustaca davrandığını düşünmedi, çünkü Jonathan hiç direnmemiş, ait olduğu yere geri dönmek istemişti. Adair, Jonathan'ın boynunun sert ve güçlü olacağını sanmıştı ama kemik ve kaslar yağ gibi ayrılırken, kafa gövdeden kopuverdi. Kan fişkırmadı; sadece siyah, yapış yapış bir sıvı aktı. Vücut, kasların gerilmesiyle bir an dimdik ayakta kaldı ve sonra ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. Sanki topraktan, taşlardan yapılmış bir büyülü yaratık gibi. Jonathan'a bakarken, Adair ürperdiğini hissetti.

Pendleton koridorda, gölgelerin arasında tövbekâr bir rahip gibi bekliyordu. Adair bıçağı ona verdi. "Tilde'ye ceset için birilerini tutmamız gerektiğini söyle. Onun suya, asla bulunamayacağı derin bir yere atılmasını istiyorum." Pendleton daha emirleri kabul edemeden, Adair koridordan uzaklaştı. Pendleton, İran halısının üzerinde kıvrılmış halde yatan başsız vücudunu görünce şoka girmişti.

OTUZ İKİ

Adair gittikten sonra dizlerimi göğsüme çekip yan dönerek yatakta kıpırdamadan yattım. Tecavüz sırasında vücudumdaki bütün kasları germiş olmalıydım, çünkü şimdi her nefesimde bütün vücudum ağrıyordu. Çenem, kaburgalarım, kalçalarım, her yerim. Bu acıyı o istediği için hissediyordum. Adair'in yaptığı şeyi hatırlarken, dizlerimi daha de çektim ve hayal kırıklığıyla, öfkeyle, korkuyla ağladım.

Daha kötü olmaması bir mucizeydi. Adair bana vurmamış, hiçbir şekilde canımı yakmamıştı. Ne bir tehdit, ne bir alaycılık, ne bir aşağılama. Aslında, doğru hatırlıyorsam – duyduğum dehşet yüzünden bulanıktı– beni öpmeye bile kalkmıştı. Ve boşaldıktan sonra utanç duyuyormuş gibi kaçmıştı. Beni yakaladığında olacağından korktuğum şeylere hiç benzemiyordu ve hiç anlamlı görünmüyordu.

Biri geliyordu. Tokmağın tıkırtısını duydum. Kapı açıldı ve Tilde'nin üvey oğlu Mika görüldü. O kadar beyazdı ki hayalet gibi parıldıyordu. Göz göze gelmemeye dikkat ede-

rek bağı ellerime veya yüzüme değil, daha aşağı, yarı çıplak bedenime baktı. Eteğim hâlâ belimin etrafında toplanmış durumdaydı. Ben mahcup bir tavırla eteğimi çekistirerek düzeltirken, bana yardım etmeye çalışmadı, tedirginlikle düzeltmedi, anlayışlı, öfkeli veya korkmuş gibi görünmedi. Sadece boş bakışlarla bana baktı.

"Yardım et, lütfen," dedim, bana acımasını umarak.

Bir-iki saniye daha bakmaya devam ettikten sonra başını iki yana salladı. "O adam... bana temizlenebilmen sonra başını rini çözmemi söyledi." Elbette ki kendisini kimin gönderdiğini açıklamasına gerek yoktu. Başka kimse cüret edemezdi. Mika yaklaşıp ipi kontrol etti ama o kadar şiddetli zorlamıştı ki düğüm iyice sıkışmıştı. Küçük bir çakı çıkararak hem ipi kesmeye başladı. "Söylesene, Birgit'i görmeye gelen o adam kim?" diye sordu, ipi kesmeye çalışırken. Kıskaçlıktan çıldırdığı belliydi. "Burada ne işi var?"

Hâlâ çocuk olduğunu düşündüğümünden, ilk dürtüm Mika'yı olan bitenden korumaya çalışmaktı. "Çok tehlikeli biri. Ondan uzak dur. Sakın güvenme." Bileklerimi ovalarken kızarıklıkların yakında geçeceğini biliyordum ama odanın karanlık olması, Mika'nın bunu görmesini engelleyecekti.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "O da senin için aynı şeyi söyledi. Senin bir siren olduğunu ve şarkını dinlemem gerektiğini söyledi."

"Sen artık yetişkin sayılırsın. Kime güveneceğine kendi başına karar verebilirsin." Kime inanması gerektiğinin açıkça görüldüğünü sanırdınız ama yüzündeki ifadeye bakınca, kim

olduğumu veya başıma gelenleri umursamadığını görebiliyordum. Kendi dünyasında yaşıyordu ve tam o anda aklında sadece tek bir şey vardı.

"Sevgili miydiler?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Bak, üvey annenle ilgili bilmediğin şeyler var..."

"Onu sandığından daha iyi tanıyorum," dedi, gururlu bir tavırla. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Durumdan yararlanmaya kalkışacağını düşünerek geri çekildim ama öyle olmadı. Gömleği omzundan sıyrarak sırtının beyaz derisini gösterdi; neredeyse bembeyazdı ama küçük siyah hiyerogliflerle sıra sıra bir şeyler yazılmıştı. Harfleri tanı mıyordum ve kelimeleri okuyamıyordum. Muhtemelen uzun zaman önce unutulmuş bir dilde yazılmış antik bir metindi. Elbette ki bunu ona kimin yaptığını biliyordum. Harfleri oluşturan siyah çizgilerden, yüzlerce yıl önce Hint mürekkebi ve iğnelerle kolumdaki dövme yapan kişi: Tilde.

Gömleği tamamen indirerek bütün vücudunu kaplayan dövmeleri gösterdi. Cılız kürekkemiklerinin üzerinden ense sine, yaka seviyesine ve kollarından aşağı, kol ağzlarına kadar. Harfler omurgası boyunca devam ediyor, koltukaltlarında kayboluyordu. Giysilerinin altında dövmeler gizliyordu ve orada ne yazılı olduğunu ancak Tanrı bilirdi, fakat Tilde'nin bunu neden yaptığını biliyordum. Tilde onu kendi malı olarak işaretlemişti ve kendisini memnun etmek için neler yapabileceğini göstermesini istemişti. O da Adair'i taklit ediyor, kendi hanedanlığını kurmaya çalışıyordu. Ama onun er-

kekleri ölümsüz değildi ve onları yanında tutmak için ne yaparsa yapsın, sonunda öleceklerdi.

Sağ önkolundaki yazıya, sanki az önce oraya bir kuş konmuşçasına büyülenmiş gözlerle baktı. "Bu büyülerin beni ona bağladığını ve beni koruyan tılsımlar olduğunu söyledi," dedi, illüzyonlarını doğrulamam umuduyla bana bakarak, ama yapamazdım. Tilde'nin gerçekte büyücü olmadığını biliyordum. O Adair değildi. Bunlar, sadece çocuğun hayatı boyunca aptallığının kanıtı olarak utançla taşıyacağı dövme-lerdi.

"Evet, artık ona bağlısın." En azından bu doğruydı, fakat midemi bulandırsa bile sadece onu memnun etmek için söylemiştim.

Bir çocuğun saflığıyla gülümseyerek gömleği tekrar üzerine geçirip düğmelerini ilikledi. "Onu görmeye gelen adam, biraz... sapık gibi. Onda bir terslik var," diye itiraf etti, isteksizce. "Bunlar beni ondan da korur mu?"

O kadar umutlu bakıyordu ki. Tilde'nin genç kurtarıcısı olmak istiyordu. "Dinle beni," dedim, hipnozunu bozmaya çalışarak. "Seni Adair'den hiçbir şey koruyamaz; hiçbir şey. Sana ulaşamayacağı bir yerde kal, anladın mı? Ne olursa olsun, sakın onunla yalnız kalma. Ve Tanrı aşkına, onunla sakın dalaşmaya kalkma."

Ama sadece kibirli bir tavırla gülümsedi. "Benim için endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Muhtemelen kendi saf zihniyle bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyordu; hatta seçilmiş olduğuna bile inanıyor olabilirdi.

sonuçta, üvey annesini baştan çıkarmıştı; bu ne kadar özel olduğunun kanıtı değil miydi? "Adair temizlenmen gerektiğini söyledi," dedi, odadan çıkarken. "Sanırım yakında seni görmeye gelecek."

Mika gittikten sonra, hizmetçi banyosunda duşa girdim ve sıcak suyun altında dururken Adair'in yaptığı şeyin izleniminin temizlenmesini diledim. Su beni tekrar temizleyebilirdi ama bütünleştiremezdi; dışarıdan sakinleştirebilir, ancak zihnimizi yatıştırıramazdı. Adair'den korkuyordum, fakat onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ona karşı koyacak gücüm yoktu, çünkü hayatım artık onun ruh haline bağlıydı. Bana karşı sakin davrandığında hayat daha tahammül edilir olacaktı, fakat başka bir şeye kızdığında hayatımı cehenneme çevirecekti.

Duş alırken kapının açıldığını duydum ve Adair'i yatağa çökmüş, bana tecavüz ettiği yere düz düz bakarken bulduğumda şaşırmadım. Banyo kapısını açtığımda bir buhar bulutu içeri doldu ve Adair başını kaldırıp ıslak, çıplak vücudu baktı. Gözlerinde ne arzu ne de öfke vardı; daha önce olanlar benim kadar onu da rahatsız etmiş gibiydi.

Yatağın buruşuk çarşafını çekip bana fırlattı. "O çocuğa sana havlu getirmesini söylemişim," dedi. Çarşafa sarındım ve ondan uzak durmaya çalıştım ama şimdi sakinleşmiş gibi görünüyordu ve bana saldırmaya niyeti olmadığını hissedebiliyordum. "Giyin," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum ama burada olmaz." Anlaşılan ikimiz de o odada kalmaktan rahatsızdık.

Yırtılıp kirlenmiş giysilerimi toplamaya başladım. "Sana temiz giysiler getirdim," dedi. Uzattığı şey, Alejandro'nun Barselona'daki yatak odasında gördüğüm ve bir zamanlar Adair'e ait olan sabahlıktı. Antik zeytin rengi ve altın sarısı şeritli ipek kumaş es- kilikten incelmışti ama üzerime geçirip kuşağını bağladığım- da, onu Adair'in Boston'daki evinin yatak odasında giydiğim zamanları hatırladım.

Evde yürürken boş olduğunu fark ettim; Tilde'nin aile- sinden kimse yoktu ve mırıltılar duyulmuyordu. Adair beni küçük, özel bir kütüphaneye götürdü. İçerideki duvarların hepsinde kitaplar sıralanmıştı. Kendisi koltuğa geçerken ben iki kişilik kanepeye oturdum ve ondan uzak durmaya çalış- tım. Islak saçlarımla ve üzerimde incecik ipek soğuktan tir tir titriyordum. Beni baştan aşağı süzerken, gözlerine, ağzına, alındaki kırışıklıklara bakarak kafasında bir şeyler olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, cevabının ne olabile- ceğinden korktuğumu belli etmemeye çalışarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Seninle konuşmak istediğim konu da bu. Şimdi ne olacak? Elbette ki benimle geleceksin."

Kabulleniyor gibi görünmek istemediğim için sesimi çı- karmadım.

"Yaşayacak bir yer bulacağız. Sen benim yatağında uyuyacak, benim masamda yiyeceksin," diye devam etti. "Uslu durduğun, sana söylenenleri yaptığın ve kaçmaya kal- kışmadığın sürece, seni kilitlemeyeceğim. Kurallarına uy- duğun takdirde evi sen yöneteceksin."

Benden ne istediği, aramızda ne olacağı konusunda bana karşı açık davranmasını istiyordum. Boston'daki gibi mi ola- caktı? Ona tapıyormuş gibi davranacak ve her kelimeme dik- kat mi edecektim? Yoksa açıkça isyankâr davranmadığım sürece ondan tiksiniyormu umursamıyor muydu? "Yani Uzra gibi mi olacağım? Onun yerini mi alacağım?"

"Umarım seninle ilişkimiz Uzra'yla olduğundan daha iyi olur."

"Ya dediklerini yapmazsam?"

Hayal kırıklığına uğrayarak iç çekti. "Belki de bir seçe- neğin varmış gibi davranmazsan daha iyi olur, Lanore." De- vam etmeden önce tavsiyesini hazmetmemi bekledi. "Ya- kında gidiyoruz, belki yarın. Pendleton şimdilik oturabilece- ğimiz bir yer bulmaya çalışıyor. Diğerlerinden uzaklaşmak istiyorum. Sadece ikimiz olalım istiyorum, böylece kimse bizi izleyip sürekli dedikodu yapamaz." Bunun kötü bir işaret olup olmadığını, mahremiyetin kendi davranışlarında daha az sınırlama anlamına gelip gelmediğini merak ettim. "Bir- likte hayatımıza devam etmeye başladığımızda, sana daha çok uyacak bir yer arayabiliriz. İstedığın her yere gidebiliriz. Buna ne dersin?"

O kadar sakindi ki beni hazırlıksız yakalamıştı. Ve beni yine memnun etme çabası hile gibi görünüyordu. Bütün bun- ların arasında, Jonathan'a ne olduğunu da merak ediyordum; Adair onu da getirmiş miydi, evin bir yerlerinde miydi? An- cak, Adair'i tekrar kızdırmadan sormanın bir yolunu düşü- nemiyordum.

"Şimdi, bana yardım etmen gereken tek bir şey kaldı," diye devam etti. "Arkadaşın burada... birlikte takıldığın adam... Maine'deki doktor. Seni aramaya gelmiş."

Luke burada mı? Birden paniğe kapıldım. Beni izlemekle olabilecek en aptalca şeyi yapmıştı; üstelik beni izle-bulabilmişti ki? Ona nereye gittiğimi veya kimle buluşacağımı söylememiştim. Bir an için gözüm panikten karardı. Ama buna rağmen sağduyu ve kelimelerin ötesinde, ona minnettardım ve Luke'un peşimden gelecek kadar beni sevmesine şaşırılmışım.

Adair'e yaklaştım. "Onu bırak. Lütfen."

Adair bir eliyle saçlarını sıvazlarken beni inceledi. "Benim de düşündüğüm aynen bu, fakat tepkine bakılırsa, belki de tekrar düşünmeliyim. Onu çok fazla önemsiyor gibisin. Onu el altında tutmak işe yarayabilir."

"Buna gerek yok. İstedğin her şeyi yaparım, Adair, söz veriyorum, ama onu serbest bırak."

Şüpheli gözlerle bana baktı.

Temkinli bir tavırla elimi onunkinin üzerine koydum. "Kaybedecek neyin var? Beni zaten aldın ve böylece minnetimi de kazanacaksın. Adair, kartlar senin elinde, yüce gönüllü davranabilirsin. Lütfen."

Elime sinsice bir bakış attı. "Çok güzel söz veriyorsun, Lanore, ancak geçmişte de sözler verdin ve bak neler oldu. Bu adamı, uğrunda kendini feda edecek kadar seviyorsun. Önce Jonathan, şimdi de o. Asla ben değil. Kendini bana verebileceğini kanıtla. Benim olduğumu kanıtla. Gel ve kucağıma otur."

Yapabileceğim başka bir şey olmadığından, kalktım ve yanına giderek dikkatle kucağına oturdum. Sabahlığın kuşağı o kadar inceydi ki çıplak gibiydim ve kasıklarımın se-maşı o kadar hissedebiliyordum. Bütün benliğinden arzu ve güç akıyordu, ki kolları kolçakların üzerinde olmasına rağmen, sadece arzusu bile beni ezebilirdi.

"Pekâlâ," dedi, gırtlaktan bir sesle. "Öp beni, Lanore."

Bunu yapmaktan, bir öpücükten algılayabileceklerinden korkuyordum ama itaat ettim. Yüzünü ellerimin arasına alırken kirli sakalları avuçlarıma battı. Başparmaklarımla elmacık kemiklerini okşadım. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ve sıcak nefesi bir an için aramızda kaldı. Sonra onu elimden geldiğince nazik bir şekilde öptüm. O öpücükte bütün duygularımı hissetmesinden korkuyordum; ona duyduğum korku, Luke için duyduğum endişe ve Jonathan'a olmuş olabilecek şeyler için merakım. Dahası, öfke ve kiniyle, o kadar çok şey borçlu olduğum adamı yok edebilirdi. St. Andrew'dan kaçmama yardım etmesini istediğim gün Luke'un yazgısını belirlemiştim. Bununla yaşayamazdım. Bu yüzden Adair'i o kadar derin öptüm ki içimden uzaktaki bir fırtına gibi sesler yükseldi.

Bundan memnun olarak beni tutkuyla öptü; eski günlerimizde kendisini hiç engellemeden içime boşaldığı günlerdeki gibi. Sonra ağzı bütün vücudumda dolaşmaya başladı. Yanaklarımda, kulaklarımda, boynumda. Sabahlık vücudumdan sıyrılırken başını göğüslerime gömdü ve elleriyle göğüslerimi ağzına tıktı. Birkaç dakika sonra kanepede sırtüstü yatıyordum ve içime girmişti. Adair'le yine böyle olmak, ona karşı duyduğum arzuyu canlandırmış, alevi tekrar tutuştur-

muş, tamamen silinmediğini bana kanıtlamıştı. Ama duygularım karışık; ezici bir güç ve öfkeli bir tutkuyla böyle mihlanmış halde, bir aslan tarafından beceriliyormuş gibi hissediyordum... Yani, diğer bir deyişle, vahşi bir hayvan beni her an parçalayabilirdi. Boşalıp üzerime yığıldığında, küçük bir çocuk gibi başımı göğsüme dayadı ve sanki kalbimin sesiyle yatıştı. Adair'in altında yatarken, onu kandırarak kadar iyi rol yapıp yapmadığımı, artık Luke'u tehdit etmesini engelleyip engelleyemeyeceğimi merak ediyordum.

Anın çığırından sıyrıldığımızda, Adair kanepeden kalkmama ve sabahlığı üzerimde tekrar düzeltmeme yardım etti. Elimi tutarak bana döndü. "O halde karar verildi," dedi, memnun bir tavırla. "Şu Luke denen adamı görelim ve sen de onu gönder."

Adair beni garaja, Luke'u pislik içindeki zeminde bir köpek gibi bıraktığı yere götürdü. Yüzünün halini görünce korkuyla inledim; yüzünde bir yarık vardı, gözü şişip kapanmıştı ve şişmiş dudakları çatlamıştı. Muhtemelen yaralarının izini hayatı boyunca taşıyacak ve kırılan kemikleri kötü kaynayacaktı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı ve bu benim hatamdı. Boğazımdan yükselen kelimeleri ve gözyaşlarımı bastırmak zorunda kaldım.

Başını ellerime alınca uyandı ve gözlerini kısarak şaşkınlıkla bana baktı. Onun karşısında çok mahcupum, çünkü üzerimde Adair'in kokusunu alabildiğinden, sabahlığın altında çıplak olduğumu bildiğinden emindim. Yaptığım şeyi biliyordu. Bunu kendi yararına kullanmam gerekecekti. "Lanny?" diye mırıldandı.

"Luke, peşimden gelmemeliydin."
"Seni... tek başına... bırakamazdım..."
"Beni nasıl buldun?"

Bir an için şaşkınlıkla gözlerini kıstı. "Cep telefonun... yüklediğimiz o programı hatırlıyor musun, hani kaybolduğumuzda yönümüzü bulabilmek için Paris'te yüklediğimiz GPS haritalarını? Şey, bana senin yerini de gösterdi. Seni izlemek için onu kullandım..."

"Luke... dinle beni." Konuşmasını engellemek için bir parmağımı dudaklarına bastırdım. "Korkarım anlamıyorsun. Ben buraya kendi isteğimle geldim."

Bir sarhoş gibi başını iki yana salladı.

"Ve çok şanslıyım. Adair beni buldu. Beni geri götürecekt."

Luke gözlerini kapayarak zorlukla yutkundu.

"Yani seninle gelemem. Artık Adair'le birlikteyim."

"Beni korumaya çalışıyorsun ama işe yaramayacak. Bir çocukmuşum gibi beni gönderemezsin," dedi, hiç tereddüt etmeden.

Omzumun üzerinden baktığımda, Adair'in birkaç adım ötede, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde, yüzünde üzgün ve -imkânsız olsa da- kırılğan bir ifadeyle durduğunu gördüm. O anda, güneşin önünden geçen bulut gibi silindi ve yerine taş gibi anlaşılmaz bir ifade geldi.

Luke'un üzerine eğildim. "Seni korumuyorum, Luke. Artık sana gerçeği söylüyorum. Bak, seninle yaşayabileceğimi, bir hayat kurabileceğimi düşünmekle hata ettim. St. Andrew'da tanıştığımız o gece, sadece polisten kaçmak isti-

yordum. Seni gördüğümde, bana yardım edebilecek biri olduğunu anladım. Sen fazla iyi yürekliisin, fazla safsın, Luke. İyi çocuksun. Bu her yanından okunuyor. Kanada sınırından kaçmak için seni kullanabileceğimi düşündüm ve sonra da seni atlatacaktım."

Acıyla hırladı. "Bunları uyduruyorsun... sana inanmıyorum..."

"Hayır, bu gerçek. Jonathan'a olanlardan sonra kafam karmakarışıktı. Hayatımdan bıkmıştım ve kendi başıma kalmaktan korkuyordum. Değişmeye hazır olduğumu sandım; farklı olmasını istedim. Ve senin... yani o kadar dürüst ve açkıtn ki seninle olabileceğini sandım."

"İyi bir adamsın, Luke Findley, hem de çok. Gerçekten çabaladın; seni suçlayamam. Ama ne kadar denersen dene, bu işin sonu yok. Benim için doğru kişi değilsin. Seni... olmasa gerektiği şekilde... sevemem."

Luke altdudağını ısırdı ve isteksizce başını iki yana salladı ama elini gevşetti. Artık sıkı tutmuyordu.

Dinlediğini umarak konuşmaya devam ettim. "Seni kandırmak istemedim. Adair'e geri döneceğimi de sanmıyordum. Beni bağışlamayacağını düşünüyordum. Ama tekrar kendi türümle bir arada olmak bana hayatımın nasıl olabileceğini hatırlattı. Nasıl olması gerektiğini. Biz birbirimizi anlıyoruz. Bu sürekli bir duygularını koruma oyunu değil. Yaşlanmanın, yavaşlamanın, zayıflamanın fark etmediği konusunda sana sürekli güvence vermek zorunda değilim." Yüzünü buruşturdu. Bu sözler benim de çok canımı yakmıştı ama şüpheyle arkasına bakmaması için benim hakkımdaki düşüncelerini zehirlemek zorundaydım. Böylece benden sonsuza

çok ayrılabilirdi. Anlaşılan doğru bir yol izlemiştim, çünkü hissetmelerinde artık şüphe pırıltısı kalmamıştı.

"Haydi, Luke," diye devam ettim, elimden geldiğince duygusuzca, "benim sıradan bir hayatım yok ve varmış gibi yaşamamalıyım. Kimsenin çocuğunu filan doğurup büyütemem. St. Andrew'daki o küçük evinde, dağ gibi çamaşırlarla uğraşırken, kızların okuldan eve dönmesini beklerken mutlu bir şekilde yaşadığımı hayal edebiliyor musun?"

Ellerini bağlayan ipleri çekti. "Bunun doğru olmadığını biliyorum," diye mırıldandı. "Onunla asla gitmezdin. Ondan korkuyorsun sen."

"Anlamamı beklemiyorum. Yine onunla birlikte olmak, benim... onu özlediğimi anlamamı sağladı. En karanlık arzularımı serbest bırakmayı özlemişim. Nasıl olduğunu unutmamışım." Ayağa kalkarak ona tepeden baktım. "Sana bunları söylemek kolay değil, Luke. Seni burada bırakıp gidebilirdik ve haberin bile olmazdı. Ama gerçeği bilmen gerektiğini düşündüm. Böylece kızlarına geri dönebilir ve beni unutabilirsin."

Ona yalan söylediğimi bildiğini gösteren bir işaret bekledim. Bakışlarımdan titrediğini, ona acı verdiğim için pişmanlığımı hissetmiş miydi? Hayır, iyi bir yalancıydım. Sonuçta bir defasında Adair'i kandırmıştım, değil mi? Bu kadar güven dolu, bu kadar saf ve dürüst birini kandırmak o kadar kolaydı ki.

Adair araya girdi. "Bunları duydun mu, Küçük Adam? O beni seçti. Artık seni istemiyor."

Luke, Adair'e öfkeyle baktı. "Siktir git!"

Luke'a tekme atmasını engellemek için Adair'in önüne

geçtim ve sonra Luke'un duyamayacağı bir yerde konuşmak için onu bir kenara çektim.

"Onu duydun, Adair. Bana inanmıyor," dedim.

"Onu ikna etmek için yeterince çabalamıyorsun," diye hırladı Adair.

"Seninle kendi isteğimle gideceğime asla inanmaz; seninle ilgili duyduklarından sonra bu mümkün değil."

Bana yine tuhaf gözlerle baktı. "Benimle ilgili bildiği sadece kötü şeyler mi? Benimle ilgili düşüncen sadece o yönde mi?"

Afallamıştım. Onunla ilgili ne düşünmemi bekliyordu ki?

"Bana karşı küçücük de olsa bir sevgi beslediğine inanmaz mı?" Ona hemen cevap vermediğimde soğuklaştı. "O halde belki de rol yeteneğin konusunda biraz daha çalışmalısın, sevgilim. Hatırladığım kadarıyla, işine geldiğinde gayet inandırıcı olabiliyorsun."

Artık tükenmişim. Gözyaşlarımı tutamadım. "Bu kadar zalim olmak zorunda mısın? İsteddiğini yapmaya çalıştım. Güçlerin var, değil mi? Senin yapabileceğin bir şey yok mu?"

"Onu öldürebilirim," dedi Adair, omuz silkerek. Ama sonra yumuşayarak bir parmağıyla yanağımdaki gözyaşını sildi. "Ama bu işe yaramaz, değil mi?"

"Lütfen, Adair. Hayatını bağışlarsan sonsuza dek sana minnettar kalırım."

"Sonsuzluk" kelimesini duyunca yüzünü buruşturdu. Yaşlarını tekrar sildi. "Onu seviyorsun ve seni sevdiği için

seni çekmesini istemiyorsun. Onun kalp kırıklığını geçirecek bir şey yapmamı istiyorsun. Kastettiğin bu, değil mi?"

Başımı eğdim. "Evet."

"Pekâlâ. Bunu anlarım. Keşke hepimizin kalp kırıklıklarını iyileştirmek bu kadar kolay olsa. Bu adam için yapabileceğim bir şey var." Omzumun üzerinden Luke'a baktı. "Seni tanıdığını bile unutmasını sağlayacağım. Zihnine girip seninle ilgili bütün anıları temizleyeceğim. Sen şimdi odana git ve beni bekle. Odadan çıkma; pencereden ona son bir bakış atmaya da kalkma. Buradan gitmeden önce seni bir daha görmemeli, yoksa büyü işe yaramaz."

Bunun Luke'u son görüşüm olacağını anlamıştım. Yarı baygın, her yeri kan içindeydi ve hepsi benim suçumdu. Evet, beni bir daha düşünmemesi onun için en iyisiydi.

"Teşekkür ederim, Adair. Teşekkür ederim, bu... iyiliğin için." Uzun bir an duraksadım ve son bir düşünceyle, durduğum yerden kıpırdamamaya, ayaklarımı sıkıca yere sabitledim. "Ama... söz verdiğin şeyi yaptığını nereden bileceğim? Onu öldürmediğini nasıl bileceğim?" diye sordum, aniden aklıma gelen bu düşünceyle.

Adair mücevher kadar soğuk o korkunç bakışlarını gözlerime dikti. "Bilmeyeceksin," dedi.

OTUZ ÜÇ

GARDA GÖLÜ, İTALYA

Pendleton'ın bizim için bulduğu ev, İtalyan göller bölgesinde Garda Gölü'nün kuzey ucunda ve Dolomitelerin eteklerindeki geçit vermez uçurumlar olan Sarca Duvarları'nın etrafından dolaşan bir yol kenarına sıkıştırılmış bir şatoydu. Adair uzun zamandır, zor topraklarda yaşamayı başarmış sert insanların yaşadığı bir dönemden beri bölgeyi biliyordu. Dağ geçitlerinde tüccarların yolunu kesen soyguncular, uçurumların tepelerinde kiliseler yöneten rahiplerle ilgili anıları zihninde hâlâ canlıydı.

Şimdi bölge spor için zorlu yerler arayan insanları –kaya tırmanıcıları, rüzgâr sörfçülerini ve dağ bisikletçilerini– çekiyordu ama o hareketlilik çoğunlukla vadide, gölün kenarındaki ortaçağ kasabalarında, demir bir kapının arkasındaki on altıncı yüzyıl şatosundan uzakta oluyordu. Kasabaya inen uzun ve zorlu patikayla kapının arasında, evden ayrılmam

imkânsızdı ama bu izole durumumun bir tesellisi vardı. Dağ gölünün inanılmaz manzarası...

Adair'in oraya ikimizin baş başa taşınmamızı tercih edeceğini sanmışım ama Pendleton'ı da yanımızda getirmişti. Jude, oyun odasına dönen bir çocuğun sevinciyle, par kazanmak için Boston'a dönmüştü. Alejandro, Adair'in yanında kalmak konusunda şiddetle ısrar etmesine rağmen, Barcelona'daki fotoğraf stüdyosuna geri gönderilmişti. En azından Tilde'yi geride bırakmak zor olmamıştı, çünkü Adair'e kendi hayatına devam etmek istediğini söylemişti zaten. Bazı açılardan kendi adına iyi durumdaydı. Zengindi ve tamamen bağımsızdı. Sanırım onu bulduğumuz haliyle yaşamaya, kendi klanını oluşturmaya, Adair'i taklit etmeye devam etmek istiyordu. Ama Adair'i örnek alıyorsa, bu konuda oldukça başarısızdı; kurbanlarına geçirecek pençeleri ve dişleri olsa da, yapabildiği tek şey cinsel aşağılamaydı ve o türde aşağılanmayı isteyecek pek fazla insan yoktu.

Şatoda Adair günün büyük bölümünü Pendleton'la birlikte geçiriyor, yeni dünyayı, tarihi ve bilimi kaçırdığı kadayıyla öğrenmeye çalışıyordu. Çoğu zaman beni rahat bırakıyor, ben de kitap okuyor, televizyon izliyor ya da internet üzerinden alışveriş yapıyordum. Vadideki gerçek mağazalara inmeme izin yoktu; yanımda bir refakatçi olsa bile. Ancak yeni giysiler ve diğer alışverişler şatoya teslim edilebiliyordu.

İnternette haberleri de izliyordum ve Luke'un kaçak olarak St. Andrew'a dönüşüyle ilgili bütün haberleri okumuş-

tum. Açıklananlara bakılırsa, beni kesinlikle hatırlamıyordu ve yalan dedektöründen, beyin taramalarından geçirildiği için, polisin yapabileceği hiçbir şey yoktu ve dolayısıyla hakkındaki suçlamalar düşmüştü. Yeni hikâyeler kurduktan sonra onu takip etmeye çalıştım ama adı hastanenin doktor listesinden silindi ve kısa süre sonra, avukatımın istediğim satın almayı gerçekleştirmiş olduğunu bilmeme rağmen, bir emlak sitesinde çiftliğinin satılığa çıktığını öğrendim. Onu suçlayamazdım; komşularının merakı boğucu olmalıydı ve muhtemelen beni hatırlamadığına inanmayanlar da çıkmıştı. Sonuçta öyle ya da böyle başarmıştı. St. Andrew'dan kurtulmuştu ve onun adına mutluydum.

Eski hayatımın kalıntılarına gelince; avukatım Henri'yle bağlantı kurmak, hesaplarımı ve servetimi düzene sokmak istiyordum ama Adair izin vermiyordu. Paris'teki evin yanması kundaklamaya benziyordu ve onun işine yaramıştı, çünkü benim dünya üzerinden kayboluşum gibi görünmesini istemişti. Biri peşimden gelirse diye, geride hiçbir iz bırakmak istemiyordu. Ayrıca, onun kaybettiği gibi benim de her şeyimi kaybetmemin uygun olduğunu düşünüyordu.

Bütün o parayı kaybetmek -Adair'in serveti yanında cüce gibi kalsa da- Pendleton'ı çıldırtmıştı ve Adair'e onu çeyizim gibi düşünmem gerektiğini önermişti, ancak Adair fikrini değiştirmemişti. Ona Luke'un çiftliğini satın almak için Henri'yle en son görüşmemden söz etmemiştim ve konuyu zorlamak sadece Henri'yi tehlikeye atmak olurdu. Sonuçta, sanırım Adair'in asıl istediği, beni meteliksiz bırakarak kaçışımı daha da zorlaştırmaktı.

Haftalar geçerken, civar köylerdeki kimsenin bizi bildiğini veya umursadığını sanmıyordum; ta ki her sabah kasabadan gelen bahçıvanların ve hizmetkârların meraklı gözlerle bize baktığını fark edene kadar. Kim olduğumuzu veya ne-ajanslar onlara sessiz olmalarını söylüyordu—ve bir gün hizmetkârlardan birinin biraz İngilizce bildiğini fark edince, onadum. En azından, şatoyu kimin kiraladığını umursamadıkları doğrulayabilirdim.

Hizmetçi konuyu açma izni verilince gülümsedi ve bana köylülerin Hollywood'dan gelmiş film yıldızları olduğunu, buraya tanınmadan dinlenebilmek için geldiğimizi düşündüklerini söyledi. Koyu renk gözleri bunu doğrulamam için yalvarır gibi bakıyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmaya gönlüm el vermedi. Muhtemelen bu şekilde onun için çok daha ilginçtik; anlaşılan Hollywood'la rekabet edebilecek çok az mucize vardı.

Adair akşamlarını birlikte olmamız için boş bırakıyordu. İki asırlık mahkûmiyetten sonra eski yaşam tarzına dönmek için hevesli olacağını sandığımdan, kendimi partilerle, balolarla, orjilerle dolu bir hayata hazırlamıştım, fakat beni şaşırtan bir şekilde, bu tür şeylere karşı bütün ilgisini kaybetmişti ve içeride kalmak istiyordu. İkinci kattaki loş ara katta oturuyor, aşağıdaki şehrin ışıklarına, dağların yüksek kayalıklarına ve gölden yansıyan ay ışığına bakarak zaman geçiriyorduk.

Adair bana Boston'dan sonraki hayatımın bütün detaylarını, Avrupa'ya gidişimizi, Fas'ta Jonathan tarafından terk edililişimi, Kuzey Afrika ve İpek Yolu'nda Savva'yla mace-

calarımı anlattırırken, ben Şehrazad'ı oynuyordum. Beni seven ve farkında olmadan Jonathan'ın kalbimde açtığı yarıyı iyileştirmek için yaklaştığım bütün erkekleri de merak ediyordu. Adair hepsini dinliyor, bir soru veya açıklama için sözümlü nadiren kesiyordu ama bütün bu süre boyunca kolumu okşayarak, elimi tutarak veya parmaklarını saçlarıma dolayarak sürekli bana dokunuyordu.

Kendim hakkında bu tür konuları konuşmaktan utandığımı tekrar söylüyordum ve ondan sadece kendi sesimi duymaktan beni kurtarmak adına bile olsa, kendi geçmişinden hikâyeler anlatmasını istiyordum. Oysa hep itiraz ediyor, eski hayatının sadece bir bölümünü anlattığında başımıza neler geldiğini öne sürüyordu. En derin sırrını keşfeden tek kişi ben olmuştum. Onu ne kadar az tanırsam, o kadar iyiydi. “Ayrıca,” diye takıldı bir defasında, “benim hikâyelerim seni kışkançlıktan delirtebilir. Ben kendi hikâyelerimizi yaratmamızı tercih ederim. Tıpkı... hatırlıyor musun...” —beni üzerine çekti— “şu konferansı dinlemeye gittiğimizde... neyle ilgili olduğunu hatırlamıyorum, çünkü o gün o kadar baş döndürücüydün ki adamı dinleyemedim bile. Seni koltuğundan kaptığım gibi koridora çıkmıştık ve oditoryumun yüksek koltuklarının altında sevişmiştik. Hatırlıyor musun? Ara bölmeden bakan genç adamların yüzlerini hâlâ hatırlıyorum; aldığı zevkle afallamış, ipek eteğin altımızda kırıkmış... boğuk zevk çılgınlıkların hâlâ kulaklarımda çınlıyor...”

“Hatırlıyorum,” dedim, kızarak.

“Bunu yine yapacağımızı söyle bana, Lanore,” dedi aniden, ciddileşerek. “Kollarımda yine heyecan duyacağımı söyle bana.”

Ne diyeceğimi bilemedim; bir dalgaya kapılıp dibe sürüklenmek gibiydi. Bütün düşüncelerim zihnimden silindi ve onu memnun edecek bir cevap bulmaya çalışırken kekeleydim. Mutsuz bir şekilde anı bir kenara attı.

Sözüne sadık kalarak beni her gece yatağına aldı. Başlangıçta gergindim ve kendimi rahat bırakamıyordum. Luke' u hatırlamaktan vazgeçemiyor, iyi olup olmadığını, diğer insanların sürekli hakkında sorular sorduğu kadını neden hatırlayamadığımı merak edip etmediğini düşünüyordum. Adair' le birlikte çıplak yatmak ona ihanet gibi geliyordu ama bu, Adair' i rahatsız etmeye bile, hiç göstermedi. Çoğu geceler bana kur yapıyor, diğer zamanlarda vücudumu istediği gibi kullanıyordu. Ama çoğunlukla durumun tuhaflığına hayret ediyordum, çünkü Adair' in esiri gibi davranılmayı beklerken, konuğu gibi davranılıyordum. Beni beklediğinden korktuğum dehşet verici cezadan kurtulduğum için minnettardım ama sürekli bir korku ve şüphe içinde yaşıyordum. Bazen bir rüyada olduğumdan, uyandığımda eski Adair' i yanımda ya-tarken bulacağımdan korkuyordum. Bir gün Adair' in korkunç öfkesine kapılacağından, yine değişeceğinden ve korktuğum cehenneme geri döneceğimden endişeleniyordum.

Bir gün öğleden sonra evde dolaşarak yeni bir eğlence ararken, Pendleton bir merdivenden koşturarak yanıma geldi. "İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum," dedi. "Adair seni görmek istiyor."

Onu kütüphanede bulacağımı biliyordum, çünkü çoğu günlerini orada geçiriyordu. Muhteşem bir odaydı; muhte-

melen bütün şatonun en iyi yeri idi. Ara kat gibi, burada yüksek pencerelerin bulunduğu bir duvar vardı ve göl manzarası kesintisizce görünüyordu. Öğleden sonra güneşi odayı dolduruyordu. Güneş odadaki onlarca rafı aydınlatıyor, kitapların farklı renklerdeki deri ciltlerini parıltıyordu.

Üç yuvarlak masa alanın büyük bölümünü kaplıyordu ve her biri sandalyelerle çevriliydi, ancak Adair en iyi manzarası olan ortadaki masada oturuyordu. Yeni dizüstü bilgisayarı kitap yığınlarının ve uluslararası gazete tomarlarının arasında duruyordu. Kendisi bilgisayarın arkasında oturmuş, ekrana bakıyordu ama içeri girdiğimi görünce bilgisayarı hemen kapattı. "Ah, Lanore. Gel, lütfen otur." Yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Nedir bu?" diye sordum, meraklanarak. Günün ortasında beni bu şekilde çağırması alışıldık bir şey değildi.

Bir an için beni sert bakışlarla süzdü ama sonra yüzü yumuşadı. Tilde' nin evinden beri böyleydi; beyni, ruhu ve kalbi arasında sürekli bir savaş vardı. "Eh, ne kadar süredir buradasın, iki ay oldu mu? Buradaki hayatından memnun musun?"

"Çok güzel," diye cevap verdim.

"Benim için yarattığın şartlarla pek benzemiyor ama güvenli ve rahat olmalı, çünkü hapishaneni seninle paylaşmalıyım."

Uzra'yla da mı böyle başlamıştı acaba? Bir beyefendi gibi davranıp ona kur yapmış, onu kendi çocukluğu ve hayalleri hakkında konuşmaya teşvik mi etmişti? Aralarında işlerin nasıl kötüleşmeye başladığını tahmin edebiliyordum. Başka bir erkek -ya da Savva' nın dediği doğruysa, bir kadın-

Uzra'nın dikkatini çekmiş veya Adair başka bir kadını baştan çıkarmaya başlamıştı. Belki de benim aksime, Uzra ondan hep nefret etmiş, özgürlüğünü elinden aldığı için ona kin duymuştu. Belki aralarında şimdi yapacağımız gibi bir kin nuşma geçmişti ve Adair'e duymak istediklerini söylemezsem, cezam en ağır haliyle başlayacaktı.

"İşte yine buradayız, Lanore, ikimiz. Kendi adına anlaşmamıza uyduğunu gördüğüm için memnunum. Ne kaçmaya ne de dışarıdan biriyle bağlantı kurmaya çalıştın."

Anlaşmamız. Ortak bir kararımız gibi vurgulamak için ne de zararsız bir kelime. Luke'u, yediği dayaktan sonra dağılmış yüzünü ve onu son görüşümü düşündüm. Zorlamayla verilmiş bir söz tutmak için insanın ahlaki bir sorumluluğu olabilir miydi? "Bir pazarlık yapmıştık," diye karşılık verdim.

"Doğru. Bir pazarlık yaptık." Gergin bir duraksama. "Şimdi iki ay geçti ve açıkçası, farklı olacağını beklediğimi sana itiraf edebilirim. Sağlığıma verebilirsin ama Boston'da paylaştığımız şeyin tekrar canlanacağını sanmıştım." Ne demek istediğini biliyordum. Boston'da Adair'e gerçekten kapıldığım, bu kadar görmüş geçirmiş birinin beni ilgi çekici bulmasının başımı döndürdüğü bir zaman olmuştu... aşkına minnet duyduğum bir dönem.

"Anlamalısın. Boston'da seninle geçirdiğim o günler, hayatımın tek mutlu dönemiymiş. Hatırlayabildiğim tek mutlu dönem. Ancak, o zamanı yeniden yaşamamın mümkün olmayabileceğini artık anlamaya başlıyorum," diye devam etti. Artık bana bakamıyor gibiydi ve bakışlarını ellerine indirmişti. "Daha önce aramızdaki sorunun Jonathan olduğunu

sanıyordum. O kadar güzeldi ki en azından onu neden sevdiğini anlayabiliyordum. O artık yok ve benimle birlikte mutlu olacağını sanmıştım. Ama ne yakışıklı ne de zengin olmayan şu doktor var; kalbinde Jonathan'ın yerini aldı. Yine bana yer yok. Bütün bunlardan hiçbir anlam çıkaramıyorum."

Bir an için gözleri öfkeyle parladı ve ürktüm. Öfkesini çok iyi tanıyordum. O parıltı bir saniyeden daha uzun sürseydi, işler kötüye gidebilirdi. Bu da bana daha önce böyle korku içinde yaşadığımı hatırlatmıştı. Tekrar öyle yaşamak istemiyordum. Yüzümü buruşturduğumu görünce gözlerini kapadı.

"Sanırım sen de farkındasın ki," diye devam etti, öncekinden daha sakince, "kendime özgü yeteneklerim var. Bütün dünyada sana benim verdiklerimi verebilecek bir kişi daha yok. Ve bir zamanlar istediğin her şeyi yapabilirdim. Güneş yirmi dört saat gökyüzünde kalabilirdi veya dalgaları kıyıda dik durdurabilirdim. Bütün dünyayı çiçeklere boğabilir, bütün dağları ve ovaları sana taptırabilirdim. Gökyüzünde bir ay daha doğdurur ya da herkesi görünmez yapabilirdim. Böylece dünya bize, sadece ikimize kalırdı.

"Bütün bunları senin için yapabilecek, sana gökleri ve bütün dünyayı sunabilecek, doğanın güçlerine hükmedebilecek sadece tek bir kişi var. Yine de..." -gözleri bulutlandı, hüzünlü bakışlar belirdi- "...beni istemiyorsun. Sana bir iksir verip bana âşık olmanı sağlayabilirim ama aynı şey olmaz. Senden istediğim bu değil. Zamanla beni bağışlayıp sevebileceğini sandım ama kalbinde başka biri olduğu sürece bunun gerçekleşmeyeceğini anlamaya başlıyorum. Bunu kabul etmeye çalıştım ama yapamadım."

Nefesimi tutarak, öfkesinin bir fırtına gibi patlamasını bekledim. Aşkının büyüklüğünü anlatırken, hayal kırıklığı da rederek yerinden fırlamasını bekledim. Onun beni sevdiği gibi onu sevebilmek elimde değildi; aslında bunu bir zamanlar Jonathan'la yaşadığım duruma benzetiyordum.

Hissettiğim panik yüzünden dinlemeyi kessem de, o konuşmayı sürdürdü. "...ve seni bu kadar mutsuz ettiğimi görmek beni paramparça ediyor. Bu yüzden... gitmene izin veriyorum."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona baktım. Doğru mu duymuştum? Yanlış duyduğumdan emindim -sadece kulaklarım bana duyduklarımın doğru olduğunu söylüyordu- ama yüzündeki ifadenin boşluğuna bakarak bunu kestirmek imkânsızdı. Hayır, boş değil... perişan. Kalbi paramparçaydı.

"Ne dedin sen?" diye sordum, gergin bir şekilde.

"Seni serbest bırakıyorum. Sevdiğin adama geri dönmekte özgürsün."

O kadar şaşkıncıydım ki ilk anda toparlayamadım ve bildiğim gerçeklerden anlamlar çıkarmaya çalıştım. Adair sevdiğim adama geri dönmeme izin veriyordu ama Luke beni artık tanııyordu bile. Hafızasından silinmiştim.

Adair başımı iki yana salladı. "Ne düşündüğünü biliyorum, Lanore, ama hâlâ umut var. Zor olacak, fakat onu seni tanıdığma ve birlikte harika zamanlar geçirdiğinizde ikna etmelisin. Gidip onu bul, Lanore. Sana tekrar âşık olmasını sağla. Eğer kaderinizse, bu olacaktır."

Adair nasıl bir büyüünün etkisindeyse, bozulmasından korkarak kıpırdamadan oturuyordum. Aşağıdaki göl bana

göz kırıyordu ve yanında otoban kıvrıla kıvrıla dünyaya doğru uzanıyordu. Her nedense, bir mucize olmuştu. Adair'in taş gibi kalbi değişmişti ve artık özgürdüm.

"Be... ben... anlamıyorum, Adair," diye kekeledim. "Fikrini değiştirmenin nedeni ne?"

Başımı eğdi ve yaşadığı değişimi anlatabilmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Âşık olduğunda, Lanore, tutkuyu âşık olursun. Bunun gücünü ikimiz de gördük. Senden istediğim aşk öyle bir şey. Bir kez değil, iki kez bunu görmüşken, daha aزیyla yetinemem. Bana şimdi verdiğin kibarlıktan kaynaklanan sevgiyle yetinemem. Öyle bir aşkı senden kazanmak için gereken şeyi bulacağım."

"Her şeyin farklı olması gerektiğini anlıyorum. Geçmişte olan hiçbir şey işe yaramadığına göre, değişmeliyim. Pendleton'ı göndermeyi ve kendim de uzaklara, yeniden başlayabileceğim bir yere gitmeyi planlıyorum. Kendime değişmeyi öğreteceğim. Aşk bu kadar güçlü bir şey," dedi. "Bir gün birlikte harika bir hayatımız olabileceğini hayal edebiliyorum -şimdi şüphayla gülümsüyorsun ama sonsuzluk çok uzun bir zamandır, tatlım- ancak şimdi gitmene izin vermezsem, bu asla olmayacak. Şansımı denemeliyim. Görünüşe bakılırsa doğada hükmedemediğim tek güç var ve o da senin iraden. Belki bir gün, ne kadar kusurlu olsam da, hiçbir erkeğin seni benim sevdiğim kadar sevemeyeceğini anlarsın ve kendini sorguladığında senin kalbinde aşkımın karşılığı olduğunu görürsün."

Uzun bir süre gözlerimi kırıştırarak şaşkınlıkla oturdum. Konuşmalarından başım dönmüştü ve hem mutlu hem de temkinli bir şekilde sanki bulutlarda daireler çiziyordum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Özgürdüm! Luke'a koşabilir, durumu anlatabilir, hafızasını geri getirmeye çalışabilirdim.

Ancak aynı zamanda, bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyordum. Adair bana herhangi bir sevgilinin yapabileceği kadar güzel bir konuşma yapmış, aşkının sonsuza dek süreceğini iddia etmişti ama aynı zamanda özgürlüğü gözlerimin önünde sallıyor, tepkimi görmeyi bekliyor gibiydi. Aslında sadece bir seçenek varken, hangisini seçeceğimi mi görmek istiyordu? Ondan ön kapıyı açtırmasını istesem, beni hemen şatonun derinliklerindeki zindanlara atarmıydı? Vücudum bir kez daha o kayışlarla sarılır mıydı? Bu düşünceyle titredim.

İnsan sevdiğinden korkarak yaşayamaz. Köleler efendilerini sevmeyi. Adair'le kalıp sonsuza dek köşe kapmaca oynamadığımızı hayal edemiyordum. Oturduğum yerde sırtımı dikleştirerek yüzüne dik dik baktım. "Bana söylediklerine inanamıyorum."

"İnan. Gitmeyi seçersen, seni Verona havalimanına götürmek için araba bir saat içinde hazır olacak." Bakışlarını yüzüme odaklamıştı ve duygularını hiç belli etmiyordu.

"Öyleyse, ben..." Kalbimin yerinden sıçradığını hissettim. "Gitmeyi seçiyorum."

Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı ama gözlerindeki pırıltılar gerçeği söylüyordu. Başıyla onayladı ve birlikte ayağa kalktık.

Yanağımdan öpüp yanağını yanağıma bastırmak istediğinde hiç kıpırdamadım. Yüzlerimizin birbirine değdiği o bir saniyede, teninin altında o eski zamanlardaki ateşi hissettim.

Adair'in özel ateşi karşılaştığım hiç kimsede yoktu ve bir an için onu kaybetmek üzere olduğum için neredeyse pişmanlık duydum.

"Araba evin önünde bekliyor olacak," dedi, düz bir sesle. Sonra döndü ve bana konuşma fırsatı vermeden odadan çıktı.

Şansına inanamaz bir halde çabucak hazırlanırken, her an fikrini değiştirebileceğini ve koridordan elinde beni bağlamak için bir ipe yaklaşırken bağırıp çağıracağını ve Adair'i duvara hapsedtiğimiz gece yaptığımız gibi beni sürükleyerek götürüleceğini düşünüyordum. Bavul dolunca evin ne kadar sessizleştiğini fark ettim –kilitleri kapadığımda ses yüksek tavandan yankılanmıştı– ve sanki bütün şatoda benden başka kimse yokmuş gibiydi.

Halletmem gereken iki konu vardı ve ikisi de Adair'le konuşmamı gerektiriyordu ama yüz yüze konuşarak yazgımla bir kez daha şansımı deneyemezdim. Odamdaki masaya oturarak bir mesaj yazdım. Önce, eğer Savva'nın istediği gerçekten buysa, Savva'yı serbest bırakmasını istedim. *Seni sevmemi istiyorsan, diye yazdım, şefkatli olmalısın.* İkincisi, bir gün Jonathan'a ne olduğunu bana söylemesini umduğumu yazdım. Ona son iki ay boyunca Jonathan'ın yazgısıyla ilgili bir şeyler duymayı umduğumu ama kendisinin bunu benden gizlemeyi seçtiğini söyledim. Jonathan'a duyduğum aşkın ona acı verdiğini anlıyordum ama ona konuyla ilgili korkacak bir şeyi olmadığını –en azından bundan sonra– ve

bir gün bilmek istediklerimi bana söyleyebilmesini dilediğimi açıkladım.

Bitirdiğim mektubu masaya bırakırken, artık vedalaşma zamanım gelmişti. Koridorda sağa sola bakarak koştururken, hizmetkârları veya Pendleton'ı görmeyi umuyordum ama kimse yoktu. Öğle üzeri güneşinde bir gölge bile yoktu. Ne mutfaktan mırıltılar geliyor ne de yüksek pencerelerin altında bahçıvanlar görünüyordu.

Adair'in yatak odasının kapalı kapılarının önünde oturarak onu görmeyi düşündüm ama bu fikrin saçmalığını anlayarak uzaklaştım. Pendleton'ın normalde öğleden sonralarını Adair'le birlikte geçirdiği kütüphanenin önünden de geçtim ama orada da kimse yoktu. Vedalaşmak için onu aramayı düşündüm, fakat sonra vazgeçtim. Bavulumu açık kırıştan geçirirken -çakıl zeminli avluda siyah bir Sedan bekliyordu- kendimi bütün sakinlerin bir büyüyle uyuduğu şatodan kaçan masal prensesi gibi hissediyordum. İlk kez büyü benim yararına olmuştu.

Şoför arabadan indi. Sabahları ve akşamları personeli götürüp getiren minibüsün şoförüydü. Bavulumu bagaja koydu ve binmem için kapıyı açtı. Koltuğa yerleşerek acelem arasında bir şey unutmadığımı kontrol etmek için çantamı karıştırırken, o ön koltuktan dönerek bana büyük bir zarf uzattı.

"Evin beyefendisi size bunu vermemi söyledi," dedi, bozuk İngilizce aksanı için özür dileyen bir tavırla gülümseyerek. Sonra tekrar direksiyona döndü.

Yavaşça açık kapıların arasından geçerken, kalın krem rengi kâğıttan yapılmış ve düğün fotoğrafları albümü gibi kordonla bağlanmış zarfa baktım. Araba bozuk dağ yolundan sarsılarak ilerlerken, uzun kırmızı ipi titreyen ellerimle çektim ve zarfın içindekileri kucağıma döktüm.

Daha büyük iki belgeyi hemen tanıdım, çünkü daha önce görmüştüm. Biri Adair'in eski büyü kitaplarından biriydi; içinde bir tomar parşömen ve kâğıt bulunan, şu ahşap kapaklı kitap. Bir an için onu ellerimde tutarken, neden vermek için beni seçtiğini merak ettim. Belki de artık büyü ve siimiyadan vazgeçtiğini ya da gelecekte bana karşı güçlerini kullanmayacağını göstermek için yapmıştı.

İkincisi, hayatımda gördüğüm en sert kâğıttan yapılmış bir zarftı. Şoförün beni izlemediğinden emin olmak için dikiz aynasına bir göz attıktan sonra, zarfı açarak içindeki kâğıt parçalarını dışarı çektim. Kâğıtlarda Adair'in mürekkeple yazılmış elyazısı vardı. Asıl tuhaf olanıysa, bilmediğim ve dolayısıyla da anlamamam gereken bir dilde yazılmıştı ama dikkatimi odakladığımda, okuyabildiğimi fark ettim.

Sevgili Lanore 'um, diye başlıyordu,

Gidişine müdahale ettiğim için beni bağışla ama son bir konuda seni rahatsız ediyorum. Beni daha iyi anladığın takdirde belki bir gün bana geri döneceğin umuduyla, seninle başka kimseyle paylaşmadığım birkaç şeyi paylaşmak istiyorum. Bu bilgiyi sana emanet ediyorum, çünkü beni seve-

coksen aramıza hiçbir şeyin girmemesi gerektiğini düşünüyorum. Bu sayfaları senden başka kimse okuyamaz. Sana gizli bilgiler emanet ediyorum, hayatım ve gizli bilgi, en güçlü bilgidir. En baştan başlayacağım, 1038'den.

Nabızım hızlanmıştı. Hikâyesi 1038'de başlıyorsa, daha önce itiraf ettiğinden çok daha erken demekti. Elimde tuttuğum sayfalar titredi.

Adair'in sırlarını bilmeyi gerçekten istiyor muydum? Artık ondan kurtulmuştum. Hepsini geride bırakabilirdim. Ama bunu yapabileceğimden emin değildim; anıları her gece beni ziyaret edecek ve okumaya çağıracaktı.

Dikiz aynasına bir kez daha baktım. Şoför gözlerini yoldan ayırmıyordu. Son parlak güneş ışığında, gümüşü renkle parıldayan şatoyu son kez gördüm ve bir an sonra dağın yamacının arkasında gözden kayboldu. Akşam güneşinin ışıklarını yansıtan göl ilerideki vadiden parıldıyordu. Arabanın içindeki sessizlikte, deri kanepeye iyice yerleşerek sayfaları tek tek açıp okumaya başladım:

Romanya'nın Ceahlau Massif Dağları'nın kıyısında taş bir şatoda, vahşi rüzgârların estiği, benim kadar sert kayalık uçurumlarla dolu bir yerde, hayata tutunmaya çalışan hastalıklı bir çocuk olarak doğdum...

Tüm dünyada büyük ilgi uyandıran "The Taker" üçlemesinin yazarı Alma Katsu, Anne Rice ve Elizabeth Kostova gibi önemli yazarlarla karşılaştırılmış ve büyük bir başarı yakalamıştır. Çok satanlar listelerinde uzun süre yerini koruyan seri, yazı dünyasına farklı bir soluk katmıştır. Üniversitede yazarlık üzerine eğitimler alan ve yüksek lisansını da bu alanda tamamlayan Katsu, günümüze damga vuran yazarlar arasındaki yerini almıştır.